

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hunter S. Thompson

İthaki Arşiv

Cehennem Melekleri

Kanunsuz
Motosiklet
Çetelerinin
Tuhaf ve
Korkunç
Efsanesi

Çeviren
Taylan Taftaf

Yolun Barbar Süvarileri, Kanunsuz Motorcuların Kraliyet Sınıfı: Cehennem Melekleri

Gonzo gazeteciliğinin kurucusu, *Las Vegas'ta Korku ve Nefret* ile *Rom Günlükleri*'nin efsanevi yazarı, karşı kültür ikonu Hunter S. Thompson, *Cehennem Melekleri*'nde, *The New York Times Book Review*'un tanımladığı şekilde "hiçbirimizin yüzleşmeye cesaret edemeyeceği" bir dünyanın içinden izlenimlerini anlatıyor.

Hunter S. Thompson altmışların ortasında neredeyse iki yıl boyunca beraber yaşadığı, birlikte yollara düştüğü, tartışmalı hayatlarına şahit olduğu Meleklerin anarşist ruhunu bizzat, yerinde gözlemledi. Amerikan medyası ve siyasetine bodoslama giren, geleneksel toplumu "tehdit eden" bu klanın üyelerinin ve işledikleri korkunç suçların yüceltilmeden, tüm gerçekliğiyle anlatıldığı *Cehennem Melekleri* bir ülkeyi afallatıp korkutan asi motosiklet çetesinin yaşam tarzına dair en cesur kayıtlarından biri.

"Dizginsiz üslubu ve alaycı mizahına rağmen Thompson'ın kitabı incelikli bir eser." –*The New Yorker*

Kapak Tasarımı: Barış Şehri

www.ithaki.com.tr

9 786258 475524

Facebook Twitter /ithakiyayinlari

Hunter S. Thompson

18 Temmuz 1937'de sigortacı bir babanın oğlu olarak Kentucky'de dünyaya geldi. İlkokuldan mezun olmadan önce karıştığı bir hırsızlık olayı nedeniyle ıslahevinde altmış gün hapis yattı, oradan çıkar çıkmaz Hava Kuvvetleri'ne katıldı. Orduda üs gazetesinin spor editörlüğünü yaptı. Terhis edildikten sonra serbest gazeteci olarak çalışmaya başladı. Yazdıklarında kurgu ve gerçeği birbirine karıştırdığı anlatımıyla Gonzo gazeteciliğin tanımını yaptı. 20 Şubat 2005'te Colorado'daki evinde intihar etti. Bazı eserleri: *Cehennem Melekleri: Kanunsuz Motosiklet Çetelerinin Tuhaf ve Korkunç Efsanesi* (1967), *Las Vegas'ta Korku ve Nefret* (1971), *Fear and Loathing on the Campaign Trail '72* [1972 Seçim Kampanyasında Korku ve Nefret], *The Curse of Lono* (1983), *Rom Günlükleri* (1998).

Cehennem Melekleri
Kanunsuz Motosiklet Çetelerinin Tuhaf ve Korkunç Efsanesi
Hunter S. Thompson

Orijinal Adı: *Hell's Angels: The Strange and Terrible Saga of the Outlaw Motorcycle Gangs*

İthaki Yayınları - 2034
İthaki Arşiv - 3

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayıma Hazırlayan: *Emirhan Burak Aydın*
Düzeltili: *Gökay Sıra*

Kapak Tasarımı: *Barış Şehri*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyüktırna*
1. Baskı, Aralık 2021, İstanbul

ISBN: 978-625-8475-52-4

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Taylan Taftaf, 2021
© İthaki, 2021

© The Estate of Hunter S. Thompson 1966, 1967

Bu eserin tüm hakları Wylie Agency aracılığıyla The Gonzo Trust'tan satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sertifika No: 48625

Hunter S. Thompson

Cehennem Melekleri

Kanunsuz Motosiklet Çetelerinin
Tuhaf ve Korkunç Efsanesi

Çeviren

Taylan Taftaf

*Bana borç veren ve merhamet gösterip iş
bulmak zorunda kalmadan yaşamamı sağlayan
arkadaşlarıma. Hiçbir yazar böyle arkadaşları
olmadan yapamaz.
Bir kez daha, teşekkürler.*

İÇİNDEKİLER

GİDELİM, ÇOCUKLAR	11
TEHDİDİN YARATILMASI 1965	35
HAYDUT SİRKİ	
VE BASS LAKE'TE KANUNEN TECAVÜZ	139
UYUŞTURUCU KABALASI	
VE ATEŞ DUVARI	277

Bu kitabı yazma fikri *The Nation* editörü Carey McWilliams'tan geldi, tuhaf bir fenomen olan motosiklet çeteleri hakkında bir makale yazmamı istemişti benden. O makale Nisan 1965'te *The Nation*'da ıktı. Carey'nin fikirleri ve onerileri aksi hâlde eksik kalacak bir ereve ve bakış açısı kattı kitaba.

Kendi ÷lkemde, uzak topraklardayım
Kudretliyim ama ne g÷ce ne kuvvete sahibim
Hep kazansam da kaybedenin tekiyim
G÷n ağarırken iyi geceler diyorum
Yere uzandığımda, düşmekten ölesiye korkuyorum.

François Villon

GİDELİM, ÇOCUKLAR

1

California, İşçi Bayramı hafta sonu... okyanus sisinin halen sokakları kapladığı sabahın erken saatlerinde, kanunsuz motorcular zincirleri, güneş gözlükleri, kirli Levis'larıyla, Frisco, Hollywood, Berdoo ve Doğu Oakland'daki rutubetli garajlardan, gece açık restoranlardan, tek gecelik kiralananmış harap odalardan çıkıp Big Sur'ün kuzeyindeki Monterey yarımadasına doğru yola koyuluyorlar... Tehdit bir kez daha zincirlerinden boşanmış durumda; yüz karatlık manşetlerin sahibi Cehennem Melekleri erken saatlerde hızla, gürültüyle otoyolda ilerliyorlar; selelerine gömülmüşler, hiçbiri gülmüyor, orta şeridin üzerinde, birkaç santimle sıyırdıkları otomobillerin arasından yüz kırkla geçiyorlar... Demirden atının üzerindeki Cengiz Han gibi, anüsü ateş püskürten ürkütücü bir aygırın tepesinde, ne merhamet dilenip ne merhamet göstererek, bira kutusunun ağzından tam gaz geçip kızının bacaklarına tırmanıyorlar. Dar kafalılara biraz klas göstermek, onlara asla nasıl bir şey olduğunu bilemeyecekleri heyecanı ucundan koklatmak için... Bu doğrucu herifler gazlamaya bayılıyorlar. Küçük İsa, Şerefsiz, Kör Bob, Gut, Akbaba, Zorro, Striptizci, Temiz Çocuk, Minik, Serseri Terry, Fransız, Küflü Marvin, Anne Miles, Kirli Ed, Herkesi Düzen Chuck, Şişko Freddy, Pis Phil, Çocuk Tacizcisi Saldırgan Charley, Çılgın Haç, Püf, Magoo, Hayvan ve en azından yüz herif daha... Harekete geçmek üzere olmanın gerginliğini taşıyorlar; uzun saçları, sakalları, bandanaları rüzgârla savruluyor; küpeleri, zincirleri, gamalı haçları, krom gövdeli çıplak Harley'leriyle yaklaşırlarken,

101. Otoyol'daki diğer araçlar kafilenin kirli bir gök gürültüsü gibi geçip gitmesi için endişeyle yolu açıyor...

★

Kendilerine Cehennem Melekleri diyorlar. Çapulcu süvariler gibi motor sürüyor, tecavüz ediyor, yağmalıyorlar. Hiçbir polis gücünün kanunsuz motosiklet kardeşliklerini bozamayacağını söyleyip böbürleniyorlar.

–True, *Man's Magazine* (Ağustos 1965).

Aslında tek tek bakarsanız kötü çocuklar değiller. Size şu kadarını söyleyeyim: Sivil haklar göstericilerindense, uğraşmam gereken bir grup Cehennem Meleği'ni tercih ederim. Sivil haklar göstericileri bize daha fazla sorun çıkarıyor.

–Gardiyan, San Francisco Şehir Hapishanesi.

Bunların bazıları sapına kadar hayvan. Her toplumda da hayvan olurlardı. Bunlar yüz yıl önce doğmuş olması gereken kanunsuz tipler. O zamanlarda yaşasalardı silahşör olurlardı.

–Birney Jarvis, Cehennem Melekleri'nin kurucu üyelerinden, daha sonra *San Francisco Chronicle*'ın polis muhabiri oldu.

Bizler yüzde birciyiz, moruk. Uymayan ve umursamayan yüzde biriz. Yani bana doktor faturalarından, tutuklama emirlerinden falan bahsetme. Kadınıni, motorunu, banjo-nu alıp yola koyulursun, o kadar. Bizler sayısız kavgadan alnımızın akıyla çıktık, yalnızca botlarımız ve yumruklarımızla hayatta kaldık. Bizler kanunsuz motorcuların kraliyet sınıfıyız, bebeğim.

–Bir Meleğin kayda geçen sözleri.

★

Tur başlamıştı. Eyaletin dört bir yanından gelen “kanunsuzlar” gruplar hâlinde Monterey’ye doğru yol alıyorlardı: Kuzeyden, San Bernardino ve Los Angeles’tan gelenler 101. Otoyol’dan; güneyden, Sacramento’dan gelenler 50’den; Oakland, Hayward ve Richmond’dan gelenler 17’den; Frisco’dan gelenler Kıyı Şeridi Otoyolu’ndan. Aralarında en sertleri, kanunsuzların seçkin sınıfı olan Cehennem Melekleri’ydi. Kolsuz ceketlerinin sırtında ölümün kanatlı kafasını, modifiye Harley’lerinin arkasında “mamlarını” taşıyorlardı. Hristiyan âleminin tarihindeki en rezil motosiklet çetesi olarak sahip oldukları kötü şöhretin verdiği güvenle, saf bir kibirle sürüyorlardı motorlarını.

San Francisco’dan ayrı bir kfile hâlinde Soyтары Çingeneler (Gypsy Jokers) geliyordu, toplam sayıları otuzun üzerindeydi, California’nın iki numaralı kanunsuz motosiklet kulübü olarak adlarını duyurmak için deliriyorlardı; Soytarılar tek bir birimle bile, Gomore olarak düşünölebilecek Körfez Bölgesi’ndeki Başkanlar (Presidents), Yol Sıçanları (Road Rats), Gece Haydutları (Nightriders), Soru İşaretleri (Question Marks) gibi diğer kulüpleri küçümseyebilirlerdi. Sekiz yüz kilometre güneyde, çılgınlığın hüküm sürdüğü geniş bir kâsenin içinde yer alan, Sodom diyebileceğimiz Los Angeles ise kanunsuzlar hiyerarşisinde üç numara olan Şeytanın Köleleri’nin (Satan’s Slaves) sahasıydı; yavru köpek etine, gösterişli saç bantlarına ve lobotomiden çıkmış gibi bakan narin genç sarışınlarla düşkün, özel yapım motosiklet ustaları olan Köleler, Los Angeles sınıfı motorculardı; kadınlarının deri ceketlerine sımsıkı tutunduğu bu köpek yiyen, saldırgan budalalar, o zamanlarda bile “L.A. tayfasına” dostane bir havayla tepeden bakan Cehennem Melekleri’yle her yıl gerçekleştirdikleri parti için kuzeye çıkıyorlardı. Köleler, Meleklerin kibirli tavrını umursamıyorlardı çünkü onlar da sonuçlarını umursamadan diğer güney kulüplerini aşağılayabilirlerdi. Tabuttan Kaçanlar (Coffin Cheaters), Demir Atlılar (Iron Horsemen), Hızlı Kazlar (Gallopıng Gooses), Komançerolar (Comancheros), Başiboş Şeytanlar (Stray Satans) gibi kulüpleri ve fazladan bir zincirin veya bira şişesinin sonucu belirleyebileceği dövüşlerin haricinde,

kuzeydeki ve güneydeki hiçbir kanunsuz kulübün kabul etmeyeceği kadar uçlarda yer alan diğer evsizleri.

★

Defalarca söylediğim gibi, şu andaki kördüğümünden kurtulmak için hiçbir yolumuz yok. Uyansaydık, gözlerimizi açtığımız anda etrafımızı saran dehşetle donakalırdık... Aletlerimizi bırakır, işlerimizden ayrılır, yükümlülüklerimizi reddeder, vergilerimizi ödemez, kanunlara uymazdık. Tam anlamıyla uyanan bir erkek veya kadın, artık kendisinden günün her ânında beklenen delice şeyleri yapar mıydı?

–Henry Miller, *Cinsellik Dünyası* (1941’de J.N.H. tarafından “Henry Miller’in arkadaşları” için bin adet basılmıştır)

İnsanların yolumuza çıkmamayı öğrenmesi gerekiyor. Yolumuza çıkanı ezer geçeriz.

–Bir Cehennem Meleği polisle konuşuyor.

Cehennem’de hükümdarlık yeğdir Cennet hizmetkârlığına.

–John Milton, *Yitirilen Cennet**

★

1964 İşçi Bayramı Monterey Turu’nun sabahında, Serseri Terry çıırılçıplak uyandı. Her yeri ağrıyordu. Gece, Doğu Körfezi’nden rakip bir motosiklet kulübü olan İblisler’in (Diablos) dokuz üyesi tarafından Oakland’da bir barın önünde zincirlerle dövülmüştü. “Geçen gün İblislerden birine vurmuştum,” diyor Terry. “Onlar da bu durumdan hoşlanmadılar. Barda iki Melekle birlikteydim, çocuklar benden biraz daha erken ayrıldı. Bizimkiler gittiği anda, bu İblis piçleri barın önünde üzerime atladı. Beni iyice benzettikleri için gecenin yarısını onları arayarak geçirdik.”

* John Milton, *Yitirilen Cennet*, Çev: Yiğit Yavuz, s. 36, İthaki Yayınları (2021). –yhn

Aramaları sonuçsuz kaldı. Hava aydınlanmadan biraz önce Terry, karısı ve iki çocuğuyla birlikte kaldıkları Scraggs'ın San Leandro'daki küçük evine geri döndü. Bir zamanlar Bobo Olson'la dövüşmüş eski bir boksör olan otuz yedi yaşındaki Scraggs o sıralarda motor üzerinde olan en yaşlı Melekti. Onun da karısıyla iki çocuğu vardı. O yaz Terry iş bulmak için Sacramento'dan Körfez Bölgesi'ne geldiğinde, Scraggs onlara yatacak yer verip karınlarını doyurmayı önermişti. Karıları iyi anlaşıyordu, çocuklar kaynaşmıştı ve Terry de yakınlardaki bir General Motors fabrikasında montaj hattında iş buldu. Joe Palooka ile Gezgin Yahudi'nin bir karışımı olan Terry'nin iş bulmak açısından umutsuz bir vaka olduğu bir bakışta anlaşılabilir olduğundan, böyle bir işe girebilmesi Amerikan işçi hareketinde insan esnekliğine dair her ne kaldıysa buna övgü olarak düşünülebilir.

Bir seksen sekiz boyunda, 95 kilo olan Terry'nin devasa kolları, upuzun bir sakalı, omuzlarına inen siyah saçları ve hiçbir personel amirini teskin edemeyecek vahşi bir hâli var. Dahası, yirmi yedi yıllık hayatında uzun, çirkin bir sabıka kaydı oluşturmuş. Ufak çaplı hırsızlıklar ve darp gibi küçük suçlardan tecavüze, narkotik suçlara ve toplum içinde oral sekse kadar uzanan bir dizi nedenle birkaç kez tutuklanmış ama bu suçların herhangi birinden tek bir kez bile hüküm giymemiş. Serseri Terry, hayvani zayıflığın yüzeye vurduğu bir sarhoşluk veya şiddet ânında heyecanlı bir vatandaşın yapabileceğinden daha fazlası yüzünden asla resmen suçlu bulunmamış.

“Tamam da bu sabıka kaydı tamamen saçmalık,” diye üsteliyor Terry. “Suçlamaların çoğu yalan dolan. Ben kendimi asla bir suçlu olarak görmedim. Bana göre bir şey değil bu, o kadar hırslı değilim. Yaptığım her şey doğal çünkü bunları yapmaya ihtiyacım var.” Bir an duraksadıktan sonra devam ediyor: “Ama bir suçlu olmasam da şansımı zorluyorum galiba. Çok yakında bu lanet olası suçlamalardan biriyle tepeme çökecekler ve o zaman, uzun yıllar içeri tıklılacak olan Terry'ye veda etmeniz gerekecek. Bence bu işleri bırakıp doğuya, belki New York'a hat-

ta Avustralya'ya falan gitmenin zamanı geldi de geçiyor. Biliyor musun, bir zamanlar Aktörler Birliği kartım vardı, Hollywood'da yaşıyordum. Arıza bir herif olsam bile her yerde ayakta kalırım amına koyayım.”

Bir başka cumartesi günü olsaydı, Terry öğlenin ikisine üçüne kadar uyur, sonra da on on beş Melekle dışarı çıkıp ağızlarını burunlarını kırmak için İblislerin peşine düşebilirdi. Ama her yıl kanunsuz klanının tüm üyelerinin bir araya geldiği, üç gün boyunca aralıksız içilen ve neredeyse her seferinde dar kafalılar şoka sokan, kontrolden çıkmış, vahşi hadiselerle sonuçlanan İşçi Bayramı Turu, Cehennem Melekleri takvimindeki en önemli olaydır. Hapiste veya ağır yaralı olmadığı müddetçe hiçbir Melek bunu kaçırmaz. İşçi Bayramı Turu, kanunsuzların yılbaşına cevabıdır; bu üç günde şarap şişesi elden ele geçer, eski ahbablarla yumruklaşılır, rasgele cinsel ilişkiye girilir ve tam tekmil bir delilik hüküm sürer. Hava durumuna ve bir hafta öncesinde ne kadar şehirlerarası telefon konuşması yapıldığına bağlı olarak, iki yüz ile bin arasında kanunsuz motorcu bu tura katılır ve bunların yarısı çoktan kafayı bulmuş bir hâlde gelir.

Terry'yle Scraggs sabahın dokuzunda ayaktaydılar. İblislerden alınacak intikam bekleyebilirdi. Bugün, tur günüydü. Terry bir sigara yakıp vücudundaki şişliklerle zincir izlerini inceledikten sonra, iç çamaşırı giymeyi umursamadan yırtık pırtık bir Levis ve ağır, siyah botlarını giydi, üzerine de bayat şarap ve ter kokan kırmızı bir svetşört geçirdi. Karısı kahve için su kaynatırken Scraggs bira içiyordu. Çocuklar bir gece öncesinde akrabalara bırakılmıştı. Dışarıda yakıcı bir güneş vardı. Körfez boyunca, San Francisco geç saatlerde kalkacağı belli olan sisle kaplıydı. Motorlar cilalanmış, depoları doldurulmuştu. Geriye kalan yalnızca, evin bir yerlerinde bulunabilecek az miktarda parayı ya da cigaralığı toparlamak, uyku tulumlarını motorlara asmak ve kötü şöhretli “renklere” bürünmektir.

Her şeyin üzerinde olan renkler. Yani üniformaları, Meleklerin kimliğinin en önemli parçası. California Başsavcısı'nın “Ce-

hennem Melekleri Motosiklet Kulüpleri” başlıklı, muğlaklık taşıyan ama basın tarafından çok fazla alıntılanan resmi belgesinde kayda değer bir doğrulukla tanımladığı gibi:

Cehennem Melekleri’nin “renkler” olarak adlandırılan arması, motosiklet kasklı, kanatlı bir kafatasıdır. Armadaki kanadın altında “MC” harfleri; kafatasının üzerinde “Cehennem Melekleri” yazan bir bant yer almaktadır. Armanın altındaysa yerel birimin adını taşıyan bir başka bant bulunmaktadır. Bu, genellikle şehir ya da yerel bölge adının kısaltmasıdır. Bu armalar genellikle kolsuz deri ceketlerin sırtına dikilmiştir. Ayrıca, üyelerin muhtelif Luftwaffe (İkinci Dünya Savaşı’nda Alman Hava Kuvvetleri) rütbelerini ve Alman Demir Haçlarının reproduksiyonlarını taktıkları gözlenmiştir. Üyelerin büyük kısmı sakallıdır; saçları uzun, bakımsız, dağınıktır. Bazıları delinmiş kulak memelerine tek bir küpe takmaktadır. Gerekteğinde çıkarılıp esnek bir cop gibi kullanılabilecek, cilalanmış motosiklet tahrik zincirinden kemerler taktıkları da gözlenmiştir.

Cehennem Melekleri’nin, ağır hizmete uygun, büyük, Amerikan yapımı motosikletleri (Harley-Davidson) tercih ettikleri görülmektedir. Kulüp üyeleri genellikle takma ad kullanmakta; kulüp kayıtlarında da “yasal” adları olarak belirlenen bu adlar yer almaktadır. Bazı kulüpler, maliyeti üyelik ücretine dahil olacak şekilde, yeni üyelerin dövme yaptırmasını istemektedir. Cehennem Melekleri’nin saptanmasında yararlanılabilecek en genel ortak payda muhtemelen pislik içinde oluşlarıdır. Cehennem Melekleri soruşturmalarına katılan polis memurları, hem kulüp üyelerinin hem de kadın arkadaşlarının fena hâlde yıkanmaya ihtiyaç duyduklarını bildirmiştir. Üyelerinin büyük kısmı sabıkalı olduğundan, kimliklerinin saptanmasında parmak izi çok etkili bir yoldur.

Cehennem Melekleri'nin yanı sıra diğer “kötü şöhretli” motosiklet kulüplerinin bazı üyelerinin, ayda bir kere California'nın farklı noktalarında toplanan “Yüzde Birciler” adında seçkin bir gruba dahil oldukları iddia edilmektedir. Yerel Cehennem Melekleri birimleriye genellikle haftada bir toplanmaktadır... Kulübe üye olmak ya da “%1'ci” rozetini takmak için gerekenler şu an bilinmemektedir... Bazı üyelerin taktığı bir diğer arma “13” rakamını taşımaktadır. Bu rakamın alfabenin on üçüncü harfi M'yi temsil ettiği; M'nin de marihuanayı ve dolayısıyla, arma sahibinin bu uyuşturucu maddenin kullanıcısı olduğunu gösterdiği bildirilmiştir.

Suçla iç içe kokuşmuşluğun ve adiliğin bu kısa açıklaması, yüzde bircilerle ilgili kısım haricinde büyük ölçüde doğrudur. Diğer kanunsuz motorcuların çoğu gibi tüm Melekler bu armayı takar ve armanın yegâne anlamı, Amerikan Motosiklet Birliği'nin (AMA) aralarına kabul etmeyi reddettiği motosiklet sürücülerinin sözde yüzde birlik kesimine ait olmaktan gurur duymalarıdır. AMA saygıdeğer bir imaj oluşturmak için çabala-yan, üye sayısı hızla artan motosiklet lobisi Motosiklet, Scooter ve Bağlı İştirakler Birliği'nin sportif koludur. Cehennem Melekleri ise bu imajı sürekli kirletmektedir. “Onları kınıyoruz,” diyor bir AMA yöneticisi. “Motosiklet değil de at, katır, sörf tahtası, bisiklet veya kaykay sürselerdi gene kınanırlardı. Maalesef tercihleri motosikletten yana oldu.”

AMA tüm düzgün motosiklet sürücüleri adına konuştuğunu iddia etse de üye sayılarının elli bin civarında olması, 1965'te Birleşik Devletler'de kayıtlı olan bir buçuk milyon motosikletin yüzde beşten daha az bir kısmını temsil ettiklerini gösteriyor. Bu durum da, bir motosiklet dergisinde yazıldığı gibi, çok sayıda kanunsuz motorcuyu hesap dışı bırakıyor.

Saat on gibi evden ayrılan Terry'yle Scraggs, Oakland merkezin-den geçtikleri 3 kilometrelik yolu sakın bir şekilde katettiler; mo-

torlarını bağırtmıyorlardı, yanlarından geçen diğer motorcularla sokak köşelerindeki insanların onlara baktıklarının farkındaydılar, dur işaretlerine, hız sınırlarına uyuyorlardı. Yerel birimin başkan yardımcısı olan Tommy'nin evine yarım blok kala birdenbire hızlandılar. Diğerleri burada bekliyorlardı. Tommy, Doğu Oakland'da gün geçtikçe durumu kötüye giden sessiz bir sokakta yaşıyordu. Burası, bakımsız ön bahçelerindeki sararmış otların nesiller boyu *Oakland Tribune* getiren gazeteci çocukların ayaklarının altında ezildiği, dar arsalarının üzerinde birbirine yakın inşa edilmiş, rengi bir zamanlar beyaz olan küçük ahşap evlerin dizili olduğu eski bir mahalleydi. Bu bayram sabahında verandalarında veya salon pencerelerinin önünde dikilen Tommy'nin komşuları bu rezil gösterinin gelişmesini izliyorlardı. Saat on birde evin önünde toplanan otuz kadar Cehennem Meleği dar sokağı yarı yarıya kapatmışlardı. Bağırıp çağırıyor, bira içiyor, sakallarını yeşile boyuyor, motorlarını bağırtıyor, kostümlerini düzeltiyor, havaya girmek için birbirlerine dalaşıyorlardı. Bir kenarda yan yana duran kızlar sessizdi. Dar pantolonları, fularları, kolsuz bluzları, süveterleri, çizmeleri, koyu renk güneş gözlükleri, destekli sütyenleri vardı. Parlak rujlar sürmüşlerdi. Birkaç yıl gibi kısa bir zamanda edindikleri çok fazla acı hayat deneyimiyle kötücül ve gergin bir içsellik kazanırken parıltısını yarı yarıya kaybetmiş ruhların ihtiyatlı ifadelerini taşıyorlardı. Melekler gibi, kızların da çoğu yirmili yaşlarındaydı. Gerçi bazılarının henüz reşit olmadığı belliydi ve aralarında, açık havada geçirilecek sağlıklı bir hafta sonunun beklentisini taşıyan, yaş almaya başlamış birkaç fahişe de vardı.

İster beş ister yüz elli kişi bir araya gelmiş olsun, Cehennem Melekleri'nin tüm toplantılarında gösteriyi kimin yöneteceği konusunda kimsenin şüphesi olmaz. Bu kişi, liderlerin lideri Ralph "Sonny" Barger'dır. Bir seksen iki boyunda, 77 kilo ağırlığında, Doğu Oakland'lı bir depo işçisi olan Barger, kulübün en soğukkanlısı ve herhangi bir olayda hızlı düşünüp davranan sert bir adamdır. Bazen fanatik, bazen filozof, bazen kavgacı, bazen kur-

naz bir ara bulucu, bazen son hükmü veren yargıdır. Oakland Melekleri için Ralph'tir. Diğer herkes ona Sonny der... parti iyice vahşileşip kafalar yükseldiğinde Başkan veya Baba diye seslenenlere yanıt verdiği de olur. Aralarında kavga çıksa çoğu Meleğin onu yere indirmesi iki dakika bile sürmez ama buna rağmen Sonny'nin ağzından çıkan her şey emir telakki edilir. Ve hiçbir Melek, Sonny'yle kavga etmeye kalkışmaz. Kulüpten olmayan yabancılarla girdikleri kavgalar haricinde, Sonny nadiren sesini yükseltir. Kulüp içindeki muhaliflerle yüzleşmeler olağan cuma gecesi toplantılarında sessizce halledilip çözüme kavuşturulur ya da bu muhalifler ortamdan silinir, bir daha hiçbir Melek grubunun yoluna çıkmamak için hayat tarzlarını değiştirirler.

Tommy'nin evinin önündeki toplantı biraz düzensiz görünüyorsa, bunun nedeni Sonny'nin marihuana bulundurma suçuyla Santa Rita Rehabilitasyon Merkezi'nde tutuklu olmasıydı. Sonny hapiste olduğundan, diğerleri olayların ayyuka çıkmamasına dikkat ediyorlardı. Zaten Tommy de sessiz, mesafeli tavrıyla bu gösteriyi gayet iyi yönetiyordu. Barger'dan bir yaş küçük olan yirmi altısındaki Tommy, sarışın, sinekkaydı tıraşlı, karısı ve iki çocuğu olan, inşaat işçisi olarak haftada 180 dolar kazanan bir gençti. Yalnızca geçici olarak Başkan'ın yerini doldurduğunun farkındaydı. Ama aynı zamanda, Oakland Melekleri'nin İşçi Bayramı Turu'nda tüm güçlerini ortaya koymaları, sert bir görüntü vermeleri gerektiğinin de farkındaydı. Bunu yapamazlarsa, kulübün ruhani liderliği yeniden güney California'ya geçerdi. Yani, kulübü 1950'de kuran ve neredeyse on beş yıldır tüm yeni birimlerin onayını veren, "kurucu babalar" da denebilecek San Bernardino (veya Berdoo) birimine. Ama güneyde artan polis baskısı birçok Meleğin Körfez Bölgesi'ne sığınmasına neden oluyordu. 1965 yılında Oakland, Cehennem Melekleri dünyasının başkenti olma yolunda hızla ilerliyordu.

Kulakları sağır edecek bir gürültüyle yola koyulmalarından önce, İblisler hakkında ve yalnız bir Meleğe saldırmak gibi ölümcül bir hata yapmalarına sebebiyet veren deliliğin veya acayip

uyuşturucunun ne olabileceği üzerine çok fazla konuşuldu. Ama bu rutin bir dırdırılanmadan daha fazlası değildi; İblisler meselesi ertelendi* ve iki saatlik Monterey yolu için otoyola çıkılırken bütünüyle unutuldu. Öğle saatlerinde hava o kadar sıcaktı ki motorcuların çoğu tişörtlerini çıkarıp siyah yeleklerini açmışlardı. Bu yüzden renkleri pelerin gibi rüzgârıa savruluyor; karşıdan gelen araçlar (bu hoş bir manzara olsun ya da olmasın) Meleklerin ıplak göğüslerini görüyorlardı. Otoyolun güney istikameti İşçi Bayramı hafta sonu için yola ıkımış vergi mükellefleriyle doluydu ve Melekler yanlarından geçerken tatilleri birdenbire dehşet verici bir hâl almıştı... ıkardıkları gürültü, savrulan saçları ve yüzeye vurmaya başlayan saldırgan içgüdüleriyle, kocaman motorların tepesindeki bu hayvan topluluğu halka açık bir yere gidiyordu... otoyoldaki birçok otomobil sürücüsünün, uyarıda bulunmaksızın direksiyonu birdenbire sola kırarak bu kibirli akrepleri ezip geçmenin cazibesine kapılması işten bile değildi.

Oakland'ın bir saat kadar güneyindeki San Jose'de kafilenin iki otoyol devriyesi tarafından durdurulması, 17. Otoyol ile 101. Otoyol'un keşiştiği noktada kırk beş dakikalık bir trafik sıkışıklığına neden oldu. Trafikteki bazı insanlar olan biteni izlemek için durup kontak kapattılar. Diğerleriye ancak saatte 20-25 kilometre hızla ilerleyebiliyordu. Trafik sıkışıklığı artarken, buhar kısılması nedeniyle bozulan arabalar, tartışmalar, ufak kazalar oldu.

“Ellerinden geldiğince çok kimseye ceza yazdılar,” dedi Terry. “Selelerin çok alçak, gidonların çok yüksek olması, aynasızlık, yolcunun tutunabileceği bir yerin eksikliği gibi nedenlerle. Her zaman olduğu gibi, tutuklama emirleri, asla ödemediğimiz cezalar ve akıllarına gelen lanet olası diğer her şey için de... Ama trafik gerçekten fena sıkışmıştı, insanlar durmuş bizi izliyorlardı. Neyse ki en sonunda otoyol devriyesinin amirlerinden biri

* Bu olaydan bir ay kadar sonra, saldırıya uğramaktan, dayak yemekten, zincirlerle dövölmekten usanan İblisler dağıldı. Melekler kulübün tüm üyelerini birer birer avladı. “Aslında böyle şeyler çok sık olmaz,” diye açıkladı Terry. “Diğer kulüpler genellikle bize bulaşmaz çünkü böyle bir şey yaparlarsa bu onların sonu olur.”

geldi ve bu piçleri ‘tehlikeye neden oldukları’ ya da öyle bir şey yüzünden iyice haşladı. Kahkahalarla güldük ve yeniden yola koyulduk.”

★

Burada (Monterey’de) bize iyi davranıyorlar. Gittiğimiz diğer yerlerin çoğunda bizi kovarlar.

–Meleklerin Monterey’den kovulmasından kısa süre önce Berdoo biriminden Fransız, bir muhabirle konuşuyor

★

101. Otoyol’un San Jose ile Monterey sapağı arasında kalan kısmında yol, Santa Cruz Dağları’nın eteklerini kaplayan zengin tarım topraklarında zarif bir şekilde kıvrılarak uzanır. İkili sıralar hâlinde giden Cehennem Melekleri kafilesi, Coyote ve Gilroy gibi küçük kentlerle alakasız bir manzara oluşturunuyordu. İnsanlar, büyük şehirden gelen bu efsanevi Hun ordusunu görmek için barlardan, dükkânlardan koşarak çıkıyordu. Gergin bir hâlde kavşaklarda bekleyen yerel polis memurları, Meleklerin sorun çıkarmadan sessizce geçip gideceklerini umuyordu. Sanki Viet Cong gerillalarının uzak mesafeli görevlere gönderilen bir birimi aniden ortaya çıkmış, kentin ana caddesinden sıkı düzenlerini bozmadan, hızla geçiyordu. Pis herifler kanlı bir randevuya yetişmek için yoldaydılar ve kendi kentlerinde durmadıkları sürece, onları izleyenler bu randevu hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordu.

Melekler yolda beladan uzak durmaya çalışırlar. Bir hafta sonu tatilinin başlangıcında bir taşra kentinde önemsiz bir nedenle tutuklanmaları bile üç gün nezarete kalmalarına, partiyi kaçırmalarına ve nihayet mahkemeye çıktıklarında en yüksek para cezasını almalarına neden olur. Genellikle trafik ihlali veya kamu düzenini bozmaya yönelik bir davranış olan asıl suçlamanın yanı sıra, muhtemelen polise mukavemetle de suçlanacaklarının farkındadırlar. Bu da otuz gün hapis cezası, saçlarının hapiste sıfıra vurulması ve 150 dolar civarında bir başka ceza

anlamına gelir. Acı verici birçok dersin ardından, Melekler artık küçük kentlere, Chicago’lu gezgin bir satıcının Alabama’daki bilinen bir hız kapanına yaklaştığı gibi yaklaşırlar. Sonuçta asıl amaçları, yolda karşılarına çıkan taşralı ahmak polislerle dalaşmak değil, gidecekleri yere ulaşmaktır.

Bu defa gidecekleri yer, Monterey’in merkezinde, Cannery Row’un yakınında, Del Monte denilen bir ana caddede Nick’in Yeri adındaki büyük, gürültülü bir bardı. “Kentin tam ortasından geçtik,” diyor Terry. “Trafığın falan tam ortasından. Bizimkilerin çoğu Nick’in Yeri’ni biliyordu. Ama daha önce buraya gittikleri seferde hapiste olduğumdan ben bilmiyordum. Geç kalan arkadaşlarımız yüzünden 101. Otoyol üzerindeki bir benzin istasyonunda beklemek zorunda kaldığımız için mekâna ulaşmamız öğrenin üçünü buldu. Oraya ulaştığımızda sanırım kırk elli motor olmuştuk. Berdoo birimi yetmiş beş kadar motorla çoktan oraya gelmişti, gece boyunca da insanlar gelmeye devam etti. Ertesi sabah her yerden gelen üç yüz kadar motor bir araya toplanmıştı.”

Toplantının kâğıt üzerindeki amacı, eski bir Meleğin naaşını Kuzey Carolina’daki annesine göndermek için para toplamaktı. San Bernardino biriminin başkan yardımcısı olan Kenneth “Taşralı” Beamer, birkaç gün önce San Diego yakınlarında bir çöl köyü olan Jacumba’da bir kamyonun altında kalmıştı. Taşralı, kanunsuzların geleneğine göre olabilecek en iyi şekilde ölmüştü: Evsizdi, beş parasızdı, sırtındaki kıyafetler ve altındaki kocaman Harley dışında bu dünyada hiçbir şeye sahip değildi. Diğer Melekler en azından Taşralı’dan geriye kalanları Carolina’ya göndermeleri gerektiğini düşünüyorlardı. Artık orada bir aileden ya da yuvadan geriye ne kaldıysa. “Yapılması gereken buydu,” demişti Terry.

Kısa süre önce bir arkadaşlarının ölmesi 1964 yılı turuna, polislerin bile dudak bükemeyeceği ciddi bir hava kazandırmıştı. Bu, polislerin karşı koyamayacağı çekicilikte bir hareketti: Hayatını kaybetmiş bir yoldaş için son bir saygı duruşu, yoldaşın annesi için para toplanması ve bu gösteriyi gerçek kılacak üni-

formalı bir geçit töreni. Monterey polisi bu duruma gösterdikleri saygı nedeniyle, silahlarını indirmeyecek olsalar da Cehennem Melekleri'ni ateşkes ruhuyla karşılayacaklarını bildirmişti.

Kanunsuzlar uzun yıllardır ilk kez misafirperverliği andıran bir tavırla karşılanıyorlardı ve çok geçmeden, bunun son kez olduğu anlaşılabilecekti. O güzel Pasifik cumartesisinde güneş doğarken, Monterey tecavüz olayının ülkenin dört bir yanındaki gazetelerde manşetten verilmesine yirmi dört saatten az zaman kalmıştı. Cehennem Melekleri çok kısa sürede ülkenin tamamında tanınacak ve korku duyulan bir kulübe dönüşecekti. *The New York Times*, *Newsweek*, *Nation*, *Time*, *True*, *Esquire* ve *Saturday Evening Post* okuyucuları Meleklerin kana, alkole ve meniye bulanmış imajıyla tanışacaklardı. Altı ay içinde, Doğu Yakası'ndan Batı Yakası'na bütün küçük kentlerle ilçeler Cehennem Melekleri'nin "istilasına" yönelik en muğlak söylentide bile silahlanmaya başlayacaktı. Ülkenin en büyük üç televizyon şebekesi kameralarıyla onların peşine düşecek; eski bir step dansçısı olan Senatör George Murphy tarafından ABD Senatosu'nda kınanacaklardı. Ne denli tuhaf görünürse görünsün, o sabah Monterey'de toplanan kostümlü gangsterler, gösteri dünyasından insanların dediği gibi "şeytanın bacağına kırmak üzereydi" ve başarılarını büyük oranda (Amerikan basınının omzuna tünemiş dalgacı, otuzbirci bir kuzguna benzetilebilecek) tecavüz haberlerine manyakça ilgiye borçlu olacaklardı. Bir editörün gözüne iyi bir tecavüz hikâyesinden daha çok takılacak bir şey yoktur. "Bu defa gerçekten akıllarını başlarından aldık," demişti bir Melek. Gazetelere göre, bu uyuşturucu bağımlılarından en az yirmisi, on dört ve on beş yaşlarındaki iki kızı yanlarındaki dehşete düşmüş kavalyelerinin elinden zorla alıp kaçırmış ve "defalarca tecavüz etmek" için kum tepelerine götürmüştü.

DEFALARCA TECAVÜZ KURBANLARIN YAŞLARI 14 VE 15 SALDIRGANLAR, PİSLİK İÇİNDE, KILLI HAYDUTLAR

Olayın öncesinde kızların yanındaki oğlanlardan biri tarafından çağrılan şerif yardımcısı, “kumsala ulaştığında, etrafında her iki cinsiyetten motorcuların toplandığı büyük bir şenlik ateşi gördüğünü” söyledi. “O sırada, karanlığın içinden kendilerine yardım edilmesi için yalvaran iki genç kız çıktı. Hıçkırarak ağlıyor, sinir krizinin eşiğindeymiş gibi görünüyorlardı. Biri çırılçıplaktı. Diğerinin üzerindeyse yalnızca yırtılmış bir kazak vardı.”

Yüce İsa adına, işte bu, toplumu çileden çıkarması ve ailesinde kadın olan her erkeği çıldırtması garanti olan bir görüntüydü. Amerikan vatandaşı iki masum genç kız kum tepelerine götürülmüş ve Arap orospular gibi üzerlerinden geçilmişti. Erkek arkadaşlarından biri polise, kızları kurtarmaya çalıştıklarını ama kıyafetleri zorla çıkarıldıktan sonra kurbanların etrafında toplanan kalabalık yüzünden onlara ulaşmayı başaramadıklarını söyledi. Kumların içinde, mavi ay ışığının altında, pis pis sırttan haydutların oluşturduğu bir çemberin ortasında... kızlara defalarca tecavüz edilmişti.

Ertesi sabah, bir yıldan elli yıla kadar hapis cezasına çarptırılacakları cebren tecavüz suçlamasıyla tutuklanan dört Melekten biri Serseri Terry’ydi. Diğer Melekler (Anne Miles, Küflü Marvin ve Çılgın Haç) gibi, Terry de tecavüzle ilgili hiçbir şey bilmediğini söyledi. Ama birkaç saat sonra, her biri için 1.100 dolar gibi düşük bir kefalet ücretiyle Salinas’taki Monterey ilçe hapisanesine sevk edildiler. Steinbeck’in memleketinde... doğru zamanda Apalaş topraklarından ayrılıp batıya göç eden ve şimdi Meksikalı sezonluk tarım işçilerinin başında durmaları için daha az akıllı başka *hillbilly*’leri* maaşa bağlayan ikinci nesil akıllı *hillbilly*’lerin sahip olduğu bereketli marul vadisinde... Meksikalıların, sürekli eğilmeyi gerektiren ağır tarım işçiliğine yönelik güya doğal uygunlukları, her konuda fikrini belirtmekten geri durmayan Senatör Murphy tarafından şöyle açıklanmıştı: “Kısa boylu olduklarından onlar için yere eğilmek daha kolay.”

* ABD’nin Apalaş ve Ozark gibi dağlık, kırsal topraklarında yaşayanlar için kullanılan aşağılayıcı terim. Zaman içinde ülkenin güneyindeki diğer kırsal kesimlerde yaşayanlar için de kullanılmaya başlanmıştır. -çn

Senatör Murphy Cehennem Melekleri’ni de “hayvanların en aşağı sınıfı” olarak nitelendirdiği için, kanunsuzların su değneği gibi yere yakın sallanan penisleriyle ortalıkta dolanırken karşlarına çıkan tüm güçsüz kadınlara hiç düşünmeksizin tecavüz etmeye fiziksel olarak yatkın olduklarını söyleyebilirdi. Bu gerçeğe çok uzak bir saptama olmasa da nedenleri California’nın eski dansçı senatörünün inanmamızı istediği nedenlerden farklıdır.

Cumartesi günü Nick’in Yeri’nde toplananların hiçbiri, Meleklerin tecavüz yoluyla ülke çapında Beatles veya Bob Dylan düzeyinde bir şöhrete ulaşmak üzere olduklarını elbette bilemezdi. Birkaç kilometre uzakta turuncu güneşin hızla okyanusa doğru alçaldığı ve havanın karardığı saatlerde, akşamın asıl etkinliği öylesine planlanmamış bir olaydı ki bu olayın asıl karakterleri (ya da kurbanları), Nick’in barını dolduran ve karanlık sokağa taşan gürültülü kalabalığın dikkatini çok az çekebilmişti.

Terry, kızları ve yanlarındaki “çıktıkları” oğlanları yalnızca bir ara ortalıkta gördüğünü söylüyor. “Onları hatırlamamın asıl nedeni, beyaz, hamile bir kızın zenci heriflerle ne yaptığını merak etmemdi. Ama bunun yalnızca onu ilgilendirdiğini düşündüm. Zaten o sırada amcık peşinde de değildim. Hatunum benimleydi. Şimdi ayırınız ama o sıralar aramız iyiydi ve yanımdayken benim başka kadınlara yürümeme izin vermezdi. Hem şu da var, bir iki yıldır görmediğin eski ahbablarınla yan yana geldiğinde yabancılara dikkat edecek zamanın olmaz.”

“Kurbanların” ilk kez görüldüğü âna dair Terry’yle diğerlerinin hemfikir oldukları yegâne nokta, “kızların kesinlikle on dört on beş falan göstermedikleri; her şeyleriyle yirmilerinde olduklarıydı” (daha sonra polis kızların yaşlarını doğruladı ama adları da dahil olmak üzere diğer tüm bilgiler, California’nın, basının tecavüz kurbanlarına ulaşmasını engellemeye yönelik politikası doğrultusunda gizlendi).

“O kızların güzel olup olmadıklarını bile söyleyemem,” diyor Terry. “Hatırlamıyorum. Tek bildiğim, Nick’in Yeri’nde sorun yaşamadığımız. Polisler de oradaydı ama yalnızca insanları

mekândan uzak tutmak için gelmişlerdi. Gittiğimiz her yerde yaşadığımız aynı terane sürüyordu: Takıldığımız mekânın önünde trafiğin sıkışması, etrafta dolanan mahalle kabadayıları, kafalarını yükseltecek bir şeyler arayan genç kızlar ve süren partiden hoşlandıkları için orada kalmaya devam eden Nick'in birkaç müdavim müşterisi. Polis oraya gelerek doğru şeyi yapmıştı. Gittiğimiz her yerde ne kadar sert olduğumuzu anlamak isteyen kabadayılarla karşılaşırız. Polisler orada olmasaydı birilerinin canını yakmak zorunda kalabilirdik. Ama aramızdan hiç kimse bir turda sorun çıkmasını istemez. Tek istediğimiz biraz eğlenmek ve rahatlamak.”

Ancak Cehennem Melekleri'nin eğlenmek ve rahatlamak için bazı sıradışı fikirlere sahip olduğu söyleniyor. Sonuçta, Melekler “hayvanların en aşağı sınıfıysa”, Senatör Murphy bile onların çok fazla içilen bir toplantıda pinpon, disk iteleme, iskambil gibi oyunlarla zaman geçirmelerini bekleyemez. Meleklerin pikniklerinin belli hayvani eğlencelere gebe olduğu uzun zamandır dile getiriliyor ve kanunsuzlar, şenlik ateşinin yakıldığı bir kampta gecenin ikisinde ortaya çıkan genç bir kızın heyecan aradığını düşünebilirler. Bu yüzden, gürültülü bir eğlencenin sürdüğü Nick'in Yeri'ne kıyasla, iki kızın kumsala geldiklerinde daha çok dikkat çekmeleri gayet anlaşılır bir durum.

Diğer taraftan bu olayın, gazetelerin çoğunun gözden kaçırdığı yanlarından biri temel lojistikle ilgiliydi. Söz konusu iki genç kız, gece yarısı başka kimsenin olmadığı bir kumsalda birkaç yüz sarhoş motosikletli haydutla nasıl yan yana gelmişti? Kızlar Nick'in Yeri'nden mi kaçırılmışlardı? Oradan kaçırıldılarsa, on dört ve on beş yaşındaki iki kızın, eyaletteki en tehlikeli çetenin üyeleriyle dolu bir barda ne işi vardı? Yoksa sokaktan mı kaçırılmışlardı? Belki de kızlar bir trafik ışığında beklerken, bir Harley'nin yakıt deposunun üzerine çekilmişler ve sokaktaki insanların dehşet dolu bakışları altında, korkuyla çılgınlık atarak oradan götürülmüşlerdi.

Cehennem Melekleri'ni tecrit ederek halktan uzak tutmak is-

teyen polis stratejistleri, onlara kentin epey uzağında, Monterey Körfezi ve ordunun temel eğitim merkezlerinden biri olan Fort Ord arasında kalan boş kumsalda bir kamp alanı açmıştı. Polisin böyle düşünmesi anlaşıldı. Hayvanlar, vatandaşlar için tehlikeye dönüşmeden keyifle kendilerinden geçebilecekleri bir yere yönlendirilmişti. Olaylar kontrolden çıkarsa, yolun ilerisindeki ordu eğitim merkezinde uyuyan acemi askerler yataklarından kaldırılır ve hepsine kasatura dağıtılırdı. Meleklerin yerlerinde duramayıp kente dönmeye kalkışmaları ihtimaline karşılık, polis otoyola da nöbetçi dikmişti. Ama kimsenin dışarı çıkmaması için kampın etrafını bütünüyle kapatmak imkânsız olduğu gibi, sırf meraktan veya polis eğitim kılavuzlarında bahsedilmeyen diğer karanlık nedenlerle kampa gitmek isteyebilecek yerel maaşumları engellemelerinin de bir yolu yoktu.

Kurbanlar polise, “motorculara bakmak istedikleri” için kumsala gittiklerini söylediler. Merak ediyorlardı. Aşırı kalabalık yüzünden, kanunsuzların çoğunun tuvalet sırası beklemektense işemek için otoparka çıktığı Nick’in Yeri’nde birkaç saat geçirmelerine rağmen halen merak içindeydiler.

“Siktirsinler! O karılar ateşin başında şarkı söylemek için gelmediler kumsala,” diyor Terry. “Kafaları iyiydi, düzüşmek istiyorlardı. Ama ortalıkta çok adam vardı. Başlangıçta kızlar için kıyak bir durumdu bu. Sonra daha da çok adam gelip kum tepelerinde toplandı. Amcığın kokusunu almışlardı, anlarsın... karılar da bunu istemedi. Zenci erkek arkadaşları gitmişti, onları bir daha görmedik. Her şeyin nasıl sona erdiğinden emin değilim. O sırada tek bildiğim kumsalda, adamların yanında mamaların olduğu. Ama hatunumla erken yattık. Kafam o kadar iyiydi ki onunla bile düzüşemedim.”

Hiçbir aile gazetesi olayın nasıl gerçekleştiğini Cehennem Melekleri’nin gözünden aktarmaya uygun bulmasa da altı ay sonra bir San Francisco barında bilardo oynarken Fransız olayı şöyle anlattı: “Kızlardan biri beyaz ve hamileydi. Diğeri siyah-tı. Yanlarında da beş siyah erkek vardı. Cumartesi gecesi üç saat

kadar Nick'in Yeri'nde takıldılar, içki içip bizim motorcularla konuştular. Sonra da bizimle kumsala geldiler. İki kız ve beş erkek arkadaşları. Herkes ateşin başında şarap içiyordu. Aramızdan bazıları onlarla konuşuyordu (doğal olarak asılıyorlardı) ve çok geçmeden, biri kızlara kafayı kırmak isteyip istemediklerini sordu. Anlarsın işte, cigaralık içmek isterler miydi? Kabul ettiler ve birkaç adamla birlikte kum tepelerine doğru gittiler. Zenci kız bir süre sonra bunu yapmak istemedi. Ama hamile kız gerçekten fena ateşliydi. İlk dört veya beş adamı kendisi kollarının arasına çekti. Sonra onun da ateşi söndü. O sırada erkek arkadaşlarından biri korkup polise gitmiş. Her şey böyle oldu işte.”

“Ertesi sabah,” diyor Terry. “Kim olduğunu hatırlamıyorum ama biriyle birlikte kahvaltı etmek için otoyol üzerindeki bir restorana gittim. Kumsala döndüğümüzde yolu barikatla kapattıklarını ve o iki kızın polis arabasında oturmuş, etraftaki insanları kestiklerini gördük. Ben daha ne olup bittiğini anlayamadan, polislerden biri, ‘Sen de onlardan birisin,’ deyip ellerime kelepçeyi taktı. O lanet olası kızlar kıkırdayıp duruyorlardı. Bilirsin işte, ‘Ha ha, bu da onlardan biri,’ deyip kahkaha atıyorlardı. İşte, ben de tecavüz suçuyla tutuklanmış oldum.

“Hapishaneye gittiğimizde, ‘Kontrolden geçmek istiyorum,’ dedim. ‘Gidip bir doktora görünelim. İki gündür seks yapmadım.’ Ama kabul etmediler. Marvin, Miles ve Çılgın Haç da oradaydı. Bize kefaletin 1.100 dolar olduğunu söyledikleri âna kadar başımızın büyük belada olduğunu düşündük. Ama kefaletin bu kadar düşük olduğunu öğrendiğimizde ellerinde ciddi bir dava olmadığını anladık.”

Aynı esnada Marina Kumsalı'nda diğer Meleklerin etrafı sarılmıştı ve 156. Otoyol'dan kuzeye, ilçe sınırına doğru sürülüyorlardı. Polisler geride kalanların hızlanmaları için coplarını motorcuların omuzlarına indiriyordu. Yan yollar eyalet polisleri tarafından kapatılmıştı. Çoğu komşu ilçelerden gelen onlarca kasklı polis, ellerine geçirdikleri kanunşuz motorcuları sıra dışı yoldan geçiriyordu. Dağınık Melek kafilesi motorlarını ba-

ğirtıp her şeye küfürler yağdırarak yavaşça ilerlediği için yolda kilometrelerce uzanan trafik sıkışıklıkları oldu. Sağır edici bir gürültü vardı. Bu manzaranın, kafilenin geçmesi için arabalarını kenara çekmiş, eyalet dışından gelen yaz sonu turistlerinin üzerinde nasıl bir etki bıraktığını tahmin etmek kolay değil. Yakınlarda bir ordu üssü olduğundan, şüphe yok ki öncelikle tankların (ya da en azından etkileyici, askeri bir aracın) geçmesi için yol vermeleri gerektiğini düşünmüşler ve bir süre sonra, hastalıklı bir koyun sürüsü gibi yolda sürüklenen haydut ordusunu görmüşlerdi. California Ticaret Odası için nasıl bir kâbus!

101. Otoyol'da, ilçe sınırında *San Francisco Chronicle*'dan bir muhabir Tommy ve iki metrelik, 110 kiloluk bir Melek olan Minik'le konuştu. Saç örgüleri omuzlarına inen Minik, bir süre sonra Berkeley'deki Vietnam Savaşı karşıtı göstericilere saldıran Meleklerin arasında olduğu için ülke çapında şöhrete kavuşacaktı.

“Bizler sıradan adamlarız,” dedi Tommy. “Çoğumuz çalışıyor. Yarımız evli, birkaçımız da kendi evine sahip. Sırf motosiklet sürmeyi seviyoruz diye polisler gittiğimiz her yerde bize sorun çıkarıyor. Bu tecavüz suçlaması gerçek değil ve üzerimize yapışmayacak. Olan biten her şeyi insanlar kendi rızalarıyla yaptılar.”

“Sikerler! Kefilimiz kefaletlerini ödeyip arkadaşlarımızı iki saat içinde çıkarır,” dedi Minik. “Neden bizi kendi hâlimize bırakmıyorlar? Tek istediğimiz arada sırada toplanıp biraz eğlenmek. Tıpkı Masonlar ya da diğer gruplar gibi.”

Ama matbaalar çoktan çalışmaya başlamış ve gazetelerin sekiz sütunluk manşetleri yazılmıştı: CEHENNEM MELEKLERİ TOPLU TECAVÜZÜ. Masonlar, Kazanova'nın pencerelere tırmanıp kardeşliğin adını kirlettiği on sekizinci yüzyıldan beri böyle bir tanıtıma sahip olmamıştı. Belki Melekler de bir gün Masonlar gibi burjuva bunaklığına geçerler ama o zaman da bir başka grup manşetleri ele geçirecektir: Bir Hovercraft çetesi veya gelecek onları her neye zorlayacaksa şimdiden bunun için hazırlanan bir başka kardeşlik birliği.

Kiwanis'te* neler oluyor? Oakland'da bu adı kullanan ve kü-
lübün imajını ciddi olarak değiştirebilecek radikal bir tutum ser-
gileyen yeni bir militan topluluğu olduğuna dair söylentiler var.
Yaşadığımız hızla değişen zamanlarda, bundan on ya da yirmi yıl
sonraki bir pazar sabahında, göğüs ceplerinde Cehennem Me-
lekleri arması olan koyu renkli ceketler giymiş orta yaşlı adam-
ları, taksitlerini ödemeye devam ettikleri evlerinin salonlarında
volta atıp az önce okudukları gazete manşetini üzüntüyle mırıl-
danırlarken görebiliriz: KIWANIS TOPLU TECAVÜZÜ. DÖRT
KİŞİ YAKALANDI, DİĞERLERİ KAÇTI. ÇETE LİDERİ ARA-
NIYOR.

Aynı esnada, şok olmuş bir Amerikan kentindeki emniyet
amiri, 1964 yılında Monterey emniyet amirinin Cehennem Me-
lekleri için dediği gibi, Kiwanis hakkında şunları söyleyebilir:
“Yarattıkları atmosfer nedeniyle bir daha burada hoş karşılan-
mayacaklar.”

* 1915'te Detroit'te kurulan, yeterli imkâna sahip olmayan çocukların destek-
lenmesine odaklanan uluslararası kamu hizmeti kuruluşu. –çn

TEHDİDİN YARATILMASI

1965

2

Günlük gazeteler modern dünyanın şer yuvasıdır ve zaman içinde bu gerçek çok daha belirgin şekilde ortaya çıkacak. Okur seçimlerinde gittikçe alçaklaşabileceklerinden, gazetelerin yozlaşma kapasitesi şaşırtıcı ölçüde sınırsızdır. Sonunda, hiçbir devletin ya da hükümetin kontrol edemeyeceği bir şekilde, dibine indikleri insanlığın tortusunu karıştırmaya başlayacaklar.

–Søren Kierkegaard,
The Last Years: Journals 1853-55 [Son Yıllar: Günlükler
1853-55]

Meleklerin en iyi tarafı birbirimize asla yalan söylemememiz. Kısasa kısas gerektiğinden, elbette bu kuralımız kulübün dışındakiler için geçerli değil. Zaten karşınıza çıkan insanların çoğu hiçbir konuda size doğruyu söylemez.

–Zorro, Cehennem Melekleri'nin tek Brezilyalı üyesi

Açıklamam, göstermelik hikâyemizin bir parçasıydı.

–Arthur Schlesinger Jr.,
Domuzlar Körfezi Çıkarması'yla ilgili olarak
basına neden yalan beyanda bulunduğunu açıklıyor

★

Gazete editörleri ve polisler gibi, politikacılar da zorbalık hikâyelerine çok meraklıdır. California Eyalet Senatosu'nda

Monterey’i temsil eden Senatör Fred Farr da bu açıdan istisna değil. Carmel’de Pebble Kumsalı’nın oluşturulması gibi birçok projeye liderlik eden bir çevreci olan Farr hiçbir yerdeki haydutların dostu değil, bilhassa seçim bölgesini istila eden toplu tecavüzcülerin. Bu yüzden Farr’ın Monterey manşetlerine tepkisi hızlı ve sert oldu. Farr, Cehennem Melekleri ve aynı soydan gelen (herhangi bir sosyal konuma sahip olmadıkları için tamamı “diğer namussuzlar” olarak adlandırılan) diğerleri hakkında derhal soruşturma açılmasını talep etti. Büyük motosikletlerin, uzun turların ve klas kavgaların yalıtılmış dünyasında, bir eyalet temsilcisi tarafından öne sürülen bu yeni sınıflandırma Cehennem Melekleri’nin adının diğer kulüplerin arasında sıyrılmasına neden oldu. Sonuçta, John Dillinger gibi, Melekler de Bir Numara’ydı.*

O sıralarda göreve yeni başlamış olan California Başsavcısı Thomas C. Lynch, talep edilen soruşturmayı açmak için derhal harekete geçerek, Cehennem Melekleri ile “diğer namussuzlar” hakkında bilgi almak amacıyla yüzün üzerinde şerife, bölge savcısına ve emniyet amirine soru formları gönderdi. Lynch, iletişim kurduğu yetkililerden, kanun güçlerinin bu kanunsuzlarla nasıl başa çıkabileceğine dair önerilerde bulunmalarını da istedi.

Lynch’e gönderilen yanıtların, Mickey Spillane’in en korkunç rüyalarının sinopsisini andıran on beş sayfalık bir rapora dönüşmesi için aradan altı ay geçmesi gerekti. Ama rapor, sorunun çözümü açısından muğlaktı. Eyaletin bu haydutlar hakkındaki bilgileri merkezileştirmesi, yasal takibatın daha etkili yürütülmesi, mümkün olan her durumda tüm kanunsuz motorcuların izlenmesi gibi çözümler önerilmişti.

Raporu dikkatle okuyan biri, Melekler gerçekten göründükleri gibi canavar olsalar bile, polisin bu konuda yapabileceği pek bir şey olmadığını anlayabilirdi, Başsavcı Lynch de belli politik nedenlerden dolayı kendisine zayıf bir davanın ihbar edildiğinin gayet farkındaydı.

* Ünlü gangster John Dillinger’dan Public Enemy No:1 (Bir Numaralı Halk Düşmanı) diye bahsediliyordu. -yhn

Rapor renkli, ilginç, aşırı ölçüde taraflı ve başından sonuna endişe vericiydi. Yani ulusal basın için biçilmiş kaftandı. Yalnızca kâğıt üzerinde ve dikkatli polis diliyle yazılmış olmasına rağmen, duyduğu her şeye inanan en sıradan polis muhabirini bile tereddütte bırakabilecek düzeyde delice olaylar, mantıksız tahribatlar, orjiler, kavgalar, sapkınlıklar ve masum kurbanların oluşturduğu acayip bir geçit töreni içeren bu rapor, gazete ve dergi camiasında öylesine revaçtaydı ki Başsavcı'nın ofisi ikinci bir baskı yapmak zorunda kaldı. Cehennem Melekleri'nde bile raporun bir nüshası vardı çünkü aralarından biri benimkini çaldı. Raporun can alıcı kısmı, "Haydutların Faaliyetleri" başlığını taşıyan, neredeyse on yıl öncesine uzanan kanun dışı faaliyetlerin özetini içeren bölümdü. Bu bölümden kısa bir alıntı:

2 Nisan 1964'te Oakland'lı bir kadının evini basan sekiz kişilik Cehennem Melekleri grubu, kadının erkek arkadaşını silah zoruyla dışarı çıkardıktan sonra, üç çocuğunun önünde kadına tecavüz ettiler. Aynı sabahın ilerleyen saatlerinde, Cehennem Melekleri'nin kadın arkadaşları, polisle işbirliği yapmaya kalkıştığı takdirde yüzünü jiletle keseceklerini söyleyerek kurbanı tehdit ettiler.

2 Haziran 1962 sabahının erken saatlerinde, Sacramento'nun kuzeyindeki küçük bir barda üç Meleğin on dokuz yaşındaki bir kadını zorla alıkoydukları bildirildi. Meleklerden ikisi kadını barın zeminine yatırıp zaptetmişken, üçüncü üye kadının kıyafetlerini çıkardı. Kurban o sırada regl döneminde olduğundan hijyenik pedi çıkarıldı ve üçüncü üye kadına zorla oral seks yaptı.

25 Ekim 1964 sabahının erken saatlerinde, bir barda ayaklanma olduğuna yönelik ihbarın ardından, dokuz Melek ile iki kadın arkadaşları Gardena polisi ve şerifin memurları tarafından tutuklandı. Polis, müşterilerden biri birasını yanlışlıkla bir Meleğin üzerine döktükten sonra, grubun "mekânı yıkmaya başladığını" bildirdi. Sa-

vaş alanına dönen barda bilardo masaları bira ve sidikle kaplıydı.

Lynch raporu on sekiz şiddet olayını tarihleriyle bildirirken, yüzlerce olay daha olduğunu ima ediyordu. Eyaletin dört bir yanındaki gazeteler raporun belli kısımlarının yanı sıra, polis baskısının çok yakında bu sorunu çözeceğine yönelik Başsavcı'nın verdiği güvenceyi sayfalarına taşıdı. California'lı editörlerin çoğu bir iki gün öncelik verdikten sonra haberin peşini bıraktılar. Sonuçta Melekler daha önce de zaman zaman manşetlere çıkmıştı ve eski polis dosyalarının araştırılmasına dayanan Lynch raporunda yeni veya sarsıcı çok az şey vardı.

Birkaç günlük tantananın ardından Melekler bir kez daha karanlığa çekilmek üzereydi ama Los Angeles'taki bir *New York Times* muhabirinin Lynch raporu üzerine uzun ve tedirgin edici bir yorum yazısı kaleme almasıyla akıntının yönü değişti. Söz konusu yazı *New York Times*'ta 16 Mart tarihinde iki sütunluk bir manşetin altında yayınlandı. Haberin ihtiyaç duyduğu itici güç için bu manşet yeterliydi. Basının dövuşü başlamıştı. *New York Times*'ın haberinin ardından *Time*, "Daha Vahşiler" başlıklı haberiyle bir sol kroşe çıkardı. *Newsweek* ise "Vahşiler" başlıklı haberiyle bir sağ yumruk geçirdi. Ortalık sakinleştğinde, ulusal medyanın elinde tüm ülkenin dikkatini çekmesi garanti olan bir içerik oluşmuştu. Seks, şiddet, suç, delilik, pislik... hepsi aynı paketin içindeydi. *Newsweek*, bir buçuk yıl kadar önce Porterville'e yapılan 1963 İşçi Bayramı Turu'nu 1965'te şöyle yorumluyordu:

Siyah ceketli iki yüz motorcunun oluşturduğu gürültülü bir topluluk, California'nın güneyinde küçük, sakin bir kent olan Porterville'de bir araya geldi. Barları basıp küfürler ederek bağırıp çağırdılar. Zorla durdurdukları arabaların kapılarını açıp kadın yolculara elle sarkıntılık etmeye çalıştılar. Uyuşturucu etkisi altındaki kız arkadaşlarından bazıları sokaklarda yere yatıp ahlaka aykırı hareketlerde

bulundular. Barların birinde, beş altı motorcu altmış beş yaşındaki bir adamı öldüresiye dövdükten sonra kadın barmeni kaçırmaya kalkıştı. Ancak komşu kentlerden yetmiş bir polis memurunun ve otoyol devriyelerinin gelmesinin, polis köpekleriyle su hortumlarının devreye sokulmasının ardından motorcular Harley-Davidson'larına binip kenti gürültüyle terk ettiler.

Newsweek ve *Time* 1963 Porterville "istilasını", 1947'de California'nın Hollister kentinde gerçekleşen benzer bir olaya dayanan, başrolde Marlon Brando'nun oynadığı *The Wild One* filmine benzetti. Bu filmi "kendilerine Siyah Asiler diyen motosikletli, saldırgan haydutlardan oluşan bir çeteye ilgili pejmürde bir hayat kesiti" olarak tanımlayan *Time*'a göre *The Wild One* kısa sürede unutulmuştu çünkü "karakterler aşırı ölçüde abartılı olduğundan ve bu karakterlerin neden olduğu şiddet hiç kesilmediğinden film seyircilerin ilgisini çekememişti."

Sonuçta, iki tekerli Hunlardan oluşan bir çetenin bir California kentinin tamamını istila edip halkı dehşete düşürebileceğine kim inanırdı? *Time* inanmazdı. En azından böyle bir olayın ilk kez gerçekleştiği 1947'de değil; filmin vizyona girdiği 1953'te değil; iddialara göre aynı şeyin farklı bir kentte yaşandığı on yıl sonrasında da değil. Ama Amerika'daki güya ilk motosiklet çetesi ayaklanmasının on sekiz yıl sonrasında, 26 Mart 1965'te, nihayet bu hikâyenin gerçekliğine inanan *Time*'ın editörleri teyakkuza geçti. Hunlar gerçektir! California Başsavcısı onları basına takdim etmeye karar verene kadar, on sekiz yıldır saklandıkları delikte motosikletlerini cilalayıp zincirlerini yağlamışlardı. *Time*'ın Batı Yakası muhabiri zaman kaybetmeden korkunç haberi Luce'nin kalesine bildirdi ve muhabirin raporu derginin Ulusal Haberler bölümü için derhal iki sütunluk, aşırı ölçüde abartılı bir zırvalamaya dönüştürüldü: "Geçen hafta *The Wild One* geri döndü... gerçek hayatta!"

"Lynch, Cehennem Melekleri'yle ilgili sayısız kanıt topladı," diyordu *Time*. "...kanıtlar, grubun tedirgin edici adlarına layık

olmaktan daha fazlasını yaptığını gösteriyor... Lynch'in soruşturmasına sebebiyet veren olay bir tecavüz vakası. Geçtiğimiz sonbaharda iki genç kız yanlarındaki erkek arkadaşlarından zorla alınarak çetenin birkaç üyesi tarafından tecavüze uğradı." Terry, Marvin, Miles ve Çılgın Haç'a yöneltilen tüm suçlamalar tutuklanmalarının üzerinden bir ay geçmeden düştüğü için, *Time*'ın haberi asılsız ve aleni bir karalamaydı. Hikâyenin etinden sütünden faydalanmak için hevese kapılan *Time* editörleri, belli ki tecavüz davasında gelinen nihai durumun açıkça ortaya konduğu Lynch raporunun ilk sayfasını okumadan geçmişlerdi: "Soruşturmanın ileri aşamalarında, cebren tecavüz suçunun gerçekten işlenip işlenmediği veya kurbanların kimliklerini saptadığı kişilerin suçlu olup olmadığı konusunda soru işaretleri belirmiştir. Monterey Bölge Savcısı 25 Eylül 1964 tarihli mektubunda, Monterey-Carmen Kent Mahkemesi'ndeki suçlamaların düşürülmesini talep etmiş ve Soruşturma Kurulu da savcının talebini uygun bulmuştur." Bölge Savcısı vekilinin yorumları ise rapora alınmamıştı: "Kızları muayene eden doktor cebren tecavüz suçlamasını destekleyecek hiçbir kanıt bulamamıştır. Ayrıca kızlardan biri tanıklık etmeyi reddetmiş; yalan makinesine sokulan diğer kızın ise tam anlamıyla güvenilmez olduğu anlaşılmıştır." Ama bu sıkıcı yorumlara yer vermeyen *Time*'ın haberi, gerçekleri yansıtmayan istatistiklerin ışığında, tiz sesli bir mızımızlanma olarak devam ediyordu:

1950 yılında Los Angeles'ın 80 kilometre doğusundaki bir çelik kenti olan Fontana'da kurulan kulübün şu anda Californiada yaklaşık 450 üyesi bulunuyor. Sabıka kayıtlarında cinsel sapkınlık ve uyuşturucu bağımlılığından basit saldırı ve hırsızlığa kadar birçok suç yer alıyor. Kulüp üyelerinin ağır suçlardan 874 tutuklanma ve 300 mahkûmiyeti, hafif suçlardan 1.682 tutuklanma ve 1.023 mahkûmiyeti bulunmasına rağmen, yalnızca 85 üye hapse ve ıslahevine girmiş.

Bu grup için hiçbir eylem aşırı ölçüde aşağılayıcı değil. Örneğin kulübe kabul ritüelleri, adayların kulübe tüm üyelerle seks yapmaya razı olan bir kadın ya da genç kız (bu kadınlara “koyunlar” deniyor) getirmesini gerektiriyor. Ama görünüşe göre, favori etkinlikleri kentleri dehşete düşürmek...

Time bu noktanın ardından, aynı sırada *Newsweek*'te de yayımlanan Porterville istilasını hikâyesine geçiyordu:

Bu türden olaylara girmedikleri zamanlarda, Melekler genellikle (bazen yanlarında bir üyenin çocukları veya kulüple takılan bekâr kadınlarla birlikte) kentin dışında metruk bir evi kiralyorlar ve burada, aynı umursamazlıkla, kadınlar, uyuşturucular, motosikletler el değiştiriyor. Uyuşturucu etkisi altındaki sarhoşlukların arasında, motosiklet çaldıkları yağma turlarına çıkıyorlar. Hatta bazen yanlarında, çalıntı araçları yüklemek için rampalı bir kamyon da oluyor. Sonrasında, adilikte daha aşağılık bir noktayı bulmak için yeniden motorlarına atlayıp yola çıkıyorlar.

Belli ki Yüce Toplum'da* böyle şeylere yer yoktu ve *Time*, artık buna son verilmesi gerektiğini vurguluyordu. Düzen'in sert ve hazır emir erleri tarafından bu zorbalara dersleri verilecekti. Haber bir zafer notuyla sona eriyordu:

...tüm yerel emniyet teşkilatlarına, Cehennem Melekleri ile benzeri çetelerin her üyesinin dosyası gönderildi ve

* *Great Society*. 1964-65 yıllarında ABD'de Başkan Lyndon B. Johnson tarafından yürürlüğe konan, eğitim, sağlık, sivil haklar, yoksulluk, kültür, çevre, kırsal bölgelerde kalkınma gibi alanlarda bir dizi ulusal programın genel adı. Birincil amacı yoksulluğu ve ırksal adaletsizliği tümünden ortadan kaldırmak olan bu programlar, başkanlık döneminde Johnson'ın ulusal ajandasını oluşturmuştur. -çn

ortaya çıktıkları her yerde haydutların peşine düşülmesini sağlayacak eşgüdümlü bir istihbarat servisi kuruldu. “Bundan sonra devletimizin dürüst vatandaşlarının hayatlarını, huzurunu ve güvenliğini tehdit etmelerine müsaade edilmeyecek,” diyor Lynch. Sarsılmış binlerce California’lı minnettarlık içinde bu sözün yerine getirilmesini bekliyor.

Hiç şüphe yok ki o hafta California’da bazı sarsıntılar olmuştu ama bu sarsıntıların tamamının kökeninde minnettarlık yoktu. Cehennem Melekleri kendileri hakkında yazılan akıl almaz saçmalıklara şeytani kahkahalar attıkları için sarsılmışlardı. Diğer kanunsuzlar, Meleklerin birdenbire şöhrete kavuşmasını kıskandıkları için sarsılmışlardı. California’nın dört bir yanındaki polisler herhangi bir motorcu grubuyla bir sonraki, tanıtımı şimdiden çok iyi yapılmış karşılaşmalarının beklentisi içinde, gergin bir hazla sarsılmışlardı. Bazıları da *Time*’ın 3.042.902* okuyucusu olduğunu fark etmenin şaşkınlığıyla sarsılmışlardı.

Time’ın Cehennem Melekleri’ne bakışıyla ilgili kayda değer nokta, derginin gerçekliğe yönelik aşağılık yaklaşımı değil, yayımladıkları haberin etkisi oldu. 1965 Mart ayının başında Cehennem Melekleri esasen kamuoyu tarafından tanınmayan bir kulüptü. Üye sayısı, tamamı California’da bulunan seksen beş kişi civarındaydı. Rutin polis tacizleri, kulübün renklerini Oakland dışındaki kentlerde taşımalarını bile imkânsız bir hale getirmişti. San Francisco biriminin üye sayısı bir zamanlar yetmiş beş gibi rekor bir düzeye yükselmişken zaman içinde on bire inmişti ve bu üyelere biri de kulüpten atılmak üzereydi. Fontana’nın da dahil olduğu orijinal Berdoo birimi, batan gemiyi terk etmeye kararlı birkaç fanatik üyeden oluşuyordu. Sacramento’da Şerif John Miserly ve Leonard Chatoian adındaki bir devriye polisinden oluşan iki kişilik intikam timi hayatı onlar için öylesine zorlaştırmıştı ki buradaki Melekler Oakland’a göç etmeyi

* *Time*’ın Aralık 1964 raporuna göre derginin tirajı.

planlıyordu. Ama Oakland’da da durum daha iyi değildi. “Polisin ne zaman El Adobe Club’ı basıp ellerinde tüfeklerle bizi barın önünde sıraya dizeceklerini bilemiyorduk,” diyor Sonny Barger. “Sırf bu yüzden, arka kapısı ve kaçabileceğimiz bir penceresi olduğu için Sinners Club’da içmeye başladık. Senin anlayacağın, tepemizdeydiler. Zorlanıyorduk.”

★

İyi bir muhabir, doğru yaklaşımı seçtiği takdirde, bir kediye ya da Arabı anlayabilir. Önemli olan seçimdir ve yanlış yolu seçerse, olduğu yerde eşelenir durur veya afallayıp kalır.

A.J. Liebling

★

Raporun yayımlandığı zamanlarda, California Eyaleti’nin son on beş yıldır, bazen bir düzine, bazen yüz kanunsuzun iştirak ettiği en tehlikeli suç ittifakıyla (ittifak dense de on beş sayfalık raporun tek aralıklı satırlarla yazılmış beş sayfası yalnızca Cehennem Melekleri’nin haydutluklarına ayrılmıştı) mücadele ettiği gibi bir izlenim yaratılmasına rağmen, raporda kesinlik taşıyan yalnızca on altı tutuklama ve iki mahkûmiyet yer alıyordu. Bu raporu okuyan biri ne düşünürdü? Raporun bir başka bölümünde, kimlikleri saptanan 463 Cehennem Melekleri üyesinden 151’inin geçmişte ağır suçlardan hüküm giydiği belirtiliyordu. Bu, vergi mükelleflerinin emniyet teşkilatına güvenmesini sağlayacak türden bir istatistikti... elbette, rapor basıldığı sırada gerçekten 463 Cehennem Meleği olsaydı bu istatistik daha da güven verici olurdu. Maalesef, Cehennem Melekleri’nin toplam sayısı 100’ün altındaydı. 1960’tan itibaren faal üye sayısı hiçbir zaman 200’ün üzerine çıkmamıştı ve bunların üçte biri yalnızca kâğıt üzerinde Cehennem Meleği idi. Diğer bir ifadeyle, orta yaşı bulup evlenip barklanmış ama İşçi Bayramı Turu gibi büyük etkinlikler için yılda bir iki kere motorlarına atlayıp kulüp renklerini taşımaya devam eden eski üyelerdi.

Lynch raporu her yıl yapılan bu organizasyonların birkaçına yer verse de açıklamalar bütünüyle tarafsız değildi. Bariz nedenlerden dolayı, polisler, işlendiği sırada bir suçla nadiren karşılaştıklarından, ne olduğunu öğrenmek için diğerlerinin anlattıklarına güvenmek durumundalar.

Newsweek'in Porterville baskını hakkında yaptığı haber neredeyse kelimesi kelimesine Lynch raporundan alınmıştı. Porterville'de yaşananların bir başka yorumu da 5 Eylül 1963 tarihinde *Porterville Farm Tribune*'de yayımlandı. Haber, olayların birkaç saat sonrasında bir görgü tanığı tarafından yazılmıştı. Söz konusu kişi, aynı zamanda Porterville belediye başkanı olan, *Tribune* muhabiri Bill Rodgers'tı. Manşet şöyle atılmıştı: GELDİLER, GÖRDÜLER, İSTİLA ETMEDİLER.

Porterville polisi, California'lı motosiklet klanının hafta sonu Porterville'e gelebileceğini cumartesi sabahından öğrenmişti.

...Akşamüstü saatlerinde motorcular Ana Cadde ve Olive Caddesi'nde toplanmaya başladılar. İçki merkezleri Eagle Club'tı. Birkaç motorcu da Murry Park'taydı. Çizgiyi aşmış hiç kimse görmedik. Çok daha fazla motorcunun kente geldiği akşamın erken saatlerinde Ana Cadde ve Olive Caddesi'nde toplanılmaya başlandı. Telefonumuz, yetkililerin bu durumla ilgili ne yaptığını öğrenmek isteyen vatandaşlar yüzünden susmuyordu. Ulusal Muhafızlar'ı aramamız, toplu tutuklamalar yapmamız, vatandaşlara yetki verip balta ve tüfek dağıtmamız gerektiği söyleniyordu.

18.30 gibi Ana Cadde'ye göz atmaya gittik. Gösteri başlıyordu. Aralarında kadınlarla çocukların da olduğu yaklaşık 200 kişilik motosiklet klanı taşkın bir kalabalığa dönüşmeye başlamıştı; sokakta toplanan bazı motorcular yoldan geçen şoförlerle yayaları taciz ediyorlardı; Ana Cadde'nin doğu tarafında 100'ün üzerinde motosiklet park etmişti.

Karakola döndük. Torigian'la Searle karakolda durumla ilgileniyorlardı. Porrazzo da onlara katılmıştı. Halen bir şiddet durumu ya da tutuklama yapmak için geçerli bir neden yoktu. Bekleyip ne olacağını görmek durumundaydık. Bu arada Murray Park'ın kapatılmasına karar verildi.

20.00 gibi telsizle, motosiklet grubunun kentten çıkarak doğruya yöneldiği bildirildi. Kent dışında kalmaları olasıydı. Ama birkaç dakika sonra, kent sınırında bulunan Doyle Colony'den bir kavga ve kaza haberi geldi. Ambulans isteniyordu. Klanın yeniden kente yöneldiği de bildirildi.

Bu noktada, motosiklet grubunu kentten çıkarma kararı verildi...

Akşam saatleri boyunca polis santrali ardı ardına gelen aramalarla kilitlendi. Bunların bazıları haklı nedenlerle yapılan aramalar olsa da büyük kısmı adlarını vermeyen kişilerden gelen telefonlardı. Koruma istediklerini söyleyip polise hakaret ediyorlardı.

Ana Caddede tampon tampona bir trafik sıkışıklığı vardı ve neler olacağını görmek için gelen 1.500 insan toplanmıştı. O sırada muhtemelen rakamları 300'e ulaşan motosiklet klanı içki içiyor, trafiği engelliyor, sokaklarda şişe kırıyor, küfürler edip aşağılayıcı bir dil kullanıyor, kendilerinin gösteri olarak değerlendirdikleri şeyleri yapıyorlardı.

Kilitlenen trafik ve izleyici kalabalığı polisin işini güçleştiriyordu. Hoparlörlü bir polis aracıyla alandan geçerek Porterville halkından bölgeyi terk etmelerini istedik. Ama sonuçta hiç kimse yerinden kıpırdamadı ve neler olduğunu anlamak için yeni insanlar gelmeye devam etti. Bı sırada kalabalık, motosiklet klanını yuhalamaya başlamıştı.

Öncelikle Garden'dan Olive'a kadar, sonrasında ise Oak'tan itibaren Ana Cadde trafiğe kapatıldı. Otoyol devriyeleri güneyde, kent polisi ise kuzeydeydi. Bölgedeki araçlar yan sokaklara yönlendirilerek trafiğin açılması

sağlandı; klan ise polisin Ana Cadde'nin bir blokunu çevirerek etraflarını sardığını anlamıştı.

21.30'da, karşılıklı yardım grubundaki polis memurları kent karakolunda toplandı. Torigian, memurlara eylem planını açıkladı: Ekip arabalarıyla Ana Cadde'de güney yönünde ilerleyecek, son yarım blokluk mesafeyi yürüyerek geçecek ve motosikletleri güneye yönlendireceklerdi. Kimse kuzeye gidemeyecekti. Otoyol devriye birimleri Olive ve Ana Cadde'nin güneyinde kalacaktı. Kim ne derse desin dinlenmeyecekti; ya kenti terk edecek ya da hapsi boylayacaklardı.

Penney Store'un önüne bir itfaiye aracı çekildi; polis coplar ve tüfeklerle harekete geçti, sirenler kapatılmıştı, yalnızca araçların kırmızı ışıkları dönüyordu. Motosiklet klanı caddenin ortasında toplanmış, bazıları yere oturmuştu. Polislere liderlik eden Torigian megafonla konuşmaya başladı: "Kenti terk etmek için beş dakikanız var. Kıpırdayın!" Buna karşı çıkılmadı. Motosikletler çalıştırıldı. Direnç gösterenler oldu; beş altı motorcu tutuklandı. Kent itfaiyesi caddeyi ıslattıktan sonra hortumlarını klanın üzerine çevirdi. Kuzeye gitmeye çalışan bir motorcu, itfaiye hortumunun tazyikli suyuyla motorundan düşürüldü.

Motorcuların büyük kısmı güneye yönelerek yola devam etti. Bazıları Spor Merkezi'nde durdu. Polis Murray Park'ı temizlemeye gönderildi. Civardaki gece kulüpleri polis tarafından kontrol edildi.

Tura katılan üç büyük kulübün liderleri sorgulama için karakola gönderilirken, diğer motorcular Spor Merkezi'nde tutuldu. Cehennem Melekleri, tutuklanan üyeleri serbest bırakılmadığı takdirde arkadaşlarını çıkarmak için kendilerinin geleceğine yönelik tehditler savurdular.

Torigian, tutukluların salıverilmesinin tek yolunun kefaletlerinin ödenmesi olduğunu söyledi. Tutukluların

nezaretten kaçırılmasına yönelik bir girişim ihtimali göz önüne alınarak silahlı polis memurları hazır bekliyordu.

Gece 02.30 gibi, motorculardan bazıları Porterville'e geri dönmek için yola çıktı. Torigian bu motorcuları Ana Cadde'ye açılan köprüde durdurdu. Onlara geri dönüp kentten uzaklaşmalarını, yoksa tutuklanacaklarını ve motosikletlerine el konacağını söyledi. Motorlar altılı gruplar hâlinde zincirlenecek ve çekiciyle çekilecekti.

Gün ağarırken birbirlerinden kopuk az sayıda motorcu halen bölgedeydi. Ama şiddet ve yıkım tehdidi ortadan kaldırılmıştı.

*

Her şeyin doğrusunu söyleyen birinin, ortak düşman olarak yaftalanıp linç edilmeden sokaklarda yürümesi mümkün değildir.

-Lord Halifax

*

Porterville kadar bariz olmasa da polis raporlarının Cehennem Melekleri'ni aşırı ölçüde abartmaya meyilli olmasına verilebilecek bir örnek de 1964'ün Dört Temmuz günü kuzey California'da yaklaşık 3.500 nüfuslu bir kereste kenti olan Willits'e yapılan tur olabilir. Aşağıda, Willits'li kocasıyla San Francisco'da yaşayan bir ev hanımı olan Bayan Terry Whitright'ın tanıklığının ardından, olayın resmi açıklaması yer alıyor. Tanıklık ve resmi açıklama çelişkili olmasa da bakış açılarındaki farklılık, Cehennem Melekleri gerçekliğinin genellikle onları kimin anlattığına bağlı olduğunu ortaya koyuyor.

Bayan Whitright'ın 29 Mart 1965 tarihli mektubu:

Sevgili Hunter,

Cehennem Melekleri'ni ilk görüşüm California'nın Willits kentindeki Dört Temmuz kutlamalarında oldu. Willits, San Francisco'nun yaklaşık 160 kilometre kuze-

yinde yer alan çok küçük bir kent. Her Dört Temmuz'da, Willits'te karnaval, geçit töreni ve dans partilerinin olduğu bir kutlama düzenlenir. Biz de kutlamalara katıldık ve Willits'in ana caddesine çıktığımızda, motorları bir buçuk blok boyunca dizilmiş Cehennem Melekleri'nin çok kalabalık bir bara girip çıktıklarını gördük. Lori, Barbie, kocam Terry ve ben caddede yürürken, üzerinde siyah deri ceket, bot ve kirli siyah bir tişört olan bir adam Lori'nin elini tutup bir süre onunla konuşt. Ona adını sordu ve tüm konuşma boyunca çok nazikti. Bu, ğleden sonra 14.30 gibi oldu. Akşam saatlerinde, Willits'e geldiğimizde kaldığımız yaşlı kadının evine gittik. Bu kadının Larry Jordon adında bir yeğeni var. Larry, yirmi yedi yirmi sekiz yaşlarında bir Wilackey Kızılderilisi. Aynı zamanda, New York Knickerbockers ve Detroit Pistons'ta oynayan profesyonel basketbolcu Phil Jordon'ın da kardeşi. Her neyse, Larry Jordon'a geri dönecek olursak... O akşam 19.30 sıralarında, bir kız kapımıza gelip gözyaşları içinde bağırmaya başladı: "Eileen, Eileen, lütfen yardım et bana." Kapıyı açtığında karşımda, kızla birlikte Larry'yi buldum. Larry'nin boynunun yan tarafından ve şakağından kan akıyordu. Halası Eileen bu manzara karşısında kendini kaybettiğinden, Larry'yi ben banyoya götürüp yaralarını temizledim. Cehennem Melekleri'nin saldırısına uğramış ve jilet ya da bıçak gibi kesici bir aletle ciddi bir şekilde yaralanmıştı. Bu olayın neden olduğu, altı yedi Cehennem Meleği'nin neden Larry'ye saldırdığı anlaşılamadı. Larry herkesten daha iyi olduğunu düşünüyormuş gibi görünen bir ocuk. Ama bu düşüncesini yansıtacak şekilde davranan biri de değil. Her zaman kendi hâlinde takılan, asla bela aramayan ama belayla karşılaştığında da geri adım atmayacak biri. Bunu açıklaması zor, sanırım onu tanımanız lazım. Bilemiyorum, bir Kızılderili tanıdıysanız belki de ne demek istediğimi anlarsınız.

Alışveriş için dışarı çıkmış olan kocam Terry eve döndüğünde, bir süre konuşup onu ikna ettikten sonra Larry'yi hastanaya götürdü. Elbette o akşam herkes içiyordu ve bir araya gelip Cehennem Melekleri'ni kentten çıkarmayı istiyorlardı ama buna kalkışmadılar.

O gün Fritz Bacchie adındaki bir başka tanıdığımız da Cehennem Melekleri tarafından dövüldü. Fritz bu olayın ardından tabancasını almak için evine gitti ve durumu fark eden polis onu gece nezarete tuttu.

Sonuç olarak ortada çok fazla zarar olmasa da o gün boyunca kentin üzerinde rahatsız bir hava vardı, hiç kimse ne olacağını bilemiyordu ve hiç kimse, normalde Dört Temmuz kutlamalarında olduğu gibi rahatlayıp eğlenemedi.

California Başsavcısı ise Willits'te yaşananları şöyle açıklıyordu:

1965'in Dört Temmuz'unda, daha önce Rodeo'da Cehennem Melekleri'nin uğrak mekânlarından birinde çalışmış olan bir barmenin daveti üzerine, Oakland Cehennem Melekleri Willits'e "tur" düzenlediler. Bir önceki gün 30 kişilik bir ön grup kente girdi ve Dört Temmuz gününün öğleden sonra saatlerinde 120 motorcuyla kadın arkadaşları kentteki barların birinde toplandı. Oakland'dan gelenlerin yanı sıra, Vallejo ve Richmond'dan gelen Melekler de vardı. Ayrıca San Francisco'nun "Mofo" kulübünden motorcular da kentteydi. Motorcularla halk arasında belli aralıklarla çıkan kavgalarda silah olarak bira şişeleri, motosiklet tahrik zincirleri, metal açacaklar kullanıldı. Görünüşe göre kulüp içerisinde komiser olarak atanmış bazı motorcuların, diğerlerinin aksine içki içmedikleri ve sürekli olarak grubu izledikleri bildirildi. Bulundukları yere polis çağrıldığında, bu komiserler yerdeki kırık şişeleri topluyor, zemindeki kanın üzerine bira döküyor, polis

sorgusunu zorlaştırmak için motorcu gruplarını bara sokup çıkarıyorlardı. Kendi işini görmeye karar verip elinde bir tüfekte grubun toplandığı bara geri dönen bir vatandaş tutuklandı. California Otoyol Devriyesi ve Mendocino Şerifi'nin ofisinden destek geldikten sonra emniyet amiri gruba kenti terk etmelerini söyledi. Motorcular yola çıktıktan sonra Meleklerin kendi aralarında bazı kavgalar çıktı ama bu kavgalarda kent halkından kimse yer almadı.

Porterville olayları üzerine Lynch raporu ve *Newsweek*'in yayımladığı haber detaylar açısından muğlaklık taşıırken, bir kenti istila edip dehşet içindeki yerel halka zarar veren bir grup olarak Cehennem Melekleri'nin imajı aşırı ölçüde netti. Diğer taraftan, renkli polis raporunun gücünden ve gerginliğinden yoksun olan Bayan Whitright'ın Willits tanıklığı gibi, Porterville'de yaşananların görgü tanıklıkları da adli raporlara kıyasla çok daha soluk ve yavan kalıyordu. Temel gerçekler hakkında çok fazla tartışmaya yol açacak fikir ayrılıkları olmayabilir ama büyük kent gazetelerinde sansasyonel bir manşeti gündelik, alelade bir haberden ayıran şey, vurgu ve bağlam açısından farklılıklardır. Cehennem Melekleri genellikle suçlandıkları gibi gerçekten “bir kenti istila mı ediyorlar” yoksa yalnızca, gürültülü sarhoşluklarıyla, gittikleri kentin ana caddesiyle birkaç barını kapatıyor ve bu yüzden bazı hassas kent sakinlerinin damarına mı basıyorlar?

Daha geniş bir bağlamda bakarsak, Cehennem Melekleri ne ölçüde bir tehdit? California halkının can güvenliğine yönelik ne denli ciddi bir tehlike ifade ediyorlar? Veya Idaho, Arizona, Michigan, New York, Indiana, Colorado, New Hampshire, Maryland, Florida, Nevada, Kanada ve halkın Cehennem Melekleri tehdidini hissettiği diğer yerlerde?

3

Tanrı'nın adil olduğunu düşündüğümde ülkem adına ürperiyorum.

–Thomas Jefferson

★

Başsavcı Lynch'in rakamlarına göre ortaya çıkan California'daki genel suç tablosu, Cehennem Melekleri'nin sarhoşları soymaktan başka bir şeye gücü yetmeyen alelaide bir sokak çetesi gibi görünmesine neden oluyor. Polis raporuna göre 463 Cehennem Meleği var; bunların 205'i Los Angeles çevresinde, 233'ü San Francisco-Oakland bölgesinde ve gerisi eyaletin dört bir yanına dağılmış durumda. Meleklerin sayısı hakkında gerçeklikten bu kadar uzaklaşmaları, polisin diğer istatistiklerine inanmayı da zorlaştırıyor. Bu şüpheli rakamlara göre Meleklerin hafif suçlardan 1.023, ağır suçlardan 151 mahkûmiyeti var ve bu suçlar ekseriyetle araç hırsızlığı, soygun ve saldırıdan oluşuyor. Ayrıca bu rakamlar, Cehennem Melekleri diye bir kulübün var olduğu tüm yıllar ve uzun zaman önce kulüpten ayrılanlar da dahil olmak üzere, sözde tüm üyeler için geçerli.

California'nın 1963 yılı için genel suç rakamları ise 1.116 cinayet, 12.448 silahlı saldırı, 6.257 cinsel suç ve 24.532 soygun içeriyor. Eyalet kayıtlarına göre, 1961'de 3.839 olan trafik kazalarından kaynaklanan ölümler, 1963'te 4.121'e yükselmiş. 1964'te uyuşturucu nedeniyle tutuklamalar, 1963'e kıyasla gençlerde marihuana bulundurma suçuyla gerçekleşen tutuklamaların yüzde

yüz bir arttığını gösteriyor. 1965'te *San Francisco Examiner*'in arka sayfasında yayımlanan bir haber: "Kentte on beş on dokuz yaşlarındaki gençler arasında cinsel hastalık oranı son dört yıl içinde iki kattan fazla artış gösterdi." Yıllık nüfus artış oranını hesaba kattığımızda bile, tüm kategorilerde gençlerin tutuklandığı vakalarda her yıl yüzde on veya daha fazla artış olduğu görülüyor. 1965'in son günlerinde Demokrat Vali Edmund "Pat" Brown, "görev başında olduğu yedi yılda yüzde yetmiş artış gösteren suç oranı tehdidine karşı hiçbir önlem almaması" nedeniyle parlamentoda Cumhuriyetçilerin hışmına uğramıştı.

Bu bağlamda, eyaletteki kanunsuz motorcuların tamamı (polis kayıtlarına göre bu rakam 901) yirmi dört saat içinde yakalanıp boğularak infaz edilse bile bunun ortalama bir California sakininin güvenliğine ve huzuruna yönelik nasıl bir fark yaratabileceğini söylemek kolay değil.

"Cehennem Melekleri Efsanesi"nin kanıtladığı bir şey varsa, o da New York basınının müthiş gücü oldu. Bugünkü Cehennem Melekleri esasen *Time*, *Newsweek* ve *The New York Times* tarafından yaratıldı. *The New York Times*, Amerikan basınının ağır sıklet şampiyonudur. Yayımladıkları on haberin dokuzunda itibarlarına yaraşır bir gazetecilik sergilerler. Bununla birlikte, *The New York Times* editörleri asla yanılmadıklarını iddia etmedikleri gibi, zaman zaman her şeyi ellerine yüzlerine bulaştırdıkları da olur. Bu başarısızlıkların listesini çıkarmaya çalışmanın anlamı yok; burada amaç herhangi bir gazete veya derginin ipliğini pazara çıkarmak değil. Asıl nokta, yalnızca *Time* ve *Newsweek* değil, aşırı ölçüde prestijli *The New York Times* gibi bir gazete tarafından da yayımlanan bir haberin potansiyel açıdan sahip olduğu muazzam etkiyi ortaya koymak. *The New York Times*, işin aslını astarını araştırmak yerine Lynch raporunu olduğu gibi aldı ve raporun içeriğini fazlasıyla yoğunlaştırılmış bir biçimde yayımlamayı tercih etti. Manşetleri şöyleydi: CALIFORNIA, MOTOSİKLETLİ HAYDUT TERÖRÜNÜ ENGELLEMEK İÇİN HAREKETE GEÇİYOR. Haberin büyük kısmı yeterince sıradan olsa da girişi bütünüyle kurguydu: "Liman bölgesindeki bir bar

motosikletli haydutlar tarafından istila edildi. Haydutlar kadın müşterilerden birine tecavüz ettiler. Mekândan ayrılırlarken silahlarını sallayıp olanları birilerine anlattıkları takdirde bunun cezasının çok ağır olacağını söyleyerek tanıkları tehdit ettiler. Saldırganları tutuklayıp yargılamak bir kenara, yetkililer konuşmaya istekli bir görgü tanığı bulmakta bile zorlanıyor.”

Böyle bir olay asla gerçekleşmedi. Bu haber, Lynch raporunu kendine göre damıtan *The New York Times* muhabiri tarafından bir tür gazetecilik montajı yoluyla yaratıldı. Ama *The New York Times*’ın ne yazarları ne de editörleri budala insanlardır. Dahası, bir gazetede iki aydan daha uzun süre çalışan herkes, okur etkisini kaybetme korkusu duymadan, en çılgın haberlerde bile metnin içine teknik emniyet tedbirlerinin nasıl yerleştirileceğini bilir. Bu emniyet tedbirleri üzerinize yasal sorumluluk almadan bir haberi yayımlayabilme sanatını mümkün kılar. Bu sanatın temelinde “iddiaya göre” ifadesi yer almaktadır. “Falanca kişi şöyle söyledi (veya iddia etti)”, “Bildirildi”, “Falanca kişiye göre” gibi başka ifadelerden de bahsedilebilir. On dört kısa gazete paragrafında, *The New York Times*’ın haberi bu niteleyicilerden dokuz tane içeriyordu. En önemlisiyse, “geçen İşçi Bayramı’nda, on dört ve on beş yaşlarında iki genç kızın sayıları beş ile on arasında değişen Cehennem Melekleri tarafından Monterey kumsalında toplu tecavüze uğradığının *iddia edilmesiyle*” ilgiliydi (italik kullanım bana ait). *Alıntıladıkları raporun ilk sayfasında açıkça yazmasına rağmen*, haberin hiçbir yerinde Monterey suçlamalarının uzun süre önce düştüğü ne söyleniyor ne de ima ediliyordu. Sonuç, duygusal olarak taraflı, tembel işi bir gazetecilikti. Diğer Amerikan gazetelerinden birinde yayımlansaydı, kimsenin dikkatini çekmeyecek, suyu dalgalandırmayacak başarısız bir haberdirdi. Ama yapıldığı zamanlarda bile ağır sıklet bir gazete olan *The New York Times*’ta yayımlaması, aslında yalnızca kaza olarak değerlendirilebilecek, politik bir bakış açısıyla yazılmış histerik bir habere saygınlık kazandırdı.

Time ve *Newsweek* hiç dokunmasaydı bile, New York merkezli kitlesel medya haberin üzerine zaten atlardı. Ülkenin lider

gazetesi tarafından sosyal bir kanser açığa çıkarılmıştı. Bir hafta sonra, Cehennem Melekleri'ni tam anlamıyla gündemin tepesine oturtan *Time-Newsweek* haberleri geldi. Bunun ardından gelen ise bir reklam orjisi oldu. Uzun yıllar boyunca meçhul kalan Cehennem Melekleri için yalnızca altı ayda on sekiz yıla yetecek bir tanıtım furyası gerçekleşti ve bu da, doğal olarak, Meleklerin kendilerini bir şey zannetmelerine neden oldu.

Monterey tecavüz olayına kadar, Cehennem Melekleri yalnızca California polisi ve birkaç bin motosiklet meraklısı tarafından tanınan alelade motorculardı. Bu bir şey ifade ediyorsa, eyaletteki en büyük ve en kötü şöhretli motosiklet çetesiydiler. Kanunsuz motorcuların arasında tartışmasız bir üstünlükleri vardı. Başka kimsenin de umurunda değillerdi.

Monterey olayının sonucunda California'da tüm günlük gazetelerin ön sayfalarına çıktılar ve bunların arasında, *Time* ve *Newsweek* için çalışan araştırmacıların her gün tarayıp kupür kestiği Los Angeles, Sacramento, San Francisco gazeteleri de vardı. Haberlerin bazılarında, kurbanlar kumsalda (daha sonra kızları kurtarmak için aslanlar gibi dövülecek) *iki* erkek arkadaşlarıyla sosis pişirirken, (Monterey'e gelen) yaklaşık dört bin kişilik Cehennem Melekleri topluluğundan bir ön grubun birdenbire kamp ateşinin etrafını sardığı ve "Endişelenmeyin, çocuklar, yalnızca kızları sizin için açacağız," gibi şeyler dedikleri yazıyordu. Tanıklıklardan birine göre: "Sakallı olan (motorcu) kıllı dudaklarını kızlardan birinin dudaklarına dayadı. Kız çığlıklar atarak kendini kurtarmaya çalıştı. Sakallı olan ve bir başka Cehennem Meleği, çığlık atan kızı zorla karanlığa çektiler. Sağır edici, tiz bir çığlığı, derinlerden gelen bir küfür izledi..."

CEHENNEM MELEKLERİ İKİ GENÇ KIZA TECAVÜZ ETTİ 4.000 MOTORCU MONTEREY'İ İSTİLA ETTİ

Lynch raporunda yer alan on sekiz şiddet olayından yalnızca ikisi 1964 İşçi Bayramı'ndan sonra gerçekleşti ve bunların ikisi de basının umursamayacağı bar kavgalarıydı. Monterey teca-

vüz olayıyla ilgili asıl haber ise Başsavcı'nın basın toplantısı düzenleyerek oradaki muhabirlere raporu içeren beyaz bir dosya dağıttığı altı ay sonrasında gazetelerin kullanması için ne denli müsaitse, tecavüz olayının ertesi günü, yani altı ay öncesinde de aynı ölçüde müsaitti. Ama olayın üzerinden altı ay geçene kadar kimse bu haberle ilgilenmedi... belki de buna zamanları olmadı çünkü 1964 sonbaharında basın kuruluşları tüm kaynaklarını yaklaşan genel seçimle ilgili haberlerde kullanıyordu. Sonuçta bu olağanüstü şartlarda gerçekleşen bir seçimdi. Ülkeyi ilgilendiren tüm önemli meselelerin dengede durduğu söyleniyor ve birinin ulusun nabzını takip etmesi gerekiyordu.

Senatör Barry Goldwater bile Cehennem Melekleri meselesiyle ilgilenmedi. "Suça bulanmış sokaklar" onun için kazançlı bir politikaydı; milyonlarca insan, yoksul mahallelerdeki evlerinin çevresinde kol gezen serseri çetelerinin tehdidi altındaydı. Demokratlar ise bunu ırkçı bir karalama olarak nitelendiriyordu. Peki ama Goldwater kürsüye çıkıp seçmenleri, sayıları binleri bulan, tehlikeli, uyuşturucu bağımlısı, beyaz haydutların oluşturduğu bir orduyla ilgili olarak uyarsaydı, Demokratlar buna ne derdi? Merkezleri California'da olsa da, ülkenin hatta dünyanın dört bir yanında takip edilemeyecek kadar hızlı bir şekilde yerel birimleri açılan ve altlarındaki müthiş makineler sayesinde aşırı ölçüde mobil olduklarından, kentleri yağmalamak ve yok etmek için her yerde, her an ortaya çıkabilecek bir ordu konusunda insanları uyarsaydı, o zaman ne olurdu?

★

Pislik Hunlar! California'da sıçanlar gibi üreyip doğuya doğru yayılıyorlar. Harley'lerin gürlemesini duymak için kulaklarınızı açın. Gök gürültüsü gibi, bu sesi çok uzaklardan duyacaksınız. Ardından, esintiyle birlikte, kurumuş kan, meni ve ter kokusu gelecek... sesler gittikçe yükselecek ve en sonunda, batı yönünde, ufuk çizgisinde belirecekler. Pörtlemiş gözleri kan çanağına dönmüş, dudaklarında köpükler birikmiş olacak. Yabancı bir ülkenin cangılından buraya gizlice sokulmuş bir bitkinin kökünü çiğniyor olacaklar... kadınlarınızın ırzına geçecek, içki

dükkânlarınızı yağmalayacak, meydanda bir bankın üzerine çıkaracakları belediye başkanınızı rezil edecekler...

*

Ortada bir sorun vardı. “Suça bulanmış sokaklar”la ilgili ipe sapa gelmez beyanlar muğlaklık taşıyordu. Aslında Goldwater’ın ihtiyaç duyduğu şey, kimsenin kendini güvende hissetmeyeceği, “suça bulanmış otoyollar” (diğer bir deyişle, motorize suçlar) gibi güncel bir kavramdı. Demokratlar bunu ispat etmesini istediğinde, Goldwater en pis Cehennem Meleklerinin fotoğraflarını çıkarıp gösterebilir, gazetelerden Monterey tecavüzünü ve diğer haberleri okuyabilirdi: “...çılgılık atan kızı zorla karanlığa çektiler”; “Melekler üzerinde tepinirken, bilincini kaybetmek üzere olan barmen tezgâha doğru sürünmeye çalışıyordu...”

Ne yazık ki seçim öncesinde iki aday da Monterey haberine ilgi göstermedi ve ilgilenen başka kimse de olmayınca, olay kısa sürede unutuldu. 1964 Eylül ayından sonraki yılın mart ayına kadar, Melekler Los Angeles ve Körfez Bölgesi’nde polisle, basına yansımayan bir dizi sessiz çarpışmaya girdi. Ama Monterey tecavüz olayının altı ay sonra basının gündemine oturması Meleklerle California’da öylesine kötü bir şöhret kazandırdı ki artık bunun bir parçası olmak eğlenceli olmaktan çıktı. Cehennem Melekleri ceketini giymiş her adam için sokakta geçen her dakika hesaplanmış bir riskti. Polisle başlarının belaya girme olasılığı yükselmişti (Oakland haricinde*) ve yakalanmanın cezası muhtemelen çok

* Meleklerin Oakland’da hissettiği polis baskısıyla diğer yerlerdeki polis baskısı arasında temel bir fark vardı. Oakland’daki durum, üst düzey bir yasal mercinin kararıyla uygulanan, siyasi nedenlere dayanan bir baskı değil, bilek güreşi gibi kişisel bir meseleydi. Barger’la adamları aslında polislerle iyi anlaşıyorlar. Çoğu durumda, bazı üstü kapalı ince farklılıklar dışında, Meleklerle polisler aynı duygusal frekansta faaliyet gösteriyorlar. Polisler de, Melekler de buna karşı çıkacaktır. Aralarında ruhani bir uyum olduğunun öne sürülmesi, komünist olduklarına yönelik bir iftirayla karşı karşıya kalmışlar gibi, her iki grup tarafından da şiddetle reddedilecektir. Fakat polislerle Melekler arasındaki rutin karşılaşmalardan birinde ya da Meleklerin takıldığı bir barda gerçekleşen dostane bir polis kontrolünde bulunan herkes bu gerçeği açık bir şekilde görebilir. Birbirlerine ağza alınmayacak küfürler edebilirler. Kısa süreli ateşkesleri, nadiren basına yansıyan yüksek hızlı kovalamacalar ve anlık, şiddetli çarpışmalarla bozulabilir. Ama bütün bu hengâmenin ardında, polislerle Melekler aynı oyunu, genellikle aynı kurallarla oynuyorlar.

ağır olacaktı. Polis baskısının en yoğun olduğu günlerde eski bir Frisco Meleği bana şöyle demişti: “Yarın çalıştığım yerden kovulur ve Meleklerin arasına geri dönersem, bir ay içinde ehliyetimi kaybederim, hapse girip çıkmaya başlarım, kefaletler yüzünden borca batarım ve bölgeyi terk edene kadar polisler peşimi bırakmaz.” Onu dinlerken, Frisco Meleği’nin umutsuz bir paranoyak olduğunu düşünmüştüm. Ardından, ben de büyük bir motosiklet satın alıp San Francisco ve Doğu Körfezi’nde dolaşmaya başladım. Motorum, fabrika çıkışından sonra modifiye edilmemiş, kanunsuzların sürdüğü Harley’lerle arasında hiçbir estetik benzerlik olmayan, pırıl pırıl bir BSA’ydı. Motorumu sürerken de üzerimde genellikle ten rengi bir çoban ceketi olurdu; bu bir Meleğin giyebileceği en son şeydi. Buna rağmen, motosikleti satın aldıktan sonra üç hafta içinde üç kez tutuklandım ve California ehliyetimi kaybedecek kadar ceza puanı topladım. Ehliyetimi kaptırmamamın yegâne nedeni, yüksek miktarlarda kefalet parasını ödemekte ısrarcı olmam ve bana akıntıya kürek çektiğimi söyleyip duran yargıçlar, icra memurları, polisler ve avukatlarla hiç bitmeyecekmiş gibi görünen görüşmelerimdi. Motosikleti satın almadan önce on iki yıl boyunca, dördü haricinde tüm eyaletlerde otomobil kullanmış, bu zaman dilimi içinde yalnızca iki kere ceza yemiştım ve her ikisinin nedeni de hız ölçüm aygıtına yakalanmamdı (biri Pikeville, Kentucky’de; diğeriye Omaha yakınlarında bir yerde). Bu nedenle üç hafta gibi kısa bir sürede ehliyetimi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmam beni biraz afallatmıştı.

Baskı öylesine aşikârdı ki saygın motosiklet sürücüleri bile bu mânâsız polis tacizinden yakınıyordu. Polisler bunu resmi olarak inkâr etseler de aynı yıl Noel’den kısa bir süre önce San Francisco’da görevli bir polis memuru bir muhabire şöyle bir açıklamada bulundu: “Bu herifleri haklayacağız. Bu bir savaş.”

“Kimden bahsediyorsunuz?” diye sordu muhabir.

“Kimden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. Cehennem Melekleri denilen motosikletli haydutlardan.”

“Motosiklete binen herkesi mi kastediyorsunuz?”

“Ne yapalım, kurunun yanında yaş da yanar.”

Muhabir yazıp tamamladığı haberini karakol önünde karşılaştığı bir polise gösterdiğinde, bu polis kahkaha atarak bir başka polisi yanına çağırdı. “Şuna bak! Bizimkisi gene sıçıp batırmış.”

Baskının sürdüğü 1964-65 kışında basın kayda değer tek özel haberi, *San Francisco Chronicle*’da yayımlanan samimi-yetsiz bir haber dizisi oldu. Meleklerin Frisco biriminin yeni kulüp binasında gerçekleşen bazı partilere odaklanan bu haber dizisi yayımlandığı anda mekân polis baskınına uğradı ve kapatıldı. Aynı günlerde, mülteci akını nedeniyle Oakland Melekleri’nin sayısı aşırı ölçüde kabarmıştı. Berdoo, Hayward ve Sacramento’dan gelen Melekler geriye kalan birkaç sığınağa kapağı atmaya çalışıyorlardı. Aralık ayına gelindiğinde, Barger’ın birimi öylesine kalabalıklaşmış ve düşmanlığa öylesine susamışlardı ki köprüyü geçerek Frisco Melekleri’ne saldırıya başladılar. Üye sayısının on bire kadar düşmesine izin verdiklerinden dolayı Frisco biriminin Cehennem Melekleri geleneğine leke sürdüğünü ve artık kulüp renklerini taşımaya haklarının olmadığını düşünen Barger, bu birimin geçersiz olduğunu ilan ederek, armalı ceketlerin toplanması için adamlarını Frisco’ya gönderdi. Frisco Melekleri buna karşı koymaya çalışsalar da Oakland biriminin ardı arkası kesilmeyen baskınlarıyla cesaretleri kırıldı. “Moruk, barda olurduk,” demişti bir Frisco Meleği. “Bira içip bılardo oynarken birdenbire kapı açılırdı ve ellerinde zincirlerle falan karşımızda onları bulurduk. Ama sonunda öcümüzü aldık. Takıldıkları mekâna gidip motorlarından birini ateşe verdik. Bunu görmeliydin, dostum. Motoru sokağın ortasında yaktıktan sonra mekânlarına dalıp tepelerine çöktük. Ne çılgınlıktı ama! Harbiden, dostum, çok sağlam kavgalarımız oldu.”

Bu olaylar 1964’ün Aralık ayında yaşandı. Ardından iki sessiz ay daha geçti... ve Başsavcı’nın raporuyla, Meleklerin kötü şöhreti Doğu Yakası’ndan Batı Yakası’na, tüm ülkeye yayıldı. Bu

şöhretle birlikte sayısız yeni olasılık doğdu, bütün manzara birdenbire değişti. Melekler bir gün öncesinde üç beş kuruş için çırpınan bir motorcu çetesi-yken, yirmi dört saat sonra karşılarında muhabirleri, fotoğrafçıları, serbest yazarları, büyük miktarlarda paralardan konuşan gösteri dünyasının üçkâğıtçıları buldular. 1965'in ortalarında, Cehennem Melekleri sapına kadar Amerikan öcülerini olarak sağlam bir temele oturmuştu.

Kaynak olarak haber ajanslarını kullanan yüzlerce gazete ve yarım düzine dergide yer almanın yanı sıra televizyon kameralarının karşısına çıktılar, telefonla radyo programlarına bağlanıp soruları yanıtladılar, basın açıklamalarında bulundular, yürüyüşlere katıldılar, Hollywood temsilcileri ve dergi editörleriyle pazarlıklara oturdular. Mistiklerle şairler peşlerine düştü, üniversitelerde başkaldıran öğrenciler tarafından coşkuyla karşılandılar, liberallerle entelektüellerin partilerine davet edildiler. Olan biten her şey çok tuhaftı ve bunun, halen kulüp renklerini taşıyan az sayıdaki Melek üzerinde ciddi bir etkisi oldu. *Prima-donna* kompleksine kapılıp fotoğraflarının çekilmesi ve röportaj veremeleri karşılığında kulübe nakit bağışta bulunulmasını talep etmeye başladılar (ödemeyi bağış olarak istemelerinin nedeni IRS'in kafasını karıştırmaktı). Bu gelişmeler *The New York Times* için sert bir darbe oldu. 2 Temmuz 1965 günü Los Angeles'tan gazetenin merkezine şöyle bir mesaj gönderildi: "Kendini Cehennem Melekleri'nin halkla ilişkiler temsilcisi olarak tanıtan bir adam gazetelerle iletişim kurarak, bu hafta sonu yaşanan 'arbedenin' fotoğraflarını 500-1.000 dolar arasında değişen rakamlara satmaya çalıştı. Ayrıca, kişi başına 100 dolar karşılığında kulüp üyeleriyle röportaj ayarlayabileceğini, röportajda fotoğraf çekilirse bu rakamın yükseleceğini belirtti. Söz konusu temsilci, muhabirlere, 'koruma' için para ödemedi Cehennem Melekleri'nin düzenli olarak bir araya geldiği San Bernardino barına gitmelerinin 'tehlikeli' olacağını da söyledi. Dediğine göre, bir dergi

* *Internal Revenue Service*. ABD'de vergilendirmeden sorumlu federal devlet kurumu. -çn

bu hafta sonu gruba eşlik edecek bir fotoğrafçı göndermek için 1.000 dolar ödemiş.”

Bu mesaj hem gerçekleri hem saçmalıkları içeriyordu. O günlerde, *The New York Times*’ın Los Angeles muhabirinin Cehennem Melekleri’yle ilgili her şeye yönelik ciddi bir isteksizlik göstermeye başlaması da bu açıdan önemliydi. Muhabirin mazereti gayet anlaşılırdı; Cehennem Melekleri, öncelikle kulübün kasa-sına bağışta bulunmadan onlar hakkında haber yayımlamaya kalkıştığı takdirde onu dövmekle tehdit etmişti. Hiçbir gazeteci görev başındayken nakit ödeme yapma zorunluluğuyla elinin kolunun bağlanmasından hoşlanmaz ve bu noktada verilecek normal tepki (en azından, habercilik mitine uygun tepki), hızlı bir karar verip bir buldog gibi habere saldırmak ve ne pahasına olursa olsun bu haberi yazıp yayımlamak olur.

The New York Times daha üstü kapalı bir tepki verdi. Unutulup gideceklerini umarak, Meleklerin önemini azaltmaya çalıştılar. Sonuç ise tam tersi oldu. Haber her geçen gün daha fazla ilgi çekiyordu ve yaratılmasına *The New York Times*’ın da katkıda bulunduğu canavarlar, bu defa yanlarında bir basın danışmanıya geri döndüler. San Bernardino’da bile belli bir konumu olmayan birkaç kanunsuz motorcu, artık onlarla tek bir hafta sonu takılmak isteyen muhabirlerden 1.000 dolar talep ediyordu. Aslında Meleklerin çoğu işin eğlencesindeydi ama oyunun henüz bu aşamasındayken bile, sundukları gösteri için adil bir ücret istediklerini hisseden birkaç Melek vardı ve “bir derginin” 1.000 dolarla (*The New York Times*’a göre bin, Meleklerle göre 1.200 dolar) karşılıklarına çıkmasıyla bu inançlarında haklı olduklarını da anladılar. Bu bağış meselesi çok hassas çünkü editörler böyle bir ödeme yapıldığını kabul etseler bile haber için gönderilen muhabir ve/veya fotoğrafçı, haberlerini satın alan gazeteciler olarak yaftalanmamak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır. Melekler ilk başta paradan açıkça konuşsalar da Barger’ın kulüptekilere bu tür konuşmaların başlarına vergi belası açacağını söylemesiyle, daha sonra bunu reddettiler. Diğer taraftan, *Life* tarafından gö-

revlendirilen bir fotoğrafçının Meleklerle epey zaman geçirdiği ve bu fotoğrafların asla yayınlanmadığı bilinen bir gerçektir.

Korunmaları karşılığında gazetecilerden para talep edilmesiyle alakalı ilginç durum ise Meleklerin bu fikri, geçici moda akımlardan yararlanarak yılda 100.000 doların üzerinde para kazanan bir adamdan almış olmalarıydı. Bu, *The New York Times*'ın Meleklerin halkla ilişkiler temsilcisi olarak tanıttığı kişiydi. Bu adamın Meleklerle ilişkisi Berdoo'da başlasa da hiçbir zaman kulübün halkla ilişkiler temsilcisi olmadı. O yalnızca yaygaracı bir bağlantı adamı, bir telefon numarası, basına musallat olmaya meyilli bir üçkâğıtçıydı (1965 yazında, bu adam Cehennem Melekleri Hayran Kulübü tişörtleri pazarlıyordu ve Melekler, insanların üzerinden zorla çıkarmak durumunda kalsalar bile gördükleri her tişörtü yakacaklarını duyurana kadar bu tişörtlerden epey satıldı).

Uzun vadede bu adam, kanunsuzları görmek isteyen herkesten yüksek miktarda para talep ederek Berdoo Melekleri'nin imajını lekeledi. Ama (az önce bahsi geçen "bir dergi" dışında) kimse bu parayı ödemek istemediğinden ve aynı zamanda kimse blöfünü görmeye cesaret edemediğinden, bu adam neredeyse altı ay boyunca, uzun zaman önce fiyaskoyla sonuçlanmış bir gösterinin çok fazla bağlantıya sahip yüzü olarak ortalıkta dolanma fırsatına sahip oldu. Berdoo Melekleri çok erken "doruğa ulaşma" şeklindeki klasik Dick Nixon hatasına düştüler. Monterey tecavüz olayı ile ardından gelen, yerel ölçekteki iki kavganın haberlere çıkması öylesine amansız bir polis baskısına neden oldu ki kulüp renklerini taşımakta direnen az sayıdaki Berdoo Meleği kanunsuz motorculardan çok mülteciler gibi davranmak zorunda kaldı ve Berdoo birimi gün geçtikçe itibarını yitirdi. 1965 Ağustos ayının ortalarında, Oakland'da hareket son sürat devam ederken, *Los Angeles Times* Berdoo biriminin durumunu şöyle tahlil etti: CEHENNEM MELEKLERİ VADİDEN SİLİNİYOR. POLİS BASKISI KANUNSUZ MOTOSİKLET KULÜPLERİNİ HİZAYA GETİRİYOR. Haberin ilk paragrafı şöyleydi: "Polisin

açıklamasına göre, (San Fernando) Vadisi'nde ne kadar kanunsuz motorcu varsa yeraltına çekildi. Göze batmamaya çalışıyor, çok az soruna neden oluyorlar.”

“Şu anda aralarından birkaçı kafalarını kaldırıp sokaklarda görünmeye kalkışırlarsa,” diyordu bir komiser muavini. “Karşılarına çıkan ilk devriye arabası onları durdurup sorguya çeker. Başka bir şey bulamasak bile, neredeyse her zaman trafik suçlarından arandıklarını görürüz. Bu onları sokaklardan silmek için yeterli ve bu durum canlarını gerçekten çok sıkıyor.”

“Daha faal oldukları kuzey California'dan gruplar hâlinde Los Angeles'a gelmeye kalkışan motorcuları engellemek için Ridge Route üzerinde, Gorman civarında bir kontrol noktası kurduk. Pasifik Kıyı Şeridi Otoyolu boyunca kontrol noktalarımız da var. Bilhassa Malibu yakınlarında.

“Çok akışkan bir topluluğa dönüştüler. Farklı kulüplere üye olan 2.500 (*aynen alıntılanmıştır*) motorcunun adlarının olduğu bir listeye sahibiz ama bu kişilerin adreslerini tutma zahmetine girmiyoruz. Çünkü sürekli hareket hâlindeler. Adreslerini, adlarını hatta saç renklerini değiştiriyorlar.”

Berdoo biriminin merkezi olan Fontana'daki Melekler toplumu rahatsız edecek çok fazla soruna neden olmadıklarından, polis baskısını çok sık yaşamıyorlar. “Dört beşinin yan yana gelmesine ses çıkarmıyoruz,” diyor Polis Müfettişi Larry Wallace. “Ama on, yirmi ya da daha fazlası bir araya geldiğinde, tepelerine çöküyoruz.”

Larry Wallace özel ofisinde, Cehennem Melekleri'nin kendisi için ne ifade ettiğini anımsatan bir andaç tutuyor. Bu, bir Meleğin dairesinde el koyduğu, 60'a 120 santimetre ebatlarında, çerçeve-

* Bu taktik kısa süre içinde eyaletin diğer kesimlerindeki polisler arasında yaygınlık kazanarak, Meleklerle hiç ilgisi olmayan durumlarda da kullanılmaya başlandı. Bilhassa kalabalık insan topluluklarının denetimi açısından etkili bir yoldu ve 1966'nın ortalarında, Berkeley'deki barış göstericilerine karşı standart bir polis prosedürüne dönüştü. Polis rastgele durdurduğu kişilerin trafik sicillerini telsizle kontrol ettiriyor, karakoldan anında yanıt geliyor ve tek bir ödenmemiş trafik veya park cezası varsa bile, durdurulan kişi “sokaktan alınıyordu”. Polis dilinde bu, “hapse atılmak” anlamına geliyor.

lenmiş bir Modigliani reproduksiyonu. Tablodaki kadının uyku mahmuru bir hâli, uzun bir boynu, ciddi bir ifade taşıyan küçük bir ağzı var. Başının üzerine Demir Haç çizilmiş; saçlarının arasına dolanmış harflerle “imdat” diye yazılmış. Boynunda, içine gamalı haç damgalanmış Davut Yıldızı asılı ve boğazında bir kurşun deliği var. Kafasının arkasından çıkan bir kurşun da çizilmiş. Resmin etrafında Cehennem Melekleri vecizleri yer alıyor:

Sonsuza dek uyuşturucunun kralı
Sonsuza dek kafamız dumanlı

Saygıdeğer memur bey,
sağlığımı tehlikeye attığını bilseydim,
o cigaralığı hiç yakar mıydım?

Berdoo birimi hayatta kalmayı başarsa da ellilerin sonuyla altmışların başında sahip olduğu konuma bir daha asla ulaşamadı. Şöhret nihayet kapıyı çaldığında, Berdoo biriminin yerlerde sürünen bir itibar ve üçkâğıtçı bir basın sözcüsünden başka sunacak bir şeyi kalmamıştı. Birimin başkanı Otto hiçbir şeye hâkim değildi. Sal Mineo bir filmde kanunsuz motorcuların yer alması için 3.000 dolar ödeyebileceklerinden bahsediyordu ama Berdoo Melekleri bu konuda karar almak için yeterli çoğunluğa bile sahip değildi. Bazıları hapisteydi, bazıları kulübü bırakmıştı ve en sağlam üyelerin çoğu kuzeye, Sonny Barger’ın borusunun öttüğü, Cehennem Melekleri’nin silinip gittiğine dair konuşmaların olmadığı Oakland’a (ya da bazılarının deyimiyle, “Tanrı’nın Ülkesi”ne) gitmişti. Ama Otto da biraz hareket istiyordu ve halen onu destekleyen birkaç sadık Melek vardı. Bu Melekler son bir hamle yapmayı başararak, *Saturday Evening Post* dergisinin bir muhabiri için tam tekmil bir gösteri sundular.

Saturday Evening Post’ta 1965’in Kasım ayında yayımlanan haberin bakış açısı çok önemli olmasına rağmen, Melekler haberin niteliğinden çok ifade ettiği nicelikten etkilendiler. Bu haberin Melekler üzerinde kayda değer bir etkisi oldu. Sonuçta,

Saturday Evening Post'un kapağına çıkmışlardı. Hem de renkli. Hem de Prenses Margaret'in yanında. Artık hakikaten şöhret olmuşlardı, başarılacak başka bir şey kalmamıştı. Canlarını sıkan tek şey zengin olamamalarıydı ("Bu orospu çocukları bizi kullanıp ortalığı ayağa kaldırıyorlar," diyordu Barger, *Saturday Evening Post* muhabirine. "Ama elimize tek sent geçmiyor.") Oakland Melekleri'nin *Saturday Evening Post*'ta yayımlanan haber için yapılan anlaşmanın dışında tutulduğu doğrudu ama sonunda onlar da dergiye sattıkları fotoğraflar karşılığında yaklaşık 500 dolar kazandılar. Yani onları sömürülen bir azınlık olarak görmek pek mümkün değildi.

★

Yiğit kahramanlarız,
On yıldır örgütlüyüz,
Nam salmışız bu şehre,
Bowery Grenadiers derler bize...
Eski toprağız,
Kaldırım taşımız,
Bir de uzun hortumumuzla,
Brooklyn Muhafızları'nı ezer geçeriz
Bize kartlarını gösterdikleri anda,
Tazı gibi koşarız
Sağlamsa zeminimiz
Tam dört yüz metreyi.
Ah kızlar, küçük maskaralar
Sevgi ile dolup taşarlar
Endamımızı görünce,
Briyantin kokusunu alınca,
Bowery Grenadiers'in.

– "The Bowery Grenadiers", söz ve müzik
John Allison.

★

Cehennem Melekleri'yle ilişkim bir yıl kadar sürdü, sonrasında da bağlantımız tam anlamıyla kesilmedi. Bazılarını yakından,

çoğunu ise yan yanayken rahat olacağımız kadar tanıdım. Ama başlangıçta, aldığım birçok uyarı nedeniyle, onlarla birlikte içeren bile gergindim. San Francisco rıhtım bölgesinin güney sanayi kesiminde, Hunger's Point varoşunun sınırında bir batakhane olan DePau Oteli'nin barında, bir öğleden sonra beş altı Frisco Meleğiyle buluştum. Bağlantım, Fransız* denilen bir Melekti. Kanunsuzların en ufak tefek ve en uyanıklarından biri olan Fransız, o günlerde Evans Bulvarı'nda, DePau'nun karşısında yer alan Box Shop adındaki şanzıman tamir garajının ortaklarından biriydi. Fransız, donanmada denizaltılarda görev yapmış, yirmi dokuz yaşında, becerikli bir tamirci. Melekler, 1.65 boyunda ve 60 kilo olmasına rağmen, Fransız'ın gözü kara biri olduğunu ve herkesle dövüşebileceğini söylüyorlar. Bar kavgaları ve çılgın partilerden çok folk müzikten hoşlanan, narin, sessiz, sarışın bir karısı var. Fransız da gitar, banjo ve *tiple* çalıyor.

Box Shop her zaman otomobillerle dolu olmasına rağmen bu otomobillerin tamamı para ödeyen müşterilere ait değil. Garajı işleten Fransız ve vardiyalı çalışan üç dört Melek çoğu zaman günde dört ile on iki saat arasında iş başında olsalar da arada sırada toplu bir motosiklet turu, sabaha uzanan bir parti ya da bir yelkenliyle kıyıda açılmak için paydos ediyorlar.

Telefonda konuştuğum Fransız'la ertesi gün, her zamanki gibi öğle molasına çıktığında gittiği DePau Oteli'nde buluştum. Mekâna girdiğim sırada Fransız; Okie Ray, Çılgın Kaya ve Pinpon adında genç bir Çinliyle bilardo oynuyordu. Bara adımımı attığım anda, müşterilerin tercih ediyormuş gibi görüldüğü eşitlikçi atmosferi fark edip üzerimdeki Palm Beach spor ceketi çıkardım.

Fransız, durumun rahatsızlık verici bir hâl alacağı kadar bir süre boyunca beni görmezden geldikten sonra belli belirsiz bir gülümsemeyle başını sallayıp köşedeki deliklerden birine bir top soktu. Bir bira alıp onları izlemeye başladım. Pek bir şey olduğu yoktu. Aralarında tek konuşan kişi olan Pinpon hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Kulüp renklerini taşıma-

* Berdoo değil, Frisco biriminden Fransız.

masına ve Çinli bir Cehennem Meleği olduğunu hiç duymamış olmama rağmen eski bir Melek gibi konuşuyordu (daha sonraları, Pinpon'un kulübe girmeyi saplantı hâline getirdiğini, zamanının çoğunu Box Shop ve DePau'nun çevresinde geçirdiğini öğrendim; motosikleti yoktu ama bu eksikliğini, arka cebinde kısa namlulu bir .357 Magnum taşıyarak telafi etmeye çalışıyordu. Ama Meleklerin Pinpon'dan etkilendikleri söylenemezdi. Kulüpte zaten Çinli bir üye vardı. Bölgedeki Harley-Davidson tamircisinde usta olan bu Çinli, kanunsuzları geren Pinpon'un aksine, sessiz, güvenilir bir tipti. Melekler, Pinpon'un onları etkilemeyi kafaya koyduğunu biliyor ve ölçüsüz hevesinden korkuyorlardı. Pinpon klasını göstermek için çıldırdığından, eninde sonunda herkesin başını yakacağını düşünüyorlardı).

Bilardo oyunu sona erdiğinde Fransız bara oturdu ve bana ne öğrenmek istediğini sordu. Bir saatten uzun süre konuştuk ama Fransız'ın konuşma tarzı gerilmeme neden oldu. Arada sırada susuyor, sorduğum bir soruyu cevapsız bırakıyor ve anladığıma emin olduğu özel bir şakayı ima eder gibi, bana üzgün bir gülümsemeyle bakıyordu. Havasız bir odada asılı kalmış duman gibi, ortamda düşmanca bir his vardı. Bir süre için bu düşmanlığın odağında benim olduğumu düşündüm. Aslında bara ilk girişimde gerçekten de düşmanca bakışların yöneldiği kişi bendim ama bana olan ilgileri kısa sürede yok oldu. Diğer taraftan, tehdit hissi sürüyordu ama bu da Cehennem Melekleri'nin nefes aldığı her yerin kaçınılmaz bir parçasıdır. Kolektif kişilikleri öylesine düşmanca bir hava taşıyor ki bunun farkında bile değiller. Karşılarına çıkan yabancıların çoğuna kasten sert davranıyor ama aslında cana yakın olmaya çalıştıkları zamanlarda bile olumsuz tepkiler alıyorlar. Kulübün dışından birini, çok komik olduğunu sandıkları hikâyeler anlatarak eğlendirmeye çalıştıklarını gördüm ama hikâyeleri, çok farklı bir mizah anlayışına sahip olan dinleyicilerinde korku ve mide bulantısından başka bir şey yaratmıyor.

Kanunsuzların bazıları bu iletişim boşluğunu anlasa da “normal insanların” onlara kötü gözle baktıklarını duyduklarında çoğunun kafası karışıyor, aşağılandıklarını hissediyorlar. Ne kadar

pis olduklarıyla ilgili haberler okuduklarında öfkeleniyor ama marketten deodorant çalmak yerine daha da pis olmaya çalışıyorlar. Aslında farkına varılacak ölçüde kötü kokan Melek sayısı çok az. Evli ve düzenli ilişki içinde olanlar, yarı zamanlı çalışan insanlar kadar sık banyo yapıyor ve bunu, kıyafetlerini daha çok kirleterek dengeliyorlar.* Bu türden abartılı davranışlar Meleklerin tarzının temelini oluşturuyor. Yayıdıkları söylenen kötü kokunun kaynağı vücutlarından çok, yırtık pırtık üniformalarındaki kurumuş yağ oluyor. Her yeni üye kulübe kabul törenine yeni bir Levis ve sırtında boş bir arma olan, kolları kesilmiş bir ceketle katılıyor. Seremoni birimden birime değişiklik gösterse de asıl nokta her zaman üyenin yeni üniformasının kirletilmesi oluyor. Toplantı sırasında bir kova dolusu dışkıyla sidik biriktiriliyor ve ciddi bir vaftiz töreni havasında, bu kova yeni üyenin kafasından aşağı boşaltılıyor. Yeni üye soyunup kenarda çıırılçıplak beklerken, kıyafetlerine bir kova çamur boşaltıldığı ve Meleklerin çamurlu kıyafetlerin üzerinde tepindiği seremoniler de olabiliyor.

Yeni üye, “orijinal” üniforması olan bu kıyafetleri çürüyene kadar her gün giymek zorunda. Levis’lar makine yağına batırıldıktan sonra kuruması için dışarıya asılıyor veya yağ karterinden damlayan yağı emmesi için gece motorların altına seriliyor. Bu kotlar kullanılabilecek kadar berbat bir hâle ulaştığında, daha yeni Levis’ların üzerine giyiliyor. Ceketlerin çoğu öyle kirli ki kulüp renkleri zorlukla seçilebiliyor ama buna rağmen kelimenin somut anlamıyla lime lime olana kadar bu ceketlerden vazgeçilmiyor. Orijinal üniformanın durumu, kulüpteki konumun bir göstergesi. Yeni bir üyenin gerçekten başardığını hissetmesi için üzerindeki kıyafetlerin istenilen duruma gelmesi bir iki yıl sürebiliyor.

* Meleklerin hatunları, erkeklerinin kötü kokmasını genellikle hoş karşılamıyor. “Erkeğim bir keresinde hiç duş almadan iki ay geçirmişti,” diyor Richmond’dan bir hatun. “İnsanların bize yakıştırdıkları kötü şöhrete uygun yaşamının nasıl bir şey olduğunu görmek istemişti. Bende sinüzit olduğundan çok iyi koku alamıyorum ama en sonunda durum o kadar kötü bir hâl aldı ki, ‘Gidip diğer şilteyi çıkar, duş alana kadar seninle yatmayacağım,’ dedim.”

Fransız ve DePau'daki diğer Melekler, onları kokularını takip ederek mi bulduğunu sordular. Aynı akşamın ilerleyen saatlerinde, kulübün haftalık toplantısında, birkaç üyenin kulüp renklerinin altına pahalı yün gömlekler ve kayak ceketleri giydiğini fark ettim. Barların kapandığı gecenin ikisinden sonra, kanunsuzlardan beşi sabaha kadar içmek için benim evime geldi. Ertesi gün bu kanunsuzlardan birinin herkesin tanıdığı bir parazit taşıyıcısı, ayaklı bir kasık biti çiftliği olduğunu öğrendiğimde salonumu köşe bucak kontrol etmeme rağmen hiçbir şey bulamadım. Herifin evin bir yerlerine halen kuluçkada olan yumurtalar bırakmış olabileceğini düşünerek on gün boyunca gerginlik içinde bekledim. Ama sonuçta evimden bir şey çıkmadı. O gece bir sürü Bob Dylan şarkısı çalmıştık ve sonrasında, uzun bir süre boyunca ne zaman Dylan'ın sesini duysam aklıma kasık bitleri geldi.

Bunlar 1965 baharının ilk günlerinde yaşandı. Yaz ortalarında kanunsuzların ortamına öylesine girmiştik ki Cehennem Melekleri üzerine araştırma mı yapıyordum yoksa yavaşça onların arasına mı karışıyordum, emin değildim. Haftanın iki üç gününü Melek barlarında, evlerinde, motosiklet turlarında, partilerinde geçiriyordum. Başlangıçta onları kendi dünyamın dışında tuttum ama birkaç ayın ardından, arkadaşlarım gündüzün veya gecenin herhangi bir saatinde evimde Cehennem Melekleri'ni bulmaya alıştılar. Meleklerin gidiş gelişleri sokağымda her daim kargaşaya yol açıyor, bazen kaldırımda insanların toplanmasına neden oluyordu. Bu haber Çinli ev sahibimin kulağına çalındığında, adam ne iş yaptığımı anlamak için temsilciler göndermeye başladı. Bir sabah kirayı almak için gelen kişiyi defetsin diye evimin kapısını Serseri Terry'ye açtırdım. Ama Terry'nin gösterisi, kapı komşum olan kadının polisi çağırmasıyla yarıda kesildi. Melekler motorlarını komşumun garaj yolundan çekerken kadın çok nazikti ama ertesi gün bana "bu oğlanların" arkadaşım olup olmadığını sordu. Arkadaşım olduklarını söyledim ve dört gün sonra evden çıkmamı bildiren tahliye ihbarını aldım. Tecavüzcülerin bölgede bulunması emlak değeri açısından açık ve güncel bir tehditti;

blok temizlenmeliydi. Taşınmamın üzerinden epey zaman geçtikten sonra kadının gerçekten çok korkmuş olduğunu anladım. Aslında daha önce de evime girip çıkan kanunsuzları görmüştü ama onlara bir kez dikkatle baktıktan ve makinelerinin çıkardığı korkunç sesleri duyduktan sonra ne zaman motosiklet sesi duyarsa sinirleri bozulmaya başlamıştı. Penceresinin önünden geçen bütün motosikletler onu gündüzleri ve geceleri dehşete düşürürken, aslında yalnızca arada sırada duyduğu bir Cehennem Meleği *chopper*'ının çıkardığı gürültünün, yarım blok ilerideki dişçi kliniğine gelen minik motosikletlerin tiz sesli inlemesinden ne kadar farklı olduğu bir kez bile aklından geçmemişti. Öğleden sonraları evinin ön basamaklarına çıkıp bahçe hortumuyla kaldırımını sularken, yakındaki tıp merkezinden çıkıp tepeyi aşarak ona doğru yaklaşan her Honda'ya kızgınlıkla bakıyordu. Bazen de sokağın tamamı Cehennem Melekleri'yle dolmuş gibi görünüyordu. Bu, vergilerini ödeyen bir mülk sahibinin katlanamayacağı bir şeydi. Aslına bakılacak olursa, Meleklerin gelişiyle birlikte çalmaya başlayan yüksek sesli müzik, kaldırıma park edilen birkaç motosiklet ve arada sırada evimin arka penceresinden dışarı sıkılan birkaç mermi dışında pek bir şey olduğu yoktu. Aksine, kötü olayların çoğu Meleklerin etrafta olmadığı gecelerde yaşanılıyordu. Mesela en saygıdeğer konuklarımdan biri, New York'tan gelen bir reklamcı, içerek geçirilen uzun bir gecenin ardından acıktığı için komşu evlerden birine girip buzdolabından jambon çaldı. Bir başka konuğumun ateşe verdiği şiltemi arka pencereden dışarı atmak zorunda kaldık. Bir diğeri, teknelerde imdat çağrısı yapmak için bulundurulanan, Falcon marka, yüksek güçlü bir havalı kornayı alıp sokakta deliler gibi koşmaya başladı. En azından yirmi evin pencerelerinden küfürler edildi ve en sonunda mahalle sakinlerinden biri elinde uzun, beyaz bir sopayla evinin garaj yoluna çıktığında konuğum ciddi bir dayak yemekten kıl payı kurtuldu.

Bir gece bir avukat arabasını kaldırıma çıkarıp evimin girişine dayandı ve kornasına asılarak, garaj yolu kapımı tamponuyla yıkmaya çalıştı. Ziyarettime gelen bir şair bir çöp tenekesini so-

kaktan geçen bir otobüsün altına fırlatıp korkunç bir kazada ı-
kabilecek türden bir sese neden oldu. Üst kat komşum bu sesi bir
Volkswagen'in ezilmesine benzetti. "Yatağımdan fırladım. Ama
camdan baktığımda sokakta otobüsten başka bir şey göremedim.
Arabanın otobüsle kafa kafaya çarpıştığını, otobüsün altında kal-
dığını sandım. Korkunç bir sürüklenme sesi gelmişti. İnsanların
otobüsün altında ezildiklerini düşündüm."

Bu dönemin en fena olaylarından biri ise hiç şikâyeteye neden
olmadı. Söz konusu olay, bir cumartesi gecesinin üç buçuğunda
gerçekleşen, iyi niyetli bir silah gösterisiydi. Hiçbir zaman netlik
kazanmayan nedenlerden dolayı, 12 kalibrelik bir tüfekle evimin
arka pencerelerini patlattım ve ardından, .44 Magnum'umla altı
el daha ateş ettim. Yaylım ateşi, sarhoş kahkahalar ve patlayan
camlar içeren, uzun süreli bir taşkınlıktı. Buna rağmen kom-
şuların tepkisi sessizlik oldu. Bir an için, ben ateş ederken esen
rüzgârın tüm sesi emip denize taşımış olabileceğini düşünsem
de bir süre sonra evden atıldığımda durumun böyle olmadığını
öğrendim. Tetiğe her basışım komşuların dedikodu günlüğüne
gerektiği şekilde kaydedilmişti. Binadaki bir başka kiracı bana,
duyduğu bütün hikâyeler nedeniyle ev sahibinin, orjiler, kavga-
lar, sıkılan silahlar falan yüzünden yaşadığım dairenin harabeye
döndüğünü düşündüğünü söyledi. Ev sahibi, motosikletlerle ön
kapıdan eve girilip ıkıldığıyla ilgili hikâyeler bile duymuştu.

Bu olayların hiçbiri tutuklanmayla sonuçlanmasa da komşu-
lar arasında dönen dedikodulara göre yaşanan her şey dairemde
konuşlanan Cehennem Melekleri'yle bağlantılıydı. Muhtemelen
komşular tarafından polisin nadiren çağrılmasının nedeni de
buydu; hiç kimse intikam peşine düşecek Meleklerin kurbanı ol-
mak istemiyordu.

Taşınmamın kısa bir süre öncesinde, ev sahibinin ince ko-
nuşan akrabalarından oluşan bir grup toplam hasar tutarını be-
lirlemek için daireyi incelemeye geldi. Söylentilerin aksine da-
irenin yıkılmamış olmasına çok şaşırmakla birlikte, bu durum
rahatlamalarına neden oldu. Dairede Cehennem Melekleri'nin
varlığına dair hiçbir işaret yoktu ve görünürdeki tek motosiklet

de dışarıda, kaldırımdaydı. Giderlerken motosikletimin yanında durup kendi dillerinde hızlı bir konuşmaya daldılar. Gecikmiş kira borcuma karşılık motosikletime el koymaktan konuştuklarını sanıp biraz endişeye kapılsam da gruptaki İngilizce bilen akrabalarından biri bana motorun “zarafetine” hayran olduklarını söyledi.

Ev sahibinin kendisi ise mülkü üzerindeki Cehennem Melekleri tehdidinin çok fazla farkında değildi. Tüm şikâyetlerin Çinceye çevrilmesi gerekiyordu ve Cehennem Melekleri’nin onun için gizemli bir mefhum olduğundan şüpheleniyordum. İngilizce yazılıp konuşulan kitlesel medyada çıkan haberlerden etkilenmemiş kişisel bakış açısıyla, komşularımın neden bu kadar endişeli olduğunu anlaması imkânsızdı. Kirayı geciktirdiğimde beni sıkıştırmak için gönderdiği insanlar da kanunsuzlar hakkında pek bir şey bilmiyorlardı. Yavru dobermanımdan korkuyorlardı korkmasına ama zilimi çalıp karşılarında Serseri Terry’yi buldukları sabah gözlerini bile kırpmadılar.

Terry bütün geceyi uyanık geçirmişti ve aldığı haplarla şarap yüzünden sersem bir hâldeydi. Soğuk, yağmurlu bir gündü. Bana gelirken bir Selamet Ordusu şubesine uğrayıp otuz dokuz sente ikinci el kürklü bir ceket almıştı. Daha doğrusu, bu kürklü ceketten geriye ne kaldıysa onu almıştı. 1920’lerde Marlene Dietrich’in giyeceği türden bir şey olan ceketin parçalanmış etekleri dizlerine vuruyor; kolları, üzerine giydiği Cehennem Melekleri yeleğinin kol oyuklarından fışkıran keçeleşmiş saçların oluşturduğu iki hortumu andırıyordu. Ceketini üzerine geçirdiğinde, 150 kiloymuş gibi görünüyordu... botları, sakalı, kör bir adamın takacağı türden yuvarlak, siyah camlı gözlüğüyle, ilkel, kaçık bir görüntüsü vardı.

Kapıyı Terry’nin açması kira sorunu için nihai bir çözüm gibi görünmüştü. Terry koridorda paldır küldür yürürken biralarmızı açıp dehşet dolu çığlıkları ve kaçan insanların ayak seslerini duymayı bekledik. Ama tek duyduğumuz alçak sesli bir konuşma oldu ve birkaç saniye sonra Terry salona döndü. “Hiç korkmadılar amına koyayım. Onların gözünde bir başka Amerikalı-

dan başka bir şey değilim. İki yaşlı kadın yalnızca bana sırtarak baktılar. İngilizce konuşan ufak tefek adam da o kadar nazikti ki afalladım. Evde olmadığını, ne zaman geleceğini bilmediğimi söyledim. Onlar da seni bekleyeceklerini söylediler.”

Terry yanımıza döndükten otuz saniye sonra sokaktan gelen sesleri duyduk. Polis motosikletler için gelmişti. Terry aceleyle dışarı çıktı. Polisle Terry arasındaki tartışma etraflarında insanların toplanmasına neden olurken, beni bekleyen Çinliler bu olaya hiç ilgi göstermediler. Para konuşmaya gelmişlerdi; Moğolistan’da toprağı kazmaya başlayıp Amerika’dan dışarı çıkmış gibi görünen bir adamla polisler arasındaki anlamsız ağız dalaşı yüzünden çekip gidecek değillerdi.

Tartışmayı izlemek için duran insanların çoğu Terry’nin sırtındaki armayı tanıdığından, bu sahneyi birçok farklı bakış açısıyla takip ediyorlardı. Ama ortadaki tek gerçek soru, motorlarını park ederek bir evin garaj yolunu kapattıkları için polislerin Terry ve (evden çıkmayan) Küflü Marvin’e 15 dolar ceza mı kesecekleri yoksa insafa gelip motorları birkaç metre ilerideki park alanına çekmelerine izin mi verecekleriydi.

Polislerin bu olaydan çok keyif aldıkları apaçık ortadaydı. Sıradan bir park şikâyeti, Cehennem Melekleri’nin en kötü şöhretli üyelerinden biriyle (bir insan kalabalığının önünde) heyecan verici bir yüzleşmeye dönüşmüştü. Aslında yapabilecekleri en kötü şey toplamda 30 dolarlık iki ceza yazmak olmasına rağmen bu mühim kararı vermeleri için yirmi dakika gerekti. En sonunda, sahnelenen tiyatro oyununun ilk anlarından itibaren konuşmayı yapan memur birdenbire tartışmayı sonlandırarak ceza defterini cebine soktu ve bıkkın bir hor görü ifadesiyle içini çekip sırtını Terry’ye döndü. “Pekâlâ. Şu kahrolası motorları garaj yolundan çekin, tamam mı? Yüce İsa adına! Aslında çekici çağırıp iki motoru da buradan aldırmalıyım ama...” Genç bir polisti ama sahnede iyi bir duruşu vardı. St. Mary Kilisesi’nin çanına tükürmekle suçlanan savaş lordlarının birinden şikâyetçi olmayı reddederrek Amboy Dukes’u utandıran Bing Crosby’yi izliyorduk sanki.

4

Bunlar Wild Bill Hickok, bunlar Billy the Kid. Bunlar bize kalan son Amerikan kahramanları, moruk.

–Ed “Big Daddy” Roth

Şu serserileri haklayın.

–*Newsweek*, Mart 1965

*

Aslında bütün kanunsuzlar ünlü olmaktan memnun değildi. Frisco Melekleri, *San Francisco Chronicle*'da yayımlanan haber dizisi nedeniyle ağır hasar almıştı ve artık muhabirleri felaket tellalları olarak görüyorlardı. Oakland'da, Körfez Bölgesi'nde ise tepkiler değişkenlik gösteriyordu. Basın tarafından görmezden gelindikleri yedi yılın ardından, Doğu Körfezi'ndeki kanunsuzlar temkinli olmaktan çok merak içindeydiler. Diğer taraftan, Oakland'a yeni gelen kanunsuzlar, bilhassa Berdoo'dan gelenler farklı düşünüyorlardı. Oakland'a sürekli göz önünde olmak değil, sığınmak için gelmişlerdi ve ihtiyaçları olan en son şey bir basın fotoğrafçısıydı. Bu kanunsuzlardan bazıları hırsızlık, saldırı, nafakadan kaçma gibi suçlarla güney Californiada aranıyordu. Kazara çekilen bir fotoğraf veya otoparkta bir tanıdıklarının kayıtsızca onlara seslenmeleri bile bir olaylar dizisini başlatıp hapse düşmelerine neden olabilirdi. Oakland'da çekilen bir fotoğraf veya kanunsuzların adlarının geçtiği bir röportaj haber ajansları tarafından kullanılarak ertesi sabah San Bernardino ga-

zetelerinde yayımlanabilirdi. Böyle bir şey olduğunda, peşlerindeki tazılar birkaç saat içinde kokularını alıp yeniden iz sürmeye başlayabilirdi.

Basında bu kadar sık yer almaları çalışma hayatlarında da olumsuz bir etkiye neden oluyordu. 1964 sonlarında kanunsuzların yaklaşık üçte ikisi çalışıyordu ama bir yıl sonrasında bu oran üçte bire düştü. 1965'in Ağustos ayında *True*'da yayımlanan makalenin birkaç gün sonrasında, Terry General Motors fabrikasının montaj hattında çalıştığı işinden kovuldu. "Bana tek söyledikleri kendi yoluma gitmem oldu," diyor Terry, omzunu silkerek. "Bir neden bile öne sürmediler. Ama birlikte çalıştığım herifler, dergide çıkan haberin ustabaşayı ciddi sarstığını söylediler. İşçilerden birine, beni hiç uyuşturucu kullanırken ya da toplu tecavüzler hakkında konuşurken görüp görmediğini sormuş. Böyle boktan şeyler işte. Sendika buna karşı çıkıp savaşıacaklarını söylüyor ama ekmeğimi kazanmamın başka yolları da var."

İş gücü piyasasında kanunsuz motorculara çok fazla talep olduğu söylenemez. Birkaç istisna haricinde alıcısı olan yeteneklere sahip olanlar bile çalışmak yerine işsizlik maaşına talim etmeyi seçiyorlar... böylelikle istedikleri saatte uyanabilir, motorlarının üzerinde daha çok zaman geçirebilir, paraya ihtiyaçları olduğunda istedikleri işi yapabilirler. Soyguna girişenler oluyor. Bazıları da sokaklardaki otomobillerden parça söküyor, motosiklet çalışıyor veya düzensiz bir şekilde pezevenklik yapıyor. Çoğu, sekreter, garson veya gece kulüplerinde dansçı olarak iyi para kazanan karıları ve kız arkadaşları tarafından destekleniyor. Daha genç kanunsuzlardan bir kısmı halen aileleriyle yaşasalar da bu durumdan konuşmaktan hoşlanmıyor ve eve yalnızca gerçekten gerektiğinde, sarhoş bir gecenin ardından uyumak, buzdolabını boşaltmak veya ailenin bozuk para kavanozundan otlanmak için gidiyorlar. İstihdam edilen Melekler ise genellikle yarı zamanlı işlerde çalışıyor veya bir işten diğerine geçiyor, iyi para kazandıkları bir haftanın ardından ellerine hiçbir şey geçmediği bir hafta yaşayabiliyorlar.

Liman işçisi, depocu, kamyon şoförü, tamirci, tezgâhtar olarak ve bir yere bağlanmalarını gerektirmeyen, hızlı para kazanabilecekleri her türlü işte çalışıyorlar. Muhtemelen on kanunsuzdan ancak birinin düzenli bir işi veya hatırı sayılır bir geliri var. General Motors fabrikasında, montaj hattında son denetimci olarak çalışan ve haftada yaklaşık 200 dolar kazanan Oakland'lı Skip kendi evine sahip hatta amatörce olsa da borsada biraz para çeviriyor. Oakland biriminin komiseri ve kafa kırıcı şefi olan Minik ise, yerel bir televizyon teçhizat mağazaları zincirinde “kredi müfettişi” olarak çalışıyor. Bir Cadillac'a sahip ve kredi ödemelerini geciktirmiş insanları sıkıştırarak haftada 150 dolar kadar kazanıyor.* “Bu kredi işinde borcunu ödemeye yanaşmayan çok fazla avantacıyla karşılaşyoruz,” diye açıklıyor. “Genellikle onları ilk ben ararım. Elimdeki doğru adam olduğuna emin olana kadar profesyonelliğimi korurum. Ardından, ‘Beni iyi dinle, orospu çocuğu,’ derim. ‘Parayla buraya gelmen için yirmi dört saatin var.’ Bunu dediğimde genellikle tırsıp borçlarını öderler. Ama ödemezlerse evlerine gidip kapılarına dayanırım. Arada sırada beni peşinde koşturmaya çalışan bir ukalayla da uğraşmak zorunda kalabiliyorum... o zaman da yardımları için biraz para ödediğim birkaç adamı yanıma alıp serserinin peşine düşüyoruz. Bu her zaman işe yarıyor. Şu âna kadar kimseyi marizlemem gerekmedi.”

Düzenli geliri olan başkaları da var ama Meleklerin çoğu düzensiz aralıklarla, yakın gelecekte makinelerin üstleneceği işlerde çalışıyor. Omuzlara inen saçlar ve altın bir küpeyle, beceri gerektirmeyen alelade bir işe girmek bile yeterince zor; bunun için karşınıza gerçekten çaresiz durumda kalmış veya sıradışı ölçüde hoşgörülü bir işverenin çıkması gerekiyor. Ama tüm ülkede tanınan bir “motosikletli suç örgütü”nün üyesi olarak herhangi bir işe başvurmak yalnızca (az sayıda Meleğin sahip olduğu)

* Defalarca mahkemeye çıkması 1965'in sonlarına doğru Minik'in gelirinin azalmasına neden oldu ve cebren tecavüz suçlaması nedeniyle duruşmaya katılması gerektiği için 1966'nın Haziran ayında çalıştığı şirket tarafından süresiz izne çıkmak zorunda bırakıldı.

çok özel yeteneklerle üstesinden gelinebilecek ciddi bir handikap. Meleklerin çoğu belli bir beceriye sahip olmayan, eğitimsiz adamlar; renkli bir sabıka kaydı ve motosikletlere dair sağlam bir bilgi birikimi dışında hiçbir sosyal ya da ekonomik yeterliliğe sahip değiller.*

Dolayısıyla, kanunsuzların hayata karşı duruşlarında, asla ulaşamadıkları bir dünyaya kabul edilmeye yönelik arzularından daha fazlası geçerli. Asıl dürtüleri, gerçeğin ne olduğuna dair sahip oldukları içgüdüsel kesinlikten kaynaklanıyor. Oyunun dışında bırakılmışlar ve bunun farkındalar. Üniversite kampüslerinde sisteme başkaldıran ve asgari düzeyde çabayla, mücadelelerini bırakıp toplumda konum sahibi olmalarını sağlayacak geçerli bir bilet edinebilecek öğrencilerin aksine, kanunsuz motorcular geleceğe, toplumda yükselemeyeceğini bilen bir adamın nefret dolu gözleriyle bakıyorlar. Her geçen gün uzmanlara, teknisyenlere ve aşırı ölçüde karmaşık makinelere daha çok meyleden bir dünyada, Cehennem Melekleri mutlak kaybedenler ve bu durum onları çok rahatsız ediyor. Ama müşterek kaderlerine sessizce boyun eğmek yerine tam zamanlı sosyal bir kan davası gütmeyi tercih ediyorlar. Hiçbir şey kazanmayı beklemiyorlar ama kaybedecek hiçbir şeyleri de yok.

Tanınmanın kötü yanlarından biri iş bulamamaksa, bir diğeri de şöhretin her zaman para getirmeyeceğini fark etmenin hayal kırıklığıydı. Haber dergilerinin onlara şöhret kazandırmasından sonra, Melekler “bütün bunlar sayesinde zengin olmaktan” konuşmaya başlamışlardı ve kısa süre içinde silinip gideceklerine dair duydukları korku zamanla yerini, gazete ve dergilerin satılması için “kullanılmalarından” dolayı hissettikleri, kara kara düşünmelerine neden olan bir kine bıraktı. Nasıl ya da neden zengin olacaklarından hatta bunu hak edip etmediklerinden bile emin değillerdi. Ama çok yakında paranın akmaya başlayacağını-

* 1966'nın ortalarında Vietnam'da süren savaş bazı Meleklerin yeniden para kazanmasını sağladı. Oakland Ordu Terminali'nden çıkan askeri sevkiyatların yoğunlaşmasıyla birlikte taşıma-yükleme işçilerine yönelik artan talep nedeniyle, kötü şöhretlerine rağmen Cehennem Melekleri bile işe alındı.

dan gayet emin görünüyorlardı. Bir Meleğin *Saturday Evening Post*'un kapağına çıkmasıyla bu hisleri doruk noktasına ulaştı; sonraki birkaç hafta boyunca onlarla paradan başka bir konuda konuşmak pek mümkün olmadı. Üzerinde konuşmakta oldukları birçok anlaşma, değişiklikler yapılması ve karar verilmesi gereken birçok teklif vardı. Kısa vadede sıcak para yapmak için hızlı davranmak veya soğukkanlılıklarını koruyup sürekli akan telif ödemeleri için bir takvim oluşturmak arasında karar vermek gerekiyordu.

Anlaşmaları bozulmaya başlayana kadar hiçbiri aslında ellerinde boş bir çanta tuttuklarının farkına varamadı. Halen ünlü olduklarından, bu düşüş trendini zamanında göremediler. Ama bir gün telefonları sustu ve oyun sona erdi. Kendi aralarında halen paradan konuşuyorlardı ama çok geçmeden bu konuşmaların da tadı kaçtı. Her yerde para vardı ama ellerini uzatamıyorlardı. Onlara gereken işinin ehli bir halkla ilişkiler sorumlusu veya para delisi bir temsilciydi ama bunu da yapamadılar. Yanlarında, filminde yer alacaklarsa talep ettikleri 3.000 doların ödenmesi için Sal Mineo'yu sıkıştıracak kimse yoktu. Sal Mineo'nunki gibi bir başka film projesinden bahseden Merv Griffin'in prodüktörlerinden 2.000 doları koparacak biri de yoktu (Tanrı şahidimdir ki bunu denedim ama Melekler istedikleri 2.000 doları alamadıkları için halen beni suçluyorlar; üzücü gerçek, Merv'ün prodüktörlerinin bu parayı ödemeye yanaşmamalarıydı... belki de bunun nedeni, Les Crane'in programında bir Cehennem Melekleri kesiti hazırladığını öğrenmeleriydi). Onlara para kazandırmaya çalışan başkaları da oldu. Kanunsuzların yakıp yıkacağı bir sonraki kentte kameralı bir çekim ekibinin hazır olmasını isteyen bir televizyoncu, Cehennem Melekleri'ni tanıyan San Francisco'lu bir gazeteciyle temasa geçti. Ama karşı teklifle gelen Melekler, adam başı yüz dolara *televizyoncuların seçeceği herhangi bir kenti* yıkabileceklerini söylediklerinde anlaşma bozuldu. Kesinlikle tüyler ürpertici görüntülere gebe olan bu fikir televizyonculara çok cazip gelmiş olmalı. Buna rağmen Meleklerin teklifinin red-

dedilmesi, televizyon endüstrisinin kamu refahını en azından bu kadar umursadığının bir göstergesi olarak değerlendirilebilir.

Derginin kapağında tipik bir Melek olduğu söylenemeyecek, en az tanınan üyelere biri olmasına rağmen, Cehennem Melekleri *Saturday Evening Post*'ta yer aldıkları için aşırı ölçüde gururluydular. 6.670.000* okuruna gerçekten sinir bozucu bir tablo sunma şansına sahip olan *Saturday Evening Post*, diğer birçok esaslı Cehennem Meleği yerine kapakta yer alması için eski bir rock müzisyeni ve herkesin kafasındaki ideal Job Corps** adayı gibi görünüp konuşan bir süpermarket tezgâhtarı olan Skip Von Bugening'i seçmişti. Skip iyi çocuktur ama onu tipik bir Cehennem Meleği olarak kamuoyuna yutturmaya çalışmak, *The Wild One* filmini başrolde Marlon Brando yerine Sal Mineo'yla yeniden çekmeye benziyor. *Saturday Evening Post*'un kapağına çıkmasının üzerinden altı ay geçmeden, Skip'in renkleri geri alındı ve kulüpten atıldı. "Onda Melek kumaşı yoktu," demişti bir Melek. "O yalnızca lanet olası bir fiyakacıydı."

Kanunsuzlar basında daha çok yer aldıkça, buna tepkileri de daha muğlak bir hava kazandı. Onlar hakkında yazılanların neredeyse tamamının Lynch raporundan alındığı ilk günlerde, sorumluluk sahibi olması gereken gazetecilerin bu kadar baştan savma, taraflı haberler yapmalarına öfkeliydiler. Editörlerle muhabirleri insanlığın en aşağı sınıfı olarak görüyorlardı; ümitsiz bir şekilde yozlaşmış olan bu insanlarla hiçbir koşulda konuşmaya değmezdi. Diğer taraftan, yayımlanan her olumsuz haber canlarının sıkılmasına neden olsa da kendileriyle röportaj yapılmasından, fotoğraflarının çekilmesinden hoşlanıyorlardı ve öfkeli bir sessizliğe bürünmek yerine imajlarını düzeltip skoru eşitlemek için yeni röportajlar vermeye devam ettiler.

Cehennem Melekleri'nin haber medyasıyla ilintili her şeye cid-

* *Saturday Evening Post*'un tiraj departmanının verdiği rakama göre, 1965 sonunda tiraj düzeyi.

** ABD Çalışma Bakanlığı tarafından 1964'te başlatılan, gençlerin ücretsiz mesleki eğitimlerle kendilerini geliştirmelerini ve istihdam edilmelerini amaçlayan program. -çn

den düşmanlık duymaları yalnızca tek bir kere oldu. Bu, *Time* ve *Newsweek* makalelerinin yayımlanmasının hemen sonrasındaydı. *Time*'da yayımlanan makaleyi, o günlerde San Francisco Hilton'da gece görevlisi olarak çalışan Çılgın Kaya'ya göstermeye çalıştığım-
da, bir an baktıktan sonra kupürü kenara attı. "Bunu okumaya başlarsam tepem atacak," dedi. "Hiçbir anlamı yok. Bütün bunlar saçmalık." Frisco Melekleri ben de gazeteci olduğum için prensip gereği beni zincirle dövmek istediler. Oakland Melekleri'yle tanıştı-
tığımdaysa, onlar da *Newsweek*'te yayımlanan haber yüzünden beni ateşe vermekten konuşmaya başladılar. Başından beri onları oyuna getirmedişime gerçekten inanmaları motosikletler üzerine makalemin *Nation*'da yayımlanması üzerine oldu.

Aynı yılın ilerleyen günlerinde, bilhassa Berkeley'deki barış göstericilerine saldırarak politika sahnesine ilk çıkışlarının ardından, Melekler basında onlar hakkında yayımlanan haberlere gülmeyi bıraktılar. Haberlerin tonu değişiyordu; bu değişim Hearst'ün *San Francisco Examiner* ve William Knowland'ın *Oakland Tribune* gazetelerinde çok daha belirgindi. O güne kadar Cehennem Melekleri'ne gülmekten başka hiçbir şey yapmamış olan *San Francisco Chronicle*'da bile, merhum Lucius Beebe pazar günleri yayımlanan köşe yazılarından birini Berkeley göstericilerini küçümsemeye ayırdı ve yazısını şöyle tamamladı: "Cehennem Melekleri, Doğu Körfezi'nin başka hiçbir yerinde var olmayan bir zindelik ve gerçekçilik hissine sahipmiş gibi görünüyor."

Bu noktada, Meleklerin mi basını kandırdığı yoksa tam tersinin mi geçerli olduğu belirsizdi. Tarafsız gözlemciler ve gazete meraklıları basınla Melekler arasındaki bu ateşkesi tuhaf buluyorlardı. Meleklerle her zaman korku ve nefretle yaklaşmış olan *San Francisco Examiner*, birdenbire onları yanlış anlaşılmış vatanseverler olarak sunmaya başladı. *San Francisco Examiner* son zamanlarda zor bir dönemden geçiyor olsa da Kral III. George'un halen hayatta ve Arjantin'de yaşıyor olabileceğinden korkan insanlar arasında sözü geçen bir gazetedir. *Oakland Tribune* de aynı tarzda bir gazetedir ama *San Francisco Examiner*'i

tanımlayan kafa karıştırıcı sapmalara kaymaz. Örneğin 1964'te, Hearst imparatorluğu Goldwater'a destek vermekten vazgeçerken, *Oakland Tribune* konumunu korumuştur. William Knowland, Senatör Goldwater'ın başarılı California adaylık kampanyasını yönetti. Yani kasım ayında *Oakland Tribune*'ün (yanında çok fazla yandaş olmadan) nerede durduğu hakkında çok fazla şüphe yoktu. Bazı çevrelerde *Oakland Tribune*, antropologların "kalıtımsal girişim" dediği şeyin klasik bir örneği olarak görülmektedir.*

Lucius Beebe ise nevi şahsına münhasır bir yazardı ve çayır-larda dikenli tellerin kullanılmaya başlandığı günden beri fikir-leri kayda değer hiçbir meselede önem ifade etmemişti. Gene de arada sırada klasik bir yazı yazabiliyordu ve bir nedenden ötürü, *San Francisco Chronicle* bu yazıları Beebe'nin 1966'nın ilk gün-lerindeki ölümünden sonra bile yayımlamaya devam etti. Birkaç Cehennem Meleği ciddi ifadelerle ve belli bir gururla, Beebe'nin köşesinde yazdıklarından bana alıntılar yapana kadar, bu gazete-yi okuduğum üç yıl boyunca Beebe'yi ciddiye alan tek bir kişiyle bile karşılaşmamıştım. Buna güldüğümde sinirlendiler. Beebe, Cehennem Melekleri'ni bir iltifat olarak Texas Rangers'a** ben-zetmişti ve alıştıkları olumsuz haberlerin ardından, Beebe'nin yazısı kanunsuzlara çok önemli bir değişiklik gibi görünmüştü. Onlara Beebe'nin şarlatanın teki olduğunu açıklamaya çalışsam da, bunu kabul etmeye yanaşmadılar. "Siktir lan! İlk defa bizim-le ilgili iyi bir şey okuyorum," dedi bir Melek. "Sen de kalkmış, bunu yazan herifin götün teki olduğunu anlatmaya çalışıyor-sun... *senin* bizim hakkımızda yazdığın her şeyden daha iyi bu amına koyayım."

* En sonunda 1965'te havlu atan ve *San Francisco Chronicle*'la birleşen *San Francisco Examiner*'in aksine, *Oakland Tribune* kâr eden bir gazetedir. *Examiner*, *Chronicle*'la birleşmesinin ardından tezgâhı tümünden kapatmak yerine, öğleden sonraları yayımlanmaya başladı ve *Chronicle* da San Francisco'da sabahları çıkan tek günlük gazete oldu.

** Amerikan İç Savaşı'nda Konfederasyon Ordusu'nda gönüllülerden oluşan bir süvari alayı. Yedi eyalette 275 çarpışmaya giren bu alay iç savaşın en tanınan birliklerinden biridir. -çn

Bu doğruydu ve kendimi bu yüzden kötü hissettim. Minik'i Bat Masterson'a benzetmek benim aklıma gelmemiştir. Ya da Ser-seri Terry'yi Billy the Kid'e. Ya da Sonny'yi Buffalo Bill'e. Ed "Big Daddy" Roth her şeyi özetlediğinde bile Melekler ile bu tarihi kişilikler arasındaki bağlantıyı göremedim. Ama Beebe en sonunda Texas Rangers benzetmesiyle geldi ve Melekler bunu ânında gördüler.

★

Gazetelerde yazarları inkâr mı edeceksiniz?

–Anglosakson mottosu

★

Cehennem Melekleri hakkında başka ne söylenmiş olursa olsun, kimse onları alçakgönüllülükle suçlamamıştır. Basında çıkan bu yeni haberler kanunsuzların uzun zamandır hırpalanan egolarına ilaç gibi geldi. Birdenbire ulaştıkları şöhreti, her zaman hissettikleri bir gerçeğin, yani nadir görülen, büyüleyici yaratıklar olduklarının onaylanması olarak değerlendirmeye başladılar ("Gözlerini aç da bak, dostum, bizler Texas Ranger'larıyız!") Bu çok geç gelen bir tasdiki ve zamanlamasını asla anlayamamaları da genel olarak sonuçtan memnundular. Aynı zamanda, basına yönelik geleneksel yaklaşımlarını da revizyondan geçirdiler: *Bütün* muhabirler doğuştan yalancı değildi; arada sırada, gerçekleri yazabilecek cesarete ve keskin anlayışa sahip istisnalar çıkabiliyordu.

5

Siyah kot pantolonla motosiklet botları giyyordu
Ve sırtında bir kartalın olduğu siyah deri ceket
Mermi gibi yerinden fırlayan güçlendirilmiş bir
motoru vardı
Bu budala 101. Otoyol'un baş belasıydı
– 1950'lerin sonlarında müzik kutularında çok po-
püler olan bir şarkı

★

California'nın iklimi motosikletlerin yanı sıra, sörf, üstü açık otomobiller, yüzme havuzları ve irade yitimi için de mükemmeldir. Motorcuların çoğu kimseye zararı olmayan hafta sonu sürücüleridir; kayakçılardan veya dalgıçlardan daha fazla tehlike teşkil etmezler. Fakat İkinci Dünya Savaşı'nın sona erdiği günlerden itibaren Batı Yakası, on ile otuz arasında değişen rakamlarda, toplu hâlde otoyollarda dolanan ve susadıklarında veya yorulduklarında bira içip gürültü çıkarmak için önlerine çıkan herhangi bir yerde duran motosikletli genç, vahşi adamların oluşturduğu çetelerle doldu. 1965 yılında medyada çıkan haberlerin oluşturduğu şeytani karışım bunun bütünüyle yeni bir fenomen gibi görünmesine neden olsa da, Cehennem Melekleri'nin arasında bile, orijinal kulüp üyelerinin kuyruklarını evliliğe, ipoteğe, takstitli alışverişlere kaptırdığı 1950'lerin ortalarında kanunsuz ortamının bozulduğunu söyleyenler bulunmaktadır.

Her şeyin, savaştan dönen askerlerin çoğunun düzene (üni-

versite, evlilik, iş, çocuklar... diğer bir deyişle, güvenlik hissiyle birlikte gelen tüm huzurlu ekstralar) girmek istediği 1940'ların sonunda başladığı söyleniyor. Ama herkes böyle hissetmiyordu. Appomattox Muharebesi'nin ardından atlarını batıya süren başıboş askerler gibi, 1945 yılında da savaştan önceki hayatlarına geri dönme fikrini kesinlikle reddeden binlerce eski asker vardı. Düzene değil, kafalarındaki meseleleri çözüme kavuşturmak için zamana ve mahremiyete ihtiyaçları vardı. Bu, insanı geren, yokuş aşağı bir his; savaşların her zaman neden olduğu, fena bir *Kaygıydı*... kaderciliğin dış sınırlarında, sıkıştırılmış bir zaman algısı geçerliydi. Bu adamlar daha fazla hareket istiyorlardı ve bu hareketi bulabilecekleri yerlerden biri de büyük bir motosikletin selesiydi. 1947'de California eyaleti motosikletlerle dolmuştu ve bunların neredeyse tamamı Harley-Davidson ve Indian* marka, Amerikan yapımı güçlü demir atlardı.

*

El Adobe adındaki barın otoparkı iki düzine pırıl pırıl, çıplak Harley'le dolmuştu. Melekler bağırıp çağırıyor, kahkahalar atıyor, bira içiyorlardı; etrafta toplanan kalabalığın ucunda duran, korkuyormuş gibi görünen iki yeni yetme oğlanın farkında değillerdi. En sonunda oğlanlardan biri, Gut adındaki zayıf, sakallı kanunsuza şöyle dedi: “Motorlarınızı sevdik, moruk. Gerçekten çok kıyaklar.” Gut önce çocuğa, ardından motorlara baktı. “Beğendiğinize sevindim. Onlardan başka bir şeyimiz yok.”

Eylül 1965

*

1960'ların Cehennem Melekleri'nin, kökenlerine veya ruhani atalarına yönelik özel bir ilgileri yok. “O herifler artık ortalıkta değil,” diyor Barger. Ama 1965'te nerede olduklarını bulmak hiç kolay olmasa da bu heriflerden bazıları halen ortalıktaydı. Bazıları ölmüştü. Diğerleri hapisteydi. Doğru yola girenler ise

* Artık üretilmemektedir.

dikkat çekmekten kaçınıyorlardı. Yerini saptadığım az sayıdaki eski Melekten biri Preetam Bobo'ydu. Onu bir cumartesi öğleden sonrasında, San Francisco Körfezi'nin karşısındaki Sausalito Yat Limanı'nda, 12 metrelik yelkenlisini Karayiplere yapacağı tek yönlü yolculuk için hazırlarken buldum. Dediğine göre, tayfası on altı yaşındaki oğlundan, denize dayanıklı iki Cehennem Meleğinden ve mavi bikinisiyle güverteye uzanmış olan çekici, sarışın İngiliz sevgilisinden oluşuyordu. Preetam, Frisco Melekleri'nin iki ömür boyu üyesinden biri. Diğeri, yani Frank ise, Frisco biriminin başkanlığını yaptığı yedi yılın ardından kanunsuzların dünyasını bırakmış ve artık Güney Pasifik'te sörf yapıyor. Frank, Meleklerin George Washington'ıdır; Frisco'nun yanı sıra diğer birimlerde de adı her zaman saygıyla anılır. "En iyi başkanımız oydu," der Melekler. "Bizi bir arada tuttu, bizim için iyiydi." Frank'in klasiği vardı. Altın küpelerden mora boyanmış sakallara ve doğru kalabalığın önüne çıktığında burnuna taktığı klipsli hızmaya kadar, birçok tarzı oturtan oydu. 1955'le 1962 arasındaki başkanlık döneminde saygıdeğer bir kameraman olarak sahip olduğu düzenli işi asla bırakmasa da hiçbir mesleğin sağlayamayacağı kadar çok harekete ihtiyaç duyan bir adamdı. Bunun için de Melekler vardı. Cehennem Melekleri, Frank'in mizahı ve fantezileri için araç, saldırganlıkları için yandaşı; tehditkâr bir golem gibi iş gününün kasvetini üzerinden atmak ve başka hiçbir yoldan ulaşma şansının olmadığı insanları hiç değilse biraz sarsmak için bir şanstı. Frank öyle modern ve havalı biriydi ki Hollywood'a gidip Lee Marvin'in *The Wild One*'da giydiği mavisarı çizgili svetsörtten almıştı. Yırtık pırtık bir hâle getirdiği bu svetsörtü yalnızca motosiklet turlarında ve partilerde giymiyordu. Meleklerin üzerine normalde olduğundan daha fazla gidildiğini hissettiği zamanlarda, bu svetsörtle emniyet amirinin odasına dalar ve haklarını arardı. Bu işe yaramadığında ise Amerikan İnsan Hakları Birliği'nin kapısını çalardı (söz konusu birliğin "komünist" açılımları olduğu için, Oakland biriminin başkanı Barger'ın kesinlikle yasakladığı bir adımdı bu). Barger'ın aksine, Frank'in iğneleyici bir mizah anlayışı ve kendini korumaya yö-

nelik çok incelikli bir içgüdüğü vardı. Tüm Melek birimleri arasındaki en kalabalık ve en vahşi birimin başkanı olarak geçirdiği yedi yıl boyunca bir kez olsun tutuklanmamış ve asla kulüp içi bir kavgaya bulaşmamıştı. Melekler bile Frank'ın sicilini etkileyici buluyor. Preetam ise başkan yardımcılığı unvanını, yalnızca bir hafta içinde yedi Melekle (üçüyle aynı gecede) dövüşüp her birini marizleyerek kazanmak zorunda kalmıştı. Ama Bobo'nun olayı buydu; Cehennem Melekleri hayatına girmeden önce San Francisco'nun ümit vadeden orta sıklet boksörlerinden biriydi ve dünyadan haberi olmayan yarım düzine bar kavgacısını indirmek onun için mesele değildi. Daha sonra karatede uzmanlaştığında, karşısına çıkan yeni nesil rakipleri de memnuniyetle yok edecekti.

Melekler, Preetam Bobo'yu değerli bir cellat olarak görüyorlardı. “Yanınızda yumruklarını konuşturan bir sanatçının olması iyi bir şey,” demişti bir Melek. “Ama ahbablarının yanında sakın olmak zorunda. Çünkü bazı herifler içtikleri zaman insanları kızdırmaya başlar.”

Buralardan gidene kadar, Bobo rıhtımdaki edebiyat barlarında dolanan bir kertenkeleydi. Meslektaşları onunla içmek istemiyorlardı ve bunda haklıydılar. Birlikte sarhoş olunabilecek türden bir adam değildi. Bir keresinde bir kızgınlık ânında, adliyedeki 10 santimetre kalınlığında mermer bir bankı bir karate darbesiyle çatlatmıştı. Polisler bile ona karşı temkinliydi. Bir karate okulu işletiyor ve John L. Sullivan dönemindeki hiçbir kuralın olmadığı eldivensiz boks maçlarının karate versiyonu olan “ölümüne dövüşlerden” hoşlanıyordu. Bu dövüşlerde taraflardan birinin illa ölmesi gerekmez ama dövüş, dövüşçülerden biri herhangi bir nedenden dolayı yerden kalkamayacak hâle gelene kadar sürer... bu neden ölümse, hem dövüşçüler hem karşılaşma için dikkatle seçilmiş izleyiciler arasında dövüşten önce mutabık kalınan karar, bu ölümün kazayla olduğudur.* Ne yazık ki San Francisco'da sosyal-kültürel hayat üzerine makaleler yazan bir

* Birilerinin nadiren öldüğü bu dövüşler genellikle taraflardan birinin destekçilerinin dövüşün kaybedildiğine karar vermesiyle son bulur.

köşe yazarı ve birkaç arkadaşının sıradışı bir haber yakalama düşüncesiyle Bobo'yu görmeye geldiği bir gece, Bobo, bir Japonun kendisine meydan okuması üzerine spontane bir ölüm dövüşüne girmeye karar verdi. Sonuç, her yerin kana bulandığı, insanların dehşet dolu çığlıklar attığı ve salonun paniğe teslim olduğu bir kâbustu. Kimse ölmese de aşırı ölçüde vahşi bir gösteriydi ve çok geçmeden, Preetam Bobo'nun adı lisanslı karate eğitmenleri defterinden silindi.

Bobo toplumun moralini bozmanın diğer tüm yollarını denedikten sonra kendini ciddi bir şekilde yazmaya verdi. Zaten birkaç yıl önce “damgalanmış olmaları nedeniyle” kanunsuz motorcu ortamını bırakmıştı. Motorlu kurye olarak çalıştığı uzun dönemin ardından bir gün karşısına Ömer Hayyam'ın *Rubailer*'i çıktı ve bu kitabı okuduktan sonra, Bobo kendi düşüncelerini yayımlaması gerektiğini hissetti. Ama bunu ancak dünyanın sokaklarını geleneksel bir şekilde arşınlayabilirse yapabiliirdi. “Kendimi orospu gibi hissediyordum,” diyor Bobo. “Ama editöre dürüst olacağımı söyledim. Lanet olsun, hayatımın geri kalanını kurye olarak geçirmek istemiyordum.”

Preetam Bobo kesinlikle bir konu üzerine incelenmesi gereken biri ama bu konunun ne olduğundan asla emin olamadım. Cehennem Melekleri'nin temsil etmek istediği ama bunu çok azının yaptığı her şeyin ayaklı bir anıtı olan Preetam kusursuz bir kanunsuz ve bir şekilde bunu sürdürmeyi başarıyor. Frank gibi, o da aktivist döneminden bir kez olsun tutuklanmadan geçmiş. “Bunun için tek gereken şey polislerin etrafındayken sessiz olmak,” diyor. “Kanunla başımızın derde girdiği her sefer bir kenara çekilip ağzımı kapalı tuttum. Polis bana soru sorduğunda nazikçe yanıtlar ve ‘memur bey’ derdim. Bu türden durumlarda, polisler kendilerine ‘memur bey’ denmesini takdir ederler. Yapılması gereken akıllıca şey budur, o kadar. Ayrıca hapse girmekten çok daha ucuz bir yol bu.”

Bobo, Cehennem Meleği olmasından çok önce bir motorcuydu. Bir gece San Francisco'nun merkezinde, Leavenworth ve Market caddelerinin köşesinden geçerken Antones adındaki

bilardo salonunun önünde birkaç motorcu gördü. Selam vermek için durdu ve çok geçmeden, kendilerine (şakayla karışık) Market Caddesi Komandoları diyen, arada sırada bir araya gelen motorcu grubuna katıldı. 1950'lerin ilk yıllarında motosikletler nispeten az bulunan araçlardı ve motorcular birlikte sürecekleri insanlarla tanışmaktan memnun oluyorlardı. "Günün veya gecenin herhangi bir saatinde oraya gittiğinizde," diyor Preetam. "Salonun önünde en azından on motor bulurdunuz. Bazı hafta sonlarında bu rakam elli, altmış da olabilirdi. O zamanlarda bile polis için bu bir sorundu. Esnaf, motorlar yüzünden müşterilerin dükkânlarının önünde park edecek yer bulamamasından yakınıyordu."

Market Caddesi Komandoları, çok fazla aksiyon olmadan, bir yıl kadar devam etti. Ardından, 1954'ün ilk günlerinde *The Wild One* filminin vizyona girmesiyle her şey değişti. "Market Caddesi'ndeki Fox Sineması'na gittik," diyor Preetam. "Yaklaşık elli kişiydik, yanımızda şarap şişeleri, sırtımızda siyah deri ceketlerimiz vardı. Balkondaki koltuklara oturup purolarımızı yaktık, şarap içtik ve piçler gibi bağırıp çağırdık. Perdede kendimizi görüyorduk. Hepimiz Marlon Brando'yduk. Sanırım sinemaya gidip o filmi dört beş kez izlemişimdir."

Komandolar halen *The Wild One*'ın etkisi altındayken suratlarına ikinci dalga çarptı. Bu dalga, güneyden haberler getiren bir mesih, Rocky adında çılgın bir peygamberdi. On yıl sonra, *San Francisco Chronicle*'in polis muhabiri ve eski bir Cehennem Meleği olan Birney Jarvis, *Male* dergisi için yazdığı bir makalede bu önemli ânı şöyle anlatıyordu:

1954'ün sıcak bir yaz gününde, melon şapkalı, keçi sakallı, yanık tenli, yakışıklı bir şeytan, Harley-Davidson'ını San Francisco'da motorcuların uğrak mekânlarından birinin önünde ani bir frenle durdurdu.

Kolları bıçakla gelişigüzel kesilmiş soluk mavi Levis ceketinin sırtına dikilmiş armada, California'lı kanun adam-

larının kısa süre içinde çok iyi tanıyacağı, pis pis bakan, kanatlı bir kurukafa vardı.

Yüz yirmi santimetre yüksekliğindeki gidonunu düzeltirken, ekoseli gömleğinin koltuk altlarının terden sırlıklam olduğu görülüyordu. Bileğini hafifçe oynatarak son bir kez gaz verdiği motorunun gürültüsüyle, Market Caddesi'nde pazar öğleden sonrası sessizliğini bozdu.

Motorunu destek ayağına oturtuttuktan sonra, yırtık pırtık bir mendille (fabrika çıkışındaki hâlimden 10 santimetre daha uzun olan) "XA" çatal yaylarının parıldayan krom yüzeyini sildi. Ardından ilgisiz bir havada, yağlı ellerini benzin lekeli pis kotuna silerken etrafına baktı.

Bu adam Rocky'ydi. Hiç kimse soyadının ne olduğunu umursamazdı çünkü o bir "klasik"ti ve Berdoo'dan gelen bir Cehennem Meleği.

Cilalı botları ve berberde kestirdikleri düzgün saçlarıyla, mekânın önündeki otuz motorcu Rocky'nin gelişini şüpheli gözlerle izlediler çünkü o sıralarda Rocky bir yabancı, onlarsa uzun süredir birlikte motor süren ahablardı. Ama bu karşılama komitesini oluşturan motorcular Cehennem Melekleri üyeliği için çok uygundu. Sonraki dönemlerin Cehennem Melekleri'yle kıyaslandığında tam anlamıyla dar kafalı kalsalar da bu sokak köşesi çetesi de kanunla sürekli ters düşüyordu. Rocky, motor sürmesini gerçekten bildiğinden ve esaslı bir tarzı olduğundan, Cehennem Melekleri'nin bu yeni biriminin başkanı seçildi.

"Ayakları peg'lerin üzerindeyken Harley'ine spin atılabiliyordu. Deli kedinin tekiydi," dedi bir Melek. Motorcular, Rocky'nin sırtındaki tedirgin edici armayı kopyalayabilecek bir terzi buldular ve çok geçmeden, yaklaşık kırk Cehennem Meleği San Francisco sokaklarındaydı. Sırıtan, kanatlı kurukafanın etrafındaki "Cehennem Melekleri – Frisco" armaları 7.5 dolara mal oluyor ve Levis ceketlere dikiliyordu. Kırmızı harflerin altındaki beyaz arka planın

bar kavgalarında dökülen kanla ve pislikle kaplanması için çok fazla zaman geçmesi gerekmeyecekti.

“Dinle, dostum, olayları çıkaran biz değiliz,” dedi, vücudunda eski kavgalardan yara izleri taşıyan, deneyimli bir bar kavgacısı. “Ne zaman bir bara girsek birileri ya bize laf atıyor ya da kadınlarımıza asılmayı deniyorlar. Biz de kavgaya giriyoruz. Başka ne yapabilirsin ki?”

Polis raporları birikirken, Melekler takıldıkları mekânları değiştirmek zorunda kalıyorlardı. Genellikle bütün gece açık bir restoran ya da bilardo salonu olan bu mekânların ömrü Melekler için, gürültü veya toplumun huzurunu bozan davranışlar nedeniyle yapılan şikâyetler polisi üzerlerine çekene kadar, yaklaşık bir hafta sürüyordu.

“Trafığın ortasında kalkış yarışları yaptıkları için bu motorlu serserileri Market Caddesi’nden kovmak zorunda kaldık. Bunların çoğu motor çalıyor ve hepsini soruşturacağız,” dedi, zamanında birkaç Cehennem Meleğiyle arkadaşlık kurmuş, motosikletli bir polis olan Korkunç Ted.

“Bu motorlu polise Korkunç Ted adını takmamızın nedeni bu herifin gerçekten korkunç olmasıydı, moruk. Bizi yakalamak için motorunu deli gibi sürmekten çekinmiyordu ve aramızdan birini yakaladığında fena ceza kesiyordu.”*

“Durum o kadar kötü bir hâl aldı ki hapse düşmeyeyim diye biriken cezalarımı ödemek için bir işe girmek zorunda kaldım,” dedi, trafik sicili yüzünden dört kez ehliyetini kaybeden bir Melek.

Birkaç yıl önce gerçekleşen, Cehennem Melekleri armasıyla bağlantılı komik bir olay halen motosiklet çetesi için bir eğlence kaynağı durumunda.

“Dilsiz” lakabıyla tanınan bir Melek, bir pazar öğleden sonrasında Santa Cruz’da, kumsalın yakınlarında hız sınırı-

* 1966’da, Korkunç Ted sürdüğü sivil polis arabasıyla kırmızı ışıktaki bir şehirlerarası otobüsle çarpıştı. Otomobilin paramparça olduğu kazada karısı hayatını kaybederken, Ted de ağır yaralandı.

nı aştığı için polis tarafından durdurulur. Dilsiz, yırtık pırtık Levis ceketindeki kulüp renklerini gururlu bir ifadeyle gösterdiğinde, polis, sağır ve dilsiz olan Dilsiz'in nazikçe uzattığı not defterine “Çıkar üzerindeki,” diye yazar.

Dilsiz Levis ceketini çıkardığında, bu defa da Levis'in altına giydiği deri ceketindeki Melek arması ortaya çıkar. “Onu da çıkar,” der polis memuru öfkeyle, bir kez daha Dilsiz'in defterini ve kalemini kullanarak. Deri ceketin altından, kulüp renklerinin dikildiği yün gömlek çıkar. “Onu da çıkar!” diye yazar, daha da öfkelenen memur. Gömleğin altındaki atletin de kulüp armasını taşıdığını görür. “Pekâlâ, seni ukala, onu da çıkar,” diye yazar, ne yapacağını bilemez bir hâle gelen polis.

Dilsiz sırtarak atletini çıkarıp göğsünü şişirdiğinde, bu defa da Cehennem Melekleri'nin sırtan kurukafasının dövmesi ortaya çıkar.

Polis memuru en sonunda pes edip ellerini havaya kaldırır, Dilsiz'e ceza keser ve arabasına atlayıp oradan hızla uzaklaşır. Son gülen Dilsiz olur. Dahası, pantolonunda ve donunda da kulüp renklerini taşıdığından, memur pes etmese bu işi daha ileri götürmeye hazırdır.

“O orospu çocuğu çatlağın tekiydi,” diyor Dilsiz'in arkadaşları.

★

Cehennem Melekleri olduğumuz için insanlar zaten bize karşılar. Bu yüzden onları çıldırtmaya bayılıyoruz. Mesele yalnızca onları ne kadar ifrit ettiğimiziz.

–Zorro

★

Cehennem Melekleri'nin çoğu diğer kanunsuz kulüplerinden mezun olmuş motorculardır. Bu kulüplerden bazıları (mesela Ayyaş Dövüşçüler [Booze Fighters]) zamanında, günümüzün Cehennem Melekleri kadar kalabalık ve korkutucuydu. *The Wild One* filminin çekilmesine neden olan Hollister ayaklanmasını

başlatan Cehennem Melekleri değil, Ayyaş Dövüşçüler'di. Hollister ayaklanması, 1960'ların Cehennem Melekleri'nin çoğunun on yaşından küçük olduğu 1947'de gerçekleşti.

Oakland'ın bir saat kadar güneyinde, Diablo sıradağlarının eteklerine kurulmuş olan Hollister o günlerde yaklaşık dört bin nüfuslu bir çiftçi kentiydi. 1947'de kentin tanıtım adına tek icraatı Birleşik Devletler'de tüketilen sarımsağın yüzde yetmiş dördünün üreticisi olmalarıydı. Hollister 1947'de (kentten geriye ne kaldıysa, bir ölçüye kadar bugün de), Hollywood'un *East of Eden*'in sinema uyarlamasında dünyaya gösterdiği türden bir kentti: Yerel American Legion* şubesi komutanının doğal olarak kentin de lideri olduğu bir yer.

1947'nin Dört Temmuz'unda da, Hollister halkı her yıl düzenlenen kutlamalar için bir araya geldi. Programa göre geleneksel Bağımsızlık Günü törenlerinin (bayraklar, bandolar, amigo kızlar vs) ardından daha güncel bir etkinlik olan motosikletlerle tepe tırmanışı ve hız testleri gerçekleşecekti. Bir önceki yıl bu motosiklet etkinliği civar kentlerden katılımcıları Hollister'a çekmişti... vadide yaşayan delikanlılar, çiftçiler, küçük kent tamircileri, eski askerler... diğer bir deyişle, arada sırada motosiklet de süren doğru düzgün insanların oluşturduğu bir topluluk.

1947 Hollister tepe tırmanışı ve yarışlarına ise daha uzak yerlerden gelen motorcular da katıldı. Önceki yıllara göre katılım çok daha fazlaydı. Dört Temmuz gününün sabahında güneş Diablo sıradağlarının üzerinde yükselirken, yedi memurdan oluşan yerel polis gücü, üç bini yakın motorcuyu kontrol altında tutmaya çalıştıkları uykusuz bir gecenin ardından gergin bir hâlde kahvelerini yudumluyorlardı (polis bu rakamın dört bin, deneyimli motorcular ise iki bin olduğunu söyledikleri için, doğru rakam muhtemelen üç bin civarı olabilir). Öyle ya da böyle, şüpheye mahal bırakmayacak gerçek şuydu: Hollister gibi küçük bir kente o kadar çok motosiklet gelmişti ki bu rakamın bin daha

* Eski ordu mensuplarının haklarına yönelik lobi faaliyetleri gibi politik girişimlerin yanı sıra, kişinin yaşadığı topluluğa, eyalete ve ülkesine karşı bireysel sorumluluklarını savunup teşvik eden örgüt. Ülke çapında on iki binin üzerinde şubesi bulunmaktadır. -çn

az veya daha çok olmasının çok önemi yoktu. Kalabalık gittikçe büyüdü ve kontrol edilmesi zor bir hâl kazandı; akşamüstü saatlerinde kent merkezinin tamamında, sokaklar boş ya da kırılmış bira şişeleriyle kaplanmıştı ve motorcular ana caddede kalkış yarışları düzenliyordu. Sarhoş yumruklaşmaları kısa sürede kalabalık kavgalara dönüştü. Efsaneye göre motorcular kelimenin somut anlamıyla kenti istila ettiler, polise karşı koydular, kadınları tartakladılar, barları yağmaladılar, karşılarına çıkan herkesi ezip geçtiler. O hafta sonu kentte yaşanan delilik, Stanley Kramer adında tanınmayan bir prodüktörün ve Marlon Brando adında genç bir aktörün dikkatini çekecek kadar çok gazete manşetine neden oldu. 1966'daki ölümünden kısa süre önce Hollywood dedikodu köşe yazarı Hedda Hopper, Cehennem Melekleri tehdidine dikkat çekerek, kulübün kökenlerinin *The Wild One* filmine uzandığını yazdı ve kanunsuz motorcular diye bir fenomenin ortaya çıkmasının sorumluluğunu Kramer, Brando ve filmle bir şekilde bağlantılı olan diğer insanlara yükledi. Aslında, yapımcıları tarafından kurgusal bir eser olduğu ifade edilmiş olsa da *The Wild One* sinema gazeteciliğinin yaratıcı bir eseriydi. *Time*'ın yaptığı gibi herkesçe bilinen gerçekleri kurumsallaştırmak yerine, filmde yeni başlamakta olan bir hikâyeye anlatılıyordu ve bu hikâyeye gerçek dünyada sürerken kaçınılmaz bir şekilde filminden de etkilendi. *The Wild One*, kanunsuz motorculara romantik, kalıcı bir imaj sundu. Film vizyona girmeden önce aslında çok az kanunsuzun aynaya baktığında görebildiği ama duruma uygun, kolay anlaşılır bir yansımaydı ve bu imaj kısa sürede motorcuların *Güneş de Doğar*'ına cevabına dönüştü. Bu imajın gerçek dünyada hiçbir geçerliliği yok ama yaygın bir şekilde kabul edilmiş olmasının suçu *The Wild One* filmine yüklenemez. *The Wild One*'da "iyi kanunsuzlar" ile "kötü kanunsuzlar" arasındaki ayrımın açıkça ortaya konmasına dikkat edilmesine rağmen bu filminden en çok etkilenen insanlar, Marlon Brando'nun kafası karışık kahraman rolünden çok daha gerçekçi bir kötü adam rolüne sahip olan Lee Marvin yerine kendilerini Brando ile özdeşleştirmeyi tercih ettiler. Bu insanlar kendilerini modern Robin Hood'lar olarak gördü-

ler. Kendilerini ifade edebilmek için verdikleri mücadelenin bir noktasında iyi niyetli içgüdüleri bozunuma uğrayan; şiddet dolu hayatlarının geri kalanını, genç ve savunmasız oldukları zamanlarda onlara yanlış yapmış bir dünyadan intikam almak için harcayan, derdini anlatamayan yabancı erkeklerdi onlar.

Hollywood'un Cehennem Melekleri efsanesine bir başka katkısı da kulübün adıdır. Melekler kulübün adının, Los Angeles'in yakınlarında konuşlanmış olan ve havada olmadıkları zamanlarda, personelinin bu bölgede motosiklet yarışları düzenlediği, şöhretli bir Birinci Dünya Savaşı bombardıman filosundan geldiğini anlatır. Kulüp adının, bir senaristin Birinci Dünya Savaşı'nda varlığı şüpheli bir hava kuvvetleri birliği üzerine yazdığı, 1930 tarihli Jean Harlow filminden geldiğini söyleyenler de var. Söz konusu filmin adı *Cehennem Melekleri*'ydi ve Fontana'da ilk Cehennem Melekleri birimini kuran huzursuz eski askerlerin hayatta ne yapacaklarına karar vermeye çalıştıkları 1950 yılında bu film hiç şüphe yok ki halen sinemalarda gösteriliyordu. Cehennem Melekleri adı, bugün kulübün üyesi olan kanunsuzlar henüz doğmamışken herhangi bir yerde kullanılmış olabilir ama sonuçta, güney California'daki meçhul bir askeri üssün tarihinde kaybolup gitmiş bir addı bu. Ta ki Hollywood bu ada şöhret kazandırıp motosikletli vahşi adamlar imajını yaratana kadar. İşte bu imaj yıllar sonra, California otoyollarında ortaya çıktıkları günlere kadar Hollywood'un bile hayal edemediği, paryaların yeni bir cinsi olan bu adamlar tarafından benimsendi ve ciddi bir şekilde değiştirildi.

"Kanunsuz motorcu" kavramı, caz kadar Amerika'ya özgü bir kavramdı. Onlar gibisi daha önce asla var olmamıştı. Bazı açılardan, insanlığın Vahşi Batı döneminden kalma, melez bir kronolojik hataydılar. Ama diğer açılardan, televizyon kadar yeniydiler. İkinci Dünya Savaşı'nın sonrasındaki yıllarda ortaya çıkan motorcuların kurduğu, şiddetten zevk alan, hareket hâlinde olmaya tapan ve birkaç barışçıl turisti ağırlamaya bile hazırlıklı olmayan bir taşra köyünde diğer motorcu çeteleriyle buluşup eğlenmek için hiç düşünmeksizin bir hafta sonunda 800 kilometre

yol yapabilen büyük çetelerin geçmişte hiçbir örneği yoktu. Birçok pitoresk taşra köyü, turizm denilen şeyle, Ford veya Chevrolet süren tatilci aileler değil, kafayı çekmiş, motosikletli “şehir çocuklarının” oluşturduğu topluluklar sayesinde tanıştı.

Şimdi o günlere dönüp baktığımızda, *The Wild One*’da anlatılanlara kıyasla, Hollister ayaklanmasının görgü tanıklarının ifadelerinin daha soluk bir ton taşıdığı görülebilir. Hollister “ayaklanmasına” yönelik çok daha doğru bir yorum, hızlı bir şekilde bir araya getirilmiş, yalnızca yirmi dokuz polis memurundan oluşan ekibin 5 Temmuz öğle saatlerinde bu gösteriyi kontrol altına aldıkları gerçeğidir. Karanlık çöktüğünde motorcuların çoğu, *Time*’ın kendilerine yakıştırdığı tarzı en iyi yansıtacak şekilde, adilikte daha aşağılık bir noktayı bulmak için kenti terk etmişti. Kentte kalanlar ise polis gitmelerine izin vermediği için halen oradaydılar; 25 dolarlık trafik cezalarından edepsiz teşhir suçuyla doksan gün hapse kadar, kesilmesi gereken birçok ceza vardı. Bu arbedede yer aldığı söylenen, rakamları altı bin ile sekiz bin arasında değişen kalabalıktan yalnızca elli kişi yaralandığı için hastaneye kaldırılmıştı (motorcu ayaklanmaları üzerine daha iyi bir bakış açısı edinmek için, her yıl kırk beş binden fazla Amerikan vatandaşının otomobil kazalarında can verdiğini akılda tutmak yararlı olabilir).

Bugüne dek kimse Cehennem Melekleri’ni (en azından mahkemede) kasıtlı cinayetle suçlamadı. Ama kanunsuz motorcular, kazayla veya başka bir şekilde, üç dört insanın ölümünden sorumlu tutulsalardı neler olabileceğini düşünmek kolay değil. Muhtemelen California’daki her motosiklet sürücüsü sokaklardan toplanır ve bu insanlara hayatları zindan edilirdi.

Genellikle çelişkili olan nedenlerden dolayı, motosiklet üzerindeki birinin görüntüsü ve çıkardığı ses, otomobil süren Amerikalıların büyük kısmında memnuniyetsizlik yaratıyor. Cehennem Melekleri’nin kopardığı kıyametin sonrasındaki günlerde, bir muhabir *New York Herald Tribune*’de* motosiklet ortamı üzerine uzun bir makale yayımladı ve araştırmasını yaptığı süreçte, “yan-

* Artık yayımlanmamaktadır.

larından geçen bir motosikletlide, birçok otomobil sürücüsünde cinayet işleme arzusu uyandıran bir şey olduğuna” kanaat getirdi.

Belli bir süre motosiklet kullanan neredeyse herkes muhabirin bu düşüncesine katılacaktır. Otoyollar, direksiyona geçmelerinin tek nedeni onlara insanlar, canavarlar veya kader tarafından yapılmış tüm yamukların öcünü almakmış gibi otomobil süren insanlarla doludur. Bu insanları denetim altında tutan tek şey, kendi ölüm korkuları, dava edilebilecek ve hapse düşebilecek olmalarıdır. Bir ton ağırlığındaki bir başka otomobil veya beton bir köprü ayağı yerine, meydan okumak için bir motosiklet bulduklarında ise kendi ölümlerine, dava edilmeye veya hapse girmeye yönelik olasılıklar düşer. Bir motorcu, yoldaki diğer herkes onu öldürmek için oradaymış gibi sürmelidir. Aslında otomobil sürücülerinin çok azı gerçekten bu amaçla oradadır. Ama bu amaçla yola çıkmamış olan çok sayıda sürücü de en az onlar kadar tehlikelidir çünkü içlerine işlemiş, umursamaz sürüş alışkanlıklarını değiştirmelerini sağlayabilecek tek şey (yasal veya fiziksel) bir ceza tehditidir ve bir motosikletin, otomobil içindeki bir insanı fiziksel olarak tehdit edebilecek hiçbir tarafı yoktur.* Motosiklet bütünüyle savunmasız bir araçtır; sahip olduğu tek savunma manevra kabiliyetidir ve her kaza motor sürücüsü için potansiyel açıdan ölüm tehlikesi taşır. Bilhassa otomobillerin altında kalıp ezilmeden düşebileceğiniz bir yerin olmadığı otoyollarda. Bütün bu risklere rağmen, otoyolların bir yaşam biçimi olduğu California, ülkenin açık ara en büyük motosiklet pazarıdır.

* Preetam Bobo, 1950’lerde bir pazar öğleden sonrasında, 40. Otoyol’da onu yoldan çıkarmaya çalışan, “kocaman, yeni bir arabası” olan bir adamla ilgili bir hikâye anlatmıştı. “Bu pislik bir süredir peşime takılmış, stop lambama dayanmıştı. Sonunda ondan kurtulmak için kenara çekip durmak zorunda kaldım. Bizimkiler ne olduğunu görmüştü. Biz de bu piçe dersini vermek istedik. Üzerine nasıl üşüştüğümüzü görmeliydin! Zincirlerimizi kaportasına indirip durduk, antenini kırdık, ulaşabildiğimiz bütün camlarını paramparça ettik. Bütün bunları yüz onla falan giderken yaptık, adamım. Herif bir an olsun yavaşlamaya kalkmadı. Ödö kopmuştu.”

6

Cehennem Melekleri'nin efsanevi bir karakter üstlendiğini görmeye başladık. Halk kahramanı olmuşlardı. Galeyna gelip bir kalabalıkla birlikte hareket etmedikleri sürece çoğu gencin ancak hayalini kurabileceği davranışların timsali kişilikler; ezilenleri ve zulme uğrayanları kurtarmak için gelecek efsanevi şampiyonlardı. Prince George's County dışındaki bir yerleşim biriminde ahabplarının polis tarafından taciz edilmesine tanık olan yaşça büyük bir motorcunun şöyle dediği duyuldu: “Yarın buraya geldiklerinde, Melekler bu olanları duyana kadar bekleyin. Burayı başınıza yıkacaklar.”

–Ulusal motosiklet yarışları düzenlemeye hazırlanan bir kentte olası ayaklanmaların engellenmesi için Maryland polisiyle birlikte çalışan iki psikolog tarafından yazılan ve *TransAction*'da yayımlanan bir makaleden (Ağustos 1966)

Yüzünü dağıttım. Bana atarlanıp serseri olduğumu söyledi. Aptalın tekiydi herhalde.

–Bir Cehennem Meleği bir yabancıya durumu açıklıyor

★

Cehennem Melekleri'nin toplumu endişelendiren tüm alışkanlıkları ve tercihleri arasında insanları en çok korkutanı, kanunsuzların nesillerdir saygı duyulan “göze göz, dişe diş” kavramını

hiç umursamamasıdır. Cehennem Melekleri hiçbir şeyi yarım yamalak yapmamaya çalışırlar ve aşırı uçlarda gezinmeye alışkın, toplum dışına itilmiş insanların, bunu istesinler ya da istemesinler, sorun çıkarmaları kaçınılmazdır. Bunun yanı sıra, kendilerine yönelik her türlü saldırıya veya hakarete tüm güçleriyle karşılık vermeleri gerektiğine dair inançları, Cehennem Melekleri'ni polis için ciddi bir soruna dönüştürürken, onlara toplumun gözünde hastalıklı bir şekilde büyüleyici bir imaj kazandırmaktadır. Meleklerin sorun çıkaranın onlar olmadığına yönelik iddiaları muhtemelen genellikle doğru olsa da provokasyona dair fikirleri tehlikeli ölçüde kapsamlıdır. Meleklerle ilgili asıl sıkıntılı noktalardan biri, kendilerinden başka neredeyse hiç kimsenin bu gerçeği anlayamamış olmasıdır. Bütün bunlarla birlikte, Cehennem Melekleri arasında genel kabul görmüş bir kural geçerlidir: Herhangi bir tartışmaya dahil olan bir Melek *her zaman haklıdır*. Bir Melekle aynı fikirde olmamak *yanılmak* anlamına gelir ve yanılığda diretilmesi açıkça bir meydan okuma olarak görülür.

Psikiyatristlerin ve Freudyen hadım edicilerin onlar hakkında söyleyebilecekleri her şeye rağmen Melekler sert, kötü niyetli ve (yaban domuzu sürüleri gibi) potansiyel açıdan tehlikelidir. Meleklerle dalaşmış herkesin üzümlere onaylayacağı gibi, bir kavga başladığı anda her türlü deri fetişi veya yetersizlik hissi önemini bütünüyle yitirir. Bir grup kanunsuz motorcuyla ters düştüğünüzde bu tartışmadan yara almadan çıkma şansınız, bir bira şişesini kırmak için gereken sürede yanınıza kaç tane eli ağır müttefik toplayabileceğinize bağlıdır. Bu ligde, sportmenlik yalnızca yaşlı liberaller ve genç budalalar için anlam taşır.

Kanunsuz motorcuların “saldırı kurbanlarının” büyük kısmı çok fazla kovboy filmi izlemiş insanlardır; bu insanlar, kendilerine yönelik bir hakareti sezdikleri anda yumruklarını sallamalarına neden olan John Wayne kompleksinden mustariptir. Bu komplekse sahip biri olarak toplumun belli kesimlerinde nis-

peten güvenli bir hayat sürebilecek olmanızla birlikte, kanunsuzların sık uğradığı mekânlarda yapılabilecek en büyük aptallıktır. “Bu motorcular her zaman kendilerine meydan okuyacak birilerini ararlar,” demişti San Francisco’lu bir polis. “Onlarla dalaştığınız anda, ya hep ya hiçtir. Bu serserilerden biri yanınızdaki kadına laf attığında, size bulaşmalarını istemiyorsanız hiçbir şey yapmamayı tercih edebilir veya bir değil, dört beş Melekle dövüşmek zorunda kalırsınız. İnsanların bunu anlaması gerekiyor.”

Bir Frisco Meleği ise bu durumu hiç kıvrımadan şöyle açıklamıştı: “Moruk, bizim düsturumuz ‘Birimiz Hepimiz, Hepimiz Birimiz İçin’dir. Bir Meleğe bulaşırsan karşında yirmi beş Melek bulursun. Seni benzetirler ama bunu çok sağlam yaparlar, yavrum.”

Kanunsuzlar “Hepimiz Birimiz İçin” kavramını o kadar ciddiye alıyorlar ki kulüp tüzüklerinin 10. maddesinde şu yazıyor: “Bir Melek, Melek olmayan birine yumruk attığında, oradaki tüm Melekler kavgaya dahil olur.”

Kanunsuzlar, renklerini aşağılamaya kalkışacak bir düşmanla ne zaman kavgaya girmek durumunda kalacaklarını asla bilemedikleri, her an değişen bir hayat yaşıyorlar. Aşağıda, Cehennem Melekleri ile eski bir Melek olan Phil (ve onun XKE Jaguar’ı) arasında yaşanan çatışmanın, muğlaklık taşımakla birlikte epey öğretici de olan açıklaması yer alıyor. Olayın önceindeki saatlerde Phil, Oakland biriminden beş altı Melekle yol kenarındaki bir barda içip tartışıyordu. En sonunda Melekler Phil’e mekânı terk etmesini, yoksa onu döveceklerini söylediler. Phil dışarı çıktı, Jaguar’ıyla 50 metre kadar geriye açıldı ve gaz pedalına yüklenip kaldırım kenarında park etmiş motorlara buldozer gibi çarptı. Bu sırada motorunu kaçırmaya çalışan bir Meleğin de bacağını kırdı. Lynch raporunda bu olaydan şöyle bahsediliyordu:

4 Kasım 1961’de, Rodeo’dan geçmekte olan ve muhteme-

len alkol etkisi altındaki bir San Francisco sakini, Cehennem Melekleri üyelerinden birine ait olan, bir barın önünde park hâlindeki motosiklete çarptı. Bir grup Cehennem Meleği aracın peşine takıldılar, sürücüyü otomobilden çıkardılar ve pahalı aracı parçalamaya kalkıştılar. Barmen hiçbir şey görmediğini iddia etse de barda çalışan garsonlardan biri polis memurlarına saldırıdan sorumlu olan kişilerden bazılarının kimliklerini verdi. Ertesi gün Cehennem Melekleri çetesinin üyelerinden birinin bu garsonun yanı sıra, barda çalışan diğer kadın garsonu da öldürmekle tehdit ettiği bildirildi. Aralarında Vallejo Yol Sıçanları'nın ve (bu kulüp Cehennem Melekleri'ne katıldığından beri) Cehennem Melekleri Vallejo biriminin başkanının da olduğu, saldırıyı gerçekleştiren beş kişinin kimliklerini kesin olarak saptayan bir diğer erkek tanık ise kulüp üyelerinin misilleme yapmasından korktuğu için tanıklıkta bulunmayı reddedeceğini açıklamıştır.

Her gün ülkenin dört bir yanında otomobillerin motosikletlere çarptığı herkes tarafından bilinmesine rağmen mevzubahis olaya karışanlar kanunsuz motorcular olduğu için her şey bir kez daha farklı bir görünüm kazanmıştı. Kazaya karışanların birbirlerine trafik sigortası bilgilerini vererek veya en kötü ihtimalle tartışmaya girip birkaç yumruk savurarak bu olayı kapatmasındansa, Lynch raporuna göre, Melekler sürücüyü (eski bir Cehennem Melekleri üyesini) dövmüş ve “otomobilini parçalamaya” çalışmışlardı. Olaya karışan Meleklerden birine polisin bu kısmı abartıp abartmadığını sorduğumda, abartmadıklarını, kendilerinin en doğal şeyi yaptıklarını söyledi: Otomobilin farlarını kırmış, kapılarını tekmelemiş, camlarını patlatmış, motorun çeşitli parçalarını sökmüşlerdi.

Bir başka öğretici çarpışma da Monterey olayından kısa bir süre sonra, kanunsuzların halen kızgın oldukları günlerde yaşandı. Gündelik bir intikam girişimi olarak başlayan olay sonuç-

suz kaldı. Belki de bu nedenden dolayı, polis raporu alışılmadık bir biçimde ölçülüydü:

19 Eylül 1964'te South Gate'de (Los Angeles County) bir barın önünde buluşan Cehennem Melekleri ile Şeytanın Köleleri'nin oluşturduğu kalabalık bir grup, motosikletlerini ve arabalarını yolun yarısını kapatacak şekilde park ettiler. Olay yerine gelen polis memurlarına, kısa süre önce üç kulüp üyesinden bu barı terk etmelerinin istendiğini ve bu yüzden barı yıkmaya geldiklerini söylediler. Kalabalığın mekânın önünde toplanmasıyla birlikte, barın sahibi kapılarını kilitleyip ışıkları kapattı. Hiç kimse içeri girmeye çalışmadı ama mekânın çevresindeki beton seti yıktılar. Polis olay yerine geldiğinde, kulüp üyeleri kaldırımda ve sokakta yatıyorlardı. Kenti terk etmeleri söylendiğinde, isteksizce de olsa bunu yaptılar. Giderlerken, birkaçının geri gelip barı yıkacaklarını söyledikleri duyuldu.

Netice itibarıyla bu epey sessiz geçen bir taşkınlıktı ve beton bir setin yıkılmasının haricinde, kayıtlara kanun ve nizam adına rutin bir zafer olarak geçti. Ayrıca bu olay topyekûn misilleme etiğinin iyi bir örneğiydi: Bir barı terk etmeniz istendiğinde, bar sahibini yumruklamakla yetinmezsiniz; ordunuzla geri gelip mekânı sahibinin başına geçirir, barın bulunduğu binayı içindeki her şeyle birlikte yıkar, yok edersiniz. Asla taviz vermezsiniz. Bir adam size atarlandığında ağzını burnunu kırarsınız. Bir kadın sizi terslediğinde, ona tecavüz edersiniz. Gerçeklik her zaman bu şekilde olmasa bile, Cehennem Melekleri gösterisinin ardındaki düşünce yapısı budur. Hikâyenin, haber dergisi editörlerinin dikkatini çeken tarafı da budur. Yüz dört polis biriminin toplu tanıklığı, kanunsuz motorcuların vahşi kanunlarını onlarla aynı sosyal tabakada bulunan insanlar dışında toplumun diğer hiçbir tabakasına uygulayamadıklarının yeterince açık bir kanıtıdır. Buna rağmen, bu türden kanunların var olduğunu

duymanın bile beyaz yakalı, tutucu dünyayı teyakkuza geçirdiği apaçık ortadadır. Bu kanunlara nasıl bağlı kalındığı, California Başsavcısı'nın raporunun son paragraflarında şu şekilde dile getiriliyordu:

(Cehennem Melekleri) sözde grup sadakatine yönelik “gangster kanunlarını” kendi çıkarları için kullanmaya yönelerek, mahkemede aleyhlerinde ifade verebilecek kişileri tehdit etmektedir. Cehennem Melekleri'nin tanıkları cezalandırmak için fiziksel saldırıya başvurduğu durumlar olmuştur. Tanığın veya kurbanın kadın olduğu durumlarda, bu kişinin gözünü korkutup tanıklıktan vazgeçirmek için Meleklerin kadın işbirlikçilerinin de olaya dahil olduğu görülmüştür. Birden çok durumda görülen problemlerden biri, hem kurbanların hem de tanıkların genellikle Cehennem Melekleri'yle aynı sosyal ortamlarda yaşamlarını sürdürüyor olmalarıdır. Toplu tecavüzlerde ve zorla uygulanan cinsel sapkınlıklarda, kurbanlar ve tanıklar genellikle daha yüksek bir sosyal tabakadan olmadıklarından dolayı, “bar cemaati” törelerine karşı savunmasız konumda kalmaktadır. Problemin çözümüne yönelik uygulanabilir tek yaklaşım, soruşturmayı sürdüren polis memurlarının bu durumun farkında olmaları ve hem duruşma öncesinde hem de duruşma sonrasında tanıkları korumak için gerekli tüm adımları atmaları olabilir.

Bar cemaatine dahil insanların arasından bu açıklamalarla teselli bulan çok fazla kişi çıkmayacaktır. Meleklerle müttefikleri, polislerin tanıkları koruyabilecekleri süreden çok daha uzun süreler kin güdebilirler. Dahası polisler, jüri heyeti kararını verdikten beş dakika sonra davada tanıklık eden kişilere yönelik ilgilerini kaybetmeye meyillidirler. Bir Meleğin tutuklanmasına neden olan bir barmenin, sonraki günlerde sokaktan geçen motosikletleri ve kapısına doğru yaklaşan ayak seslerini duyduğun-

da panikten başka bir şey hissetmesi mümkün değildir. Cehennem Melekleri bilinçli bir şekilde düşmanlarının peşine düşüp her yerde onları aramakla uğraşmazlar ama barlarda o kadar çok zaman geçirirler ki günün herhangi bir ânında herhangi bir mekâna girmeleri kaçınılmazdır. Girdikleri bir barda aradıkları birinin olduğunu gördüklerinde, bunun haberi Meleklerin ağına çok hızlı yayılır. Bir barın yıkılması ve bir adamın hastanelik edilmesi için yalnızca iki üç Melek ve beş dakika gibi kısa bir süre yeterlidir. Muhtemelen bu yüzden tutuklanmazlar... ama tutuklansalar bile, iş işten geçmiştir.

İlk saldırıda yalnızca beton setini kaybeden South Gate'deki bar sahibi gibi mimlenmiş bir kurban, artık mekânının kanunsuzların gözünde belli bir ayrıcalığa sahip olduğunu her zaman bilecektir. Bu mekân damgalanmıştır ve Cehennem Melekleri veya Şeytanın Köleleri var olduğu sürece, bu kulüplerin üyelerinden birkaçının yarım kalmış işi bitirmek için geri gelmesi olasıdır.

Kanunsuzların hiyerarşisi daimi bir değişim içinde olsa da, bu işin ruhu, Ayyaş Dövüşçüler'in gölgesinde ilk Melek biriminin kurulduğu 1950'de olduğundan hiç farklı değildir. Asıl tanım halen aynıdır: Büyük, hızlı bir motorun üzerinde tehlikeli bir kanunsuz. California yıllardır bu kanunsuzların yetiştiği yer olmuştur. Bunların çoğu, sırtlarındaki armalar haricinde Cehennem Melekleri'nden ayırt edilemeyecek bağımsız tiplerdir (sırtlarında "Kulüpsüz", "Yalnız Kurt" veya bazen yalnızca "Siktir Git" yazıyor olabilir). Bağımsızlar haricinde, muhtemelen beş yüz kadar motorcu (toplam rakam kesinlikle binin altındadır) Soyтары Çingeneler, Gece Haydutları, Komançerolar, Başkanlar ve Şeytanın Köleleri gibi kulüplerin; 1966 itibariyle, kanunsuzların seçkin sınıfını oluşturan yaklaşık yüz elli motorcu da Cehennem Melekleri'nin üyesidir.

Cehennem Melekleri ve diğer kanunsuz kulüpleri arasındaki tek fark, Meleklerin çok daha aşırı uçlarda olmasıdır. Diğerlerinin çoğu yarı zamanlı kanunsuzken, Melekler bu rolü haftanın yedi günü oynar. Kulüp renklerini evlerinde, sokakta hatta bazen

işyerlerinde taşımaya devam eder; bir kutu süt almak için bile mahallelerindeki bakkala motorlarıyla giderler. Üzerinde kulüp renklerini taşımayan bir Melek, zırhsız bir şövalye gibi, kendini çıplak ve savunmasız hisseder.

Bir keresinde Sacramento’lu bir polis, 1.65 boyunda, 60 kilo ağırlığında bir Meleğe, “Renkleri bu kadar çekici kılan ne?” diye sormuş.

“Bu renkler üzerimdeyken kimse bana bulaşamaz,” olmuş Meleğin cevabı.

Kanunsuzlar ile dar kafalı çoğunluk arasındaki ayrım çizgisi her an kayabilir; birçok saygın motosiklet kulübünün imajı bir gecede yerle yeksan olmuştur. Bunun için tek gereken gürültülü bir arbede, bir polis raporu ve haberin birkaç gazetede çıkmasıdır... ve birdenbire kanunsuz olmuşlardır. Bu türden bir olay genellikle kulübün dağılmasına neden olur; eski üyelerin çoğu böyle bir şey yaşandığı için üzgün ve mahcup hisseder. Ama belayı çıkaran o birkaç kişi de bir daha asla saygın kulüplere kabul edilmez. Teknik olarak, bu kişiler “bağımsız” olurlar ama kendini bağımsız sayan her motorcu zaten kanunsuz olduğundan bu yanlış bir terimdir. Bu motorcunun tek eksiği katılacağı bir kulüptür ve er ya da geç bu kulübü bulacaktır. Kanunun her iki tarafında da motosiklet kardeşliği sıkı bir yapıya sahiptir ve her iki uçta en aşırı bakış açılarının temsilcileri Amerikan Motosiklet Birliği (AMA) ve Cehennem Melekleri’dir. Bu ikisinin ortasında başka bir statü yoktur. Motosikletler konusunda bir AMA kulübüne katılacak kadar ciddi olan insanlar bu kulüplerden atıldıklarında bunu hafife almazlar. Sonradan komünist veya Katolik olan insanlar gibi, eskiden AMA üyesi olan Melekler bir kanunsuz olarak rollerini diğerlerinden daha çok ciddiye alırlar.

Melekler bireysel olarak dünya hakkında net bir bakış açısına sahip olamayacak kadar dağınık, düzensiz insanlar olsalar da zekâyâ her zaman hayranlık duyarlar ve liderlerinden bazıları düşüncelerini ifade etmekte şaşırtıcı ölçüde iyidir. Birim başkanlarının önceden belirlenmiş bir başkanlık süresi yoktur ve Barger

gibi güçlü olanlar, hapse girene, öldürülene veya kendileri kulüp renklerini bırakmaya karar verene kadar başkanlıklarını tartışmasız bir şekilde sürdürebilir. Bunun imajını kendileri yaratmak zorunda kalsalar bile, kanunsuzlar güce çok fazla saygı duyar. Sürdükleri ve taptıkları makinelerin sunduğu anarşi olasılıklarına rağmen, hayatta onlar için asıl önemli olan şeyin “doğru bir Melek olmak” olduğunda diretirler ve doğru bir Melek olmak da parti politikalarına tam bağlılık gerektirir. *Ait olmaya*, birbirlerine güvenebilmeye yönelik aşırı bir farkındalığa sahiptirler. Bu nedenden dolayı, Melekler bağımsızlara tepeden bakar. Bağımsızlar da genellikle öyle sefil hissederler ki kanunsuz olmanın ne demek olduğunu bir kez anladıktan sonra kanunsuz bir kulübe girmek için neredeyse her şeyi yaparlar.

“Neden bilmiyorum,” demişti eski bir Melek. “Ama bir kulübe girmek zorundasın. Bir kulüpte değilsen hiçbir yere kabul edilmezsin. Üzerinde bir kulübün renkleri yoksa iki arada bir derede kalırsın. Yani hiçbir şeyindir.”

Birlik olmaya yönelik bu güçlü his, kanunsuz mistisizmi açısından çok mühimdir. Kendilerinin de kabul ettiği gibi, Cehennem Melekleri gerçekten toplum dışına itilmiş insanlarsa, bu durumda birbirlerini “diğerlerinin” (kötü niyetli dar kafalılardan, düşman çetelerin veya Derin Polis’in silahlı ajanlarının) saldırılarından korumak daha fazla önem kazanacaktır. Yalnız bir Melek yumruklandığında, tüm Melekler tehdit altında hisseder. Kendi imajlarıyla öylesine sarmalanmışlardır ki bütün orduyu karşısına almaya tam anlamıyla hazır olmadan kulüp renklerine saldırabilecek birinin olabileceğini düşünemezler.

★

Çok fazlası çağrıldı, çok azı seçildi.

Aziz Matta

★

Lynch raporunun ortalığı ayağa kaldırmasının ardından Melekler o kadar çok üyelik başvurusunu reddetmek zorunda kaldı-

lar ki aralarından biri bu durumu “çekirge istilasına” benzetti. Cehennem Meleği olmak isteyen motorcuların çoğu, birdenbire bir birliğe dahil ve belli bir statüye sahip olma ihtiyacına giren bağımsızlardır. Diğer taraftan, bu süreçte Melekler koca bir kulübün toplu üyelik başvurusunu kabul edip onları aralarına alma yüce gönüllülüğünü de gösterdiler. Bu kulüp Hayward’da kurulan Soru İşaretleri’ydi ve Cehennem Melekleri’nin Hayward birimine dönüştüler. Indiana, Pennsylvania, New York, Michigan gibi uzak yerlerden hatta Quebec’ten bile Cehennem Melekleri adını kullanmak isteyen kulüplerden başvurular geliyordu. Bu başvuruların yakın zamanda kabul edilmeyeceğini anlayan doğudaki birkaç kulüp ise kendi armalarını yaratarak kendilerine Cehennem Melekleri demeye başladı.*

1966 itibarıyla gerçek Cehennem Melekleri halen California ile sınırlı bir kulüp ama şöhretlerine verilen tepkileri gösterge olarak alırsak, bunu isteseler de istemeseler de yakında genişlemeye başlamak zorunda kalacaklarını söyleyebiliriz. Cehennem Melekleri tescillenmiş bir ad değil ama öyle olsaydı bile, bu yüzden dava edilebilecek olmaları, bu adı sahiplenmek isteyen hiçbir motorcu çetesi üzerinde caydırıcı bir etkiye neden olmazdı. Meleklerin kendi imajlarını denetim altında tutmalarını sağlayabilecek yegâne yöntem seçici bir genişleme yolunu tercih etmeleri olabilir. Diğer bir deyişle, adlarını kullanma hakkını yal-

* Detroit Kaçakları (Detroit Renegades) adında bir kulüp kimliğini korumaya ve Meleklerden daha iyisini yapmaya karar verdi. 1966’nın Ocak ayında kulübün kırk dört üyesi, görünüşte sıradan bir dükkân olan kulüp merkezine yapılan polis baskınında tutuklandı. On sekiz tabancanın bulunduğu baskının nedeni, kulübün mahallede korkuya neden olduğundan yakınan komşuların şikâyetleriydi. “Birdenbire ortaya çıktılar,” dedi, yakındaki bir binada yaşayan bir kiracı. “Orada kafayı çekiyorlar. Sarhoş olduklarında da mahalledeki kadınlar korkuyor.” Polis, yaşları on sekiz ile otuz üç arasında değişen kanunsuzların çoğunun fabrika işçisi ve benzin istasyonu çalışanı olduğunu söyledi. Detroit Kaçakları üniformasının zarafetine rağmen (siyah deri deketler ve saten gömlekler), komşularından biri onları “hırpani görünümlü insanlar” olarak tanımladı. 1966’nın ilerleyen günlerindeyse, Detroit’te resmi olmayan bir Cehennem Melekleri birimi ortaya çıktı. Basında fazlasıyla yer alan birkaç toplu tutuklamanın ardından, liderler Cehennem Melekleri adının kullanım hakkını vermesi için Barger’a başvurdular.

nızca bunun için başvuruda bulunan en kalabalık, en korkutucu kulüplere verebilirler ve tek koşul da bu kulüplerin kendi bölgelerinde Cehennem Melekleri adını izinsiz kullanmaya kalkan diğerlerine dünyayı zindan etmeleri olmalıdır.

Cehennem Melekleri, adlarını doğuya ihraç etmekte hiçbir sıkıntı yaşamayacak olsa da* Californiâda kanunsuz bir motorcu olmanın gündelik gerçekliği başka coğrafyalara o kadar kolay aktarılabilecek bir şey değil. Motosikletler güneşi sever; yağmurda ve karda ise tehlikeli, rahatsız bir araçtır. New York, Chicago veya Boston'daki bir motorcu çetesi Cehennem Melekleri'nin uzak bir birimi olarak yılın ancak birkaç ayında faal olabilir. Californiâdaki kanunsuzlar ise istedikleri her an (dağlar hariç eyaletin her yerinde) hareket hâlinde olabilirler. Bu coğrafi gerçek, ülke çapındaki motosiklet satışlarında da görülebilir: 1964'te New York'ta kayıtlı 23.000 motosiklet varken, bu rakam Californiâda 203.420'ydi (oran neredeyse 1'e 9). Diğer taraftan, yalnızca 10.000 motosikletin kayıtlı olduğu 1961 yılına kıyasla, 1964'te New York'taki motosiklet sayısı da iki kattan fazla artış gösterdi.**

Bir sosyolog, AMA'nın uydurduğu, tüm motosiklet sürücülerinin güya yüzde birinin kanunsuz olduğuna yönelik istatistiği dikkate alarak, bu rakamlara bakıp 1970 yılında yalnızca New York'ta yaklaşık beş yüz potansiyel Cehennem Meleği olacağı (bu rakam, 1965'te ulusal basını birbirine katmayı başaran Cehennem Melekleri'nin sayısının beş katına tekabül etmektedir) ve her Melek biriminin bir basın temsilcisi edineceği gibi bir çı-

* 1966'nın Ağustos ayında, Cehennem Melekleri armalarını resmi olarak değiştirerek, kurukafanın üzerinde "Cehennem Melekleri" ve altında "California" yazan yeni üniformalarına geçtiler. 1967'den itibaren faal olması beklenen orta batı ve doğudaki yeni birimlerin geleneksel armaları takmalarına izin verilecek ama kurukafanın altında kendi eyaletlerinin adını taşıyacaklar.

** Pennsylvaniâda kayıtlı motosiklet sayısı 1964 (35.196) ve 1965 (72.055) arasında iki kattan fazla yükseldi. Doğudaki diğer önde gelen motosiklet eyaletleri, 1965 yılında her birinde (kanunsuz motorcular dahil olmak üzere) 50.000'in üzerinde motosikletin olduğu Illinois ve Florida'dır.

karıma ulaşabilir. Motosiklet endüstrisine göre 1965'te Birleşik Devletler'de yaklaşık bir buçuk milyon kayıtlı motosiklet vardı ve her ruhsatlı motosiklete ortalama 4.1 sürücü düşüyordu (bu tam anlamıyla gerçek dışı bir rakam; doğru ortalama 1.5 sürücü olmalıdır). Endüstrinin rakamlarına göre, Birleşik Devletler'de altı milyonun biraz üzerinde motosiklet sürücüsü olması ve bu sürücülerin bir milyondan fazlasının California'da bulunması gerekiyor (bu, yalnızca motosiklet başına sürücü oranı açısından yanıltıcı bir rakam olan 4.1'i temel aldığı için değil, hangi tür motosikletlerden bahsedildiğine dair herhangi bir niteleyici olmaksızın genel olarak "motosiklet" kelimesi kullanıldığı için de tartışmaya açık bir rakamdır ve bu rakama bakarak, California otoyollarının çok güçlü, kocaman motorlarla dolu olduğu gibi yanlış bir sonuca ulaşılabilir).

Belli bir bağlamda aslında rakamlar çok tehditkâr değil. *Cycle World* dergisine ve *Los Angeles Times*'a göre, "Motosiklet pazarındaki ivme kazanan büyüme, toplam motosiklet sayısının yüzde doksanını oluşturan hafif motosiklet segmentine odaklanmış durumda." Endüstrinin hafif olarak tanımladığı motosikletler, bir "chopped hog"dan veya Harley 74'ten çok farklı hayvanlardır. *Cycle World*'e göre küçük motosikletler esasen "eğlence, okul ulaşımı ve sporcular tarafından çöl sürüşleri için kullanılıyor." Yani günümüzün motosiklet pazarındaki satış formülü, "düşük ağırlık ve düşük motor hacmi eşittir 'eğlence' ve saygınlık" olarak görülebilir. Buna dayanarak, motosiklet endüstrisi (doğru kabul ettikleri motosiklet başına 4.1 sürücü oranıyla) 1967 yılında Birleşik Devletler'de 8.894.000 motorcu olacağını öngörmektedir. Endüstrinin rakamlarının şişirilmiş olduğunu bir kez daha belirtmek gerekiyor ama iki tekerli ulaşımın önümüzdeki yıllarda daha da popülerlik kazanacağını düşünerek, 1967 yılı için motorcuların toplamı olarak diyelim ki altı milyon gibi bir rakam çok mantıksız olmayacaktır. Elbette bu rakamın yüzde birini kanunsuzların oluşturacağını hesaplarsak, bunun anlamı altmış bin kanunsuz motorcu, diğer bir ifadeyle, medeni dünyanın sonudur.

Saf para açısından, motosiklet endüstrisinin bir altın madeninden farkı yoktur. Sürekli gördüğüm kâbuslardan birinin geçmişi 1958'e dek uzanıyor... *Cebimde 1.000 dolarla New York'a gelmişim ve soğuk bir ekim öğleden sonrasında metro durağının merdivenlerinden Times Meydanı'na çıkıyorum... birkaç dilenci-yi, bir grup cankiyi, iki travestiyi ve Elmer Fudd gibi konuşan bir Yehova Şahidini geçiyorum... ardından, askerlik şubesinin önünde kaldırımın daraldığı bir noktada, Honda kardeşlerden biri olduğunu iddia eden, hırpani görünümlü genç bir Japona yakalanıyorum... beni ayaküstü lafa tutan Japon, beş parasız ve çaresiz olduğunu, Tokyo'ya geri dönmek için uçak bileti alması gerektiğini ve bunun için paraya ihtiyacı olduğunu anlatıyor... kendisine yardım edersem, Honda şirketindeki payını 894 dolara bana satabileceğini ve bunu istediğim avukatın tanıklığında, istediğim belgeye imza atarak yapabileceğini söylüyor... bana pasaportunu ve motosiklet tasarımlarının olduğu buruşmuş kâğıtlar gösteriyor; Honda kardeşlerden biri olduğuna şüphe yok... anlayışla gülümseyerek onu dinliyorum ve yakamı kurtarmak için bir çeyreklik ve metro jetonu verip yoluma devam ediyorum... böylece başıma konan talih kuşunu tam bir aptal gibi kaçırıp anlamsız bir iş görüşmesine doğru koşturuyorum.*

Bugün bile, ahmak olmayan herkes yeni bir motosiklet satın almak için harcayacağı bütün parayı motosiklet yerine Honda'nın (veya aralarında, taş devrinden kalma bir yönetim anlayışına ve teknolojiye sahip olsalar da halen tek Amerikan motosiklet üreticisi olan Harley-Davidson'ın da bulunduğu diğer otuz küsur üreticiden birinin) hisselerini almak için kullanmalıdır.

Harley-Davidson'ın ve ulusal motosiklet pazarımızın hikâyesi, Amerikan serbest girişimcilik tarihinin en kasvetli bölümlerinden birini oluşturmaktadır. İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda Birleşik Devletler'de kayıtlı motosiklet sayısı iki yüz binin altındaydı ve bu motosikletlerin çok azı ithaldi. Harley-Davidson'ın motosiklet pazarındaki tekel konumunu sağlamlaştırdığı 1950'lerde motosiklet satışları önce ikiye, ardından üçe katlandı. Harley bir

altın madenine sahipti ve bu konumu, ithalat saldırısının başla-
dığı 1962-63'e kadar sürdürdü. 1964'te kayıtlı motosiklet sayısı bir
milyona yaklaşmıştı ve hafif Honda'lar, Japon yük gemileri ok-
yanusu aşır limanlarımıza yanaştığı anda satılıyordu. Harley-
Davidson'ın danışman heyeti halen bu oryantal düzenbazlığa
karşı ne yapacaklarını düşünüp dururken, diğer taraftan gelen,
Birmingham Small Arms Ltd. (BSA) adındaki İngiliz şirketinin
saldırısına yakalandılar. Triumph motorlarının da üreticisi olan
BSA, Amerikan üreticilerini korumak için yabancılara uygulanan
yüksek gümrük vergilerine rağmen, Harley'e kendi sahasında ve
kendi sınıfında meydan okumaya karar vermişti. Kayıtlı motosik-
let sayısının önceki yıla kıyasla yüzde elli yükseldiği 1965'e gelin-
diğinde, Harley-Davidson'ın tekeli iki ayrı cephede ciddi saldırı
altındaydı. Harley-Davidson'ın güvenebileceği tek alıcılar polisler
ve kanunsuzlarken, Japonlar düşük fiyatlı segmenti silip süpürü-
yor, BSA ise yarış pistlerinde Harley-Davidson'ların canına oku-
yordu. Motosiklet satışlarının yükselmeye devam ettiği 1966'da
pazar payının neredeyse tamamını kaybeden Harley-Davidson iç
pazarın yüzde onundan daha azına sahipti ve bu rakamı korumak
için bile savaşmak zorundaydı.

Üretim hatları ve düşünce yapıları 1.200 cc motorlara odak-
lanmış olan Harley-Davidson'ın hafif ve orta ağırlıkta motosik-
let segmentlerinde rekabete girebilmesi en azından 1970'e kadar
mümkün görünmüyor. Ama ağır motosiklet sınıfında halen
güçlüler; Harley-Davidson'lar 1966'da BSA'lar veya Triumph'lar
kadar büyük yarış zaferleri kazandı. Fakat yarış pistlerindeki bu
eşitlik durumu motosiklet pazarında sağlanamadı. Harley-Da-
vidson yarış motosikletlerinin büyük kısmı Amerika'nın en iyi
yarış sürücüleri için özel olarak üretiliyor ve İngiliz rakipleri-
ne kıyasla çok daha yüksek motor hacmine sahip. Bu nedenle,
Harley-Davidson'ın (sokaklarda, yarış pistlerinde ve arazide) Ja-
ponya veya Avrupa'dan ithal edilen makinelerle ağırlık, fiyat, yol
tutuş ve motor hacmi açısından rekabet edebilecek toplu üretim
modelleri geliştirmesi gerekiyor.

Bir zamanlar tamamına hâkim oldukları bir pazarın hızına ayak uyduramadıkları bir konuma düşen Harley-Davidson'ın hikâyesinden alınabilecek çok önemli bir ders var. Benzer bir durumun otomobil piyasasında yaşanabileceğini hayal bile edemeyiz. Mesela İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda yegâne Amerikan otomobil üreticisi Ford olsaydı ne olurdu? 1965'e gelindiğinde Ford pazarın yüzde doksanından fazlasını kaybetmiş olur muydu? Yerel üreticileri korumak için uygulanan yüksek gümrük vergisiyle, tekel konumundaki bir üretici yoyo pazarında bile bu güçlü konumunu koruyabilmelidir. Peki ama bir yoyo imparatoru, on yıldan kısa sürede Cehennem Melekleri ve polisler haricindeki tüm müşterilerini kaybetseydi kendini nasıl hissedirdi?

7

Aynı zamanda kazananlarla kaybedenlerin oluşturduğu bir toplum olan, refah içindeki bir demokraside, dengeleyici bir unsura veya en azından buna dair bir sanrıya bile sahip olmayan bir insan tanım gereği temel sosyal haklardan mahrum biridir.

–Sr Cazador, tetiklere dair bilgi birikimi ve açıklıklara yönelik iyi bir göz gerektiren bir tür sporun uzmanı

Bunlar yalnızca sert görünmeye çalışan bir grup ibne, o kadar. Herkesi tiksindirecek tipler.

–San Francisco’lu bir *drag queen*

Sacramento’da 37. Caddede yaşayan bir Cehennem Meleği hakkında, evinin önünden geçen kadınlara laf attığı için sürekli şikâyet alıyorduk. Kadınlara, “Gel de yapalım şu işi, yavrum,” veya “Hey güzelim, gel de babacığının suratına otur,” gibi şeyler söylüyordu. Bu şikâyetlerden birinin üzerine eve giden bir devriye polisi öncelikle kanunsuzu kodese tıkmakla tehdit etti ve ardından küçümseyici bir havada, “yapacak daha iyi bir şey” bulamadığını mı sordu. Melek bir süre düşündükten sonra şöyle dedi: “Bir polisle yapmayacaksam, hayır, yok.”

–Sacramento’lu bir polis memuruyla yapılan konuşmadan alınmıştır.

Sahte Cehennem Melekleri Hayran Kulübü'nün bastırıldığı tişörtlerin gerçek Cehennem Melekleri'yle ne kadar ilgisi varsa, hafif motosiklet satışlarındaki patlamanın da kanunsuzların motosiklet seçimleriyle o kadar ilgisi vardır. Küçük motosikletler eğlenceli, kullanışlı, nispeten güvenli makinelerken, büyük motosikletler iki tekerli bombalar olarak görülebilir ve bu motosikletleri süren kanunsuzlar, bir Honda, Yamaha veya Suzuki üzerinde görülmektense yürümeyi tercih ederler. Güvenlikle saygınlık kanunsuzların istediği en son şeylerdir; kullandıkları makineler tehlikeli, sinirli ve her açıdan pahalıdır.* Motorunu, onu King Kong'la aynı konuma getiren bir makine gibi görmeyen hiçbir kanunsuz olmadığı gibi; temiz ve güvenli eğlence fikrinden tiksинmeyen kanunsuz da yoktur. Kanunsuzların, motosiklet sürücülerinin çoğunun aldığı asgari güvenlik önlemlerine bile aldırmamalarının bir nedeni de budur. Asla kask takan bir Cehennem Meleği göremezsiniz. Melekler, genellikle kanunsuz motorcular ve “deri fetiş kültüyle” ilişkilendirilen, Brando-Dylan tarzı gümüş işlemeli ince deri ceketler de giymezler. Bu, motosikletler hakkında hiçbir şey bilmeyenlerin bakış açısını yansıtan bir düşüncedir. Aslına bakılırsa, üyeleri arasında bir dişçinin, film yapımcısının, psikiyatristin ve Birleşmiş Milletler yetkilisinin olduğu, yönetici-düzeyinde bir New York çetesi olan Madison Avenue Motosiklet Kulübü için bile standart kıyafet ağır deri ceketlerdir. Kulübün film yapımcısı üyesi Ted Develet, ağır deri ceketleri yüzünden yaşadıkları imaj sorunları hakkında yakınıırken, “Ama gerçekçi biriysen, bu şekilde giyinmen gerekir,” demişti. “Motorun devrilir de yerde sürüklenirsen, kendi derin yerine sırtındaki deri ceketin parçalanması çok daha ucuza gelir.”

Bu çok daha az acı çekeceğiniz anlamına da gelir. Sırtınızda yirmi santim çapında bir açık yarayla hayatınızı sürmeniz kolay olmaz ve bu yaranın iyileşmesi de çok uzun zaman alır. Dolayısıyla, bu deneyimi zor yoldan edinen profesyonel motosiklet

* 1966'da bir yaşındaki bir Harley 74 için plaka almak 48 dolara mal oluyor.

yarışçılar her zaman kask, eldiven ve tam boy deri tulumlar kullanırlar.

Ama bu da Cehennem Melekleri için geçerli değildir. Onlar güvenli olan hiçbir şeyle alakaları olsun istemez. Belki yoldayken güneş gözlüğü veya tuhaf motorcu gözlükleri takmaya te-nezzül edebilirler ama bu da gözlerini korumaktan çok gösteriş içindir. Kimsenin, riskleri azaltmak için belli önlemler aldıklarını düşünmesini istemezler. Deri ceketler 1950'lerin ortalarına kadar modaydı ve kanunsuzların çoğu kulüp renklerini bu ceketlere dikiyordu. Ama şöhretleri yüzünden polisin peşlerine takılmaya başlamasıyla birlikte, Frisco Melekleri'nden biri istendiğinde kolayca çıkarılabilecek kulüp renkleri fikriyle geldi. Sıkıntılı anlarda renkleri çıkarıp saklayabilirdiniz. Bu da kolsuz kot yelek dönemini başlattı. İlk başta, kanunsuzların çoğu kulüp renklerini deri ceketlerinde taşıyordu ama California'nın güneyi bunun için çok sıcak olduğundan, Berdoo birimi rüzgârı koltuk altlarında hissedebilmek için deri ceket giymemeye başladı; artık üstlerinde yalnızca kulüp renklerini taşıyorlardı. Doğal olarak, bir sonraki adım Levis'lardan da kurtulmak olacak ve işte o zaman imajları tamamlanacak: Yalnızca botları, sakalları, yelekleri ve acayip cinsel organ süslemeleri kalacak. Yaşlı kanunsuzlardan bazıları, bilhassa kışların soğuk geçtiği Körfez Bölgesi'ndekiler deri ceket giymeye devam ediyorlar ama bunun nedeni kesinlikle tarz değil. Cehennem Melekleri'ne katılmak için başvuran ve kanunsuzların karşısına derilerle çıkan bir bağımsız reddedilecek ve "modası geçmiş, bayağı" biri olarak görülecektir.

Yola çıkmış bir Cehennem Meleği kafilesi, buna tanık olan hiç kimsenin unutabileceği bir manzara değildir. Bir benzin istasyonuna girişleri çalışanların paniğe kapılmasına neden olur. Bütün ülkede tanınan haydutlardan oluşan, her biri bir iki galon benzin talep eden bir motorcu sürüsüyle başa çıkmak imkânsızdır. Bir cumartesi sabahı Oakland'ın yakınlarında, 50. Otoyol üzerinde bir istasyona girdim. Pompacıyla kavurucu sıcaklar ve makinelerin böyle havalarda insanı nasıl yarı yolda bıraktığı üzerine

sohbet ederken, istasyon birdenbire motorlarını bağırtan, kendi aralarında bağırp çağırın, pompalara koşturan kanunsuz motorcularla doldu. “Tanrım!” dedi görevli. Dikkati dağılmıştı. Ona ne kadar ödeme yapmam gerektiğini unutup radyatörümü kendim doldurmam için beni yalnız bıraktı. Dehşetle açılan gözleri kanunsuzların üzerindeydi. Dört çalışanın olduğu, yeni açılmış, büyük bir istasyondur ama Cehennem Melekleri’yle Soyтары Çin-geneler istasyona girdikleri anda yönetimi ele geçirdiler. Depolarını kendileri dolduruyor, birbirlerine bira kutuları fırlatıyor, motosikletlerine uygun yağı bulmak için rafların altını üstüne getiriyorlardı. Aynı esnada, pompaların önünde bekleyen beş altı otomobilin sürücüsü araçlarından çıkmadan olan biteni izliyordu. Çalışanlar ihtiyatlı bir hâlde etrafta koşturuyor, kendileri oradayken kanunsuzların bir şeyler çalmaya kalkışmayacaklarını umuyorlardı. Aleni bir hırsızlık çalışanların müdahale etmesini gerektirirdi ve hiçbirisi böyle bir şey istemiyordu. Meleklerle toplu olarak başa çıkmak zorunda kalan herkes bunun işin en pis taraflarından biri olduğuna katılacaktır: Tartışma başlatmanın kanlı bir dövüşle sonuçlanabileceği gibi bir riskin farkındayken, küçük hırsızlıklara, hakaretlere veya hasara hangi noktada karşı çıkmaya başlarsınız? Bir kanunsuz motorcu kafilesinin parası ödenmemiş on litre yağ ve beş depo benzinle yoluna devam etmesine göz yummak daha ucuza çıkmaz mı? Yoksa bir çalışan, kanunsuzlardan son sentine kadar ödeme yapmalarını talep ederek dişlerini ve istasyonun camlarını tehlikeye atmalı mıdır? Bu her çalışan için çok kötü bir ikilem. Cehennem Melekleri’yle karşı karşıya kalan bir benzin istasyonu çalışanı, silahlı bir soyguncuyla karşı karşıya kalan maaşlı bir banka memurundan farksız bir durumdadır. Bir memur bankanın sigortalı parasını korumak için hayatını tehlikeye atar mı? Peki bir pompacı dayak yeme riskini göze almalı mıdır?

Melekler sağduyuyla hareket etselerdi, sahiplerinin orada olmadığı, başkaları tarafından kiralık işletilen benzin istasyonlarından başka bir istasyona uğramazlardı. Böyle olan ve olmayan

istasyonlar arasındaki fark, hayatını kazanmak için pompacılık yapmış herkes tarafından kolayca anlaşılabilir ve kanunsuzların çoğu hayatlarının bir döneminde pompacılık yapmıştır. Ama Melekler sağduyulu davranıp öngörülerde bulunmaya yanaşmadıkları, kasıtlı bir cehaletle davranmayı tercih ettikleri için, kendilerini arada sırada, sahibinin günde on iki saat bilfiil orada çalıştığı, tüm yaşam birikimini bu işe bağladığı ve haydutlar tarafından soyulma olasılığı nedeniyle vücudu her zaman adrenaline dolu olan bir istasyonda bulurlar. Bu istasyon sahibi gibi insanların kasada, alet rafında hatta (soygunların sık yaşandığı, tehlikeli bölgelerde) cana yakın bir hava veren hizmet ceketlerinin altındaki omuz kılıflarında tabancaları olur. Meleklerin benzin istasyonlarında yaşadıkları olayların çoğu, kanunsuzları gördükleri anda paniğe kapılan ve öfkeyle davranan istasyon sahiplerini içermektedir.

Bazı istasyon sahipleri bu sert çıkışlarının işe yaramasını sağlasa da diğerleri ellerine yüzlerine bulaştırır. Melekler, “çatlak” dedikleri bu insanlardan korkarlar çünkü bu adamlar ortada çok iyi bir neden varken silahlarına davranabilecekleri gibi, nedensiz yere de ateş açabilirler. Ama bir grup Cehennem Meleğine silah çeken ve silahını onlara kaptıran bir adamın Tanrı yardımcısı olsun. Böyle korkunç olaylar yaşandı ve her birinde, kurbanlar önce ateş edip sonra mahkemede nefsi müdafaa savunması yap-salar kendilerini kurtarabilirlerdi. Meleklerin değer ölçeğinde, çok konuşan veya korkan bir ispiyoncudan daha aşağılık konumda olan biri varsa, o da kalkıştığı işin sonunu getiremeyen, yaygaracı bir hasımdır. Böyle insanlar en ağır şekilde cezalandırılır. Bu türden durumlarda, engel teşkil eden insana karşı gerçekleştirilen doğal saldırının şiddetine, onlara kendi şartlarıyla (en azından kendi şartları gibi görünen şartlarla) karşı koymaya kalkışan ve bunu beceremeyen bir adama duydukları aşırı fevri-lik taşıyan tiksinti de eklenir.

Tuhaf gerçek şu ki Meleklerin kendi şartlarına (veya bir daha belirtmek gerekirse, kendi şartları gibi görünen şartlara) karşı

duydukları saygı da sarsaktır ve kendi topraklarının ötesinde gerçekleşen olaylarda, onlara (şiddetle karşılık verilmesi gerektiğini düşünmelerine neden olacak kadar) önyargıyla yaklaşmayan insanlara karşı genellikle anlayışlıdırlar. Saldırganlıklarıyla tanındıklarının o kadar farkındadırlar ki yeri geldiğinde sessiz ve cana yakın olmaktan sapıkça bir zevk alırlar.

Bir Sierra kenti olan Angels Camp'in (burası Mark Twain'in "Calaveras County'nin Adı Kötüye Çıkmış Sıçrayan Kurbağası" hikâyesinin geçtiği yerdir) yakınlarındaki bir benzin istasyonunun sahibi, Cehennem Melekleri'yle ilk karşılaşmasını korku ve hayret içinde şöyle anlatıyordu:

"Bir gece gürültüyle istasyonuma giren otuz kadar Cehennem Meleği bana motorlarını tamir etmek için bir yere ihtiyaçları olduğunu söylediler. Onlara bir kez baktıktan sonra, bunu benim istasyonumda yapabileceklerini söyleyip aceleyle oradan uzaklaştım."

Bu, gece vakti, dağlarda bulunan, tek başına çalıştırdığı bir benzin istasyonunun sahibi için normal bir tepkiydi (ölümüne dövüşmeye karar vermek bile otuz Meleğe karşı hiçbir şey değiştirmezdi). "Bir saat kadar sonra geri dönüp istasyonumun halen ayakta olup olmadığını görmek için cesaretimi topladım," diye devam etti istasyon sahibi. "Oraya gittiğimde Meleklerin işi bitmek üzereydi. Hayatımda bu kadar şaşırmamışımdır. Ortalık tertemizdi. Kullandıkları aletleri benzinle yıkayıp aldıkları yerlere geri asmışlardı. Zemini bile silmişlerdi. Aslında mekân, önce-sine göre daha temizdi."

Böyle hikâyeler polisler arasında bile yaygındır. Porterville'deki bar sahibinin tanıklığı şöyleydi: "Evet, motorlarıyla barımın içine girdiler ve zemindeki karoları paramparça ettiler. Ama gitmeden önce tüm hasar için, hatta kırılan her bardak için ödeme yaptılar. Dahası, hayatımda bu kadar çok bira sattığım olmamıştı. Diledikleri zaman geri gelebilirler."

Cehennem Melekleri'ne yaltaklanan birçok tüccar kanunsuzların sırtından para kazanmasını bilmiştir. Meleklerin istedikleri

tek şey saygı görmektir ve korku da saygının çok saf bir hâlidir. Onlardan korktuğunu üstü kapalı itiraf eden biri, bu tavrında aşırıya kaçmadığı sürece güvendedir. Böyle durumlar genellikle, çok fazla içtikten veya uyuşturucularla kafayı iyice kırdıktan sonra bu kadar çok “sert adam”ın bulunduğu bir ortamda kendilerini kontrol edemeyen gizli eşcinsellerin başına gelir. Kanunsuzlar, balatayı yakan tiplere hemen her zaman kötü bir deneyim yaşatırlar. Onları kızdıran bir Berkeley öğrencisini yakmaya karar verdikleri bir partiyi hatırlıyorum. Evin sahibi buna itiraz ettiğinde, çocuğu ayak bileklerinden bağlayıp bir motosikletin arkasında sürükleyeceklerini söylediler. Bu da itirazlara neden olduğunda, çocuğu tek kolundan salondaki çatı kirişine astılar. Yarım saat kadar sonra merhamete gelip indirdikleri çocuğun taş gibi sessiz olması karşısında kafalarını iki yana sallamakla yetindiler. Bu sıkıntılı zaman boyunca zavallının ağzından tek kelime çıkmamıştı. Büyülenmiş gibi görünüyordu; acı çektiğine dair bir belirti yoktu ve bir an için, bu olayı onun planladığına dair bir düşünce geçti kafamdan. Sonrasında, çocuk dışarı çıkıp birkaç saat boyunca hiç konuşmadan bir kütüğün üzerinde oturdu. Anlatılması imkânsız olan bir zirveden az önce inmiş biri gibi, arada sırada girdiği titreme nöbetleri haricinde kıpırtısızdı.

Melekler sadomazoşist çevrelerde el üstünde tutulurlar. Topluluk olarak sapkın eğilimlere sahip olmakla suçlansalar da bir öğleden sonra bir Frisco Meleğinin meselenin özünü ortaya koyduğunu sanıyorum. “10 dolara her zaman sikimi yalatırım amına koyayım. Daha geçen gece kent merkezindeki bir barda bir ibne elindeki 10 dolarla bana yanaştı, parayı gösterip ne içmek istediğimi sordu. ‘Duble Jack Daniels, yavrum,’ dedim. O da barmene, ‘Bana ve arkadaşıma iki duble Jack,’ dedi. Sonra da barın ayak dayama demirine oturup bana felaket bir sakso çekti. Moruk, tek yapmam gereken barmene gülümsemek ve soğukkanlılığımı korumaktı.” Kahkaha attıktan sonra devam etti. “Lanet olsun, evli, dört çocuklu bir adam olan ben ve önümde peruklu nonoşun teki. Siktir! Bu ibnelerden birine sikimi 10 dolardan azına ya-

latırsam, o zaman bana da ibne desinler, tamam mı! Dostum, böyle para için suya girip balık bile sikerim. Sen yeter ki kimin ödeme yapacağını söyle.”

Kanunsuz motorcularla kesintisiz bir şekilde geçirdiğim yaklaşık bir yılın ardından, Meleklerin ne dereceye kadar gizli sado-mazoşist veya bastırılmış eşcinseller olup olmadıkları benim için neredeyse hiç önem ifade etmiyor.

Ernest Hemingway’in büyük acılar çekmiş bir eşcinsel ve Mark Twain’in de hayatının sonuna kadar siyah oğlanlara yönelik yakıcı bir arzunun esiri olduğunda direten edebiyat eleştirmenleri var. Bu, üç aylık akademik dergilerde ortalığı karıştırıp skandal yaratmanın iyi bir yolu olabilir ama böyle iddialar bu adamların yazdıklarının tek kelimesini değiştirmeyeceği gibi, eserlerinin, hakkında yazdıkları dünya üzerindeki etkisini de zerre azaltmaz. Belki Manolete de bir toynak fetişistiydi veya İspanyol boynuz salonlarında geçirdiği uzun geceler yüzünden feci basur acıları çekiyordu. Öyle ya da böyle, Manolete müthiş bir matadordu ve ne kadar Freudyen teori düzülürse düzülün, bunun Manolete’in en iyi yaptığı şeyin gerçekliği üzerinde bir etkisinin olabileceğini sanmıyorum.

Aynı nedenden dolayı, ülkedeki tüm gazeteler onların vahşi eşcinseller olduğunu ilan etse (ve gerçekten öyle olsalar) bile, bu durum Cehennem Melekleri’nin davranışlarını bir an olsun değiştirmezdi veya bastırmazdı. Meleklerle kişisel ilişkisi olan hiç kimsenin onlar hakkında Freudyen bir bakış açısıyla konuştuğunu duymadım. Muhtemelen bunun nedeni, Meleklerle belli bir süre geçiren herkesin kanunsuz motorcular ve eşcinsel deri kültürü arasındaki farkı bilmesidir. Cehennem Melekleri’yle dolu bir barın önündeki kaldırımda sıralanmış pırıl pırıl motosikletler olur. Bir deri fetişi barında ise yalnızca duvarlarda birkaç gerçeküstü motosiklet tablosu asılıdır ve mekânın önünde belki (her zaman değil), ön camları, radyoları, kırmızı renkli plastik heybeleriyle, aksesuar yüklü bir iki Harley park etmiştir. Aralarındaki fark, profesyonel bir futbolcu ile fanatik bir taraftar arasındaki

fark kadar yalındır. Biri, gerçekliğin sert, benzersiz bir köşesinde gerçek bir oyuncuyken, diğeri yalnızca bir kült takipçisi, pasif bir mürit, her sabah uyandığı gerçeklikten umutsuz bir şekilde kopuk olduğu için onu büyüleyen bir tarzın yarım yamalak bir taklitçisidir.

Lynch raporundan bir bölüm: “Eşcinseller Cehennem Melekleri’ne çekiliyormuş gibi görünse de toplu olarak Meleklerin eşcinsel olduklarına yönelik bir bilgi bulunmamaktadır. Melekler esasen heteroseksüel ilişkiler içindedir. Polis raporlarında bazı heteroseksüel sapkınlıklar yer alsa da belli bir bağlamda ele alındığında, bu sapkınlıklar dikkat çekmek, ‘farklı olmak’ için kullanılan yollar olarak görünmekte ve genellikle insanları şoke etmek için gerçekleştirilmektedir. Bu ve dikkat çekmeye yönelik diğer eylemler, Melekler tarafından ‘klasını göstermek’ olarak karakterize edilmektedir.”

Elbette Lynch raporu Cehennem Melekleri hakkında nihai gerçeği ortaya koyan bir belge değildir ama raporun içeriği ve taraflılığı dikkate alındığında, Meleklerin eşcinsel eylemlerine yönelik bir kanıt olsaydı bundan açıkça bahsedileceğini düşünebiliriz. Raporda kadın cinsel organıyla oral sekse yönelik o kadar çok referans yer alıyor ki erkek cinsel organıyla oral seksin hiç yer almaması dikkat çekiyor. Şüphesiz bu eksiklikten de Freud-yen sonuçlar çıkarılabilir ama (bir daha belirtmem gerekirse) ben bunun konuyla ilgisiz olduğunu düşünüyorum. Cehennem Melekleri’ni özünde eşcinsel bir fenomen olarak açıklamaya yönelik her türlü girişim, Amerikan toplumundaki karmaşık ve potansiyel açıdan habis olan diğer her şey gibi, gerçekliğin kaypaklıkla ve kendini tatmin etmekten başka amacı olmayan bir şekilde görmezden gelinmesi olacaktır.

★

Motosikletin cinsel bir sembol olduğu apaçık ortada. Buna fallik lokomotor sembol deniyor. Motosiklet bir insanın vücudunun uzantısına, bacaklarının arasındaki güce teka-bül ediyor.

★

Kanunsuz motorcularla eşcinsellik arasında kamuoyu tarafından en çok bilinen bağlantı, 1960’ların ilk yıllarında San Francisco’lu genç film yapımcısı Kenneth Anger tarafından çekilen ve bir yeraltı klasiği olarak kabul edilen *Scorpio Rising* adındaki filmidir. Kenneth Anger bu filmin Cehennem Melekleri’yle herhangi bir şekilde ilgisinin olduğunu asla öne sürmediği gibi, filmin çoğu da, aşırı ölçüde gevşek bir organizasyona sahip olduklarından kendilerine bir ad bulmaya bile zahmet etmemiş bir grup motosiklet meraklısının yardımıyla Brooklyn’de çekildi. *The Wild One*’ın aksine, Anger bu filmi gazeteciliğe veya belgeselciliğe yönelik bir bakış açısıyla çekmedi. *Scorpio Rising*, rock parçalarının çaldığı ve yeni bir kültür üçlemesi (motosikletler, gamalı haçlar ve saldırgan bir eşcinsellik) aracılığıyla yirminci yüzyıl Amerika’sı hakkında bazı acayip yorumlarda bulunan bir sanat filmiydi. Melekler Amerika’nın kültürel ana akımına dahil olmadan önce, Anger güçlü bir eşcinsel meylin olduğu birkaç film daha çekmişti ve tartışmalı bir konu üzerine güncel bir belgesel gibi bayağı bir şey çekecek kadar zamanın gerisinde kalmış olabileceğinin düşünülmesi bile onu gücendiriyormuş gibi görünüyordu.

Öyle ya da böyle, *Scorpio Rising* filmi 1964 yılında San Francisco, North Beach’de bulunan ve o günlerde Anger’in üst katında oturduğu The Movie adındaki salonda gösterime girdi. Sinema salonu filmin reklamını, salonun önündeki kaldırımda Meleklerle ilgili gazete kupürlerinden oluşan bir kolajla yaptı. Kime gönderme yapıldığı öylesine barizdi ki San Francisco Melekleri bile hacca gider gibi toplu hâlde salonun yolunu tuttu. Ama filmin onlarla hiçbir ilgisi yoktu. Öfkeli değillerdi ama gerçekten gücenmişlerdi. Kulüplerinin adının sahtekârca bir şekilde filmin reklamı için kullanıldığını hissediyorlardı. “Ben filmi sevdim amına koyayım,” dedi Fransız. “Ama bizimle hiçbir ilgisi yok.

Hepimiz film den keyif aldık. Ama film den çıkıp da reklam gibi oraya buraya yapıştırılmış bizimle ilgili o gazete kupürlerine bir daha baktığımızda... Dostum, bu çok boktan bir şeydi, doğru değildi. Birçok insanı kandırıyorlar, şimdi bir de ibne olduğumuzla ilgili saçmalıkları dinlemek zorunda kalacağız. Siktir, o serserilerin nasıl giyindiklerini gördün mü? O saçma, lanet olası çöp vagonu motorları? Moruk, bunların bizimle ilgisi olduğunu söyleme bana. Sen de hiçbir ilgimizin olmadığını çok iyi biliyorsun.”

Sanki Kenneth Anger da buna katılıyordu ama sessizliğini korudu. Film için müthiş bir reklam şansını bozmanın âlemi yoktu. Ayrıca eşcinsel repertuvarındaki en keskin yeteneklerden biri, neredeyse istisnasız bir şekilde, diğerlerindeki eşcinselliği saptamaktır. Bu nedenle ortaya şu fenomen çıktı: *Scorpio Rising*'de eksik olan gerçekliği Melekler tamamladı. Gizli eşcinsel unsuru basın ın eline, tecavüz raporlarıyla birleştirecekleri acayip bir şey daha verirken, kanunsuzlar da kendilerini tiksinti verici bir büyüleyiciliğin daha aşağılık bir konumunda buldular. Daha önce hiç olmadığı kadar, şiddetle örülü erotik bir gizemin halesiyle sarmalandılar... nefes alan herkesle, her deliği kullanarak cinsel ilişkiye girmeye hazır, kavgacı satirlere dönüştüler.

8

Nazi sembolleri taşıyan bu motorlu serseriler dünyaya ve içindeki herkese diş biliyorlar. Bunlar bir tehdit. Her yıl daha da büyüyen lanet olası ciddi bir tehdit.

–*Man's Peril*'de bir makalede bir Florida polisinin sözleri
(Şubat 1966)

Motosikletlerine tapıyorlar. Geceleri motorlarını evlerinin içine alıyorlar. Yağ lekeli yataklarda uyuyorlar ama motorları tertemiz.

–Bir Los Angeles polisi, 1965

★

Melekler kendi topraklarından ne kadar uzaklaşırlarsa, paniğe yol açma olasılıkları da aynı ölçüde artar. Bir otoyolda ilk kez bir grup Cehennem Meleğinin görülmesi, Amerika'da gerçekleşmesi gerektiğine inanılan şeylere dair her normal düşünceyle çatışan bir manzaradır; bu, kötü bir halüsinasyona benzeyecek kadar tuhaf bir görüntüdür ve “kanunsuz” teriminin gerçekten anlam ifade ettiği bağlam da budur. Tüm kurallara, sınırlara, araçların akış düzenine karşı koyarak trafiğin arasından gürültüyle geçen yalnız bir Meleği gördüğünüzde, motosikleti bir anarşi aracı, başkaldırı aleti hatta silah olarak düşünebilirsiniz. Yürüyen bir Cehennem Meleği ise çok aptalca görünebilir. Kaba saba artistlikleri, boş konuşmaları birkaç saat için ilgi çekici olabilir ama ilk yabancılık aşıldıktan sonra, gündelik yaşamları bunak çocuklar

için düzenlenen bir kıyafet balosu gibi yorucu, bunaltıcıdır. Her gece aynı barda buluşan, hırpani üniformaları içinde kendilerini çok ciddiye alan, gecenin sonundan bir dövüş fırsatı veya sarhoş bir temizlikçi kadının çekeceği toplu sakso dışında beklentisi olmayan bir grup adamın zavallı bir tarafı var.

Motorunun üstündeki bir Meleğin görüntüsünün ise zavallı hiçbir tarafı yoktur. Burada makineyle insanın oluşturduğu bütün, parçaların toplamından daha fazlasına tekabül eder. Bir Meleğin hayatında mutlak bir şekilde hükmettiği tek şey motosiklettir. Bu motosiklet onun tek geçerli statü sembolü, eşitleyicisidir ve genç, seksi bir Hollywood aktrisi vücuduna nasıl özen gösterirse, bir Melek de motoruna aynı özeni gösterir. Motoru olmadan, sokak köşesinde bekleyen bir serseriden farkı kalmaz ve bunun gayet farkındadır. Birçok konuda kendilerini doğru düzgün ifade edemeyen Melekler, motorlar söz konusu olduğunda bir aşığın ilhamıyla konuşurlar. Abuk sabuk duygusal laflara pa-buç bırakmayacak bir adam olan Sonny Barger bile bir keresinde aşkı, “bir şeyi motosikletin kadar sevdiğinde hissettiğin şey, evet, sanırım aşkın bu olduğunu söyleyebilirsin,” diye tanımlamıştı.

Meleklerin çoğunun, çalınmış, takas edilmiş veya özel üretilmiş parçaları kullanarak motosikletlerini kendilerinin yaratmış olması, bu makinelere aşırı bağılılıklarını ancak yarı yarıya açıklayabilir. Bunu tam olarak anlayabilmek için bir kanunsuzun Harley’ine binmesini ve marş pedalında sıçramaya başlamasını görmemiz gerekir. Bu, susuzluktan dudakları çatlamış bir adamın suya ulaşmasını görmeye benzer. Yüzü değişir; duruşu tepeden tırnağa özgüven ve otorite yaymaya başlar. Devasa makine bacaklarının arasında gümbürderken bir süre orada oturur ve birdenbire fırlar gider. Bazen sessiz, etkileyici bir şekilde; bazen de yakındaki camları titretecek kadar gürültüyle. Ama her zaman belli bir tarzla, şevkle. Her bar gecesinin sonunda fiyakalı bir şekilde mekânı terk ederken, ardında kendisinin mümkün olan en iyi imajını bırakır. Her Melek, karşılıklı hayranlık toplumunda bir aynadır. Birbirlerini yansıtır; güçlü ve zayıf anlarında, aptal-

lıklarında ve zaferlerinde, birbirlerine güvence verirler. Her gece kapanış saati geldiğinde büyüleyici bir şekilde noktayı koyarlar: Müzik kutusunda Normal Luboff çalar, barın ışıkları loşlaşır ve seksi adamımız sarhoş bir hâlde ay ışığına doğru gazlar.

Meleklerin hakiki motosiklet sanatçıları olup olmadıklarına karar vermek kolay değil. Birkaç kalkış yarışı haricinde, kanunsuzlar tüm resmi müsabakalardan menedildikleri için bakılacak performans tabloları yok.* Kanunsuzların motorları yarış motorlarından, kros motorlarından, hatta diğer yol motorlarından bile bütünüyle farklıdır. Melekler spontane gelişen yarışlarda profesyonelleri nasıl yoldan sildiklerine dair hikâyeler anlatırlar. Ama aynı zamanda, altlarındaki güçlendirilmiş Harley'leriyle hafif Ducati'lerin karşısında rezil rüsva olan kanunsuzlarla ilgili hikâyeler de anlatılmaktadır.

Bu hikâyeler belki doğrudur, belki değildir. Her halükârda bu halen tartışmaya açık bir konu. Motosikletler belli kullanım amaçlarına göre (kros, yarış, uzun yol veya yalnızca mahallede gezinmek için) tasarlanır. Bu motorların hepsi de çalışır. Diğer taraftan, köpekler de atlar da koşabilir ama kimse possum avlamak için at yetiştirmez veya Kentucky Derbisi'ne köpek sokmaya kalkışmaz. Motosiklet üreticileri on yıllardır her amaca uygun olacak bir motosiklet modeli geliştirmeye çalışsa da, şu ana dek kimse bunu başaramadı.

Arazide veya pistte motor sürmekle, trafikte, gündelik hayatta, kent sokaklarında, otoyollarda motor sürmek arasında geçirililik taşıyan bir karşılaştırma yapılamaz. Farklı beceriler, farklı refleksler söz konusudur. En hızlı yarış motorlarından bazıları-

* Aslında burada karşılıklı bir dışlama söz konusu. Kulüp renkleri yerine sivil kıyafetler giymiş bir Cehennem Meleği iki dolar tutarındaki sporcu kartını alarak herhangi bir AMA etkinliğine katılabilir. Diğer taraftan, AMA etkinliğinde yarışmasını sağlayan bu kart aynı zamanda Meleği AMA üyeliği için de aday konumuna getirmektedir. Kanunsuz kardeşleri ise böyle bir şeye kesinlikle hoşgörü göstermez. Cehennem Melekleri tüzüğü çıkar çatışmasının yaşandığı durumlarda çok nettir. Bir Melek başka bir motosiklet kulübünün veya organizasyonun üyesi olamaz. Diğer bir ifadeyle, AMA kartı almak Meleğin kulüpten ayrılmasını gerektirir.

nın doğru düzgün freni yoktur, bu da trafikte ânında ölüm anlamına gelir. Diğer taraftan, birçok profesyonel motor sürücüsü otoyolların yarış pistlerinden çok daha tehlikeli olduğunu söylemektedir.

Arazi sürücüleri de benzer hisler taşıdıklarından, aralarından çok az kişi sokaklarda sürmek için motorlarına ruhsat almaktadır. Eski bir motokros sürücüsü ve Richmond'da tam zamanlı motosiklet tamircisi olan Don McGuire, ancak bir delinin veya mazoşistin trafikte motor sürmeye kalkacağını söylüyor. “Ola-ya şöyle bak. Bir yarışta hepimiz aynı yönde gideriz ve hepimiz ne yaptığımızın farkındayızdır. Hiçbirimizin çatlaklar, sarhoşlar veya ansızın çıkmaz sokaklardan çıkan ihtiyar hanımefendiler yüzünden endişelenmesi gerekmez. Bu her şeyi değiştiriyor. Böylelikle motoruna odaklanabilir, onu kontrol altında tutabilirsin. Elbette arada sırada biz de yaralanıyoruz ama genellikle en kötüsü kırık bir kemik olur. Ve yarışlarda hayatını kaybeden insan sayısı çok azdır.

“Peki ya otoyollar? Tanrım! Trafikte yüz onla gittiğini düşün, neredeyse hız sınırındasın, elinden gelen yalnızca otomobillerin önüne çıkmamaya çalışmak olabilir. Yol biraz ıslaksa, hatta sis yüzünden nemlendiğinde bile, başın beladadır. Yavaşlarsan kışına girip seni zorla yoldan çıkarırlar. Kendine biraz alan açmak için hızlandığında önündeki moron birdenbire frene asılır. Nedenini Tanrı bilir ama bunu her zaman yaparlar.

“Bu türden ufak bir şey yaşandığı anda kendini kıyma makinesinde bulursun. Fren yaptığında kontrolünü kaybedersin. Motorlar otomobiller gibi kaymaz. Yere düştüğünde üzerinden yalnızca iki otomobil geçerse kendini şanslı saymalısın.”

1965'te Birleşik Devletler'de motosiklet kazalarında binden fazla insan hayatını kaybetti. Otomobil kazalarında bu rakamın neredeyse elli katı insan ölmesine rağmen, artış gösteren motosiklet ölümleri Amerikan Tıp Derneği'nin motosikletleri “toplumumuzdaki ciddi bir sağlık tehlikesi” olarak etiketlemesine neden oldu. Cehennem Melekleri yılda ortalama dört üyelerini yol-

larda gerekleŖen kazalarda kaybetmektedir ama çoğu Meleğin nasıl motor sürdüğünü dŖnecek olursak, yıllık yüzde dörtlük ölüm oranı kanunsuzların becerilerine yönelik esaslı bir övgü olarak kabul edilebilir. arpıŖtıėı otomobilde kayda değer hasara neden olabilecek yegâne motosiklet herhalde Harley 74'tür ve gazlayan bir Melek trafikteki diğer araçları hızla ilerleyen bir torpido kadar korkutabilir. Kanunsuzlar Harley'lerde uzmandır ve kendi dar dünyalarında, kendi Ŗartlarında, karŖılarına çıkan neredeyse herkesi geride bırakabilirler.

Meleklerin henüz bugünkü gibi Ŗhrete sahip olmadığı 1950'lerin sonlarında, Frisco biriminden Pete kuzey California'daki en iyi kalkıŖ yarışılarından biriydi. Yerel Harley-Davidson bayisinin sponsor olduğu bu adam bir oda dolusu kupa toplamıŖtı. Yarışlarda Cehennem Melekleri renklerini üzerinde taŖımasının yanı sıra, diğer yarışçılar Ming vazoları gibi itinayla yaklaŖtıkları motorlarını yarış pistine treylerlerle getirirken, Pete sarıŖın, güzel karısını arkasına alıp, piste de yarışta kullandığı motorla gidiyordu.

“Pete gerçekten motor sürmeyi bilirdi,” diyor bir Melek. “ok klas yarışır ve kazanırdı. Grmeliydin, dostum, piste çıktığında bujilerini yeni deėiŖtirmiş olurdu ve yüksek gidonlu motoruyla diğerlerini ezerdi.”

1960'ların ilk yıllarında Pete bu kadarının yeterli olduğuna karar verip Meleklerden ayrıldı. Otuzuncu doğum gününden kısa bir süre sonra, karısı ve iki çocuğuyla Sierra'da küçük bir kente taŖınıp, etliye stlye karıŖmayan bir tamirci olarak sakin bir hayata geçmeye alıŖtı. Emekliliği iki yıl kadar sürdü. Cehennem Melekleri bu kadar ünlü olmasaydı daha uzun da sürebilirdi. Ama Ŗhretin cazibesi ve yeni bir hareketlenmenin heyecanı karŖı konulamayacak kadar fazla gelmiŖti. 1965'in ilk günlerinde Ŗehre geri dönen Pete, eski ahbablarıyla kadeh kaldırıyor, ailesini ihmal ediyor ve kendine yeni bir motor yapmak için parça toparlıyordu.

Meleklerin çoğu gibi, Pete de bir motosikletin fabrikadan ık-

mış ilk hâlini yalnızca potansiyel açısından dikkate alıyor. Ortada iyi bir hammadde paketi olsa da onlara göre fabrika ayarlarında bir motorun klas sahibi bir adamın sahiplenip benim diyebileceği bir makine olduğu söylenemez.*

Kanunsuzlar motorlarını, ne denli soyut olursa olsun imajlarını yansıtan kişisel bir anıt olarak görür ve bu makinelere, yabancıların anlayabilmesinin kolay olmadığı duygusal bir yakınlık duyarlar. Bu diğer insanlara, poz kesmek hatta sapkınlık gibi görünebilir (belki de öyledir) ama motor delileri için çok gerçek bir histir. Hayatının bir döneminde bunlardan birine sahip olmuş bir kişinin bu canavar makinelere her zaman biraz zaafı olur. Burada küçük motosikletlerden değil, büyük, pahalı, sinirli piçlerden (gaz vermenize, kamçılanan vahşi bir at gibi tepki verecek, havaya kalkıp 15 metreyi tek teker üzerinde gidecek, krom egzoz borularından ateş püskürterek kaldırımı yakacak makinelerden) bahsediyorum. Endüstriden insanların söylediği gibi, küçük motosikletler eğlenceli olabilir ama Volkswagen’ler ve havalı tüfekler de eğlencelidir. Büyük motosikletler, Ferrari’ler ve .44 Magnum tabancalar ise eğlencenin ötesine geçen şeylerdir; insan yapımı bu makineler kendi alanlarında öyle güçlü, öyle etkilidir ki bir insanın onları kontrol edebilme yetisine meydan okur, kullanıcıyı tasarımlarının ve olasılıkların sınırlarına doğru iterler. Her Meleğin hayatında çok fazla öneme sahip olan Büyük Motor gizeminin temellerinden biri budur. Meleklerin de söylediği gibi: “Olay orada, moruk. Hayat orada.”

Ama bu konsept herkes için geçerli değildir. Daha önce büyük bir motosikletin yanı sıra iki de *scooter* sahibi oldum ama bunun tek nedeni bir şeyler satın alacak kadar param olduğu sıralarda bu makinelerin ucuz ve satışta olmasıydı. Bu türden gelişigüzel bir pragmatizmin gizemli hiçbir tarafı yok. Motosiklet satın almayı düşündüğümü söylediğimde Melekler bana hevesle yardımcı olmak istediler. Asıl olay elbette bir Harley-Davidson almaktı. Meleklerin elinde birkaç satılık Harley olsa da yenileri

* Pete’in topladığı motosiklet on iki saniyede yüz yetmişe çıkıyordu.

pahalıydı... ama aynı zamanda ucuzdu; 400 dolara satılan 1.500 dolarlık bir motoru geri çevirmek kolay değil ama çalıntı bir motor sürmek için, polise şasi veya motor numaralarınızın ruhsat-taki numaralardan farklı oluşunu nasıl açıklayacağınızı bilmeniz gerekir. Bunu halletmenin birkaç yolu var ama beceremezseniz hapse düşersiniz, ben de bunu göze alamadım. Meleklerin bana ucuz, ikinci el, yasal ve en son kanunsuz modasına göre kişisel-leştirilmiş bir Harley 74 bulmaları için girişimlerde bulundum ama sonuç çıkmadı. Ben de, avangart kanunsuzlardan bazıları gibi, daha hafif ve fiyakalı Harley Sportster'da karar kıldım. Mo-tosiklet âleminin saygın tarafında bulunan tanıdıklarım-dan gelen baskı üzerine Triumph Bonneville'i hatta ağırbaşlı BMW'yi bile denedim. Bir süre sonra seçeneklerimi Sportster, Bonneville ve BSA Lightning Rocket olarak daralttım. Bu üç motosiklet de fabrika çıkışı bir Harley 74'ü gölgede bırakır; dahası, Meleklerin elinden geçmiş (fabrika çıkışındaki hâli-den fersah fersah uzak-ta) bir Harley 74 bile, pahalı modifikasyonlar ve işinin ehli bir sürücü olmadan piyasadaki en yeni, en iyi üretim modelleriyle aşık atamaz. Sonunda BSA'yı satın almamın hiçbir önemi yok; anlatmak istediğim nokta, çıplak Harley'lerin üstün makineler olmadığını anlamam için, (dikkatli harcamam gereken 1.500 dolarımla) her şeyi sorup soruşturduğum ve düşündüğüm dört haftalık bir sürenin gerektiği. BSA'yı sürdüğüm birkaç ayın ar-dından, Harley'i üzerindeki bir Cehennem Meleği ve yarış aya-rı çekilmiş bir Triumph üzerindeki beyaz yakalı bir motosiklet meraklısı arasındaki farkın motor gücünden ibaret olmadığını gördüm. Melekler yolda şanslarını sonuna kadar zorluyor, hiç düşünmeden ciddi risklere girebiliyorlar. Bireysel olarak o kadar çok tutuklanmış, dışlanmış ve birçok açıdan mağlup edilmişler ki avantajlı oldukları yegâne alanda ne nazik ne de dikkatli ol-maya niyetleri var.

Bir Melekle motoru arasındaki özel ilişki, motosikletler hak-kında hiçbir şey bilmeyen insanlar için bile apaçık ortada olan bir gerçektir. Bill Murray *Saturday Evening Post*'ta yayımlanacak

makalesi için bilgi toplarken, bir Los Angeles televizyon kanalı-
nın Berdoo Melekleri'nin şüpheli işbirliğiyle çektiği yarım saat-
lik belgeseli izledi. Belgeseldeki dört Melek numunesinden biri,
Murray'nin ifadesiyle, “Kör Bob olarak tanınan, şişe dibi gözlük-
lü, kendini hiç ifade edemeyen yabani bir adamdı” (belgeselde,
Kör Bob *onun* manitasına asılmaya kalkan birinin başına neler
geleceğinden bahsediyordu öfkeyle. ‘Kadın benimleyse, benim-
ledir,’ diyordu, çenesini sıkarak).

Murray'nin Cehennem Melekleri'ne bakışı tam anlamıyla
küçümseyici olmakla birlikte, bu yabani adamlardan birinin
Harley'i üzerindeki görüntüsünden aşırı ölçüde etkilenmişti.
“Programın en canlı ânı, röportaj sırasında ne dediği anlaşıl-
mayan sersemin teki olan Kör Bob'un otoyolda motorunu sü-
rerken gösterildiği sahneydi. Bob o büyük, güçlü makineyi ko-
layca yönetiyor, atı Kelso'yu çıkış kapısına doğru getiren jokey
Valenzuela gibi, motoruna rahatlıkla, tek eliyle yön veriyordu.
Rüzgâr yüzüne çarparken, saf zevki yansıtan bir ifadeyle sırıtı-
yordu. Harley'inin üzerine kurulduğu anda, bu öküz herif zarafet
kazanmıştı.”

Nadiren görülen istisnalar haricinde, kanunsuzların tercih
ettiği motosiklet, Milwaukee'deki fabrikasından 320 kilo çıkan
ama Meleklerin 230 kiloya kadar indirdiği devasa bir makine
olan Harley 74'tür. Motosiklet dünyasının argosunda Harley'lere
“hog”, kanunsuzların Harley'lerine ise “chopped hog” denir. Har-
ley esasen bütün motosikletli polislerin de kullandığı makinedir
ama polis motosikletleri, Cehennem Melekleri'nin sürdüğü ya-
lın, özelleştirilmiş dinamolara kıyasla aksesuar yüklenmiş ağır
fillere benzetilebilir. Aralarındaki benzerlik, fabrika çıkışı bir
Cadillac ile aynı otomobilin kalkış yarışları için hazırlanan çıp-
lak hâli arasındaki benzerlik kadardır. Melekler standart Harley
74'lere “çöp vagonu” adını takmıştır ve kulüp tüzüğünün bu ko-
nuyla ilgili 11. maddesi aşırı ölçüde küçümseyicidir: “Bir Melek,
Melek olmayan biriyle bir çöp vagonunun üzerindeyken kulüp
renklerini taşıyamaz.” “Chopped hog” veya “chopper”, ağır şasisi-

nin üzerinde çok fazla ekstra ağırlık taşımayan, minik bir seleye ve 1.200 cc'lik devasa bir motora sahip bir motosiklettir. Bu, her ikisi de yüz doksan, 200 kilometre hız yapabilen Triumph Bonneville veya BSA Lightning Rocket'ın 650 cc'lik motorlarından neredeyse iki kat güçlü bir motordur. Azami hızı yüz altmışın altında olan Honda Super Hawk'ın motoru ise 305 cc'dir. *Los Angeles Times*'in bir köşe yazarı Harley'leri, "İkinci Dünya Savaşı'nda Alman habercilerinin köpeklerle tavukları (ve insanları) ezmek için kullandığı türden makineler" olarak tanımlamıştı. "Kendilerine uygun sürücülere sahip, alçak, yabancı makineler."

Az sayıdaki spor ve yarış otomobili haricinde, gaza yüklenecek ve motor gücünün avantajından faydalanılabilecek mesafe olduğu sürece, sanatkârlıkla toplanmış bir kanunsuz Harley 74'üyle kapışabilecek bir araç yoktur. Diğer taraftan, büyüklüğü ve temel mühendislik farklılıkları nedeniyle, fabrika çıkışı standart bir Harley 74, (çift karbüratörlü bir Triumph veya BSA bir kenara) 305 cc'lik bir Honda'yı bile zorlukla geride bırakabilir. Triumph ve BSA gibi İngiliz motorlarını sürenlerin, Harley'li bir polisi rezil etmek için fırsat kollaması sıradışı bir durum değildir. Ama motosikletli polisler akıllı adamlardır ve bu durumun farkındadırlar. Güçlendirilmiş Dodge'larıyla California Otoyol Devriyesi bile, büyük bir İngiliz motosikletini veya bir kanunsuz *chopper*'ını, yolların kralı olarak sahiplendikleri imaja yönelik bir tehdit olarak görür. Bir keresinde hız yaptığım için bir otoyol devriyesi tarafından durdurulmuştum. Peşime takıldığını fark etmemden önce, arka çamurluğuma birkaç metre kalana kadar bana yaklaşmıştı. Sirenini son anda çalıştırdı, ben de doğal olarak, biraz sarsılmış bir hâlde kenara çektim. Neden kıcıma bu kadar girdiğini sorduğumda, "Bir sonraki sapaktan kaçıp beni atlatmaya kalkışabileceğini düşündüm," dedi.

Hiçbir zaman aklımdan böyle bir fikrin geçmediğini söyledim. O sırada bu doğrudu ama şimdi olsa bu fikri düşünebilirim. "Eh, iyi ki böyle bir şey denemedin," dedi. "Benden kaçmaya çalışan son motorlu serseri canından oldu. Bir hata yapana kadar peşine takıldım ve yere devrildiği anda üzerinden geçtim."

Polis arabalarıyla ölümüne yarışlara girmek gibi bir arzusu olan herkes 1.300, 1.400 dolara, satıcı anahtarı teslim ettiği anda 190 kilometre hız yapabilecek bir motosiklet satın alabilir. Ama Harley 74'ten böyle bir performansı elde etmek hatırı sayılır bir çaba ve beceri gerektirir. Bunun için ilk adım, ağırlık-güç oranında ciddi bir değişikliktir. Melekler bütün ek parçaları hatta bazen ön teker frenini bile çıkarıp Harley'lerini soyarlar. Sırf ek parçaların çıkarılması bile ciddi bir fark yaratır ama kanunsuz motorlarının çoğu, derecelendirilmiş eksantrik, büyük valfler, yükseltile silindir çapı ve piston seyri ile daha da güçlendirilmiştir. Meleklerin motorlarında taşıdığı ekstralar yalnızca kanunun zorunlu tuttuğu parçalardır: stop lambası, dikiz aynası ve yolcu için tutamaç. Fanatik bir motorcu, ayna gerekliliğini teknik olarak yasal sayılan minik bir dışı aynası kullanarak da yerine getirebilir.

Diğer modifikasyonlar arasında, özel yapım yarım boy benzin deposu; ön çamurluk iptali ve tekerin tepesinde biten kısaltılmış arka çamurluk; çok yüksek gidonlar ve çok alçak olduğundan dolayı motorun üzerinde deri bir ped gibi görünen ufak bir sele; teker aralığını açmak ve ön tarafı kaldırmak için uzatılan ön çatallar; ayak veya "intihar" debriyacı (buna intihar debriyacı denmesinin nedeni, ikisi de sol ayakla yapılan vites atma ve fren yapma arasında saliselik bir zamanlamayı gerektirmesidir); yüksek eğimli susturucular; ince çift farlar; bisiklet tekeri kadar ince ön teker; yolcunun yaslanabilmesi için uzun hançer tasarımlı ("sissy bar" denen) krom raylar ve akla gelebilecek her çeşit krom ve alevli boya gibi çeşitli kişisel dokunuşlar sayılabilir.

Bir *chopper*, işçilik hariç maliyeti 3.000 dolara kadar çıkabilen bir sanat eseridir. Cilalanmış krom jant tellerinden kusursuz bir şekilde dengelenmiş, son derece hafif volana ve benzin deposunun üzerindeki on iki kat özel boyaya kadar, güzel, zarif bir makine olmasının yanı sıra, mekanik açıdan mükemmelliğe o kadar yakındır ki bu makineyi yüksek hızla bir ağaca veya çelik korkuluklara çarpmadan saniyeler önce sarhoş bir kanunsuzun

ellerinde, gece yarısı otoyolda gürültüyle yol alırken hayal etmek kolay değildir. Cehennem Melekleri'yle ilgili çelişkilerden biri de budur. Kişisel bakımlarıyla ne kadar ilgilenmiyorlarsa aynı ölçüde motorlarının üstüne titremelerine rağmen, aralarından biri toplamak için altı ayını harcadığı motorunu, seksenin üzerinde bir hızla girildiğinde yoldan çıkmanın garanti olduğu bir viraja son hız girerek birkaç saniyede parçalayıp hurdaya çıkarabilir.

Bir Meleğin, “yukarıya geçmek” denilen bu berbat deneyimi şöyle açıkladığı anlatılır: “Hepimiz yukarıya geçmişizdir bebeğim. Bunun ne olduğunu biliyor musun? Yüz yirmi ya da yüz otuzla viraja girdiğinde motorun kaymaya başlar ve sonunda kaldırıma, korkuluğa, bankete falan çarpana kadar virajın yukarısına doğru sürüklenir, çarptığı anda da takla atar. İşte, buna klasik bir şekilde yoldan çıkmak denir bebeğim.”

1965 kışının bir gecesinde Oakland'ın kuzeyinde, yağmur yüzünden kayganlaşmış bir yolda ben de (arkamda bir yolcuyula) yukarıya geçtim. Tehlikeli olduğu belli olan bir viraja ikinci vitesin sonunda yüz onla girdim. Yolun ıslak olması, motorun savrulmaması için yeterince yana yatmamı engelliyordu ve virajın ortasında bir noktada, artık arka tekerin ön tekeri takip etmediğini fark ettim. Motor, üst üste konmuş tren raylarının oluşturduğu bir sete doğru yanlamasına gidiyordu ve sıkı tutunmak dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Bir an için her şey çok huzurluydu. Ardından, bazukayla vurulmuşum gibi yoldan çıktığımı hissettim. Ama hiç ses duymadım. Ne yamaçlarda gezinen bir geyik ne de cephedeki bir asker onu öldüren silahın sesini duyabilir. Yukarıya geçen bir motorcu da aynı yüksek hızlı sessizliğin içinde kalır. Motosikletin krom kaplama çelik yüzeyi asfaltta sürüklenirken kıvılcımlar çıkar. İlk çarpışmanın ardından vücudunuz yana doğru takla atmaya başlamadan önce felaket bir sarsıntı hissedersiniz. Sonrasında, şansınız yaver giderse, bir hastanenin acil servisinde uyanana kadar başka hiçbir şey olmaz. Gözlerinizin önünde sallanan kafa deriniz ve göğsünüze yapışan kana bulanmış tişörtünüzle orada yatarken, “bu çatlak piçlerin

asla ders almayacağında” hemfikirmiş gibi duran, yetkili görünümlü insanlar gözlerini üzerinize dikmiştir.

Kötü bir kazanın romantik hiçbir tarafı yoktur ve tek teselliniz yaralanmaların çoğunda hissedilen köreltici şoktur. Kazada arkamda olan arkadaşım motordan fırlayarak havada yüksek bir kavis çizdikten sonra rayların üzerine düşmüş ve kalça kemiği paramparça olmuştu. Islak çakıl taşlarına ulaşana kadar rayların keskin uçları bacağındaki kaslarla etleri parçalamıştı. Hastanede bacağınyı yeniden birleştirmeden önce dışarı çıkmış kemik uçlarındaki kiri yıkamak zorunda kalmışlardı. Ama arkadaşım kazanın ertesi gününe kadar canının hiç yanmadığını söyledi. Yoldan geçen birilerinin ambulans çağırıp çağırmayacağını düşünerek yağmurun altında yatarken bile canı yanmamıştı.

Kendini bu acil sahnesinde bulmamış bir Cehennem Meleği yoktur ve bunun doğal bir sonucu da, kaza korkularının, fiziksel yaralanmalara karşı şövalyeler gibi geliştirdikleri küçümsemeyle bastırılmış olmasıdır. Yabancılar buna delilik diyebilir veya daha ezoterik adlar verebilir. Ama Melekler şiddetin dökülen biralar kadar sıradan olduğu bir dünyayı mesken tutmuştur ve kayakçılar bacaklarının kırılması riskiyle nasıl yaşarsa, onlar da şiddetle iç içe yaşamlarını kolaylıkla sürdürebilirler. Kan dökülmesine karşı bu kayıtsız kabullenmişlikleri, dar kafalılara hissettirdikleri dehşetin özünü oluşturan unsurlardan biridir. Bir kavgada, ufak tefek, beceriksiz bir sokak dövüşçüsünün bile ergenliğinden sonra hiç kavgaya girmemiş ortalama bir orta sınıf Amerikalıya karşı göz ardı edilemeyecek bir avantajı vardır. Bu, nezih insanların ciddi bir kavga durumunda hissettiği çirkin paniği unutmayı sağlayacak kadar yumruk ve sopa yemiş olmakla, diğer bir ifadeyle, deneyim birikimiyle ilgili basit bir meseledir. Daha önce girdiği kavgalarda burnu üç kere kırılmış bir adam hiç düşünmeden bir kez daha böyle bir riske girebilir. Eğitimciniz sadist olmadığı sürece hiçbir dövüş sporu salonunda öğretilmeyecek bir şeydir bu. Gerçi eğitimcinin sadistin teki olduğunda bile, öğrencinin deneyimi yapay olarak saptırılmış ve sınırlanmış olacağından, bunu öğretmek gene zor olacaktır.

San Francisco karatenin çok popüler olduğu bir kenttir. 1965'te Körfez Bölgesi'nde karate okullarına para ödeyen yedi bin civarı tam zamanlı karate öğrencisi vardı. Ama herhangi bir işlek barda, "karate numarası çekmeye çalışan bir herifi marizleyen" bir barmenle ilgili hikâyeler duyabilirsiniz. Bu hikâyelerin kaçının doğru olduğunun önemi yok. Geçerli olan nokta şu: Fiziksel bir kriz ânında hayatta kalmak ile mahvolmak arasındaki farkı belirleyen şey hemen her zaman şartlanmış reflekslerle ilgilidir. Ellerin eklemleri yara izleriyle kaplı bir barmen, hayatında hiç dayak yememiş ama karate eğitimi almış bir acemiden daha hızlı ve daha sert yumruk atabilir. Aynı nedenden dolayı, bu konuyu şakaya vurabilecek kadar çok kaza yapmış bir Melek de motorunu, ancak acı verici deneyimlerle elde edilebilecek belli bir tarzla ve umursamazlıkla sürer.*

Belli bir süre Meleklerle takıldıktan sonra alçı, sargı bezi, kol askısı ve yamulmuş surat görmeye o kadar alıştım ki bu durumu kanıksayıp ne olduğu hakkında soru sormayı bıraktım. Meleklerin ortamında iyi kavga hikâyeleri her daim genel konuşma konularından biriydi; kötü hikâyeler de gecenin köründe çıkan tüm kavgalar gibi sıkıcı ve tahmin edilebilirdi. Meleklerin kavgaları genellikle, neye bulaştıklarını bilmeyen yabancılarla olur. Onları tanıyanlar ise hiçbir davanın zaman aşımına uğramayacağı "hepimiz birimiz için" kanununun farkındadır. Kendi sahasındaki bir Melek, mafya için ayak işleri yapan birinin sert bir İtalyan mahallesinde olabileceği kadar güvendedir.

Bu tekinsiz dokunulmazlığa rağmen onların da boylarını aşan sulara girdikleri ve bir Meleği indirmenin ne anlama geldiğini bilmeyen veya umursamayan insanlar tarafından marizlendikleri olur. Oakland biriminin başkanı olarak sekizinci yılını sürdüren Barger bile burnunun kırıldığı, çenesinin dağıldığı, dişlerinin döküldüğü kavgalara girdiğini itiraf edebiliyor.

* 1964'te beş Cehennem Meleği kavgalarda veya kazalarda can verdi. Bu rakam 1965'te üçtü. 1966'da ise, şu âna kadar, kavgalarla kazalarda ölen üç Meleğin yanı sıra, karnından kurşunlanarak ağır yaralanan ve gene kurşunlanarak boynundan aşağısı felç olan iki Melek daha var.

Ama tek bir motosiklet kazası, bir düzine feci kavganın neden olabileceğinden çok daha kötü hasarlar bırakabilir. Berdoo biriminden Komik Sonny'nin kafasına çelik bir plaka, koluna çelik bir çubuk takılmış; ayak bileklerinden biri plastik ve yüzünde de derin bir yara izi taşıyor. Bunların hepsinin nedeni geçirdiği kazalar. Zaten diğer Melekler Sonny'ye lakabını, kafasındaki çelik plakanın beyninde tuhaf etkilere neden olduğunu düşündükleri için vermişler. Berdoo Melekleri 1964'ün Ekim ayında Santa Ana'ya tur düzenlediklerinde, vatandaşlar tarafından çok sevilen Sonny'nin etrafında, polisler, mahkemeler ve genel olarak sosyal düzene karşı verdiği mücadeleleri dinlemek için esaslı bir kalabalık toplanmış. Sonny daha sonra, trafik suçları yüzünden biriken celp kâğıdı yığını hatırı sayılır bir kalınlığa ulaştığı için hapse atıldı.

**HAYDUT SİRKİ
VE BASS LAKE’TE KANUNEN
TECAVÜZ**

9

Melekler böylesine sevilmeyen baş belaları olmayı nasıl başardılar? Bu hiç kolay olmadı. Kurnazlık, zalimlik ve korkaklıkta fazla mesai yaptılar.

–*True Detective* dergisi (Ağustos 1965)

Bütün bu okul ve aile teranelerinden ben de geçtim. Saçmalıktan başka bir şey değil. Oğlum, Melekler beni aralarına aldıkları için çok memnunum! Bir Cehennem Meleği'nden başka bir şey olmak istemezdim, o kadar!

–Bir Meleğin bir soruya yanıtı

★

1965 yazının ortalarında Cehennem Melekleri en az iki akademik tezin konusuydu ve şüphesiz başka tezler üzerinde de çalışılıyordu. Diğer taraftan California'nın dört bir yanında, kanunsuz motorcularla gerçek veya hayali ilişkileri, bu tehdit üzerine soyut, sosyolojik bir bakış açısının oluşturulmasına imkân tanımayacak kadar kişisel bir düzlemde kalan çok fazla insan vardı. Bir Cehennem Meleğini gerçek hayatta gören her bir kişiye karşılık, medyada çıkan haberler yüzünden ödü kopan beş yüz kişi olabilirdi. Bu nedenle Dört Temmuz yaklaşırken toplumda gerginliğin oluşmaya başlaması hiç şaşırtıcı değildi.

Dört Temmuz'dan önceki cuma gecesi Box Shop'ı aradım. Daha önce hiç bayram turuna çıkmadığımdan ve bu Dört Temmuz turu büyük bir olaya dönüşecekmiş gibi görüldüğünden,

ben de Meleklerle birlikte yola çıkmaya karar vermiştim. Fransız, nereye gideceklerini söylemeden önce yanımda kimseyi getirmeyi planlamadığımdan emin olmak istedi. “Evet, Bass Lake’e gidiyoruz. 320 kilometre kadar doğuda. Oraya gitmek konusunda biraz endişeliyim. Sorun çıkabilir. Tek istediğimiz bir araya gelip iyi zaman geçirmek ama gazetelerde çıkan onca haberdan sonra korkarım eyaletteki tüm polisler orada olacak.”

Polisin orada hazır olacağını düşünmeleri gayet anlaşılırdı; basın haftalardır teyakkuz hâlindeydi.

United Press International’ın 24 Haziran tarihli Los Angeles bülteninde şöyle yazıyordu: POLİS, CEHENNEM MELEKLERİ’NİN DÖRT TEMMUZ BULUŞMASI YÜZÜNDEN ENDİŞELİ. Haberde, Başsavcı Lynch’in ofisine, her yıl düzenledikleri yaz ortası piknikleri için Cehennem Melekleri’nin aklında neler olduğuna dair “muhtelif raporların” geldiği yazıyordu (söz konusu “raporlardan” biri, beklenen Dört Temmuz arbedesiyle ilgili haberleri *The New York Times* ve konuyla ilgilenen diğer medya kuruluşlarına satmak için girişilen beyhude bir çabanın ürünüydü. Dört Temmuz’da olayların çıkacağına dair söylentiler hızla yayılıyordu hatta New York’taki NBC Monitör haber bültenlerinde bile bu olaydan bahsedilmişti).

Haziranın sonlarında ise New Hampshire’ın Laconia belde-sindeki motorcu ayaklanması ülkenin dört bir yanında gazetele-rin ilk sayfalarına çıktı ve Laconia belediye başkanı bütün suçu Cehennem Melekleri’ne yüklediği için California basını bu ha-beri en ön sıraya aldı. *Life*’ın 2 Temmuz tarihli sayısında, yanan bir otomobilin, süngü takmış Ulusal Muhafızlar’ın ve el baltası, levye, pala, muşta, zincir, kırbaç gibi polis tarafından el konmuş silahların fotoğraflarının olduğu Laconia’yla ilgili uzunca bir ha-ber yayımlandı. New England’daki bu tatil beldesine gelen yakla-şık on beş bin motorcunun taşkınlık yaptıkları, polise direndik-leri, birkaç binayı ateşe verdikleri ve motorcuları kışkırtanın da Cehennem Melekleri olduğu söyleniyordu. California’ya gönde-rilen uyarı çok netti. Birkaç Cehennem Meleği evlerinden 5.000

kilometre uzakta bu kadar soruna neden olabiliyorsa, bütün klanın Batı Yakası'nda, kendi arka bahçelerinde neler yapabileceğini düşünmek bile dehşet vericiydi.

Bass Lake, Sierra Nevada'da, Yosemite Milli Parkı'nın yakınlığında küçük bir tatil beldesidir. Cehennem Melekleri Dört Temmuz turunda nereye gideceklerini gizlemek için gönülsüz bir girişimde bulunsalar da üyelerin çoğunun kibri az sayıdaki Meleğin ketumluğuna baskın çıktı ve haber yayılmaya başladıktan sonra bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Polis, turun nereye yapılacağını "gizli kaynaklardan", basın ise polisten öğrendi ve haber medyaya düştüğünde her şey Orson Welles radyo piyeslerini andıran bir hâl aldı. 3 Temmuz Cumartesi gününün erken saatlerindeki haber bültenleri, Bass Lake'te yaşayan vatandaşların, ifade edilemeyecek kadar korkunç bir kadere karşı son bir çabayla, yaklaşan tehlikeyi durdurmaya çalışacakları gibi bir izlenim uyandırıyordu.

Ama radyo haber spikerleri bile kanunsuzların nereye gideceğinden emin değildi. Haberlerini polis raporlarına dayandırmak konusunda çok dikkatliydiler ama o sabah yayımlanan gazetelere göre aynı polis raporları Cehennem Melekleri'nin Tijuana ve Oregon eyalet sınırı arasında kalan herhangi bir yere saldırabileceğini de söylüyordu. *Los Angeles Times*, Malibu Beach'in yakınlarında bir noktanın, *The Wild One* filminin gerçeğe dönüşeceği yer olabileceği spekülasyonunda bulundu (ama bu defa gerçek kanla ve Marlon Brando olmadan). *San Francisco Examiner*, Cehennem Melekleri'nin, Golden Gate'in kuzeyinde bir banliyö olan Marin County'deki geleneksel Lions' Club etkinliğinde ortalığa terör saçmayı planladığını bildirdi. *San Francisco Chronicle* ise Meleklerin, gene Marin County'de, görme engellilerin rehber köpekleri için düzenlenecek bağış toplama etkinliğini "basmak" gibi bir plan yaptıklarına dair yürek parçalayıcı bir haber yayımladı.

CEHENNEM MELEKLERİ TOPLANİYOR

Eyaletin dört bir yanında en az bir düzine kentin “istila için hazırlandığı” söyleniyordu. Bu haberler tatil atmosferine acı bir tat kattı. O sırada hafta sonu dağcıları ve biraz kafasını dinlemek isteyen ofis çalışanları, sosisleri, kömürleri, badminton raketiyle arabalarına atlamış, uzaklardaki kamp yerlerine doğru yol alıyorlardı. Ve şimdi, travma yaşamadan veya zincirlerle dövülmeden hafta sonunu atlatıp atlatamayacaklarını düşünmeye başlamışlardı.

Bass Lake Turu’ndan önceki yıllarda kanunsuzlarla ilgili basında yer alan haberler gerçekleşen olayların sonrasında, karakollardaki vukuat kayıt defterlerinden, kurbanlardan veya görgü tanıklarından elde edilen uçuk hikâyelere dayanıyordu. Ama şimdi, ilk defa, bir Cehennem Melekleri buluşmasına katılmak mümkündü. Bunun için tek yapmanız gereken muhtelif söylentileri inceleyip olayların yaşanacağı yeri doğru tahmin etmektir.*

California Otoyol Devriyesi yeni, karmaşık bir takip ağının geliştirildiğini duyurmuştu; hiçbir kentin gafil avlanmaması amacıyla kanunsuz motorcuların toplandıkları yerleri kesin olarak saptamak ve hareketlerini eyaletteki tüm polis birimlerine anbean bildirmek için tasarlanan bir telsiz iletişim sistemiydi bu. Ama Dört Temmuz öncesinde kanunsuzların ifade ettiği tehdidi etkisiz hâle getirmeye yönelik bir plan duyurulmamıştı. Cehennem Melekleri’yle ilgili yaygın yanılgılardan biri, Meleklerin zaten kanuna aykırı oldukları ve potansiyel açıdan tehlikeli olan turlarının, otoyola çıktıkları anda tüm çetenin tutuklanmasıyla daha başlamadan sona erdirilebileceğidir. Ama kanunsuzları tutuklamaya kalkışacak polis memurları bunun için geçerli bir neden bulmakta zorlanacağından dolayı, böyle bir girişimde bulunulması kanuni açıdan çok ilginç bir durumun ortaya çıkmasına yol açacaktır. Bir kentten diğerine motosiklet sürmenin kanunlara aykırı hiçbir tarafı yoktur. Belli bir kanunu çiğnemedikleri veya yerel bir mevzuata aykırı davranmadıkları sürece, bin kişilik bir Cehennem Meleği kafilesi tutuklanma riskine girmeden New

* Ya da bunun için Box Shop’ı arayabilirdiniz.

York'tan Los Angeles'a gidebilir. Zaten Melekler de bu gerçeğin farkındadır ve bir tura çıkmadan önce haritada güzergâhlarını inceleyip yol üzerindeki hangi kentlerin (anormal bir şekilde düşük olan hız sınırları, trafik levhalarının olmaması, sıradışı kanunlar veya gecikmelerine yol açabilecek herhangi bir neden yüzünden) tehlikeli olabileceğini anlamak için bilgi alışverişinde bulunurlar. Meleklerin çoğu uzun yıllardır California'nın dört bir yanında motosiklet sürdüğünden, deneyimleri sayesinde hangi kentlerde onlara düşmanca davranılacağını bilirler. Mesela San Francisco'nun 50 kilometre kadar güneyinde, kanunsuz bir motorcunun görüldüğü yerde tutuklandığı Half Moon Bay diye bir köy bulunuyor. Melekler bunu bildikleri için buradan uzak durmaya çalışırlar. Bu kadar bariz bir taciz politikasını gündeme getirmek isteselerdi, kesinlikle tutuklanacakları bu köye giderlerdi. Ama bunu yapmaları zamanlarına ve paralarına malolacağı gibi, Half Moon Bay de Cehennem Melekleri için o kadar önemli bir yer değil. Burasının bir parti kenti olduğu söylenemez.

Reno ise farklı bir kategoridedir. Cehennem Melekleri uzun yıllar boyunca Dört Temmuz Reno Turu'nu düzenlediler ama 1960'ta bir düzine Meleğin bir barı yakıp yıkmasının ardından, "Dünyanın En Büyük Küçük Kenti" Reno, sınırları dahilinde iki motosikletliden daha kalabalık bir grubun birlikte sürmesini yasaklayan bir kanun çıkardı. Reno'ya ulaşan birçok yol üzerinde bu kanunu duyuran levhalar olmadığı gibi, doğudan gelen üç motorcu sırf kentten birlikte geçtikleri için hapse atılsalardı bu yerel kanunun mahkemede geçersiz sayılacağına da şüphe yok. Ama zaten Reno polisinin böyle bir şey yapması pek olası değil. Bu kanun yalnızca polise Cehennem Melekleri'ne karşı kullanabileceği yasal bir silah vermek için tasarlandı. Diğer taraftan, bu meseleyi mahkemeye götürseler Melekler bile muhtemelen davayı kazanırlar ama bunun için öncelikle aralarından birkaçının (1) bir tatil hafta sonunu kodeste geçirmeleri, (2) en az 100 dolarlık kefaletlerini ödemeleri, (3) suçlamayı reddetmek ve mahkeme gününün belirlenmesi için birkaç hafta sonra yanlarında

bir avukatla Reno'ya dönmeleri, (4) mahkemeye çıkmak için bir kez daha avukatlarıyla Reno'ya dönmeleri, (5) yerel mahkemede büyük ihtimalle davayı kaybedip hüküm giyeceklerinden, daha yüksek bir mahkemede kararı temyize götürmek için üçüncü kez Reno'ya veya Carson City'ye gelmeleri ve (6) Reno'nun yerel kanunlarından birinin anayasaya aykırı, mantık dışı ve ayrımcı olduğu konusunda bir Nevada eyalet mahkemesini ikna edebilecek düzeyde bir dava dosyasının hazırlanması için gereken zaman ve çabanın karşılığında bir avukata ödenecek miktarda parayı bulmaları gerekirdi.*

Bu ülkede adalet ucuz değildir ve adaletin yerini bulmasında direten insanlar genellikle ya çaresiz durumdadır ya da monomani sınırında özel bir kararlılık taşırlar. Melekler ise, Reno'nun zevklerinden mahrum kalacak olsalar bile, kafayı adaletin yerini bulmasına takmazlar. Yasal olarak veya diğer açılardan şartların onlar için riskli olduğu yerlerden uzak durmaya çalışırlar ve genellikle riskin ne düzeyde olduğu konusunda da uyanıktırlar. Toplu turlar savaş oyunlarına girmek için değil, partilemek için düzenlenir ve küçük kent nezaretleri de can sıkıcı yerlerdir.

Yalnızca yirmi beş kişilik polis gücüne sahip, yirmi bin nüfuslu ücra bir kentin emniyet amirinin, birkaç saat içinde üç yüz beş yüz kanunsuzun kente ulaşacağını öğrendiğinde seçeneklerinin neler olabileceğini düşünün. Görevde olduğu dokuz yıl boyunca bu amirin uğraşması gereken en kötü durum, bankalarını soymaya çalışan Los Angeles'lı iki haydutla çatışmaya girmesiydi. Ama çok uzun zaman önce gerçekleşen bu soygun girişiminin ardından günler durağan geçmiş; ilgilenmek zorunda kaldığı olaylar yalnızca otoyol kazaları, yeni yetme serserilerin çıkardığı

* Melekler onlara karşı toplumda yaygın olan olumsuz bakışın farkında oldukları için mahkemeye çıkmaktan ellerinden geldikince kaçınırlar. Jüri önünde davaya çıkmak zorunda kalan Bir Meleğin saçlarıyla sakallarını kesip kravat bulması gerekir. Deneyimleri, Meleklerle mahkemede düzgün görünüp davranmayı öğretmiştir. Bir keresinde, tutuklamayı yapan polis memuru onu duruşmada tanıyamadığından, bir Frisco Meleği saldırı suçundan yakasını kurtarmayı başarmıştı. Saçlarını kestiği ve üzerinde kulüp renkleri olmadığı için alelade bir insan gibi görünüyordu.

sorunlar ve hafta sonları barlardaki sarhoş kavgaları olmuştu. Bu amirin, onu yarı-insan haydutlardan oluşan bir orduyla, bir modern zamanlar James çetesiyle karşılaşmaya hazırlayacak hiçbir deneyimi olmamıştı. Bir kurbağayı ezer gibi polisleri ezip geçebilecek ve kontrolden çıktıkları anda onları dizginlemek için kaba kuvvetten başka bir yolun kalmayacağı kötü şöhretli kanunsuzlarla nasıl başa çıkabilirdi?

Emniyet amirinin acil durumlarda kullanabileceği olağanüstü yasal yetkileri ve tüm kanunsuzları alabilecek kadar geniş bir hapisanesi olsaydı bile, bu kadar çok motorcuyu sindirip boyun eğmelerini sağlamak gibi ciddi bir problemi vardı. Adamlarından ikisi hasta, ikisiyse izindeydi. Geriye yirmi bir memur kalıyordu. Sümeninin üstüne koyduğu bir kâğıtta bazı hesaplamalar yaptı: Her biri pompalı tüfek (beş mermi) ve tabanca (altı mermi) taşıyan yirmi bir adamı vardı. Çok dikkatli bir şekilde hazırlanmış bir pusuda bile düşman gücünden ancak iki yüz kadar kişiyi indirebilirdi ve geriye, korku ve öfkeyle kendilerini kaybedecek yüzlerce motorcu kalıyordu. Bu motorcular büyük bir hasara neden olabilirdi. Ayrıca bunun basına yansması kentin itibarı açısından kâbus anlamına geleceğinden, zaten pusu kurmaya da kalkışamazlardı. Bir taşra kentinin polis gücü Bağımsızlık Günü'nde iki yüz ABD vatandaşını kasten katletse, ülkenin en ilerici eyaletinin valisi bu konuda ne derdi?

Alternatiflerden biri, kanunsuzların kente girmesine izin vermek ve en azından yanlış bir şeyler yapmaya kalkışacakları âna kadar onları kontrol altında tutmaya çalışmak olabilirdi. Ama hiçbir uyarı olmaksızın yakın menzilli bir çarpışmayla sonuçlanabilecek bu senaryoda, düşmanın uyuşturucu ve alkolle kafayı kırması, silahlarını hazırlaması ve cepheyi seçmesi için yeterli zamanı olurdu. Bütün gece uğraşarak komşu kentlerle ilçelerden belki elli veya yetmiş beş kişilik takviye güç getirilebilirdi. Ama bir tatil hafta sonunda civardaki hiçbir yerel polis gücünün başka bir kente gönderebileceği kadar adamı olmazdı ve dahası, kanunsuz kafilesi birdenbire rotalarından çıkıp beklenmedik

bir yerde bira molası vermeye kalkarsa, bu adamların derhal o bölgeye yönlendirilmesi ve savaş planının o anda değiştirilmesi gerekirdi.

Melekler kolluk kuvvetleriyle hiçbir zaman meydan muharebesine girmemiştir. Ama tek bir polise veya üç dört memurdan oluşan bir gruba saldırdıkları durumlar o kadar sık yaşanır ki çoğu kentte polisler olay çıkmaması için onlara ya nazik davranmayı ya da mümkün olan en sert şekilde müdahale etmeyi tercih ederler. Kanunsuzlar, orta sınıfın otoriteye karşı saygı anlayışına sahip değildir ve “rozete” hürmetleri yoktur. Bir polisin otoritesini, bu otoriteyi uygulayabilme gücüyle ölçerler. 1947'deki Hollister arbedesiyle ilgili bazı hikâyelerde polis memurlarının kendi hapishanelerine kapatıldığından ve motorcuların “kentin yönetimini ele geçirdiğinden” bahsedilir. Ama zamanında Hollister'da bulunmuş olan ve bugün de motor sürmeye devam eden tek Cehennem Meleği, yıllar içinde evrilen Hollister hikâyelerinin çoğunu ciddiye almıyor. “Oraya yalnızca partilemek için gitmiştik. Milleti yumruklamak gibi şeyler yapmadık. Elbette çok gürültü çıkardık ve bize taş atan bazı insanları kovaladık. Polisler paniğe kapıldığında, aralarından ikisini çöp konteynerlerine atıp motosikletlerini de üzerlerine koyduk, o kadar.”

1948'de, Hollister olaylarından bir yıl sonra, bin kadar motorcu Los Angeles'ın yakınlarında, Riverside'da bir parti düzenledi. Sokaklarda yarıştılar, polislere maytap attılar, halkın huzurunu bozdular. Olaylar sürerken, bir grup motorcu bir Hava Kuvvetleri subayının arabasını kent merkezinde durdurdu. Subay yolu açmaları için kornaya bastığında, motor kapağının üzerine çıkıp kaportasını ezdiler, bütün camları kırdılar ve bir daha yayalara korna çalmaması için onu uyarmadan önce, adama sağlam bir yumruk geçirip dehşete düşmüş karısını hırpaladılar. Şerif Gary Rayburn istilacılardan bir kısmını köşeye sıkıştırıp kenti terk etmelerini emretti ama kanunsuz motorcular adamı aşağılayıcı bir şekilde tokatlayıp rozetini sökerek üniformasını parçaladılar. Kanunsuzların kentten kaçması, ancak şerifin takviye güç çağırmasıyla oldu.

Komşu kentlerin emniyet güçleri arasında karşılıklı yardım anlaşmalarının yapılmaya başlandığı dönemin çok öncesinde, günümüzün kanunsuzlarının embriyoları olan bu motorcular, silahlı polislerle ciddi bir çatışmaya girmemeleri gerektiğinin farkındaydılar. Bugün bile kanunsuzlar, polisin ancak belli sınırlar dahilinde hareket etmek zorunda kaldığı anlarda (tansiyonun yükseldiği genel bir ayaklanmada, televizyon kameralarının önünde gerçekleşen bir arbedede veya olay yerinde toplanan kalabalık nedeniyle polislerin ateş açmasının imkânsız olduğu durumlarda) mücadeleye girişmektedirler.* Bu nedenden dolayı, bir tatil beldesine doğru yola çıkmış bir Cehennem Melekleri kafilesi kırsal bölge polisleri için kâbus demektir. İşin püf noktası, kanunsuzları hiç tahrik etmeden kontrol altında tutabilmektir ama kanunsuzlar çok kolay tahrik olurlar. Olaylar kontrolden çıktığında yaralanmalar olabilir, kentin adı lekelenebilir ve kendini kaybedip orantısız güç kullanmaya kalkan bir memurun (arbedenin ortasında ateş edip yanlışı kişiyi vurmak gibi) kariyerini bitirecek bir ceza almasına yol açacak durumlar yaşanabilir.

Amerikan yasal yaptırım prosedürleri ayaklanan vatandaşların oluşturduğu kalabalık toplulukları kontrol altında tutmak için değil, tanımı açıkça belli olan cezai eylemlere veya suçlulara karşı sosyal yapıyı korumak için tasarlanmıştır. Buradaki varsayım her zaman, polisle vatandaşların, görüldükleri yerde tu-

* 1966'nın Ağustos ayında, San Francisco'da bir Cehennem Meleğinin cenazesinin ardından düzenlenen anma buluşmasını basan polislerle saldırdıkları için üç Melek tutuklandı. "Davranış tarzınıza müsamaha gösterilemez," dedi Yargıç W. Howard Hartley, cezayı açıklarken. "Polise saldırmamız cezasız bırakılamaz. Asalak gibi davranıyorsunuz. Ne topluma ne kendinize saygı gösteriyorsunuz. Kanuna karşı düşmanlığınız akıl alır gibi değil." Yargılanan üç Melek suçlamayı, o sıralarda polis memurlarını yaralamayı ağır suça sokan yeni bir kanun doğrultusunda kabul etmek durumunda kaldı. Bu yüzden, polise mukavemet gibi daha hafif cezalar alabilecekleri bir durum yerine, ağır cezalarla karşı karşıya kaldılar. Hayward biriminden Lew Roseberry bir yıl hapis ve beş yıl şartlı tahliye gözetimiyle cezalandırıldı. Roseberry gibi yirmi iki yaşında olan Ray Hutchins, Hava Kuvvetleri'nden şerefli terhisi nedeniyle affedilip altı ay hapis ve üç yıl şartlı tahliye cezası aldı. Yirmi iki yaşındaki Ken Krake ise eski bir Explorer Scout olduğunu kanıtlayarak doksan gün hapis cezasıyla yakasını kurtarabildi.

tuklanmaları ve tutuklanmaya direndikleri takdirde vurulmaları gereken şeytani, tehlikeli suçlulara karşı doğal bir ittifak oluşturacağı yönündedir.

Ancak bu “doğal ittifakın” kaderinin Majino Hattı’na* benzemeye başladığını gösteren işaretler bulunuyor. Günümüzde gittikçe sık görülen bir şekilde, polis bir bölgenin tamamındaki (kelimenin geleneksel anlamıyla hiçbir suçu olmayan ama polisin gözünde büyük çoğunluğu, silahlı bir suçlu gibi potansiyel açıdan tehlikeli olan) vatandaşlarla ihtilafa düşebiliyor. Bu durum bilhassa siyahları ve yeni yetmeleri içeren olaylarda geçerlidir. 1965’te Los Angeles’ta yaşanan Watts Ayaklanması bu yeni saf düzenine klasik bir örnektir. Bu olayda bir topluluğun tamamı polise öylesine büyük bir şiddetle başkaldırdı ki Ulusal Muhafızlar’ın çağrılması gerekti. Fakat ayaklanmaya karışanların çok azı suçluydu (en azından ayaklanma başlayana kadar). Bunun nedeni, Amerika’da sosyal suçlulara (kanunu hor görüp polise güvenmedikleri ve bu daimi öfke en ufak kıskırtmayla birlikte herhangi bir uyarı olmaksızın patlayabileceği için, hiçbir kanunu çiğnemedikleri hâlde polisi ve geleneksel sosyal yapıyı tehdit eden insanlara) yönelik bütünüyle yeni bir kategorinin oluşması olabilir.

Cehennem Melekleri’nin işlediği en dikkat çekici suçlardan bazıları aslında teknik olarak, karakollardaki vukuat kayıt defterlerine genellikle “serserilik” olarak giren, “bayağı, ahlaka aykırı davranışlar” ve “huzuru bozmak” gibi rutin suçlardır. Her yıl binlerce kişi kamusal alanda ahlaka aykırı davrandıkları, barlarda kavga ettikleri ve nüfusun yoğun olduğu bölgelerde motorlu araçlarla yarıştıkları için ceza almaktadır. Fakat insanlık dışı olduğuna inanılan bir türün beş yüz üyesi huzurlu bir yerleşim yerinde bir araya gelip sokaklara işemeye, birbirlerine bira kutuları fırlatmaya ve meydanda gürültülü motorlarıyla yarışmaya baş-

* *Ligne Maginot*. Birinci Dünya Savaşı’nın ardından Fransa’nın Almanya tarafından işgalini engellemek amacıyla tasarlanan ama tam olarak bitirilemeyen savunma hattı. Zaman içinde, gerçek olmayan bir güvenlik hissi veren pahalı girişimleri ifade eden bir metafora dönüşmüştür. -çn

ladığında, bunun vatandaşlar üzerindeki şok etkisi, kasasındaki tüm paranın sigortalı olduğu yerel bir bankaya Dillinger tarzında, makineli tüfeklerle saldırılmasına kıyasla daha ağırmış gibi görünüyor. Federal Mevduat Sigorta Kurumu'nun sigortalanmış parayı ödemek durumunda kalacağı bir banka soygunu çok az insanın kendini kaybedip gözyaşlarına boğulmasına neden olur. Ama yüz kadar haydutun bir tatil beldesine doğru ilerlediğine dair haberler, belde halkının paniğe kapılmasına ve silahlanmasına neden olabilmektedir.

3 Temmuz 1965 günü durum tam olarak böyleydi. Bass Lake günlerdir gergindi. Laconia haberinin yer aldığı 2 Temmuz tarihli *Life*'in nüshaları beldedeki marketlerin raflarında sergileniyordu. Halk en kötüsünü bekliyordu. Basında çıkan haberlere bakılacak olursa en iyimser tahmin, sarhoş kavgaları, mal mülk zararı, vatandaşların korkuya kapılması ve muhtemel yaralanmalardı. Böyle bir adetleri olduğundan, kanunsuzların beldedeki tüm bira stokunu tüketmeleri de olasıydı. Bu yabancılar şöhretlerine uygun davranacaklarsa, kundakçılık, yağmalama ve tecavüz vakalarının iç içe geçtiği büyük bir tahribat beklemek için her türlü neden vardı. Hafta sonu başlarken Bass Lake'teki atmosfer insanın aklına, yaklaşan bir kasırgaya hazırlanan bir Kansas köyünü getiriyordu.

10

Dostum, on beş on altı yaşlarındayken bir Cehennem Meleği olacağını düşünür müydün? Hem ben sizinle nasıl yan yana geldim ki? Ordudan terhis olup Richmond’a döndüm ve kumaş pantolon, temiz tişörtler falan giyip, hatta kask takarak motorumla gezmeye başladım... ve sizinle tanıştım... her gün daha pis, daha kirli biri oldum, buna inanmıyorum... Sonra işimi kaybettim ve tüm zamanımı ya motor turlarına çıkarak ya da bir başka tura hazırlanarak geçirmeye başladım. Tanrım. Buna halen inanmıyorum.

–Şişko D., Cehennem Melekleri Richmond birimi

“Doğru” derken ne demek istiyorsun? Bizi ilgilendiren yalnızca bizim için neyin doğru olduğu. Bizim kendimize ait bir “doğru” tanımımız var.

–Bir Cehennem Meleği felsefe yapıyor

★

Fransız’ın dediğine göre, tur için kalkış noktası sabah sekizde Oakland’ın Doğu On Dördüncü Caddesi’nde bulunan El Adobe adındaki bardı (El Adobe 1965 sonbaharına kadar Oakland biriminin gayriresmi merkezi ve Meleklerin kuzey California’daki tüm faaliyetlerinin odak noktasıydı ama ekim ayında otopark yapmak için bina yıkıldığından dolayı Melekler Sinners Club’a geri döndüler).

Meteoroloji raporları o gün eyaletin tamamında kavuru-

cu bir sıcak havanın hâkim olacağını söylemesine rağmen, San Francisco'da tan vakti her zamanki gibi sisliydi. Zamanında uyanamadım ve yola çıkmak için aceleyle hazırlanırken fotoğraf makinemi yanıma almayı unuttum. Kahvaltıya vakit yoktu ama ayaküstü fıstık ezmeli bir sandviç yerken eşyalarımı arabaya yükledim. Uyku tulumuyla bira dolabını arka koltuğa, ses kayıt cihazını ön koltuğa ve içinde kurşun olmayan Luger'imi sürücü koltuğunun altına koydum. Şarjör cebimdeydi. Olaylar kontrolden çıkarsa silah işime yarayabilirdi. Basın kartına sahip olmak iyi bir şeydi ama bir ayaklanmada en güvenli geçiş iznini tabancalar sağlardı.

Yola çıktığımda saat neredeyse sekiz olmuştu ve San Francisco'yla Oakland arasında uzanan sisle kaplı Bay Bridge'de ilk radyo bültenini dinledim:

Sierra'nın Bass Lake beldesinde halk, kötü şöhretli Cehennem Melekleri motosiklet çetesinin bu sabah gerçekleşeceği bildirilen istilasına hazırlanıyor. Bass Lake'e giden tüm yollarda silahlı polisler ve şerif yardımcıları konumlandı. Madera County şerifi Marlin Young, helikopterlerin ve acil durumda kullanılacak diğer araçların hazır beklediğini bildirdi. Aralarında Kern County şerifinin köpekli devriye ekibinin de yer aldığı komşu kentlerdeki emniyet teşkilatları uyarıldı ve harekete geçmek için hazır duruma getirildiler. Son raporlar, Cehennem Melekleri'nin Oakland ve San Bernardino'da toplanmaya başladıklarını bildiriyor. Gelişmeler için bizi dinlemeye devam edin.

O sabah radyoyu dinlemeye devam edenler arasında, bayram tatillerini Bass Lake ve Yosemite'nin yakınlarında geçirmek için yola çıkan birkaç bin silahsız vergi mükellefi de vardı. Bir yandan çocukların kahvaltısını aradan çıkarmaya çalışırken uykulu bir hâlde yapılan son dakika hazırlıkları yüzünden çoğu sinirli olan bu insanlar tam yola çıkmışken, radyoda, kısa süre içinde

savaş alanına dönüşebilecek bir girdaba doğru ilerlediklerine dair uyarıları duymuşlardı. Laconiâda olanları ve Cehennem Melekleri'nin çıkardığı diğer olaylar hakkındaki haberleri okumuşlardı ama gazetelerdeki bu tehdit onlara her zaman uzaklarda görünmüştü. Elbette dehşet vericiydi ve belli bir gerçeklik taşıyordu ama tehlikeli bir durumu gazeteden okurken, bu defa bunun *sizin* başınıza gelebileceğini fark ettiğinizde hissettiğiniz, midenizin düğümlenmesine neden olan korkuyu duymazsınız. Ama ertesi günün gazetelerinde insanların dövüldüğünden ve teröre maruz kaldığından bahsedilecek yer 5.000 kilometre uzaktaki bir kent değil, ailenizle hafta sonunu geçirmeyi planladığınız yer olacaktı.

★

Cehennem Melekleri... kan, toplu tecavüz... yanınızdaki karınıza, arka koltuktaki çocuklarınıza bir bakın... onları, alkol ve uyuşturucularla kendinden geçmiş genç haydutlara karşı koruyabilir misiniz?.. Gazetelerde çıkan fotoğrafları hatırlıyor musunuz? Kavgaya etmeye bayılan; zincir, ingiliz anahtarı, bıçak sallayan, polisten bile korkmayan devasa, çirkin, merhamet nedir bilmeyen sokak dövüşçülerini hatırlıyor musunuz?

★

Yola erken koyulan tatilciler nedeniyle köprü yoğundu. Yirmi otuz dakika geç kalacaktım. Köprünün Oakland ucundaki gişeye ulaştığımda gişe memuruna benden önce geçen Cehennem Meleği olup olmadığını sordum: "O pis orospu çocukları şurada," dedi elini sallayarak. Gişenin 200 metre ilerisinde, bir yanına gamalı haç çizilmiş gri bir kamyonetin etrafında toplanan çok sayıda motorcunun ve motosikletlerin yanından geçene kadar adamın ne demek istediğini anlayamadım. Sis içinde birden onları görüyordunuz ve bu manzaranın trafik üzerinde olumsuz bir etkisi vardı. Köprünün doğu tarafında on yedi gişe vardır ve gişelerden çıkan araçlar üç şeritli bir yola sıkışmak zorunda ol-

duğundan, gişelerle 800 metre ileride trafik akışını üçe bölme-ye başlayan kukalar arasında tüm araçlar pozisyon kapmak için yüksek hızlı, kısa bir yarışa girer. Bu aralık havanın açık olduğu bir günde bile tehlikelidir ve bir tatil hafta sonunun sisli sabahında insanların karşısına bir de bu Korku Gösterisi çıktığı için trafik her zamankinden kötüydü. Otomobiller manevra yapıp yavaşlarken dört bir yanımda kornalar çalıyor, kafalar sağa dönüyordu. Ciddi bir kazada görülen türden bir trafik karmaşası yaşıyordu. Radyoyu dinliyorlarsa az önce uyarıldıkları canavarların köprüdeki buluşmasına çok uzun baktıkları için o sabah birçok sürücü yanlış rampaya girmiştir. İşte, dövmele eti kemiğiyle Tehdit karşılarındaydı.

Soytarı Çingeneler'i tanıyacak kadar yakınlarındaydım. Yaklaşık yirmi kişiydiler ve geç kalanları beklerken kamyonetin etrafında dolanıyorlardı. Trafiğe dikkat ettikleri yoktu ama sırf görünüşleri bile yoldan geçenlerin duraklamasına yetiyordu. Kulüp renkleri dışında, herhangi bir Cehennem Melekleri biriminden farkları yoktu: uzun saçlar, sakallar, kolsuz siyah yelekler ve elbette, birçoğunun gidonuna uyku tulumlarının bağlandığı, minik arka selelerinde kızların miskin ifadelerle oturduğu alçak motosikletler.

El Adobe'ye ulaştığımda saat sekizi çeyrek geçiyordu. Otopark motosikletlerle doluydu. Mataramı kahveyle doldurmak ve kanunsuzların toplanmasına zaman vermek için Oakland'ın merkezindeki bir restoranda durmuştum. Otoparkın büyük kısmını Soytarı Çingeneler doldurmuştu. Elli altmış kişilik bir Cehennem Melekleri grubu ise çoktan Bass Lake'e doğru yola çıkmıştı.

Kendimi tanıttığımda boş bakışlarla karşılaştım. Bunun olaylı bir tur olacağı biliniyordu ve yanlarında bir yazarın olması kimseyi memnun etmemişti. Bu anlaşılırdı. Zaten ben de tura katılıp katılamayacağımı onlara sormamıştım ve Meleklerle birlikte olduğumu düşündükleri takdirde bana bulaşmayacaklarını sanıyordum. Mor bir Harley süren dev gibi bir Kızılderili olan

Buck daha sonra bana, Soytarılar'ın benim polis olduğumu sandıklarını söyleyecekti.

Düşmanlıkları aşikâr ama sessizdi. Yola çıkacakları ana kadar Soytarılarla kalmaya ve ardından diğerlerini yakalamaya karar verdim. Melekler yalnızca birkaç dakika önce yola çıkmıştı ve hız sınırına uyacaklarını biliyordum. Polisin yolun ilerisinde asıl kafikeyi takip ettiğini bildikleri için, geç kalmış birkaç Melek genellikle yüz kırk yüz elli gibi bir hızla otoyolun üç şeridini de kullanarak veya araçları geçmenin başka bir yolu yoksa şerit çizgilerinin üzerinde gazlayarak tur kafiyesini yakalamaya çalışabilir. Ama kanunsuzlar otoyol devriyesinin takibi altında toplu olarak yol alırken hız sınırına uyar ve bir ordu konvoyu gibi düzgün bir formasyon oluşturabilirler.

Melekler yılın büyük kısmında sessizdir. Yaşadıkları topraklarda, kendi iç sahalarında, yerel polis gücüyle ortak bir hayat sürmek zorunda kalırlar. Ama yazları neredeyse her hafta sonu yarım düzine Cehennem Meleği biriminden biri kendi başına yola çıkmaya karar verebilir. Yirmi otuz motorluk bir kafiye olarak yolları gürültüyle aşar, göstermelik bir polis gücü olan küçük bir kente girer ve tek tesellisi bira satışından elde edeceği esaslı bir hasılat olan ama bu hasılatın da her an yıkılabilecek mekânının masraflarıyla silinebileceği talihsiz bir bar sahibinin mekânına korsan çetesi gibi çökerler. Gene de bar sahibinin biraz şansı varsa, birkaç kavga, kırılan bardaklar veya (teşhircilikten kabinlerin birinde grup sekse kadar uzanabilecek) ahlaka aykırı davranışlarla yakasını kurtarabilir.

Tek bir birimin gerçekleştirdiği bu bağımsız baskınlar da genellikle basına yansır ama ortalığın ayağa kalkması ve Meleklerin tüm manşetleri ele geçirmesi her yıl düzenledikleri iki büyük turla (İşçi Bayramı ve Dört Temmuz) olur. Eyaletin dört bir yanındaki kanunsuzlar en azından yılda iki kere bu büyük kapsamlı, delice organizasyonlar için California'nın bir yerlerinde toplanırlar.

Melekler için bu toplu turlar partilemek, gösteri ve dayanışma tatbikatı gibi birçok anlama gelir. "Büyük bir tura çıkana ka-

dar toplamda kaç Melek olduğunu bilemezsin,” diyor Zorro. “Bazıları öldürülür, bazıları kulüpten ayrılır, bazıları kodese düşer ve her zaman kulübe yeni katılan herifler olur. Bu yüzden turlar önemlidir. Kimin senin yanında olduğunu anlarsın.”

Kalabalık bir Melek kafilesini tur güzergâhında tutmak için şart olan disiplinin sağlanması Barger gibi güçlü bir lideri gerektirir. Yol üzerinde her yerde başları belaya girebilir (bunu kabul etmeseler de bir turda onlara heyecan veren asıl olaylardan biri yolda karşılaştıkları vatandaşları ürkütüp sinirlerini bozmaktır). Üstlerinde kulüp renklerini taşımadan, diğer hafta sonu tatilcileri gibi sivil kıyafetlerle ve Ford’larla veya Chevrolet’lerle yola çıkmayı tercih etseler, Körfez Bölgesi’nden Bass Lake’e giderken hiç sorun yaşamazlardı. Ama böyle bir şey söz konusu bile olamaz. Parti kıyafetlerini giyer ve mümkün olduğunca dikkat çekerler.

“Cehennem Melekleri olduğumuz için insanlar zaten bize karşılar,” diyor Zorro. “Bu yüzden onları çıldırtmaya bayılıyoruz. Mesele yalnızca onları ne kadar ifrit ettiğimiz. Kendi yaşam tarzlarına uymayan her şeyden nefret ediyorlar.”

Cehennem Melekleri’ni turda gören herkes, California’nın kırsal bölgelerindeki insanların, yaşam tarzlarına uygun olmadığı için muhtemelen bu manzarayı reddedecekleri fikrine katılacaktır. Bir kanunsuz turu, hareket hâlinde bir hayvanat bahçesidir. Normal, gündelik görüntüsüyle bile trafiğin karışmasına neden olabilecek bir kanunsuz, bir tura sakalını yeşile veya cart kırmızıya boyayıp gözlerini saklayan turuncu motorcu gözlüğü ve burnuna pirinç bir hızma takarak katılabilir. Pelerin giyenler; Apaçi saç bantları, camları aşırı büyük güneş gözlükleri, siperli Prusya miğferleri takanlar da olabilir. Küpeler, *Wehrmacht** şapkaları, Alman Demir Haçları da çoğu zaman üniformanın bir parçasıdır. Yağ lekeli Levis’lar, kolsuz yelekler ve bütün o döv-meler gibi: “Anne”, “Dolly”, “Hitler”, “Karındaşen Jack”, gamalı

* Nazi Almanyasının, *Heer* (ordu), *Kriegsmarine* (donanma) ve *Luftwaffe*’den (hava kuvvetleri) oluşan silahlı kuvvetlerinin genel adı. -çn

haçlar, hançerler, kurukafalar, “LSD”, “Aşk”, “Tecavüz” ve elbette Cehennem Melekleri amblemi.

Semboller, rakamlar, harfler ve ne anlama geldiği bilinmeyen sloganlar içeren daha ezoterik armalar taşıyanlar da vardır. Ama kanunsuzlar muhabirlerle konuşmaya başlayana kadar, bunların çok azı diğer insanlar tarafından biliniyordu. Anlamı ortaya çıkan ilk sembol (marihuana kullanıcılarını belirten) “13” rakamı oldu. “13”, yüzde birci arması kadar yaygındır. “DFFL” (“*Dope Forever, Forever Loaded*”; “Sonsuza Dek Uyuşturucunun Kralı, Sonsuza Dek Kafamız Dumanlı”) ve (doğum kontrolüyle dalga geçen) *Playboy* Tavşanı gibi diğerlerinin anlamları ise *True* dergisi tarafından ortaya çıkarıldı. *True*, farklı renklerdeki pilot kanatlarını da açıkladı: Kırmızı kanatlar, bunu taşıyan kanunsuzun regl olan bir kadına oral seks yaptığını, siyah kanatlar da bunun siyah bir kadına yapıldığını gösteriyordu. Kahverengi kanatlar ise bir kadının anüsüyle oral seksi simgeliyordu.

Californi’da “kamu ahlakını bozmaya yönelik davranışlara” karşı kanunlar bulunmakta ama bir nedenden dolayı bu kanunlar, varoluşları bile kamu ahlakına bir saldırı olan Meleklerle nadiren uygulanmaktadır.

“İnsanların seni görebileceği bir yere girdiğinde, olabildiğince tiksinti verici ve iğrenç görünmek istersin,” diyor bir Melek. “Bizler paryayız. Dışında bırakıldığımız bu topluma karşıyız. Biz de böyle olmasını istiyoruz. Olumlu olan her şeye gülüp geçeriz. Biz dünyanın gözünde piçiz ve onlar da bizim gözümüzde piç.”

“İnsanların bize kötü gözle bakmasını umursamıyorum,” diyor bir diğeri. “Bence devam etmemizi sağlayan da bu. Biz toplumla savaşıyoruz, toplum da bizimle savaşıyor. Bu beni hiç rahatsız etmiyor.”

Dar kafalıları (tercihen metabolizmalarının dengesini bozacak, günlerce uykularında çılgılık atmalarına neden olacak kadar) afallatmak için ne gerekiyorsa yapmayacak çok az Melek vardır ama aynı zamanda, bunda belli bir mizah da bulunmaktadır. Komik Sonny bir keresinde Meleklerin acayip kılıklarını

“bir tür şaka, anlarsın işte, devasa bir maskeli balo gibi,” diye açıklamıştı.

Bu bir ölçüye kadar doğru olmakla birlikte, herkesin (Jackie Gleason şakalarına kahkahalarla gülmekten, kırık bir bira şişesiyle yüzü parçalanmış bir adamın görüntüsüne sessizce kıkırdamaya kadar uzanan farklı düzeyleriyle) Meleklerin mizahını anladığını söyleyemeyiz.

★

ÇETENİN SİĞİNAĞINA YAPILAN BASKINDA TUHAF ŞEYLER BULUNDU

San Diego, 18 Temmuz (UPI) – Geçtiğimiz cumartesi bir motorcu çetesinin merkezine gerçekleştirilen ve üç üyenin narkotik madde bulundurmak suçuyla tutuklandığı baskında, dört tabut, iki mezar taşı ve Nazi sembolleri bulundu. Polisten alınan bilgilere göre, mekânda 1.5 metre yüksekliğinde bir taht, içi doldurulmuş bir baykuş, oryantal bir cellat kılıcı ve motosiklet kupaları da vardı.

★

O sabah El Adobe’de kimsenin kahkaha attığını hatırlamıyorum. Geç gelenler mekânın otoparkında toplanmaya devam ediyordu; yalnız gitmektense, mümkün olan en kalabalık topluluğa ulaşılması için bekleyip birlikte yola çıkmaya karar vermişlerdi. Arada sırada kanunsuzlardan biri motorunun önünü kaldırıp kısa bir gösteri yapıyordu. Diğerleri son dakika karbüratör ayarlarıyla meşguldü. Yapacak bir şeyi olmayanlar ise sessizce motorlarının yanında duruyor, sigara içiyor veya elden ele geçen bira kutularını kafaya dikiyorlardı. Soytarıların başkanı Bill, Meleklerin Hayward biriminin başkanı Kirli Ed’le birlikte, derin düşüncelere dalmış bir hâlde bir haritayı inceliyordu. Soytarıların başkan yardımcısı ve sözcüsü olan Hutch ise yanında iki Melekle arabamın dibinde durmuş, radyoda haberleri dinliyordu. “Moruk,

oradaki orospu çocukları kafayı iyice sıyırmış,” dedi bir Melek. “Umarım kadınlarını saklamaya falan kalkışmazlar.”

Polislerle köpeklerden oluşan bir acil durum biriminin onları beklediği yönündeki (radyo bültenleriyle daha da kesinlik kazanan) bilgi şimdiden tura farklı bir hava kazandırmıştı. Normalde “hatunlarını” da yanına alacak birçok kanunsuz, kolluk kuvvetleriyle ciddi bir çarpışma olasılığını düşünerek kadınları götürmemeye karar vermişti. Bir taşra kentinde nezarete düşmek tek başınızayken bile yeterince kötü bir şeydi ama avukatları ve kefalet ücretini yatıracak kişileri arayabilecekleri evde olmaları yerine, kadınlarının da aynı nezarete kapatılması, Meleklerin zaman içinde kaçınmak gerektiğini öğrendikleri çifte bela anlamına geliyordu.

Uzun yıllardır turlara sevgilileriyle birlikte katılan Sonny, Terry, Minik, Tommy ve Zorro gibi kanunsuzların bile yola yalnız çıktıklarını öğrendiğimde, bu turda gerçekten sorun çıkabileceğini düşündüklerini anladım. Ama geçmişte sıklıkla yaptıkları gibi beladan kaçınmaya çalışmak yerine bu defa tam üzerine gitmeye kararlıydılar. “Bass Lake için ölüp bitmiyoruz,” demişti Barger. “Ama gazetelerle radyolarda çıkan, bizi orada beklediklerine dair bütün haberlerin ardından geri adım atamayız. Bu turu yapmak zorundayız, yoksa bize bir daha asla rahat vermezler. Bela istemiyoruz ama bela çıkarsa da, Tanrı şahidimiz olsun, kimse korkup kaçtığımızı söyleyemez.”

Otoparkta bu türden konuşmalar sürerken, saatin sekiz buçuk olduğunu haber veren bildirimin ardından radyoda “A World of Our Own” adlı rock şarkısı çalmaya başladı.

Kendimize bir dünya kuracağız,
Başka kimseyle paylaşmayacağımız,
Tüm kederlerimizi geride bırakacağız.

Şarkı, otoparktaki manzaranın donmasına neden oldu. Arabamda oturmuş, aslında yataklarımızda olmamız gereken buz gibi bir sabahta ordu malı mataramdan kahve içerken, şarkının

sözlerini parçası olduğum sahneye uydurmaya çalıştım. İlk başta, iyi bir ritme sahip bir başka yeni yetme hayali gibi göründü:

Ve bulacağını biliyorum,
Huzur olacak orada,
Bize ait bir dünyada yaşadığımızda.

Bize Ait Bir Dünya... O anda, hiç kimsenin karşı koyamayacağı, kendi doğrularına sahip adamların oluşturduğu gürültücü bir topluluğun içinde, bunun tam ortasında olduğumu anladım. Yükselişte olan acayip serserilerle, Devasa Dövüşçülerle, Yabani-lerle, Kanunsuz Motorcularla...

Her an bir yönetmenin ortaya çıkıp elindeki kartları sallayarak, “Kestik!” veya “Motor!” diye bağırabileceğini hissediyordum. Gerçek olamayacak kadar tuhaf bir sahneydi. Oakland’da huzurlu bir cumartesi sabahında boktan bir barın önünde, sırtlarında “Cehennem Melekleri” ve “Soytarı Çingeneler” yazan armalarla insanlığın bu şeytani türü bir araya toplanmıştı. Her yıl düzenledikleri Bağımsızlık Günü pikniği (Hollywood için aşırı ölçüde rezil olan bir Canavarlar buluşması; Brando’nun çoktan ünlü yaptığı delice-kıyak melodramatik sahnenin kaba bir parodisi) için yola çıkmanın gerginliğini taşıyorlardı.

Ama bu aksiyon *Time*, *Newsweek* ve *The New York Times* tarafından tasdiklenmişti. En azından bu kadar gerçektir. Grant Wood buna *Amerikan Moderni* başlığını atabilirdi. Ama burada sanatçılar yoktu. Fotoğrafçılar veya New York basını için çalışan muhabirler de. Radyoda, bir California tatil beldesinin beş yüz motorlu haydut tarafından yıkılmak üzere olduğuna dair delice haberler çıkıyordu ve ortalıkta, olayları kendi gözleriyle görüp yazacak bir haber ajansı muhabiri bile yoktu. Sonradan anlaşılacağı üzere, basın haberleri polisten, telefonla alıyordu. Turun öncesinde yayımladıkları onca kışkırtıcı haberin ardından bu da tuhaf bir durumdu.

Nihayet Soytarıların başkanının komutu üzerine gürültüyle otoparktan ayrıldık. Liderler caddeye çıkarken diğerleri de mo-

torlarını bağırtarak peşlerine takıldı. Ama bu gürültü neredeyse hemen kesildi. Kafiye birkaç blok ötedeki otoyola çıktığı anda motorcular ikili düzene geçerek hızlarını yüze sabitlediler. Asık suratlarda kararlı bir ifade vardı. Kimse konuşmuyordu.

★

Karşınızda hiçbir kimliği olmayan bir adam var. Ama bu gece Los Angeles Polis Teşkilatı ve Los Angeles İtfaiye Teşkilatı'nın canını sıktı bu adam. Ulusal Muhafızlar'ın çağrılmasına neden oldu. Bu gece bu adam birisi oldu. Bu gece onun bir kimliği var.

–G. Mansfield Collins,
1965 ayaklanmasının ardından konuşan
bir Watts papazı

★

Uzun yıllardır ortaya çıkan en kötü şöhretli topluluk olarak kanunsuz motorcuların Bass Lake Turu'nun, korku içindeki vatandaşların yol kenarında toplanmasına neden olması kaçınılmazdı. 50. Otoyol üzerinde yaklaşık on bir bin nüfuslu bir kent olan Tracy'de, insanlar kafiyei görebilmek için dükkânlardan dışarı fırladılar. Kanunsuzlar kentin içinden geçerken, bira almak için kafiyeiden ayrılıp klimalı bir içki dükkânına girmiştim. “Yüce Tanrım!” dedi tezgâhtar. Koşarak gidip kapıyı açtığında, sokaktan gelen gürültü ve sıcak hava dükkâna doldu. Birkaç dakika boyunca, yanına gelen bir müşterinin kolunu tutarak kanunsuzların geçişini izledi. Tracy kentinin merkezi motosikletlerin gürültüsü dışında sessizdi. Kanunsuzlar bir geçit törenindeymiş gibi, ikili düzenlerini bozmadan, hiç konuşmadan, ifadesiz suratlarla, yavaşça ana caddeden geçtiler ve kentin doğu sınırına ulaştıkları anda hızlarını yeniden 100'e çıkarıp gözden kayboldular.

Central Valley'de, 99. Otoyol üzerinde bulunan Modesto'da ise halk kaldırımları çoktan doldurmuş ve fotoğrafçılar da kent merkezindeki kavşakları tutmuştu. Burada çekilen fotoğraflardan bazıları daha sonra Associated Press tarafından yayımlandı. En son Batı Yakası tarzından yorgun düşmüş kent halkının

bir yerlere kaçmakta olduğu, California'da Bağımsızlık Günü'nü gösteren harika fotoğraflardı bunlar.

Kanunsuzların oluşturduğu ana gruplar kanunlara uygun bir ihtişamla Bass Lake'e doğru yol alırken, diğerlerine yetişmek için acele eden geç kalanlar ve duble-sert bağımsızlar da vardı. Manteca sapağının yakınlarında, El Cerrito merkezli Cellatlar'ın (Hangmen) üyesi olan dört motorcuyla karşılaştım. Trafiğin içinde, ansızın dikiz aynamda belirdiler. Seslerini duymadan geldiklerini gördüm ve güneşli sabahın huzurunu, radyomun sesini bastıran motor gürültüleriyle bozarak, göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir sürede aramızdaki mesafeyi kapattılar. Artık arabamın yanındaydılar.

Trafik bir itfaiye aracına yol verir gibi sağa kaydı. Önümde, bagaj kısmında çocukların olduğu steysin vagon bir aile arabası vardı. Çocuklar, Cellatlar geçerken heyecanla parmaklarını kaldırıp kanunsuzları gösterdiler; neredeyse uzanıp dokunacak kadar yakınlardı. Trafik yavaşlarken motorlar o kadar yüksek bir hızla geçip gitti ki bazı insanlar alçaktan uçan bir ilaçlama uçağının geçtiğini düşünmüş olabilir. Ama bir ilaçlama uçağı geçmiş olsaydı bile, bu durum anlık bir irkilmenin haricinde kimsenin kafasına takılmazdı. Kanunsuzların birdenbire ortaya çıkışını bu kadar sinir bozucu kılan, buraya ait olmamalarıydı. Central Valley, sağlık fişkırıran, zengin bir tarım bölgesidir. Yol boyunca elle yazılmış tabelalar, tahta tezgâhlarda satılan taze mısır, elma ve domateslerin reklamını yapar; tarlalarda saban izleri boyunca yavaşça ilerleyen traktörlerin sürücüleri güneşten korunmak için koltuklarının üzerine sarı şemsiyeler takmıştır. Bu topraklarda, ilaçlama uçakları kadar, atlar ve sığırlarla da uyumlu bir atmosfer hâkimdir. Ama kanunsuzlar buna dahil değildir. Yanımızdan geçen Cellatlar, Georgia Eyalet Panayırı'nda Siyah Müslümanların oluşturduğu bir kalabalık kadar alakasız bir manzara yaratmıştı. Büyük şehirlerin bar cemaatinden olan bu mültecilerin Norman Rockwell'in topraklarından geçerken sunduğu görüntüyü kabullenmek hiç kolay değildi. Arsızcaydı, doğal değildi, kibirliydi.

11

Ayaktakımı ve yarı eğitimliler, biçimsizler ve tamamlanmamışlar, mantıksızlar ve uyumsuzlar... enfes insanlığın bu sonsuz biçimleri olmasaydı, ufukta böylesine geniş bir gülümseme de olmazdı.

–Frank Moore Colby, *Imaginary Obligations*
[Hayali Zorunluluklar]

*

Topluluk olarak, Cehennem Melekleri genellikle kasten aptalca davransalar da beceriden yoksun oldukları söylenemez ve gruplar hâlinde yolculuk etmeyi tercih etmeleri yalnızca gösterişle ilgili değildir. Bu durum kolektif kişiliklerindeki çarpıklıklarla, bozukluklarla da ilgili değildir. Şüphesiz bunlar da göz ardı edilemeyecek etmenlerdir ama asıl neden salt pragmatiktir. “Polislerin seni rahat bırakmasını istiyorsan onları biraz sarsmalısın,” diyor Barger. “On beşten az motorla karşılına çıktığımızda tepemize çökerler. Ama yüz veya iki yüz motor olduğumuzda, peşimize yol boyunca bize eşlik edecek kahrolası bir ekip arabası takar, biraz saygı gösterirler. Polisler de diğer herkes gibidir. Başa çıkabileceklerinden daha fazla belaya bulaşmak istemezler.”

Bu durum, zaten 1963’te bir Cehennem Melekleri toplantısına ev sahipliği yapmış olan Bass Lake için kesinlikle doğrudur. Bu toplantı yerel bir kilisede saygısızca bir taşkınlıkla sonuçlandı. Geçmişte belde halkının bu şekilde rencide edilmesi (ve turiz-

min olumsuz etkilenebilecek olmasından duyulan korku) nedeniyle, Madera County emniyet teşkilatı Meleklerle mücadelede yeni bir taktik kullanmaya karar verdi ve bölge savcısı Everett L. Coffee, kanunsuzları sonsuza dek Madera'nın dışında tutmak için tasarlanan "yasal bir sınırlama emri" hazırladı. En azından genel olarak fikir buydu.

Öğlen radyodan verilen son dakika haberleriyle, birkaç kalabalık Cehennem Melekleri grubunun gerçekten Bass Lake'e doğru gittiği açıklık kazandı. Gerçi, California'nın kuzeyinde ve güneyinde halen "istilaya hazırlanan" yerleşim birimleri olduğuna dair haberler de geliyordu. Bunun nedeni, farklı basın kuruluşlarının, yola çıkan Cehennem Melekleri'nin sayısının beş yüz ile bin arasında olduğuna birbirlerini inandırmasıydı. Bu yüzden iki yüz Meleğin Bass Lake'e doğru yol aldığı öğrenildiğinde hem basın hem de polis, diğerlerinin başka bir yere saldırmak üzere olduğuna kanaat getirdi. Beş altı Frisco Meleği Marin County'ye girdikleri anda etrafları, bunun yaklaşan koca bir ordunun öncü grubu olduğunu düşünen şerifin adamları tarafından sarıldı ve kanunsuzları takip etmeye başladılar (acı gerçek ise bu kanunsuzların, belaya bulaşmamak için tura katılmaktan vazgeçen ve huzurlu bir hafta sonu geçirmek için başka bir yere gitmeye karar veren Fransız ve Box Shop'tan diğer birkaç Melek olmasıydı. Sonradan anlaşılabileceği üzere, Bass Lake'e gitselerdi daha az taciz edileceklerdi).

Melekler "birlikten kuvvet doğar" politikalarını desteklemek için kanıta gereksinim duyuyorduysa, bunu Dört Temmuz'da elde ettiler. O gün kanun kuvvetlerinin dokunamadığı tek kanunsuzlar, asıl kafiyle Bass Lake'e gidenler oldu. Kendi başlarına başka yönlerde giden küçük gruplar eyaletin dört bir yanında durduruldular, üzerleri arandı ve ceza yediler. Dört Temmuz'un ardından, Meleklerin görüldükleri yerlerden gelen haberler doğrultusunda dikkatli bir şekilde gerçekleştirilen sayım, toplam rakamlarının (diğer kulüpler dahil olmak üzere) üç yüzün altında olduğunu gösterdi. Diğer yedi yüz kanunsuzun Dört Temmuz

bayramını nerede geçirdiğini bilen yok; Başsavcı Lynch bunu biliyorduyorsa bile, hiçbir şey söylemedi.*

Oakland'la Bass Lake arasındaki yolun aşağı yukarı ortasında kalan Modesto yakınlarında, radyodan, kanunsuzların beldeye girmesini engellemek için barikatların kurulduğunu duydum. Bu haberi aldığım sırada, Meleklerle Soytarılar'ın oluşturduğu kafilenin biraz ilerisinde ve ben gelmeden önce El Adobe'den yola çıkan asıl Cehennem Melekleri kafilesinin gerisindeydim. Haberler ciddi bir çarpışmanın kaçınılmaz olduğunu gösterdiğinden, asıl katile Bass Lake'e ulaştığı sırada orada olmak istiyordum.

U.S. 99 üzerinden Bass Lake'e gitmenin iki yolu vardır. Meleklerin güneye inip Madera'dan geçtikten sonra, Yosemite'nin içlerine uzanan, düzgün asfaltlanmış geniş bir otoyol olan California 41'e gireceklerini biliyordum. 80 kilometre kısa olmasına rağmen, dağlardan geçen diğer güzergâhın ise yarım yamalak asfaltlanmış tali yolların oluşturduğu bir labirentten farkı yoktur. Bu yol Merced'den başlayıp Tuttle, Planada, Mariposa ve Bootjack'e tırmanır. Haritaya göre, son 30 kilometre çakıl kaplı bir keçi yolu gibi görünüyordu. San Francisco'dan beri arabam garip sesler çıkarmasına ve titreşimler hissetmeme rağmen, Merced'de sola kırdım ve dağ eteklerinin arasında uzun bir hız treni rotasını andıran yol boyunca gazı kökledim. Bass Lake'e gitmek isteyen kanunsuzlardan yalnızca ikisi (her ikisi de başıboş motorculardı) benimle aynı yola girme hatasına düşmüştü. Gördüğüm ilk kanunsuz, Mormon Bar civarındaki antik bir benzin istasyonunda yere açtığı haritayı inceliyordu. Arkasında bir kızın olduğu diğeriyse Mariposa'ya tırmanırken acı acı bağırtdığı motoruyla yanımdan geçip gitti. Sıcaklığın kırk dereceye ulaştığı öğle saatlerinde kahverengi California tepeleri her an alev alabilirmiş gibi

* California Başsavcısı Lynch, Cehennem Melekleri hakkında konuşmayı ısrarla reddetmektedir. Bu konu onu rahatsız ediyormuş gibi görünüyor. Ülkenin en yüksek nüfuslu eyaletinin başsavcısı olarak kendisi, sükûtin altın olduğu yönündeki teorinin canlı bir örneği. California Valisi Brown ise Lynch'in yakın bir arkadaşı ve destekçisidir.

görünüyordu. Bölgedeki tek yeşillik, vadiye bakan bodur meşe ağaçlarının oluşturduğu küçük kümelerdi. Bu konuda bilgi sahibi olduğunu iddia eden insanlara göre bu minik, boğumlu ağaçlar yalnızca California ve Kudüs'te bulunuyor. Öyle ya da böyle, bu ağaçlar çok kolay tutuşur ve aşağıdaki çayırılık alanda bir yangın başladığı takdirde itfaiye ekiplerinin asıl görevi alevlerin, gergin bakirelerden kurulu bir ordu gibi kuru rüzgârla salınan, bir yangın fırtınası için tek bir kıvılcım bekleyen bu meşe ağaçlarına ulaşmasını engellemektir.

Bir itfaiye aracının arkasında yavaşça ilerlerken, ikinci kanunsuz aslında geçiş yapabileceği bir boşluk olmamasına rağmen beni hızla geçip yoluna devam etti. Belli ki ağır tırmanış temposundan sıkılıp Harley'ini ikinci vitesine almıştı ve beni geçtikten sonra da vitesini üçe attı. İtfaiye aracındaki adamlar birdenbire yolun ortasına bir kutup ayısı çıkmış gibi bakıyorlardı. Motor göz açıp kapayıncaya kadar bir sürede kaybolsa da vites değiştirirken çıkardığı sesler, üzerimizden geçen bir jetin uğultusu gibi rüzgârda asılı kaldı. O kısacık anda, itfaiyeciler saçı sakalı birbirine karışmış motorcuyu, benzin deposunun üzerindeki gamalı haçı ve arkasındaki kızı görmüşlerdi. Bu, dağlara alışmış gözleri için öylesine tuhaf bir manzaraydı ki ancak alık alık bakabilmişlerdi.

Mariposa'nın birkaç kilometre batısında, dağların derinlerinde, radyoda bir başka haber bülteni kulağıma çalındı: "Cehennem Melekleri motosiklet kulübü Bass Lake'e ulaştı ve kulüp üyelerinin tatil beldesine girmeye çalıştıkları bildirildi. Mahkemeden çıkarılmış uzaklaştırma kararına sahip olan yetkililer, uzun bayram hafta sonu boyunca motorcuları bölgenin dışında tutmak için barikatlara adam yerleştiriyor."

Barikatlar doğru bir stratejiyle kurulduysa, milli parktaki halka açık kamp alanlarına ulaşımı keserek toplu bir buluşmayı engelleyebilir ve kanunsuzları, gerçekleştirmek istedikleri toplantının tabiatı gereği, bir ilçe veya belediyenin yerel yönetmeliklerini çiğneyecekleri kesin olan yerlerde toplanmak zorunda

bırakabilirlerdi. Milli park sınırından hemen önce, Oakhurst'te kurulan bir barikat, durmak zorunda kalacakları için Meleklerin otoyolda ulaşımı engellemek veya otoyoldan çıkmaya çalışırlarsa özel mülk olan arazilere girmek suçuyla tutuklanmalarına imkân tanıyabilirdi. Biraz hayal gücüyle, barikatlar kanunsuzların bir grubunu güneye, diğeriniyse kuzeye yönelmek zorunda bırakabilirdi. Bass Lake'te Cehennem Melekleri toplantısını engellemek için yetkililerin başvurabileceği yöntemler sınırsızdı. Öyle ya da böyle, aynı eski hikâyeye söz konusuydu: Polis en az beş yüz vahşinin ortalığı ayağa kaldırmasını bekliyordu ve barikatlar onları durdurabilirdi. Ama ne kadar süre için? Peki sonra ne olacaktı? Meleklerin partilemek için 320 kilometre yol yaptıktan sonra, gidecekleri yere 20 kilometre kalmışken bir barikat yüzünden gerisingeri dönmelerini beklemek saflıktan başka bir şey değildi. Böyle bir durumda şiddet olaylarının patlak vereceğine, önemli bir otoyol üzerinde kanlı bir çarpışmanın yaşanacağına ve bunun da tatilcilerin oluşturduğu kilometrelerce uzanan bir trafik sıkışıklığına neden olacağına şüphe yoktu. Diğer seçenek kanunsuzların geçmesine müsaade etmekti ama bu da beraberinde getirdiği trajik olasılıklar nedeniyle endişe vericiydi. Ortada tam bir ikilem vardı ve bu, Madera County'nin yasal-sosyal düzeneği için ciddi bir sorun teşkil ediyordu.

Bass Lake'e nasıl gidebileceğimi sormak için Mariposa'da bir benzin istasyonunda durduğumda, on beş yaşlarında bir oğlan olan pompacı ciddi bir ifadeyle başka bir yere gitmemi tavsiye etti. "Cehennem Melekleri Bass Lake'i yıkacak. *Life*'ta onlarla ilgili bir haber çıktı. Yüce Tanrım. Durum böyleyken neden birisi Bass Lake'e gitmek ister ki? Korkunç herifler. Orayı yakıp yıkacaklar."

Çocuğa karateci olduğumu, biraz aksiyona girmek için oraya gitmek istediğimi söyledim. İstasyondan ayrılırken, çocuk kendime dikkat etmem, riske girmemem için beni uyardı. "Melekler sandığından çok daha kötü," dedi. "Onlara tüfek doğrultursan namlunun üzerine koşarlar."

Yolun sonraki kısmı, Lewis ve Clark'ın* günlüğünden çıkmış gibiydi. Arabam o kadar zorlanıyordu ki hafta sonu bitmeden onu bir yerlerde bırakmak ve San Francisco'ya gamalı haçlı kamyonlardan biriyle dönmek zorunda kalacağımı düşünüyordum. Dereleri aştığım anların arasında, kayıt cihazıma, böyle bir kırsal bölgede şehirden gelen psikopatlardan kurulu bir çeteyi aramamın ne kadar tuhaf olduğunu anlatarak kendimi eğlendiriyordum. Üzerinde olduğum yola haritada bir numara bile verilmemişti. Arada sırada metruk bir ahşap kulübenin veya bir altın madeni kuyusundan geriye kalanların yanından geçiyordum. Radyo dışında, kendimi Montana'nın kuzeyindeki Mission Dağları'nın zirvelerinde** dolanan yalnız bir kaçak avcı kadar medeniyetten uzakta hissediyordum.

Öğlenin ikisinde, Bass Lake'in güneyindeki 41. Otoyol'un düzgün asfaltına ulaştım. Haberleri dinlemek için radyo kadrânını çevirirken bir sosisli tezgâhının önünden geçiyordum; o sırada, dikkat çekici bir şekilde yolun kenarına park edilmiş iki kanunsuz motorunu gördüm. U dönüşü yapıp motorların yanında durduğumda, Gut'la Akbaba uzaklaştırma kararı konusunda kara kara düşünüyorlardı. Eskiden Berdoo biriminden olan Akbaba, kulübe figüran ajansından gönderilmiş gibi görünen, sapına kadar bir Cehennem Meleğidir. Tehlikenin, müstehcenliğin, zarafetin ve hareket eden her şeye yönelik içten bir güvensizliğin tuhaf bir birleşimidir. Fotoğrafçılara her zaman sırtını döner ve gazetecilerin, hiçbir Meleğin asla geçmeye kalkışmayacağı dipsiz bir hendeğin karşı tarafındaki Derin Polis'in ajanları olduğunu düşünür (bir Melek bu hendeği ancak tutsak olarak geçer ve o zaman da diğerlerine ders olması için bu kanunsuzun elleri kesilecektir). Akbaba'nın güzel bir tutarlılığı vardır: İnsanların arasında her zaman okları havaya kalkmış bir kirpi gibidir. Kısa süre

* Meriwether Lewis ve William Clark. ABD Başkanı Jefferson tarafından 1803-1806 yılları arasında, Fransa'dan satın alınan Louisiana bölgesini keşfetmeleri için görevlendirilmişlerdir. -çn

** Burası Birleşik Devletler'de, yaklaşık dört yüz üyesi olan en büyük boz ayı çetesinin topraklarıdır.

takıldığı bir kız arkadaşının onun adına aldığı çekiliş biletine yeni bir otomobil çıkarsa, haberi aldığı anda bunun kendisinden vergi ödemesi koparmak için çevrilen bir tezgâh olduğuna karar verir. Kızı birileri tarafından tutulmuş orospunun teki olarak mimler, çekiliş sponsorunun ağzını burnunu kırar, otomobili de beş yüz adet Seconal ve altın kabızalı bir üvendiryle takas eder.

Akbaba'yı severim sevmesine ama Meleklerin haricinde, onun on iki saat aralıksız dayaktan daha iyi bir şey hak ettiğini düşünen hiç kimseyle karşılaşmadım. *Saturday Evening Post*'ta yayımlanacak makalesi için araştırma yaptığı sıralarda bir sabah beni arayan Bill Murray'yi, röportaj için Sonny Barger'ın Oakland'daki evine gitmesinde sorun olmayacağına ikna ettim. Sonra da telefonu kapatıp uykuya geri döndüm. Birkaç saat sonra telefonum çaldı. Murray öfkeyle bağıırıyordu. Dediğine göre, sessiz sakin bir şekilde Barger'la konuşurlarken, birdenbire karşısına gözlerinde deli bir bakış olan sayko herifin teki dikilmiş ve budaklı bir bastonu burnunun altında sallayarak, "Sen de kimsin amına koyayım?" diye bağırırmıştı. Murray'nin tarif ettiği saldırı-ganı tanıdığım hiçbir Meleğe benzetemediğimden, Sonny'yi arayıp ne olduğunu sordum. "Akbaba'ydı ya," dedi gülerek. "Nasıl bir adamdır bilirsın."

Gerçekten de öyle. Akbaba'yla tanışan herkes onun nasıl bir adam olduğunu bilir. Akbaba'yla tanışmasının ardından Murray'nin sakinleşmesi birkaç saat almıştı ama haftalar sonra (olanlar üzerine derinlemesine düşündüğü günlerin ve araya giren 5.000 kilometre mesafenin ardından) halen bu olayın etkisinden kurtulamamış olmalı ki bunları yazdı:

Dostane bir havada sohbet ettiğimiz yaklaşık yarım saatin bir noktasında Barger sırtarak, "Eh, şu âna kadar hiç kimse hakkımızda iyi şeyler yazmadı ama biz de hiçbir zaman yazılabilecek iyi şeyler yapmadık," dedi. Ama aralarında Oakland biriminin komiserliğini yapan cüsseli bir adam olan Minik'in de bulunduğu dört beş Melek eve

uğrayıp Barger'la sohbetimize katıldığında o âna kadar süren keyifli hava belirgin bir şekilde değişmeye başladı. Bu Meleklerden biri olan, Akbaba adındaki, asık suratlı, kara sakallı genç adamın kafasında fötr şapka ve elinde bir yerlerden bulduğu bir baston vardı. Konuşurken sallayıp durduğu bastonla arada sırada beni dürtüyordu. Ona bakarken, bu bastonu birinin üzerinde kullanmaktan çok keyif alacağını hissettim. Bunun için odadaki tek aday da bendim. Barger'la diğerlerinin bana saldırmayacaklarını biliyordum ama Akbaba bastonla bana girişirse, ciddi bir şekilde yaralanmadan önce onu durdurabileceklerine güvenemezdim. Böyle bir durumda Akbaba'ya karşı koymak aptallık olurdu çünkü bunu yaparsam, kulüp kanunları diğerlerinin de Akbaba'ya katılmasını gerektirirdi ve beni mahvederlerdi. Ciddi bir tehdit hissediyordum ve kaçıyor muşum gibi görünmeyeceğim (bu da ölümcül bir hata olurdu) bir an yakaladığım anda Sonny'yle vedalaşıp evi terk ettim.

Murray'den alıntı yapmamın nedeni beni bir şekilde dengelediğini hissetmem. Murray'nin Meleklerle bakış açısı benimkinden çok farklıydı. Onu gerçekten korkutan tek kişi Akbaba'ydı. Diğerleri yalnızca irkilmesine neden olmuştu. Cehennem Melekleri'nin varoluşu, Murray'nin doğru ve düzgün değerlendirdiği her şeye hakaretti. Bu konuda haklı olabilir ve bir açıdan haklı olmasını da umuyorum çünkü arada sırada onunla hem-fikir olmak bana (kültür ve eski dünyanın sağlamlığı adına) bir tatmin hissi veriyor.

Aslında Akbaba o kadar tehlikeli biri değildir. Keskin bir dramatik hissiyata sahiptir ve tuhaf aksesuarlara düşkündür. Murray'nin bahsettiği fötr şapka, madras bantlı pahalı bir hasır Panama şapkasıdır. San Juan'ın en iyi mağazalarında 18 dolara satılan bu şapka, Karayiplerde Amerikalı işadamları arasında revaçtadır. Murray'nin bir nevi dayak sopası olarak gördüğü

baston ise Akbaba'nın üniformasının, yani imajının ayrılmaz bir parçasıdır. Zorro'yla birlikte, Akbaba da gösteriş düşkünü Meleklerden biridir. Üzerinde taşıdığı kulüp renkleri ve bakımlı kara sakalı dışında, neredeyse bir üniversiteli gibi görünür. Yirmilerin sonlarındadır; uzun boylu, zayıf, düşüncelerini doğru düzgün ifade edebilen biridir. Gündüzleri şakalaşabileceğiniz kadar rahat bir adamdır ama hava kararırken, dolunay bir kurtadamı nasıl etkilerse onu da az çok aynı şekilde etkileyen Seconal'lerini yutmaya başlar. Gözleri kararır; müzik kutusunda çalanlara homurdanmaya, parmaklarını çıtlatmaya, mekânda tedirgin edici bir şekilde dolanmaya başlar. Gece yarısına doğru ise gerçek bir tehlikeye, çarpacak bir şey arayan bir şimşeğe dönüşür.

Akbaba'yla ilk karşılaşmam, Bass Lake sınırının dışındaki sosisli tezgâhında oldu. Gut'la birlikte bir piknik masasına oturmuş, az önce ellerine tutuşturulan beş sayfalık resmi belgeyi anlamaya çalışıyorlardı. "Coarsegold'da yolu barikatla kapatmışlar," dedi Gut. "Oradan geçen herkese bunlardan bir tane veriyorlar. Verirken de fotoğrafını çekiyorlar."

"Orospu çocuğu!" dedi Akbaba.

"Kim?" diye sordum.

"Lynch denilen piç. Bu onun işi. O ucuz serseriye elime geçirmek için neler vermezdim." Birdenbire belgeyi masanın üzerinde bana doğru itti. "Al, *kendin* oku. Bunun ne demek olduğunu söyleyebilir misin bana? Söyleyemezsin amına koyayım! Hiç kimse bundan bir bok anlamaz!"

Belgenin başlığı "İHTİYATİ TEDBİR KARARININ NEDEN ALINMAMASI GEREKTİĞİNİ VE GEÇİCİ UZAKLAŞTIRMA KARARI VERİLDİĞİNİ GÖSTEREN MAHKEME KARARI"ydı. Davacı, "California Eyaleti Halkı"; davalılar ise, "Bireysel olarak ve CEHENNEM MELEKLERİ, YÜZDE BİR-CİLER, TABUTTAN KAÇANLAR, ŞEYTANIN KÖLELERİ, DEMİR ATILAR gibi tüzel kişiliği olmayan birliklerin adları ve armaları altında toplu olarak, kimliği belirsiz erkekler (1'den 500'e) ve kimliği belirsiz kadınlar (1'den 500'e)" idi.

Uzaklaştırma kararının amacı gayet açıktı ama kullanılan dil, (herhalde 1950'lerin sonlarından kalma sararmış bir gazete kupüründen alınan) davalıların listesi kadar muğlak ve arkaikti. Esasen geçici tedbir kararına denk gelen bu belge, bir nüshasını polisten alırken fotoğrafı çekilen herkes için yasal geçerliliğe sahipti ve (1) bir kanun, yönetmelik, talimatnamenin ihlali veya kamu huzurunu bozmaya yönelik bir eylemde, (2) uygun-suz veya saldırgan bir davranışta, (3) silah olarak kullanmak amacıyla cop, sapan, sopa, kısa namlulu tüfek, metal muşta, sustalı bıçak, lastik zinciri ve her türlü ateşli silahın taşınması veya bulundurulması durumunda uygulanabilirdi.

Belgede emrin yayınlanma nedeni olarak, iki yıl önce Little Church in the Pines'ta* gerçekleşen olay gösteriliyordu: "Davalılar sarhoştı... söz konusu kiliseye, yanlarında yetkili biri olmadan izinsiz girdiler; koro cüppelerini gasp ettiler; iğrenç, edepsiz bir dil kullanarak kilisenin içinde yürüdüler ve motosikletleriyle gezdiler. Belirtilen zamanda ve yerde, şerif yardımcısının, söz konusu cüppeleri geri almak için söz konusu davalıları tehdit etmesi (*aynen alıntılanmıştır*) gerekliliği doğdu."

Belgenin ikinci sayfasında, bu birliklerin üyelerinin "bir araya geldikleri bölgeleri göz korkutma, saldırı ve saldırgan olan diğer yollarla hâkimiyetleri altına almaya çalıştıkları; bu tür durumlarda alışlageldiği üzere yaşanan şiddet olaylarının yaralanmalar ve olası can kayıplarıyla sonuçlandığı; vatandaşların bu şiddetten kaçınmak için başvurabileceği tek makul yolun evlerinde kalmak veya davalı birliklerin üyelerinin bulunduğu bölgeden uzaklaşmak olduğunun California Eyaleti'nde çok iyi bilindiği" şeklinde dokunaklı bir not yer alıyordu.

Akbaba'yı çok eğlendiren bir şekilde, belgenin ne anlama geldiğini açıklayamadım (birkaç hafta sonra San Francisco'da belgeyi benim için yorumlamaya çalışan bir avukat da bunda başarısız oldu). Sonradan anlaşılacağı üzere, Madera County polisi

* 1989'da Ulusal Tarihi Yapılar Listesi'ne alınan, 1902-1908 arasında inşa edilen tarihi bir kilise. -çn

de belgeyi açıklayamıyor ama belgenin kendilerince tercümesini yaptıkları yol üzerinde durum nispeten netlik taşıyordu: Sorun çıkacağına yönelik ilk işaretle, motosikletli herkes tutuklanıp nezarete atılacak, kefaletle serbest kalmaları da engellenecekti.

Bu gelişmeler nedeniyle, Gut öfkeli olmaktan çok sıkındı. “Sırf sakalım var diye,” diye mırıldandı. “Beni hapse atmak istiyorlar. Bu ülke nereye gidiyor?” Bu soruya verebileceğim bir yanıt düşünürken, otoyol devriyesine ait bir ekip arabası oturduğumuz yerin 3 metre ilerisinde durdu. Onları gördüğüm anda masadaki mahkeme emrini aceleyle önümdeki bira kutusuna sardım. İki polisin gözleri üzerimizdeydi; aracın ön panelinde bir tüfek duruyordu. Telsizlerinden yükselen tiz, cızırtılı ses muhtelif Cehennem Melekleri gruplarının hareketlerini bildiriyordu: “Fresno’da bildirilen bir tutuklama yok... 99. Otoyol üzerinde kalabalık motorcu grupları... yirmi kişilik bir grup Bass Lake’in batısındaki barikatta durduruldu...”

Polislere telsizden “uygun müdahalede bulunmaları” emri gelirse cihazı görmelerinin üçümüzü birden vurmalarını engelleyebileceğini umarak, ses kayıt cihazıma konuşuyormuş gibi görünmeye çalıştım. Gut tahta sandalyesine çöküp portakallı meyve suyunu yudumlayarak gökyüzüne bakmaya başladı. Akbaba ise öfkeden titremesine rağmen kendini kontrol altında tutmayı başardı. Aralarındaki yüzeysel benzerlik çarpıcıydı. İkisi de uzun boylu ve inceydi, uzun yol için giyinmişlerdi. Çok hırpani bir hâlleri yoktu; sakalları bakımlıydı, saçları orta uzunluktaydı, silah veya tuhaf aletler taşıyormuş gibi görünmüyorlardı. Sırtlarında Cehennem Melekleri arması olmasa, yola çıkmış iki Los Angeles *hipster*’ından* daha çok dikkat çekmezlerdi.

O sıralarda Gut teknik olarak Cehennem Meleği değildi. Birkaç yıl önce (Frisco birimi gibi, ilk günlerinde belirgin ölçüde bohem bir hava taşıyan) Sacramento biriminin üyelerin-

* 1940’larda caz, bilhassa *bebop* tutkunlarını ifade eden *hipster*, sonraki yıllarda giyim kuşam, dil ve argo, uyuşturucu kullanımı, ahlaki, toplumsal ve cinsel konularda tutum gibi açılardan belli bir yaşam tarzını benimseyen insanlar için kullanılan genel bir terime dönüşmüştür. –çn

den biri olmuştu. Serseri Terry de eskiden Kuzey Sacramento Melekleri'nden biriydi. Sacramento'nun *beatnik** yanıyla her zaman uyumlu olmuşlardı ve birimleri Oakland'a taşındığında, bu *beatnik* havayı belli bir ölçüde yanlarında getirdiler. Ama *beatnik* tarzı El Adobe'ye çok uymadı. Sert, kavgacı tipler olan, orijinal (deyim yerindeyse safkan) Oakland Melekleri'nin hiçbir zaman cazla, şiirle veya Berkeley ve San Francisco'nun protesto kültürüyle teması olmamıştı. Geçmişleri açısından ortaya çıkan bu ihtilaf nedeniyle, Sacramento ve Berdoo'dan gelen mülteci Meleklerin birdenbire Oakland'da birleşmesi tüm Cehennem Melekleri ortamı üzerinde rahatsız edici bir etkiye neden oldu.

Kanunsuzların çoğu gibi avarenin teki olan Gut, zamanında Berdoo biriminin de üyelerinden biriydi ama şimdi, yirmi yedi yaşındayken, bir başka riskli girişim konusunda şüpheliydi. Cehennem Melekleri'nde üyelik bir birimden diğerine otomatik olarak geçmez. Elbette kardeşlik bakidir ve başka bir birimden gelip kısa süreli konuk olan Bir Meleğin eninde sonunda birlikte sürmeyi seçtiği birimde kalacağı varsayılır ama her zaman (yalnızca emin olunması için) bir bekleme süresi vardır. Gut'ın durumunda ise bu deneme süresi karşılıklıydı. Sonbaharda üniversiteye geri dönmek istediğini söylüyordu. Zaten güneydeki iki yıllık bir okulun bir yılını tamamlamıştı; grafiker olmak istiyordu. Motosiklet çizimleriyle dolu eskiz defteri doğal bir yeteneğe sahip olduğunu gösteriyordu. "Bir kez daha Meleklerle katılmak istediğimden emin değilim," dedi bir gece. "Ama arkadaş kaybetmekten de nefret ediyorum. Bazen kulübü bırakıp başka bir hayata geçmeyi düşünüyorum ama bunu Meleklerle söylemek hiç kolay değil." Melek olmayan bir arkadaşı ise Gut'ın bir kez daha kulübe katılacağını tahmin ettiğini söyledi. "Lanet olsun, aksini nasıl yapacağını bilmiyor ki!"**

* 1940'ların sonlarından 1960'ların ortalarına kadar medya tarafından kullanılan, Beat Kuşağı'na dahil insanları karikatürize eden, kuşağın daha yüzeysel özelliklerini veya yanlış yorumlanan yanlarını, bazen de alenen aşağılayıcı bir tutumu yansıtan bir stereotip. -çn

** Gut en sonunda Meleklerden uzaklaştı ve Berkeley-LSD ortamına girdi.

Üçümüz orada oturmuş havadan sudan konuşmaya devam ederken, devriye arabası birdenbire geriye gitti, park alanında dar bir daire çizdi ve yola çıkararak gözden kayboldu. Biramı hızla bitirip ses kayıt cihazımı toparlamaya girişmiştim ki büyük bir gürültü koptu ve birkaç saniye sonra batı yönünden gelen motosikletler görüş alanımıza girdi. Gut'la Akbaba coşkuyla ellerini sallayıp bağırarak yola koştular. Yol birdenbire motorlarla dolmuştu. Durduğumuz sosisli tezgâhı, Meleklerle gidecekleri yer arasındaki son coğrafi engel olan, Bass Lake'in üzerindeki bir tepenin zirvesindeydi. Polisler (çok akıllı oldukları için), en azından yüz motoru barikatta durdurup bekletmiş ve sınır-lama emirleri resmi bir şekilde dağıtıldıktan sonra kanunsuzların tamamını aynı anda salıvermişlerdi. Bu nedenle, sessiz, küçük gruplar yerine, kanunsuzlar kalabalık bir kafilе olarak son tepeyi aşıyorlardı. Bağırıp çağırıyor, bandanalarını sallıyor, yol üzerindeki vatandaşlara gerçekten korkutucu bir gösteri sunuyorlardı. Otoyoldaki disiplin bütünüyle bozulmuştu; artık delilik hâkimdi. Gut'la Akbaba'nın yol kenarında tezahürat yaptıklarını gören Minik İsa ellerini havaya kaldırıp zafer çığlıkları atmaya başladı. Gidonu tutmadığı için sağa kayan motoru az kalsın Çocuk Tacizcisi Saldırgan Charley'nin motoruna çarpacaktı. Daha önce hiç görmediğim bir Melek, turuncu renkte bir üç tekerli sürüyor ve rodeocu gibi bacaklarını iki yanına açıp duruyordu. Ehliyeti olmadığını bildiğim Oakland biriminden Andy karısını benzin deposunun üzerine oturtmuştu; kadın, polisi gördükleri anda gidona tutunmaya hazır görünüyordu. İnsanın aklına heyelan veya bombardıman uçaklarını getiren bir gürültü vardı. Cehennem Melekleri'ni tanımama rağmen, ben bile gördüğüm şey karşısında afallamıştım. Aynı anda Cengiz Han, Morgan'ın Akıncıları, *The Wild One* ve Nankin Katliamı'nın iç içe geçtiği bir manzaraydı bu. Gut'la Akbaba kafileye katılmak için motorlarına atladılar.

Arabama binerken otoparka bir başka motor girdi. Bir kanunsuz BSA'sı olan motor bu ligde nadiren görülen bir hayvan-

dı ve üzerinde, otuzlarının sonunda, sert görünümlü, tıknaz bir adam vardı. Boynunda 400 dolarlık bir Nikon fotoğraf makinesi asılıydı. Bu adam, o günlerde *Oakland Tribune* için fotoğrafçı olarak çalışan Don Mohr'dan başkası değildi. Nikon makinesi ve üzerinde kulüp renkleri olmaması dışında, Mohr her Cehennem Meleği kadar kirli ve tedirgin edici görünüyordu. Bu şaşırtıcı değildi. Meleklerin çoğundan daha uzun zamandır yollarda olan eski bir motorcuydu. Zamanında onunla birlikte motor sürenlerin çoğunun aksine, yeteneklerinden en azından birini geliştirerek dar kafalılarının maddiyat dünyasında biraz pazarlık şansı kazanmış ama asla motorlardan vazgeçmemişti. Oakland'da işe mavi takım elbise ve beyaz Thunderbird'üyle gitse de, Cehennem Melekleri tura çıktığında onlara emektar Beezer'ıyla* katılıyordu. Motorcu botları, yağ lekeli bir Levis ve kollarındaki dövmeleleri açığa çıkaran kolsuz bir kot ceket giymişti. Orta sıklet bir Rocky Marciano gibi görünüyor ve öyle konuşuyordu.**

Mohr'la ayaküstü hafta sonu hakkında konuştuk ama artık son kanunsuzlar da geçip gitmişti ve kafilenin gerisinde kalmak istemiyorduk. Bass Lake'e inen virajlı yolda Mohr'un peşine takıldım ve çok geçmeden kafiyeleli yakaladık. Kanunsuzlar hız sınırını aşmıyor ama gürültüyle vites değiştiriyor, virajlara dört motor yan yana giriyor, yol kenarındaki insanlara bağırıp el sallıyorlardı. Diğer bir ifadeyle, Bass Lake'e girişlerine azami derecede sivil travma enjekte etmek için mümkün olan her şeyi yapıyorlardı. O sırada Bass Lake sakinlerinden biri olsaydım dosdoğru evime gider ve sahip olduğum tüm silahları doldururdum.

* BSA'nın motokros modelleri motorcular arasında bu adla bilinir. -çn

** Mohr'a, Bass Lake Turu'ndan kısa bir süre sonra Cehennem Melekleri tarafından onursal üyelik verildi.

12

Atlılarımızın yenilmez olduğunu herkes biliyor. Savaşıyorlar çünkü açlar. İmparatorluğumuzun etrafı düşmanlarla sarılı. Tarihimiz kanla yazıldı, şarapla değil. Bizler şarabı zaferlerimizin şerefine kadeh kaldırdığımızda içeriz.

–Anthony Quinn, *Attila the Hun* filminde Attila rolünde

*

Esasen bir kent değil, tatil beldesi olan Bass Lake, yaklaşık 11 kilometre uzunluğa sahip, genişliği hiçbir noktada 1.5 kilometreyi aşmayan kartpostallık bir gölün etrafına kurulu küçük yerleşimlerden oluşmaktadır. Postane, gölün kuzey kıyısında, tamamı Williams adında bir adama ait olan dükkânlarla binaların arasında yer alır. Meleklerin buluşma noktası burasıydı. Ama Minik Baxter adında dev gibi bir adam olan Bass Lake şerifi, merkezin 1 kilometre kadar dışına kurdurduğu ikinci bir barikatla kanunsuzları bu bölgeye sokmamaya kararlıydı. Bu karar Baxter’a aitti. Barikatı, üç polis memurundan oluşan kendi ekibi ve yarım düzine orman korucusuyla tutuyordu.

Oraya ulaştığımda, durdurulan kanunsuzlar motorlarını otolunun her iki yanına çekmişlerdi ve Barger, Baxter’la konuşmak için barikata doğru yürüyordu. Şerif, Meleklerin liderine ve yanında duran İmparator Muhafızları’na, onlar için beldenin yukarısındaki dağda “rahatsız edilmeyecekleri” geniş bir kamp alanı ayrıldığını açıkladı. Baxter, neredeyse 2 metre boyunda, Baltimore Colts’un defans oyuncularından biri gibi cüsseli bir adam.

Barger'ın boyu ancak bir seksen ama işler birdenbire sarpa sararsa liderlerinin şerife bir yumruk sallayacağından hiçbir Meleğin şüphesi yoktu. Şerifin de bundan şüphesi olduğunu sanmıyorum ve kesinlikle benim de yoktu. Barger'ın çok sağlam, dikkatli bir tarafı vardır; içgüdüsel bir şekilde kendini dizginlemesini sağlayan bu tarafı, yabancıların onunla uzlaşabileceklerini hissetmelerine neden olur. Bununla birlikte, paryalardan kurulu bir lejyonun lideri olarak geçirdiği sekiz yılın şekillendirdiği, egosantrik bir fanatizm içeren tehditkâr bir tarafı da vardır ve bu paryalar o sıcak öğle saatlerinde karşılarına dikilen şerifi yalnızca boyu posu, belindeki silahı ve o esnada ona arka çıkan birkaç genç korucuyla tartıyorlardı. İlk çarpışmayı kimin kazanacağı konusunda şüphe yoktu ama bu anlık zaferin nasıl bir kıymeti olacağına karar verecek kişi elbette Barger'dı.

Barger dağa çıkmaya karar verdiğinde, lejyonu onu sorgusuz sualsiz, surat asmaksızın takip etti. Güzergâhı gösteren korucu, toprak yolla ulaşılan kamp alanı yalnızca on dakikalık mesafedeymiş gibi bir tavır takınmıştı. Kanunsuzların o yönde yola çıkmasını izledikten sonra, barikatta beklemek için geride kalan koruculardan ikisiyle kısa bir konuşma yaptım. Biraz gergin görünseler de Meleklerin Bass Lake'i istila etmesinden korkup korkmadıklarını sorduğumda buna gülümsediler. Tüfekleri kamyonetlerinin kasasındaydı ama karşılaşma sırasında silahlar göz önüne çıkmamıştı. Her ikisi de yirmilerinin başında olan korucular, basının günlerdir pompaladığı ve az önce karşısına dikilip engelledikleri tehdit dikkate alındığında çok soğukkanlı görünüyorlardı. Daha sonra düşündüğümde bunu, Sonny Barger'ın savunmaya çekilmesine neden olduğunu gördüğüm tek polis olan Minik Baxter'ın nüfuzuna bağladım.

Cehennem Melekleri'ne ayrılmış kamp alanına çıkan toprak yola girdiğimde saat öğlenin üç buçuğuydu. Aradan yarım saat geçmesine rağmen halen, Filipinler'deki bir cangılda buldozerle açılmış gibi görünen toprak yolda motosiklet izlerini takip ediyordum. Başından sonuna düşük viteste çıkmak zorunda kaldı-

ğım dik yol bir geyik patikası gibi zikzaklıydı ve kamp alanı da dağın o kadar yükseklerindeydi ki nihayet oraya ulaştığımda her yeri kaplamış koyu sis olmasa herhalde kıtanın diğer ucundaki Manhattan Adası'nı görebilirdim. Etrafta su kaynağına dair hiçbir işaret yoktu ve herkes çok susamıştı. Sierra Dağları'nın 2.500-3.000 metre rakımlı bir noktasında kupkuru bir çayırılık alana yönlendirilmişler ve zorlu tırmanışı umursamasalar da onlara ayrıldığı söylenen alanı gördüklerinde aldatıldıklarını hissetmişlerdi. Bunun karşılığını vermek istiyorlardı. Meleklerin moral bozukluğunu, şerif tarafından kandırıldığını düşünen Barger da paylaşıyordu. Bu kamp alanı ancak develerle dağ keçilerine uygundu. Manzara harikuladeydi ama California'da geçirilen bir Dört Temmuz'da suyun olmadığı bir kamp alanı boş bir bira kutusu kadar işe yarardı.

Bir süre savaş konuşmalarını ve bağışmaları dinledikten sonra, o günlerde yazdığım Washington gazetesini aramak ve onlara on yılın en büyük ayaklanma haberlerinden birini göndermek üzere olduğumu söylemek için aceleyle dağ yolunu geri inmeye koyuldum. Dönüş yolunda yukarı çıkan kanunsuz motorlarının yanından geçtim. Onlar da Bass Lake barikatında durdurulup kamp alanına yönlendirilmişlerdi. Frisco'dan gelen, bir yanına gamalı haç çizilmiş kamyon, arka kasasında iki motor ve uzun bir halatın ucunda, bir toz dumanının içinde çektiği üçüncü bir motorla, birinci viteste dağı tırmanıyordu. Halata bağlı motorun sürücüsünün yeşil motorcu gözlüğünün ardında sert bir ifade vardı; ağzıyla burnunu mendille kapatmıştı. Kamyonun arkasından, korna çalarak yanımdan geçen kırmızı bir Plymouth geldi. Bu otomobili tanıyamadığım için durup geriye döndüm. Plymouth'takiler Larry, Pete ve Frisco biriminin yeni başkanı Püf'tü. DePau'daki toplantı gecesinden beri onları görmemiştim. Yarışçı Pete kentte kurye olarak çalışıyor, Larry ise diğer kanunsuzların ön bahçelerinde çotuklardan totem direkleri oyuyordu. Modesto civarında motorları bozulmuştu ve onlara yardım etmek için duran üç güzel genç kızın Plymouth'una binmişlerdi. Artık kızlar

da bu olayın bir parçasıydı. Kamp alanıyla ilgili sıkıntıyı onlara açıklarken, arka koltukta Pete'in kucagında oturan, yarı çıplak kız şaşkın bir hâlde gülüp duruyordu. Melekler yukarı çıkıp durumu kendi gözleriyle görmeye karar verdiler; ben de daha sonra Bass Lake'te görüşeceğimizi söyleyip yoluma devam ettim. Bass Lake'te veya başka bir yerde. O anda, bu yerin muhtemelen neza-ret olacağını düşünüyordum. Fena bir olayın temelleri atılıyordu. Çok geçmeden Melekler toplu hâlde dağdan inecek ve makul bir konuşma yapılacak havada da olmayacaklardı.

Carolina'da "dağ insanlarının", "düzlük insanlarından" farklı olduğu söylenir ve damarlarında düzlükten çok dağ kanı akan Kentucky doğumlu biri olarak bu fikre katılmaya meyilli olduğumu söyleyebilirim. San Francisco'dan yola çıktığımdan beri aklımda dönüp duran teorilerden biriydi bu. Porterville veya Hollister'ın aksine, Bass Lake dağda kurulu bir yerleşim birimiydi. Eski Apalaş tavrı burada da geçerliyse, bölge halkının öfkelenmesi veya paniğe kapılması için çok daha fazla zaman gerekirdi ama kıyamet bir kez koptuktan sonra mantıklarını da merhametlerini de yitirirlerdi. Melekler gibi, bu insanlar da acil bir durumda kendi adalet anlayışlarına yöneleceklerdi ve bu adalet anlayışı, kanun kitaplarında yazanlarla yalnızca ilkel bir benzerlik taşıyordu. Dağ insanlarının Meleklerin gürültülü eğlencelerine çok daha müsamahalı olacaklarını ama düzlüklerde yaşayan kuzenlerine kıyasla, fiziksel bir saldırı veya şiddete dair ilk işarete bunun karşılığını çok daha hızlı bir şekilde, fazlasıyla vereceklerini düşünüyordum.

Dağdan inerken dinlediğim bir başka radyo bülteninde, Cehennem Melekleri'nin Bass Lake'e, dolayısıyla büyük bir belaya doğru yol aldıkları söylendi. Bültendeki diğer bir haberdeyse, Los Angeles'ta bir detektifin, kızının tecavüze uğramasıyla ilgili olarak sorguya alınan şüphelilerden birini vurduğu bildirildi. Karakola sokulurken şüphelinin görüntüsüne dayanamayan detektif birdenbire kontrolünü yitirerek yakın mesafeden ateş etmeye başlamıştı. Vurulan şüphelinin bir Cehennem Meleği

olduğu söyleniyordu ve o öğleden sonra Bass Lake’te satılan gazetelerde şöyle manşetler atılmıştı: TECAVÜZLE SUÇLANAN CEHENNEM MELEĞİ VURULDU (hayatta kalan şüpheli yirmi bir yaşında bir serseriydi ve ne Meleklerle ne de detektifin kızının tecavüze uğramasıyla hiçbir ilişkisinin olmadığı anlaşıldı. Kız kapı kapı gezerek yemek kitapları satıyordu ve sokak yarışçısı tiplerin uğradığı bir eve girme hatasına düşmüştü. Kendini kaybedip yanlış adamı vurduğunu kabul eden dedektif, duruşmada geçici bir delilik hâli yaşadığını söyledi ve Los Angeles tahkikat jürisi tarafından suçsuz bulundu). Ama basının Cehennem Melekleri’ni tecavüz vakasından ayırması için birkaç gün gerekti ve bu zaman zarfında attıkları manşetler her şeyi daha kötüye götürdü. Aralarında *Life*’in haberinin de olduğu Laconia hikâyelerinin, radyo haber bültenlerinin ve günlük gazetelerdeki tüm korkutucu tahminlerin üzerine, bir de bu çıkmıştı: Los Angeles’ta bir Cehennem Meleğinin tecavüz haberi. Tam da zamanında, 3 Temmuz gazeteleri matbaaya girmeden önce.

Bu hararetli gelişmeler nedeniyle, nihayet Bass Lake’le Washington arasında telefon bağlantısını kurduğumda ve gerçekleşmek üzere olan olayları bildirmeye başladığımda, gereksiz yere etrafı telaşa verdiğimi düşünerek suçluluk duymadım. Küçük bir postane, büyük bir bakkal, bir barla kokteyl salonu ve çam ağacından yapılmış, çok kolay tutuşabilir gibi görünen kartpostallık birkaç binadan oluşan Bass Lake merkezinde camdan bir ankesörlü telefon kulübesindeydim. Ben telefonla konuşurken, Don Mohr motosikletini önümde park etti (barikatı basın kartıyla geçmişti herhalde) ve *Oakland Tribune*’ü aramak için acelesi olduğunu gösteren bir işaret yaptı. Washington’daki editörüm haberi nasıl ve ne zaman göndereceğimi anlatıyor ama ayaklanma şiddetlenip hem insanlara hem mal mülke ciddi bir zarar gelene kadar beklememi söylüyordu. O zaman da, standart bir ajans haberinin sanatsal bir çeşidinden daha fazlasını gönderemeyecektim: Kim, Ne, Ne Zaman, Nerede ve Neden.

Ben halen telefodayken, belinde tabanca olan, asker tıraşlı,

cüsseli bir adam Mohr'un yanına gelerek ona Bass Lake'i terk etmesini söyledi. Konuşmalarının çoğunu duyamasam da Mohr'un cebindeki basın kartlarını çıkarıp kâğıtlarını açan profesyonel bir kumarbaz gibi adama gösterdiğini gördüm. Mohr'un derhal telefonu kullanması gerektiğinden, Washington'daki adamımla her şeyin usulüne göre yapılacağı konusunda anlaşıp telefonu kapattım. Mohr ânında telefon kulübesine girdi ve ben de dışarıda toplanmaya başlayan kalabalıkla karşı karşıya kaldım.

Neyse ki kıyafetlerim beni herhangi bir sınıfa sokmayacak kadar alakasızdı. Üzerimde Levis pantolon, Maine'de L.L. Bean'den aldığım Wellington botlar, beyaz tenis tişörtü ve Montana çoban ceketi vardı. Asker tıraşlı kodaman herif bana kim olduğumu sordu. Ben de ona kartımı verip neden belinde kocaman bir tabanca taşıdığını sordum. "Nedenini biliyorsun. Bu orospu çocuklarından biri bana saygısızlık ettiği anda onu karnından vuracağım. Onlar ancak bu dilden anlar." Bunu söylerken telefon kulübesindeki Mohr'a bakarak başını yukarı aşağı salladı. Ses tonu, benim de böyle bir kaderden muaf olmadığımı düşündürmüştü. Tabancasının kısa namlulu bir Smith & Wesson .357 Magnum olduğunu görebiliyordum. Bu silah Mohr'un BSA'sının silindir kapağında delikler açacak kadar güçlü olsa da aramızda ancak bir kol boyu mesafe varken ne kadar güçlü bir silah olduğunun hiç önemi yoktu. Yüz metre menzilde ölümcül bir silahtı ve işinin ehli birinin ellerinde bu mesafenin çok daha ötesinde de etkili olabilirdi. Adam silahı, haki pantolonunu tutan kemere asılı polis tipi bir kılıfta, sağ kalçasının üzerinde taşıyordu. Silahını hızlı çekmek isterse, kılıfın konumu bunu zorlaştırabilirdi. Ama belindeki Magnum'un çok fazla farkındaydı ve silahı etrafa doğrulttuğu anda ortalığı birbirine katabileceğini biliyordum.

Ona şerif yardımcısı olup olmadığını sordum.

"Hayır, ben Bay Williams için çalışıyorum," dedi, elinde tuttuğu kartımı incelemeye devam ederken. Ardından başını kaldırıp bana baktı. "Bu motorcu tayfasıyla ne yapıyorsun?"

Ona yalnızca ekmeğinin peşinde bir gazeteci olduğumu açık-

ladım. Kartımı okşamaya devam ederken başını yukarı aşağı salladı. İsterse kartın onda kalabileceğini söylediğimde buna memnun olmuş gibiydi. Kartı haki gömleğinin cebine soktuktan sonra başparmaklarını kemerine takıp bana ne öğrenmek istediğini sordu. Ses tonu, ne olup bittiğini öğrenmek için en fazla altmış saniyem olduğunu ima ediyordu.

Omzumu silktim. “Bilmem ki... biraz etrafa bakarım, belki bir şeyler yazarım diye düşünmüştüm.”

Pis pis güldü. “Öyle mi? O hâlde onlar için hazır olduğumuzu yazabilirsin. Onlara istedikleri her şeyi vereceğiz.”

Tozlu sokak o kadar çok turistle doluydu ki etrafımızı saran asıl grubun kimlerden oluştuğunu o âna dek fark edememiştim. Bunlar turist falan değildi; yaklaşık yüz mahalle delikanlısının ortasında duruyordum. Aralarında, benimle konuşan kodaman gibi haki gömlekli, tabanca taşıyan beş altı adam daha vardı. İlk bakışta, Sierra Dağları'ndaki alelade bir köyün taşralı gençleri gibi görünüyorlardı. Daha dikkatli baktığımda, çoğuhun tahta sopalar taşıdığını, bazılarının bellerinde avcı bıçaklarının olduğunu gördüm. Saldırgan bir hâlleri yoktu ama gerginlikleri ve kafa kırmaya hazır oldukları apaçık ortadaydı.

Tüccar Williams göl kıyısındaki yatırımlarını korumak için birkaç silahlı adam tutmuştu; diğerleri, kemer yerine zincir takan, iğrenç kokan, saç sakalı birbirine karışmış şehirli çocuklarla dövüşmek için sabahtan beri bekleyen gönüllü mahalle delikanlılarıydı. Dağdaki Meleklerin ruh hâlini bildiğimden, her an Bass Lake'e incek ilk motorların gürültüsünü duymayı bekliyordum. Ortam esaslı bir dövüş için her şeyiyle hazır ve tabancalar dışında, güçler birbirine denk görünüyordu.

O anda arkamdaki telefon kulübesinin kapısı açıldı ve Mohr dışarı çıktı. Merakla kalabalığa baktıktan sonra makinesini kaldırıp bir fotoğraf çekti. Bunu, bir American Legion pikniğini takip eden herhangi bir basın fotoğrafçısı gibi gelişigüzel yapmıştı. Sonra da motoruna atlayıp barikata uzanan tepe yolunu tırmanmaya koyuldu.

Asker tıraşlı kodamanın kafası karışmış gibi bir hâli vardı; bu fırsattan yararlanıp arabama doğru yürümeye başladım. Kimse bir şey demedi, ben de dönüp arkama bakmadım. Ama her an kocaman bir sopanın böbreklerime inmesini bekliyordum. Basın kartlarımıza rağmen, Mohr'un da, benim de kanunsuzlarla birlikte olduğumuz düşünülüyordu. Büyük şehir çocuklarıydık, davetsiz misafirlerdik. Bu şartlar altında Bass Lake'te tarafsız olanlar yalnızca, kim oldukları kolayca anlaşılabilen turistlerdi. Beldeden çıkarken, kendime rengârenk Hawaii plaj kıyafetleri ve şık bir sandalet alabilmem için Bass Lake'teki bir esnafın aspen yaprağından çeklerimi kabul edip etmeyeceğini düşünüyordum.

Barikattaki manzara şaşırtıcı ölçüde huzurluydu. Dağdan inen kanunsuzlar motorlarını bir kez daha yolun her iki yanına park etmişlerdi ve Barger da şerifle konuşuyordu. Bu defa yanlarında, Melekler için bir başka kamp alanının ayarlandığını açıklayan orman korucularının şefi de vardı. Bu alan, 3.5 kilometre ileride, göl kıyısında olan Willow Cove'daydı. Kulağa inanılamayacak kadar iyi bir haber gibi gelmesine rağmen, Barger adamlarına korucuların cipini takip edip alanı kontrol etmelerini söyledi. Kanunsuzlarla koruculardan oluşan tuhaf kabile bir süre yavaşça otoyolda ilerledikten sonra, çam ağaçlarının arasından kamp alanına çıkan dar bir cip yoluna girdi.

Bu defa kimseden şikâyet gelmedi. Willow Cove mükemmelliğe o kadar yakındı ki tek eksiği ücretsiz çalışan bir bira makinesiydi. Bir düzine Melek motorlarından atladıkları gibi kıyafetleriyle göle dalarken, arabamı bir ağacın altına park edip etrafı incelemeye başladım. Göle çıkıntı yapan küçük bir yarımada daydık; otoyolla aramızda neredeyse 1 kilometrelik bir çam ormanı perdesi vardı. Burası kanunsuzların çılgınca eğlenmesi için ayrılacak alelade bir alan değil, cennet gibi yerd. Ama burası uygun görülmişti ve kanunsuzlar zafer kazanmış bir ordu gibi Willow Cove'u işgal etmeye koyuldular. Şerif Baxter ve korucuların şefi, Barger'a bu alanı kullanabilmeleri için yalnızca iki şartları olduğunu açıkladı: (1) giderken çöplerini top-

layıp alanı buldukları gibi tertemiz bırakacaklar ve (2) buradan katiyen ayrılmayacak, gölün karşı kıyısında turistlerle dolu olan diğer kamp alanlarını rahatsız etmeyeceklerdi. Sonny'nin şartları kabul etmesiyle hafta sonunun ilk krizi aşılmış oldu. Yaklaşık iki yüz kişilik kanunsuz klanı, yakınabilecekleri hiçbir şeyin olmadığı kendi özel krallıklarına yerleştirilmişti. Ama Maksimum Melek Sonny Barger da halkını denetim altında tutmak için söz vermişti. Bu, Barger için alışılmadık bir durumdu. Hafta sonunu, sarhoş lejyonunu bir düşman bölgeden diğerine kaydırarak, silahları ve rozetleriyle insafsız kanun adamları yüzünden daimi bir rahatsızlık içinde geçirmek yerine, halkı için tabiatın enfes bir parçası ayrılmıştı. Nadiren görülen bir şekilde, Cehennem Melekleri insanlığın geri kalanıyla denk bir durumdaydı ve bu denkliği ancak kasten saldırgan davranışlarda bulunarak bozabilirlerdi. Ama bunun için de başkanlarının şeref sözü verdiği bir anlaşmayı ihlal etmeleri gerekirdi.

Pazarlık Hollywood'un Kızılderili tarzında gerçekleşti. Barger'la kanun adamları arasında geçen konuşmanın çocuksu bir basitliği vardı:

“Bize karşı dürüst olursan, Sonny, biz de sana karşı dürüst oluruz. Bela çıkmasını istemiyoruz. Bu gölün kıyısında kamp kurmaya diğer herkes kadar hakkınız olduğunu da biliyoruz. Ama bize veya başka birine sıkıntı çıkardığınız anda tepenize çökeriz. Çetenizin tamamını duman ederiz.”

Barger başını yukarı aşağı salladı. Anlamış gibi görünüyordu. “Buraya sorun çıkarmaya gelmedik, şerif. Duyduğumuz kadarıyla, bizi beklerken sıkıntı yaşayan siz olmuştunuz.”

“Bu normal değil mi? Buraya ortalığı ayağa kaldırmak, her yeri yakıp yıkmak için geldiğinizi duyduk.” Baxter'ın yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. “Ama herkes gibi burada keyifli vakit geçirmemeniz için hiçbir neden yok.

Siz ne yaptığını bilen insanlarsınız. Sizde bir sorun yok. Bunu biliyoruz.”

Bu defa gülümseyen Barger oldu. Belli belirsiz bir te-
bessümdü bu. Ama Meleklerin lideri o kadar nadir gül-
lümserdi ki yüzünü hafifçe buruşturması bile ortada ko-
mik bir şey olduğunu düşündüğü anlamına gelirdi. “Yeme
bizi, şerif. Arıza herifler olduğumuzu biliyorsun. Yoksa
burada olmazdık.”

Buna omuz silkmekle yetinen Baxter arabasına doğru yürü-
yüp uzaklaştı ama konuşmayı kaldığı yerden devam ettiren yar-
dımcılarından biri, çok geçmeden kendisini, sırtarak ona bakan
beş altı Meleğe aslında ne kadar düzgün insanlar olduklarını
açıklarken buldu. Barger ise geniş açıklık alanın ortasında durup
bira için Meleklerden para toplamaya başladı. Daha yarım saattir
oradaydık ve kendi bira stokum ölümcül bir hızla tükeniyordu.
Püf, arabamda bir bira dolabı olduğunu görmüştü. Hafta sonu
boyunca içmeyi planladığım biraların kampa daha yeni yerle-
şirken tükenebileceğini düşünmemiştim ama bu şartlar altın-
da başka seçeneğim yoktu. Biralarımı almak için hiçbir şekilde
gözümü korkutmaya çalışmadılar ama bu biraları, birasız kalı-
nan bu kuraklık anında onlarla paylaşmak dışında bir nedenle
getirmiş olabileceğimi düşünen de çıkmadı. Cebimde yalnızca
San Francisco’ya dönüş için ucu ucuna yetecek kadar benzin
parası vardı. İki bira kasam tükendiği anda, hafta sonu boyun-
ca çek bozdurmadan bir kutu bira bile satın alamazdım ve çek
bozdurmam da söz konusu değildi. Dahası, Meleklerin karşısına
çıkan gazeteciler arasında, çalışırken harcama yapabileceği bir
gider hesabı olmayan tek gazeteciydim (halen öyle olabilirim);
bu yüzden birasız kaldığımda ve meteliksiz olduğumu söyleyip
koalisyonla alınan biralardan içmeye başladığımda Meleklerin
buna nasıl tepki vereceğini bilemediğim için biraz endişeliydim.
Durum şu ki ben biraya çok düşkünümdür ve yakıcı güneşin al-
tında birasız bir hafta sonu geçirmeye hiç niyetim yoktu.

Şimdi düşündüğümde bu önemsiz bir konu gibi görünüyor ama o sırada öyle değildi. Karşılık beklemeden cömertlikte bulunmak için yanlış bir zamandı. Zulamın keşfedilmesini izleyen köpürmelerin ve tıslamaların kakofonisinde, belli birine hitap etmeden şöyle dediğimi hatırlıyorum: “Lanet olsun, tamam! Ama bu anlaşma iki tarafa da yarasa iyi olur.” Ama böyle olacağına inanmam için hiçbir neden yoktu. Kötü şöhretlerinin bu aşamasında, Melekler tüm gazetecileri *Time* ve *Newsweek* muhabirleriyle aynı kefeye koyuyorlardı. Aralarından yalnızca birkaçı beni tanıyordu; diğerleri, stoklarının etrafında dolanmaya ve ödeşmek için telaşla biraları kafaya dikmeye başladığımda buna hiç memnun olmayacaklardı.

Bira krizinin aşılmasının ardından ve aradan saatler geçtikten sonra, endişelendiğim için biraz aptallık ettiğimi hissettim. Kanunsuzlar buna hiç aldırmamışlardı. Onlar için, benim onların biralarını içmem, onların benim biralarımı içmeleri kadar doğaldı. Hafta sonu bittiğinde, yanımda getirdiğimden üç dört kat fazla bira içmiş olacaktım. Şimdi bile, onlarla içerek geçirdiğim neredeyse bir yıla dönüp baktığımda, kârlı çıkan ben olmuşumdur diye düşünüyorum. Ama zaten Melekler hesaplarını böyle dengelemez. Gamalı haç fetişlerine rağmen, aralarındaki mali ilişkiler salt komünizme yakındır: “Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre.” Onlar için alışverişin zamanlaması ve nasıl bir ruhla yapıldığı, alışverişin hacmi kadar önemlidir. Serbest girişimcilik sistemine hayran olduklarını ne kadar iddia etseler de bunu kendi aralarında uygulamaya güçleri yetmez. İlişkilerinde pratik anlamda geçerli olan etik, “Olan, paylaşır” şeklindedir. Bu yalnızca sözde kalan veya dogmatik bir durum da değildir; Melekler başka türlüünü yapamaz.

Ama sonradan öğrendiğim bu gerçeklerin hiçbirini, Barger bira parası toplarken kendi zulamın tükenmesini izlediğim Bass Lake’teki öğle saatlerinde bilmiyordum. Şerif Baxter gitmişti ama altı adamı halen kamp alanında vardı ve kalıcıymış gibi görünüyorlardı. Ben bu adamlardan biriyle konuşurken, Barger bir

tomar parayla yanımıza geldi. “Şerif, postanenin oradaki yerin bize istediğimiz kadar bira satacağını söyledi. Bunun için senin arabayı kullanalım mı? Kamyonlarımızdan biriyle gitmemiz sorununa neden olabilir.”

Benim için hava hoştu; konuştuğum şerif yardımcısı da bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi. Barger’ın topladığı parayı arabamın kaputunda saydık. 120 dolar tutarında banknot ve yaklaşık 15 dolar bozukluk vardı. Beni çok şaşırtan bir şekilde, Sonny bütün parayı bana verip şans diledi. “Acele et. Herkes çok susadı.”

Biraları arabaya yüklemeye yardımcı olması için birinin benimle gelmesinde ısrar ettim. Ama yalnız gitmek istemememin asıl nedeninin yükleme meselesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Bütün kanunsuzların, altılı bira paketinin fiyatının 79 sent ile 1.25 dolar arasında değiştiği büyük şehirlerde yaşadığını biliyordum. Ama şehirlerin çok uzağındaydık ve yıllar içinde edindiğim deneyimler bana, sapa yerlerdeki küçük dükkânların bazen fiyatlandırma politikalarını *Dolandırıcının El Kitabı*’ndan aldığını öğretmişti.

Bir keresinde, Utah-Nevada sınırının yakınlarında altılı bira paketine 3 dolar ödemek zorunda kalmıştım ve Bass Lake’te de benzer bir durumla karşılaşacaksam, dükkâna giderken yanımda (mesela bizzat Barger gibi) güvenilir bir tanık olmasını istiyordum. Kent fiyatlarına göre 135 dolarla otuz kasa bira alınabilirdi ama Sierra’da ancak yirmi kasayla hatta esnaf gözünü kararttıysa on beş kasayla yetinmek durumunda kalabilirdik. Meleklerin dükkânlar arasında fiyat karşılaştırması yapma şansı yoktu ve onlara Bass Lake’te sert bir sosyoekonomi dersi verilecekse, bu haberi onlara benim yerime aralarından biri verdiğinde daha makul olacaklarını düşünüyordum. Ayrıca beş parasız bir yazarı 135 dolarla bira almaya yollamanın (Kruşçev’in Nixon için dediği gibi) “kurda kuzu emanet etmekten” farksız olması gibi bir gerçek de vardı ortada.

Sonny’yle Pete benimle gelmeyi kabul ettiler ve yolda onlara aklımda dönen bu konulardan bahsettim. “Tabii ki geri gelecektin,” dedi Sonny. “Birinin bizim bira paramızla kaçıp gitmesi için

geri zekâlnının teki olması gerekir.” Pete kahkaha attı. “Senin nerede yaşadığını bile biliyoruz. Hem Fransız, hatununun da esaslı bir yavru olduğunu söylemişti.” Bunu bana takılıyormuş gibi söylese de Pete’in aklına gelen ilk misilleme yolu karıma tecavüz etmektir.

Tam bir politikacı olan Barger konuyu hemen değiştirdi. “Bizimle ilgili yazdığın makaleyi okudum. Fena değildi.”

Barger’ın bahsettiği makale bir ay kadar önce yayımlanmıştı. Bir gece San Francisco’daki dairemde Frisco Melekleri’nden biri, bira sarhoşu bir gülümsemeyle, yazdıklarımın hoşlanmazlarsa evimi basıp her yere benzin dökceklerini ve kibriti çıkıp gideceklerini söylemişti. Herkesin keyfinin yerinde olduğu bir ortamdı ve ben de, duvarımda asılı olan çift namlulu dolu tüfeği gösterip gülümseyerek, böyle bir şeye kalkıştırlarsa aralarından en az iki kişiyi haklayacağımı söylemiştim. Ama bu şiddet vaatleri sözde kaldığından, makaleyi okumadıklarını ya da yazdıklarımın çok fazla sıkıntıların olmadığını düşünüyordum. Her halükârda, makaleden bahsedilmesi, bilhassa fikirleri otomatik olarak Meleklerin resmi fikirlerine dönüşen Barger’ın bahsetmesi tedirgin olmama yol açtı. Bu makaleyi, “kaybedenler”, “cahil haydutlar” ve “saldırgan serseriler” olarak tanımladığım kanunsuzlarla bir daha asla temasa geçmeyeceğimi düşünerek yazmıştım. Bunların hiçbirisi, Sierra Dağları’nda sapa bir kamp alanında etrafım iki yüz sarhoş kanunsuzla sarılıyken açıklamak zorunda kalmak isteyeceğim tanımlamalar değildi.

“Şimdi ne yapıyorsun?” diye sordu Barger. “Başka bir şey yazıyor musun?”

“Evet. Bir kitap yazıyorum.”

Omzunu silkti. “Tek istediğimiz gerçekleri yazman.” Daha önce dediğim gibi, bizimle ilgili yazılacak çok fazla iyi şey olmayabilir ama bu, insanlara bir şeyler uydurup yalan yanlış şeyler yazma hakkını vermez. Yazılan bütün saçmalıklar... gerçekler onlar için yeterince kötü değil mi?”

* Birkaç ay sonra gerçeklerin yeterli olmadığına karar verdiler. Para da olmaydı. Bu durum gerginliğe neden oldu. Gerginlik önce kızgınlığa, en sonunda da şiddete dönüştü.

Williams'ın dükkânına gelmek üzereydik. O anda aklıma, be-
lindeki yüksek kalibreli dil engeliyle Bass Lake'i korumaya soyu-
nan asker tıraşlı engizisyoncu geldi. Tepenin dibindeki son virajı
döndükten sonra dükkâna 30 metre kala durup arabayı mümkün
olduğunca göze çarpmayacak bir şekilde park ettim. Kamptaki
şerif yardımcısı bira satışının önceden ayarlandığını söylemişti.
Tek yapmamız gereken ödemeyi yapmak, kasaları arabaya yükle-
mek ve çekip gitmekti. Para Sonny'de olduğundan, yalnızca şoför
olduğumu düşünüyordum.

Planımızın yürümeyeceğini anlamam için aradan yalnızca on
beş saniye geçmesi gerekti. Biz arabadan inerken, Bass Lake'in
mahalle delikanlıları da bize doğru yürümeye başladılar. Hava
sıcak, ortalık sessizdi; park ettiğim yerde havada asılı olan tozun
tadını alabiliyordum. Çarşının diğer ucunda Madera County'ye
ait, ön koltuğunda iki polisin oturduğu bir cezaevi minibüsü park
etmişti. Delikanlılar arabamın biraz ilerisinde durup dükkânın
önündeki tahta kaldırımında gergin bir insan duvarı oluşturdular.
Görünüşe göre önceden ayarlanmış bu alışverişten haberleri
yoktu. Sonny'yle Pete'in biraları almak için dükkâna girecekleri-
ni düşünerek, arabanın arkasına geçip bagajı açtım. Ortalık
karışırsa, bagaja atlayıp kendimi içeri kilitleyebilir, her şey sona
erdikten sonra da arka koltuğu itip arabaya girer, basar giderdim.

İki Melek de dükkâna doğru hamle yapmadı. Trafik durmuş-
tu ve turistler güvenli bir mesafeden bizi izliyorlardı. Hollywood
filmlerini andıran bir andı: Hesaplaşma ânı, *High Noon*, *Rio Bra-
vo*. Ama kameralar veya arka plan müziği olmadan sanki tam
da öyle değildi. Uzun süreli bir sessizliğin ardından, asker tıraşlı
herif öne çıkıp bağırdı: "Buradan çekip gitseniz iyi olur. Hiç şan-
sınız yok."

Şerifle yaptığımız bira anlaşmasını açıklayabileceğimi düşü-
nerek, konuşmak için adama doğru yürüdüm. Bir ayaklanma
fikrine illa karşı değildim ama bunun o anda, arabam her şeyin
ortasındayken ve ben de bunun bir parçasıyken olmasını istemi-
yordum. Bu kavganın sonucu çok fena olurdu: Sierra Dağları'nda

tozlu bir sokakta, iki Cehennem Meleğiyle bir yazara karşı yüz taşra kabadayısı. Adam açıklamamı dinledikten sonra başını iki yana sallayarak, “Bay Williams fikrini değiştirdi,” dedi. O anda Sonny’nin sesini duydum. “Sikerim lan böyle işi! Biz de fikrimizi değiştirebiliriz!” Sonny’yle Pete tartışmaya dahil olmak için yanıma geldiklerinde, mahalle delikanlıları da endişeli görünmeyen asker tıraşlı herife arka çıkmak için etrafımızı sardılar.

İşte başlıyoruz, diye düşündüm. Cezaevi minibüsündeki polisler yerlerinden kıpırdamamıştı; belli ki araya girip olayı durdurmak için hiç aceleleri yoktu. Öfkeli bir kalabalık tarafından linç edilmek korkunç bir deneyimdir. Sörf yaparken kötü bir dalgaya yakalanmaya benzer; hayatta kalmaya çalışmak dışında yapabileceğiniz çok fazla şey yoktur. Bu başıma iki kez, New York ve San Juan’da geldi. Bass Lake’te ise gerçekleşmesine ramak kaldı. Bunu engelleyen, şüphe uyandıracak kadar iyi bir zamanlamayla ortaya çıkan Baxter’dı. Şerifin, tepesinde kırmızı bir ışığın yanıp söndüğü kocaman arabasına yol açmak için kalabalık açıldı. “Size beldenin dışında kalmanız gerektiğini söylemedim mi ben?” dedi sert bir sesle.

“Bira almaya geldik,” dedi Sonny.

Baxter başını iki yana salladı. “Olmaz. Williams bira stokunun çok azaldığını söyledi. Gölün diğer tarafındaki markete gitmek zorundasınız. Orada yeterince bira var.”

Orayı derhal terk ettik. İlk kamp alanı gibi, ilk bira satış noktası da önceden hesaplanmış bir fiyaskonun tüm işaretlerine sahipti. Baxter’ın bunu bilinçli yapıp yapmadığını bilemiyorum ama bilinçliyse, bu incelikli, zekice stratejiyi geliştirdiği için hakkını teslim etmem gerekir. Baxter o hafta sonu karşımıza çok az çıktı ama her seferinde kritik bir anda kendini gösterdi ve her zaman bir çözümle geldi. Bira krizini çözmesinin ardından, Melekler Baxter’ı gizli bir sempatizan olarak görmeye başladılar ve ilk günün sonunda Barger kendisini, Bass Lake’teki herkesin iyiliğinden neredeyse kişisel olarak sorumlu hissettiği bir konuma itilmiş buldu. Baxter’ın her çözümüyle, Melekler ona karşı daha

da borçlandılar. En sonunda, omuzlarına binen bu tuhaf yük Barger'ın tatilini mahvetti. Uzaklaştırma kararının getirdiği saçma zorunluluklar ve Bass Lake şerifiyle yaptığı sözlü anlaşmalar onu kesintisiz bir endişeye sürükledi. Barger'ın az sayıdaki avuntularından biri, hafta sonu boyunca Baxter'in da gözüne uyku girmediyini bilmesiydi.

Gölün etrafından dolanırken bir sonraki dükkânda karşımıza nasıl bir kalabalığın dikileceği üzerine konuştuk. “O piçler anamızı sikecekti,” dedi Pete.

“Tamam da sonra ne olacaktı?” diye mırıldandı Sonny. “O şerif savaşın ucundan döndüğünün farkında bile değil.”

O anda Sonny'nin bu lafını ciddiye almasam da hafta sonu bittiğinde şaka yapmadığını anladım. Bu mahalle delikanlıları Barger'ı dövseydi, intikam için Bass Lake'e saldıracak kanunsuzları ancak silahlı milisler durdurabilirdi. Başkana saldırılması yeterince kötü bir durumdu ama bunun, polisin planladığı bir bira alışverişinde olması Melekler tarafından en aşağılık kalleşlik, tam bir kancıklık olarak değerlendirilirdi ve o zaman, Bass Lake'e gelirken yapmayı bekledikleri her şeyi fazlasıyla yaparlardı. Aralarından çoğu hafta sonunu parmaklıkların ardında veya hastanede kapatırdı ama yola çıkarken zaten bunu da göze almışlardı. Bu esaslı bir ayaklanma olurdu ama şimdi geriye dönüp baktığımda, ilk çarpışmanın az çok denk güçler arasında olacağına dair düşüncemden vazgeçtiğimi söyleyebilirim. Kanunsuzların ellerine geçirdikleri herkesi ağır yaralamak niyetinde oldukları anlaşıldığı anda o taşralı mahalle delikanlıları çil yavrusu gibi dağılırdı. Mesela kara kuşak bir karateci olan Frisco'lu Koca Frank* her dövüşe rakibinin gözlerini yerinden oynatma niyetiyle girer. Ev hanımlarının, işadamlarının ve zorbalığa tahammülü olmayan fevri tezgâhtarların aldığı “savunma” derslerinde öğretilmese de bu geleneksel bir karate hamlesidir ve ne yaptığını bilen biri için hiç zor değildir. Amaç rakibinizi kör etmek değil, moralini

* Eski bir kanunsuz ve Cehennem Melekleri birim başkanı olan efsanevi Frank'le karıştırmamak için İki Numaralı Frank diyelim.

bozmaktır. “Yaptığın şey karşındakinin gözünü oymak değildir,” diye açıklamıştı bunu Koca Frank. “Yalnızca *bastırıp* gözü biraz yerinden oynatırsın. Bu o kadar acı verir ki çoğu herif bayılır.”

Mert Amerikan delikanlıları normalde böyle dövüşmez. Sırtları dönük insanlara ağır zincirlerle de saldırmazlar. Kendilerini bu türden şeylerin olduğu bir dövüşün içinde bulduklarında, dezavantajlı olduklarını hissetmeleri gayet doğaldır. Burnunuzun ortasına yumruk yemeniz başka bir şeydir, gözünüzün yerinden oynatılması veya dişlerinizin ingiliz anahtarıyla parçalanması başka bir şey.

Yani o öğleden sonra iki tarafın da tüm güçleriyle girdiği bir kavga çıksaydı Bass Lake halkı muhtemelen ilk çarpışmada bozguna uğrardı. Polisin kanunsuzlara baskın çıkmak için gereken gücü toplaması zaman alırdı ve bu sırada, kanunsuzlar tüccar Williams’ın malına mülküne akla gelebilecek her türlü zararı verirdi (dükkanların camlarını kırar, bira dolaplarını yağmalar hatta kasaları bile soyabilirlerdi). Birkaçı, asker tıraşlı herif ve adamları tarafından vurulurdu ama çoğu, ciddi bir polis müdahalesinin gerçekleşmek üzere olduğunu anladığı anda kaçmaya çalışırdı. Bu da kovalamacalara ve başka çatışmalara neden olurdu ama öyle ya da böyle, Bass Lake Meleklerin topraklarından o kadar uzak ki çok az kanunsuz barikatlara yakalanmadan eve dönmeyi başarabilirdi.

Barger bunu biliyor ve böyle bir şeyin olmasını istemiyordu. Ama onlara bir kamp alanı verilmesinin nedeninin misafirperverlik veya sosyal adalet anlayışı olmadığına da farkındaydı. Baxter’ın ellerine bir bomba bırakılmıştı ve bu bombanın patlamaması için çok dikkatli davranmak zorundaydı. Barger’in avantajı buydu: Üzerlerine çok gelindiği takdirde kanunsuzların zıvanadan çıkacağına şüphe yoktu. Ama sakinlik sürdüğü sürece bu iş götürülebilirdi. John Fuster Dulles, iki tarafın da bozmak istemediği bu hassas açmazı “terör dengesi” olarak tanımlayabilirdi. Bunun, ormanlık bir bölgede yaşayan az nüfuslu bir Amerikan topluluğu için adil veya arzu edilir bir durum olup olmaması

önemsizdi. Bass Lake’te yaşanan bu karşılaşma New York veya Chicago’daki radyo dinleyicilerine ne kadar acayip ve gerçek dışı gelirse gelsin, olay yerindeki kimsenin gördüklerine dair herhangi bir şüphesi yoktu. Doğru veya yanlış, bu olay gerçekleşiyordu ve Melekler, Willow Cove’a yerleştiği anda yerel sınırlama emrinin bile hiçbir geçerliliği kalmamıştı. Kanunsuzlarla anbean değişen gerçekliğin şartları içinde başa çıkılması gerekiyordu.

Olaylara bizzat karışmayı planlamamıştım ama linç edilmekten kıl payıyla kurtulduğumuz Williams’ın dükkânında Meleklerle birlikte olduğum öylesine net bir şekilde insanların kafasına kazınmıştı ki bundan sonra tarafsızlık noktasına dönmeye çalışmanın anlamı yoktu. Sanırım Barger’la Pete de beni kendileriyle birlikte görüyorlardı. Gölün etrafından dolanırken bana ciddiyetle kulüp renklerinin önemini açıklamaya çalıştılar. Gerçi bu konunun konuşulması bile Pete’in kafasını karıştırmış gibi görünüyordu. “Lanet olsun!” dedi. “Renkler renklerdir işte!”

Market asıl turist bölgesinin merkezindeydi ve oraya ulaştığımızda öyle yoğun bir kalabalıkla karşılaştık ki arabayı park edebileceğimiz tek yer benzin pompasıyla marketin yan kapısı arasında kalan dar bir boşluktu. Burada bir sorun çıkarsa umutsuz bir şekilde köşeye sıkışırdık. İlk bakışta bu ortam az önce yakamızı kurtardığımız yerden bile daha kötü görünüyordu.

Ama bu farklı bir kalabalıktı. Cehennem Melekleri’ni sahnede görmek için saatlerdir bekliyorlardı ve iki Melek arabadan indiği anda kalabalıktan memnuniyetlerini ifade eden mırıltılar yükseldi. Bunlar Bass Lake halkı değil, turistlerdi. Vadiden ve okyanus kıyısından gelen şehir insanları. Markette, Los Angeles’taki Cehennem Meleği tecavüz vakasını duyuran gazeteler satılmasına rağmen kimse korkuyormuş gibi görünmüyordu. Sonny’yle Pete market sahibiyle pazarlık yaparken etraflarında meraklı bir kalabalık toplandı. Yuvarlak suratlı, kısa boylu market sahibi, “Elbette çocuklar, işinizi halledeceğim,” deyip duruyordu. Adam aşırı ölçüde, hatta bira dolabına giderlerken kolunu Pete’in kirli omzuna atacak kadar cana yakındı.

Bir gazete satın alıp marketin diğer ucundaki (hem bar olan hem de öğle yemeği servisi yapılan) tezgâha gittim. Tecavüz haberini okurken arkamdaki küçük bir kızın, “Neredeler anne? Onları göreceğimizi söylemiştin,” dediğini duydum. Arkama dönüp, karşımda kalıcı dişleri yeni çıkan, çarpık bacaklı bir peri bulduğumda, tek çocuğum erkek olduğu için bir kez daha şükrettim. Anneye baktığımdaysa, içinden geçtiğimiz bu fazlasıyla müreffeh zamanlarda kadının nasıl bir kafa yaşadığını düşünmeden edemedim. Otuz beşinde, hırpalanmış bir kadındı, sarı saçları kısa kesilmişti, kolsuz bluzunu dar Bermuda şortunun içine kısmen sokmuştu. Görülmeye değer bir manzaraydı... sıcak bir California öğleden sonrasında, St. Tropez güneş gözlüğü takmış sarkık göbekli bir kadın ilkokul çağındaki kızını peşinden sürükleyerek bir tatil beldesinin marketinde dolanıyor ve hevesli bir kalabalığın ortasında, *Life*’ta reklamı yapılan Haydut Sirki’nin gelişini bekliyordu.

Geçen yılın ilkbaharında, San Francisco’dan Big Sur’e sürerken bir deprem dalgasının gece yarısı California kıyısına vurabileceğini bildiren radyo bültenini duyduğum bir akşamı hatırlıyorum. Saat on bir olmak üzereyken, okyanusa tepeden bakan bir kayalığın üzerinde bulunan Hot Springs Lodge’a ulaştım ve insanları uyarmak için koşarak içeri girdim. Yavaş bir geceydi; halen uyanık olanlar, birkaç şişe şarapla bir masada oturan beş altı Hot Springs sakiniydi. Uyarıları duymuşlar ve dalganın vurmasını bekliyorlardı. Tanrı tarafından gönderilen bir deprem dalgası uyanık kalıp beklemeye degecek bir manzaraydı. Aynı gece hararetli polis raporlarına göre, San Francisco’da Ocean Beach’te toplanan on binden fazla insan Kıyı Şeridi Otoyolu’nda gece boyu süren bir trafik sıkışıklığına neden olmuştu. Çok meraklılardı ve dalga tahmin edilen saatte vursaydı çoğu hayatını kaybedebilirdi. Neyse ki California’ya vuracak kadar güçlü olmadığı anlaşılan dalga Honolulu ile Batı Yakası arasında bir yerlerde etkisini yitirmişti.

Bira kasalarını arabaya yüklememizi izlemek için elli kişilik

bir kalabalık toplandı. Hatta birkaç yeniyetme bize yardımcı olacak kadar cesur çıktı. Madras şortunun altına siyah takım elbise çorapları giymiş bir adam amatör kamerasıyla panoramik çekim yapmaya çalışırken, Pete'le Sonny'ye poz vermelerini söyleyip duruyordu. Bermuda şortlu bir başka adamsa bana sokularak alçak sesle, "Baksana, siz gerçekten Nazi misiniz?" diye sordu.

"Ben değilim," dedim. "Ben Kiwanis'im."

En başından beri bunu biliyormuş gibi başını yukarı aşağı salladı. "Öyleyse bu gazetelerde yazanlar ne? Anladın işte, gamalı haçlar falan."

Bize yardım eden çocuklara bira kasalarını arabanın arka koltuğuna nasıl yerleştirmeleri gerektiğini gösteren Sonny'yi çağırdım. "Hey, bu adam senin Nazi olup olmadığını öğrenmek istiyor." Sonny'nin buna gülmesini bekliyordum ama gülmedi. Gamalı haçlar ve Demir Haçlarla ilgili her zamanki feragat açıklamasını yaptı ("Bunların bir anlamı yok, o zamazingoları ucuzcu dükkânlarından alıyoruz") ama soruyu soran adam kanunsuzların taktığı Nazi nişanlarının gösteriştten başka bir şey olmadığını anlayıp tatmin olmuşken, Barger kendisini Körfez Bölgesi gazetecilerinin favori figürüne dönüştüren sarsıcı doğaçlama beyanlarından birini ekledi. "Ama o ülkenin takdir ettiğimiz çok fazla tarafı var," dedi, İkinci Dünya Savaşı öncesi Almanya'sını kastederek. "Disiplinlilerdi. Hiçbir şeyden korkmuyorlardı. Belki bütün fikirleri doğru değildi ama en azından liderlerine saygı gösteriyor, birbirlerine güveniyorlardı."

Etrafımızdaki insanlar Sonny'nin söylediklerini biraz düşünmek istiyorlarmış gibi görünürken, derhal orayı terk edip Willow Cove'a dönmemizi önerdim. Her an kalabalıktan birinin Dachau hakkında bağırıp çağırmaya başlamasını ve öfkeden deliye dönen bir Yahudinin Barger'ın kafasına bir kamp taburesi geçirmesini bekliyordum. Ama böyle şeyler olabileceğine dair hiçbir işaret yoktu. Hatta ortamda öylesine dostane bir hava vardı ki bira kasaları arabaya yüklendikten sonra hamburger yiyip fıçı bira içmek için markete geri girdik. Biraz rahatlamaya başlamış-

tım ki dışarıdan gelen motosiklet seslerini duyduk. Kalabalık ka-
pıya doğru koşturdu ve az sonra karşımızda Richmond’lı Skip’i
bulduk. Dediğine göre, elinden geldiğince sabredip bizi beklemiş
ama sonunda kendi başına bira bulmak için yola çıkmıştı. Çok
geçmeden, aynı nedenle kamptan ayrılan birkaç Melek daha gel-
di. Market sahibi koşarak barın arkasına geçip hevesli bir şekil-
de bardakları doldurmaya başladı. “Gelin de bira için, çocuklar.
Eminim yolda çok susamışsınızdır!”

Adamın tavrı çok tuhaftı. Oradan ayrılırken bizi uğurlamak
için arabaya kadar gelip, arayı açmamamızı, “diğer çocuklarla”
birlikte gene gelmemizi söyledi. Bu şartlar altında, sesinde ada-
mın delinin teki olduğunu belli edecek bir işaret yakalamak için
onu dikkatle dinliyordum. Belki marketin sahibi bile değildi.
Belki de marketin sahibi ailesiyle Nevada’ya kaçmış ve vahşiler-
le kendi tarzında ilgilenmesi için dükkânını köyün delisine bı-
rakmıştı. Ama bu hevesli adam her kimse, paketi 1.50 dolardan
seksen sekiz tane altılı bira paketi satmış ve hafta sonunun geri
kalanı için de sağlam bir hasılatı garantilemişti. Beş kuruş har-
camadan, göl kıyısındaki geleneksel havai fişek gösterisini bile
gölgede bırakacak Batı Yakası’nın en iyi sirkini dükkânına bağ-
lamıştı. Endişelenmesini gerektirecek tek konu, bu sirkin her an
kontrolden çıkarak korkunç bir şiddet patlamasıyla hem marke-
tin kârını sıfırlaması hem de müşterilere zarar vermesiydi. İşte o
zaman, ertesi günün gazetelerinde şöyle manşetler atılırdı:

BASS LAKE TECAVÜZÜ: DAĞDAKİ TATİL BELDESİNDE YANGIN VE PANİK; BELDE SAKİNLERİ KAÇARKEN POLİS CEHENNEM MELEKLERİ’YLE ÇARPIŞIYOR

Bass Lake sakinleri bu durumu kabullenmiş gibi görünüyor-
du; silahlanmaları ve nobranlıkları şaşırtıcı değildi. Polisin alı-
şılmadık ölçüde gergin olması da garip değildi. Monterey’den bu
yana gerçekleştirilen ilk büyük turdu bu ve bir turun öncesinde
medyada bu kadar çok haber çıkması, daha önce ne kanunsuz-

ların ne de polisin dikkate alması gereken bir etmen olmuştı. Barikatlar ve uzaklaştırma kararı gibi şeyler her iki taraf için de yeni problemlerdi. Dikkatli bir şekilde seçilip kanunsuzlara tahsis edilen kamp alanı fikri daha önce de denenmiş ama kanunsuzların zaten yerlerinden kıpırdıyacak hâllerinin kalmadığı gecenin geç saatleri dışında olumlu bir etkisi olmamıştı. Ama asıl şaşırtıcı konu biraydı. Cehennem Melekleri ziyaret ettikleri her yerde kaçınılmaz bir şekilde halka katkıda bulundukları bir nokta nedeniyle kendileriyle her zaman gurur duymuşlardır. Beraberlerinde getirdikleri terör dalgasına rağmen, Melekler içki satan dükkânlara çok fazla para bırakırlar. Bu yüzden, birinin onlara bira satmayı reddedebilecek olması akıllarına bile gelmez. Zaten böyle bir şey akıllarına gelseydi, şehirden kamyon dolusu birayla gelirlerdi.

Ama Bass Lake’te farklı bir durum geçerliydi. Halk neredeyse bir hafta boyunca kanunsuzların gelişinin gerginliğini yaşamış ve cumartesi sabahı olabilecek en kötü senaryoya hazırlanmışlardı. Bel bağladıkları güvenlik önlemlerinden biri, çok fazla alkol almaları engellenirse kanunsuzların daha az tehlikeli olacaklarıydı. Konuyla ilgilenen herkesin hatta bira satıcılarının düşüncesi bile bu yöndeydi. Ayrıca medyada çıkan haberler nedeniyle çok sayıda tatilci Bass Lake yerine başka yerlere gitmeyi tercih edeceğinden, zaten hasılat açısından kötü bir hafta sonu olacaktı. Hangi adam ailesini kamp kurmak için bir savaş alanına, tehlikeli paryalardan kurulu bir ordu tarafından istila edileceği neredeyse kesin olan bir yere getirirdi?

Bu soru halen geçerliliğini korusa da o hafta sonu California’nın dört bir yanından çok sayıda insanın Bass Lake’in keyfini çıkarmak için beldeye geldiği gerçeğini değiştirmiyor. Motellerle kamp alanlarında yer olmadığını görüp yol kenarlarında ve kirli koyaklarda uyuyanlar bile oldu. Pazartesi sabahı göl kıyısı, Andrew Jackson başkan olduktan sonra düzenlenen balonun ardından Beyaz Saray’ın bahçesi gibi görünüyordu. Bass Lake’te o hafta sonu, her zaman yoğun geçen Dört Temmuz tatili için bile sıradışı ölçüde bir kalabalık vardı.

California'lılar coşkulu açık hava insanları olarak bilinir. Mesela 1964'te Los Angeles yakınlarında, binlerce hafta sonu kampçısının yangının henüz söndürüldüğü ormanlık bir alana girmesini engellemek için bariyerlere ihtiyaç duyulmuştu. Nihayet alevler kontrol altına alınıp bariyerler kaldırıldığında, kararmış kamp alanı kısa sürede dolmuştu. Olay yerindeki bir muhabir, "kampçıların, çadırlarını halen dumanı tüten çotukların arasına kurduklarını" bildirmişti. Ailesini kamp alanına yerleştiren bir adam böyle bir yere neden geldikleri sorulduğunda, gidecek başka bir yerin olmadığını ve yalnızca iki gün tatillerinin olduğunu söylemişti.

Bu zavallı yorum, zavallı bir açıdan anlamlıydı. Ama o hafta sonu Bass Lake'te böyle bir kalabalığın olmasının bu kadar basit ve somut bir açıklaması yoktu. Kanunsuzlarla karşılaşmak istemeyen insanların daha güvenli bir tatil yeri bulmak için çok fazla zamanı vardı. "Cehennem Melekleri'nin saldırabileceği" muhtemel yerlere yönelik polis raporlarının tamamında Bass Lake en üst sıralardaydı.

Bu nedenle, Cehennem Melekleri'nin beldelerine gelmesinin felaket değil, aksine turizm açısından lütuf olduğunu fark etmeleri Bass Lake Ticaret Odası için baş döndürücü bir keşif olmalıydı. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile ürkütücü. Melekler bu kadar seyirci çekiyorsa, bir başka kentin veya beldenin ticaret odası başkanı bir sonraki mantıklı adımın ne olacağını rahatlıkla görebilir ve gelecek yıl Watts'tan iki rakip çeteyi davet edip kanunsuzları bir plajda karşı karşıya getirebilir. Çeteler birbirine girerken havai fişekler atılır ve yerel lisenin bandosu da *Bolero* ve "They Call the Wind Maria"yı çalar.

13

Porterville'deki sorun şuydu: Bizden iki yüz kişiyi izlemek için kent merkezinde dört bin insan toplanmıştı.

–Serseri Terry

★

Marketten aldığımız son şey, Pete'in dev gibi tazısı için bir düzine at eti konservesi oldu. Köpek diğer turlara da katılmıştı ve bu işin ruhunu kapmış gibi görünüyordu. Sürekli bir şeyler yiyor, sanki hiç uyumuyor ve ortada belli bir neden yokken uzun uluma nöbetlerine giriyordu.

Çok yavaş bir şekilde kampa geri döndük. Araba altılı bira paketleriyle dolu olduğundan direksiyonu çevirmek için kollarımı zar zor oynatabiliyordum ve yoldaki her tümsek amortisör yaylarının arka aksa sürtmesine neden oluyordu. Willow Cove sapağına ulaştığımızda arabanın çam ağaçlarına çıkan toprak yolu tırmanamayacağı belli olduğundan, geriye giderek gazı kökledim ve külüstürü bir top mermisi gibi tepeye doğru fırlattım. Bu momentumla tepeyi aştık aşmasına ama havalanan araba yere çarptığında sağ çamurluk tekerin üzerine bindi. Kampa uzanan dar yolu bütünüyle kapatacak kadar ileri fırlamıştık ve markete gitmek için yola çıkmak üzere olan bir düzine motora çarpma ramak kala, son anda durabildim. Tampon krikosuyla arabayı tekrar yürür hale getirmek bizi epey uğraştırdı ve ön tekeri kurtardığımız sırada, peşimden toprak yolu çıkan mor bir kamyon duramayıp arka tamponuma bindirdi. Esaslı bir bira

sevkiyatı, parçalanmış metal sesi, açgözlü kahkahalar ve Sonny, Williams'ın dükkânında olanları anlattığında yükselen heyecan dalgasıyla hafta sonu ritmini buluyordu.

Yaklaşık iki saattir orada değildik ama bu arada kızlar ve biralarla dolu birkaç arabanın gelişiyle kamptaki geçici sükûnet korunmuştu. Akşamüstünün altısında ağaçların arasındaki açıklık alan otomobiller ve motorlarla doldu. Tam ortada duran arabam biraların soğutulması için müşterek bir soğutucu olarak hizmet veriyordu.

Barger'ın yokluğunda, diğer birim başkanları kamp ateşi için odun toplanmasıyla ilgilenmişlerdi. Kimsenin sorgulamadığı bir geleneğe göre, bu görev her birimin en yeni üyesine düşüyordu. Minik'in dediği gibi, sonuçta Cehennem Melekleri de bir birlik ve diğer birliklerde olduğu gibi, belli bir ritüel, hiyerarşi ve organizasyon anlayışları var. Aynı zamanda, onları Elks ve Phi Delts'ten ayıran farklı hayat tarzlarının neden olduğu benzersizlikleriyle de gurur duyuyorlar. Kaçınılmaz bir şekilde, diğer birliklerin üyeleri Meleklerin geleneklerini sorgulamış; onları ayrıksı veya suçlu olarak etiketlemiştir. Bu gelenekler arasında en çok tartışmaya yol açanlar Tecavüz, Saldırı ve Vücut Kokusu'dur. Halkı o kadar tiksindirmeyen bir diğer gelenekse, kanunsuzların ev telefonları ve açık adreslerden nefret etmesidir. Nadiren görülen istisnalar dışında, Melekler gerçekliğin bu yanını karılarına, "mamalarına", kız arkadaşlarına ve evleri gece gündüz kulüp renklerini taşıyan herkese açık olan, ahbap oldukları üçkâğıtçılara bırakmıştır.

Kanunsuzlar ulaşılamaz olmaktan memnundur. Bu durum, fatura tahsildarları, intikam peşinde koşanlar ve rutin polis tacizleri açısından bir sürü sıkıntıdan sıyrılmalarını sağlar. Ama toplumdan ne kadar izole olsalar da birbirlerini bulmakta asla zorlanmazlar. Sonny uçakla Los Angeles'a gittiğinde, Otto onu havaalanından alır. Serseri Terry Fresno'ya gittiğinde, (esrarengiz bir arafta yaşayan ve kendisine ancak, sürekli değişen gizli bir telefon numarası aracılığıyla ulaşılabilen) Fresno birim başkanı Ray'in yerini kısa sürede saptayabilir. Oakland Melekleri ileti-

şim için Barger'ın telefon numarasını kullanır; mesajlarını almak için arada sırada başkanın evine uğramaları yeterlidir. Bazıları iyi tanındıkları barlardan yararlanır. Kendisine ulaşılmasını isteyen bir Melek, görüşmek istediği kişiyle belli bir yerde buluşmak veya kararlaştırılan bir zamanda belli bir telefonun başında olmak üzere sözleşebilir.

Bir gece, eskiden DJ olan Rodger adında genç bir Melekle iletişime geçmeye çalıştım. Ama bunun imkânsız olduğunu anladım. Rodger'ın bir günden diğerine nerede olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. “Bana boşuna Pansiyoner Rodger demiyorlar. Nerede tutunabilirsem orada kalırım. Her yer aynı. Bu konuda endişelenmeye başladığın anda takılıp kalırsın. Bu da sonun olur, işin biter moruk.” Dünyevi kalıcılığa dair kartondan bir illüzyona bile tahammülü olmadığından hiçbir türde kart kullanmayan Rodger o gece öldürülseydi hayatta hiç iz bırakmazdı. Yaşadığına dair ne bir kanıt ne de motosikleti dışında kişisel bir mal. Zaten motoruna da Melekler ânında el koyardı. Melekler vasiyet bırakmayı gerekli bulmadığı gibi, ölümleri de çok fazla evrak işi gerektirmez. Ehliyetlerin zamanı dolar, adli kayıtlar kapanır, motorlar el değiştirir ve ölünün cüzdanından çıkan birkaç “kişisel kart” ise çöpe atılır.

Bu çingene yaşam tarzı yüzünden Meleklerin iletişim ağı her zaman çalışır durumda olmalıdır. Kaybolan bir mesaj ciddi sorunlara neden olabilir. Kaçma fırsatı olan bir Melek tutuklanabilir, yeni çalınan bir motosiklet satın alacak kişiye asla ulaşmaz, eldeki yarım kilo marihuana önemli bir alıcıyı kaçırabilir, bir Cehennem Melekleri birimi bir turun veya büyük bir partinin haberini alamayabilir.

Bir turda nereye gidileceği, polisleri tahmin yürütmek zorunda bırakmak için mümkün olduğunca uzun bir süre boyunca gizli tutulur. Gidilecek yeri şehirlerarası telefon konuşmalarıyla öğrenen birim başkanları, turdan önceki gece toplantı düzenleyerek veya bilinen iletişim kişileri olan barmenler, garsonlar ve kulüple bağlantılı bazı kadınlar aracılığıyla bu bilgiyi kendi

adamlarına iletir. Bu çok etkili bir sistem olsa da dışarı bilgi sızması açısından asla yüzde yüz güvenilir olmamıştır. Bu nedenle, 1966 yılına gelindiğinde, Melekler tur başlayana kadar gidilecek yeri gizli tutmaya karar vermişti. Barger bunu bir kez denedi ama polisler tahmini güzergâh boyunca kurulan telsiz bağlantıları sayesinde onları takip edebiliyordu. Telsiz takibi polislere avantaj sağlayan, onlara güven ve kontrol gücü veren bir sistem. Elbette gecikme veya yanılma olmadığı sürece. Yolların kalabalık olduğu tatil günlerinde bir Melek konvoyunun, radar ekranından silinen bir sinyal gibi birdenbire ortalıktan kaybolması şaşırtıcı olmaz. Bunun için, kanunsuzların karşısına her zaman aradıkları şu nadir yerlerden birinin (sarhoş olup soyunabilecekleri ve yorgunluktan sızana kadar, azmış keçiler gibi birbirlerinin üzerinde tepinecekleri, cana yakın bir sahibi olan büyük bir çiftlik; polisin erişemeyeceği kırsal bir yer) çıkması yeterlidir.

Sırf nasıl paniğe kapıldıklarını dinlemek için bir polis telsizi satın almaya değerdi:

“Seksen kişilik bir grup az önce Sacramento’da geçerek 50. Otoyol’dan kuzeye yöneldi. Bir şiddet olayı yaşanmadı; Lake Tahoe bölgesine gittiklerini düşünüyoruz...” 80 kilometre kuzeyde bulunan Placerville’de, emniyet amiri adamlarına bir motivasyon konuşması yaptıktan sonra, onları tüfeklerle, kent sınırının güneyinde otoyolun her iki yanına yerleştirir. Aradan iki saat geçtikten sonra halen beklemektedirler ve Sacramento’daki telsiz memuru, Placerville’de krizle nasıl başa çıkıldığına dair acil rapor beklendiği haberini verir. Emniyet amiri gergin bir hâlde henüz temas yaşanmadığını bildirir ve huzursuzlanan adamlarının tatilin tadını çıkarmak için evlerine dönüp dönemeyeceğini sorar.

Sacramento’da bulunan Otoyol Devriyesi merkezindeki telsiz odasında oturan memur, kendisi durumu kontrol ederken Placerville’deki emniyet amirine yerlerinden ayrılmamalarını söyler... ama kısa bir süre sonra tiz sesi telsizde patlar: “Seni domuz! Yalan söylüyorsun! Neredeler?”

“Ağzını topla,” der Placerville emniyet amiri. “Buraya hiç gelmediler diyorum sana.”

Telsiz memuru kuzey California’nın tamamını taramasına rağmen hiçbir bilgiye ulaşamaz. Bu sırada polis arabaları otoyollar-da gidip gelmekte, karşılarına çıkan her barı kontrol etmektedir. Ama kimse yoktur. Eyaletin en tehlikeli serserilerinden sekseni Sacramento’yla Reno arasında bir yerlerde, tecavüze, yağmaya aç ve sarhoş bir hâlde dolanmaktadır. Bu alçak heriflerden oluşan koca bir konvoyu otoyolda kaybetmek California kanun kuvvetleri için bir başka utanç olacaktır... bu fiyasko yüzünden çok kelle gi-deceğine şüphe yoktur.

O sırada kanunsuzlar, BAYKUŞ ÇİFTLİĞİ, İZİNSİZ GİRİL-MEZ yazılı bir levhayı görüp otoyoldan ayrılmıştır ve özel bir yol-da ilerlemektedir. Çiftlik sahibi şikâyetçi olmadığı sürece kanunun erişemeyeceği bir yerdedirler. Elli kişilik bir başka kanunsuz grubu da aynı bölgede kaybolmuştur. Polisin arama ekipleri salya, pislik ve kan peşinde otoyol boyunca tarama yapmaktadır. Telsiz memuru halen öfkeden kudurmuş bir hâldedir. San Francisco ve Los Angeles’taki radyo kanallarından arayan habercilerin sorularını cevap-larken, nöbetçi memurun sesi çatlar: “Tek söyleyebileceğim üz-gün olduğum. Görünüşe göre... yani, edindiğimiz bilgilere göre... ortalıktan kayboldular, evet, nerede olduklarını bilmiyoruz.”

Böyle bir senaryonun yaşanmamasının tek nedeni, Cehennem Melekleri’nin taşrada hiçbir özel araziye erişiminin olmamasıdır. Birkaçı çiftlik sahibi akrabaları olduğunu iddia etse de diğerle-rinin bu çiftliklerde pikniğe davet edildiği duyulmamıştır. Me-leklerin arazi sahibi insanlarla teması yoktur. Onlar, ekonomik ve duygusal olduğu kadar fiziksel olarak da şehir çocuklarıdır. Aileleri, en azından bir, bazen de iki nesil boyunca hiçbir şeye, bir otomobile bile sahip olmamış insanlardır.

Cehennem Melekleri kesinlikle bir alt sınıf fenomenidir ama bu illa çok yoksul geçmişlerden geldiklerini göstermez. Zor dö-nemlerden geçmiş olsalar da ebeveynleri belli bir krediye sahip

insanlardır. Kanunsuzların çoğu, İkinci Dünya Savaşı'ndan kısa süre önce veya savaş sırasında California'ya göç eden insanların çocuklarıdır. Çoğu ailesiyle temasını yitirmiştir ve dahası, (bu terimi kullanan insanların anlamlandırabileceği bir açıdan) memleketi olduğunu söyleyen bir Melekle hiç karşılaşmadım. Örneğin Serseri Terry Detroit'li, Norfolk'lu, Long Island'lı, Los Angeles'lı, Fresno'lu ve Sacramento'ludur. Çocukken ülkenin dört bir yanında yaşamıştır. Bu dönem yoksulluk içinde de geçmemiştir; yalnızca devamlı hareket hâlinededir. Birçok kanunsuz gibi, Terry'nin de kökleri yoktur. Bütünüyle şimdiye, ana, aksiyona bağlıdır.

Terry'nin en uzun stabil dönemi, lisenin ardından Sahil Güvenlik'te geçirdiği üç yıl oldu. Sonrasında, gönülsüz bir şekilde, ağaç budayıcısı, tamirci, oyuncu, amele ve muhtelif malların satıcısı olarak çalıştı. Birkaç ay üniversiteye devam etse de evlenmek için okuldan ayrıldı. İki yılın, iki çocuğun ve sayısız kavganın ardından, evlilik boşanmayla sonuçlandı. İkinci karısından bir çocuğu daha oldu ama bu birliktelik de uzun sürmedi. Şimdi, basında çok fazla yer alan iki tecavüz vakası yüzünden tutuklandıktan sonra, kendisini “gözde bekâr” olarak tanımlıyor.

Çarpıcı sabıka kaydına rağmen, Terry hapiste geçirdiği toplam sürenin altı ay civarında olduğunu tahmin ediyor (bunun doksan günü özel mülke izinsiz giriş, gerisiyse trafik suçlarından). Terry tutuklanmaya en yatkın Meleklerden biri; polisler sırf tipinden bile rahatsız oluyor. 1964'le 1965 yıllarını kapsayan bir süreçte, kefaletler, avukat ücretleri ve trafik mahkemelerinde kesilen cezalar için yaklaşık 2.500 dolar ödemiş. Meleklerin çoğu gibi o da, kendisini tam zamanlı bir kanun kaçağına dönüştürdükleri için “polisleri” suçluyor.

Meleklerin en azından yarısı savaş bebeği ama bu çok geniş bir terim. Barış Gönüllüleri'ne katılanlar, kurumsal eğitim programlarına girenler, Vietnam'da savaşanlar arasında da savaş bebekleri yer alıyor. İkinci Dünya Savaşı'nın Cehennem Melekleri'nin kökenleriyle çok fazla bağlantısı var ama hem

kırklarının başında olan Kirli Ed'i, hem de Kirli Ed'den yirmi yaş genç olan Oakland'lı Temiz Çocuk'u kapsayabilmesi için savaş teorisini çok zorlamanız gerekir. Kirli Ed, Temiz Çocuk'un babası olabilecek bir yaşta (gerçi Kirli Ed etrafa hatırlayamadığı kadar çok tohum bırakmış olsa da Temiz Çocuk'un babası olması pek muhtemel değil).

Cehennem Melekleri gizeminin (hatta adlarının ve armalarının da) kökenlerini İkinci Dünya Savaşı'nda ve Hollywood'da bulmak zor değil. Ama Meleklerin genleri ve gerçek tarihleri çok daha gerilere uzanıyor. California'daki nüfus patlamasının nedeni İkinci Dünya Savaşı değildi. Savaş, aslında 1930'larda başlayan ve savaş ekonomisi California'yı yeni Valhalla'ya dönüştürmeye başladığı sıralarda etkisini yitirmek üzere olan nüfus patlamasını yeniden tetiklemekten başka bir şey yapmadı. Mesela, 1937'de Woody Guthrie "Do-Re-Mi" adında bir şarkı yazmıştı ve nakarat kısmı şöyleydi:

California cennetin bir bahçesi
Senin ve benim için bir cennet köşesi
Ama ister inan ister inanma
Çok da harika olduğunu düşünmezsin
Yoksa cebinde Do-Re-Mi

Bu şarkı, Altın Eyalet'e ulaşmak için uzun bir yolculuk yaptıktan sonra burada da ekmeğini kazanmanın ne denli zor olduğunu gören bir milyondan fazla *Okie*, *Arkie** ve *hillbilly*'nin hüsrânını ifade ediyordu. Bu beyefendiler California'ya ulaştıkları sırada Batı'ya Göç hareketinin pek bir getirisi kalmamıştı. "California hayat tarzı" aslında şu eski, bilindik köşe kapmaca oyunundan başka bir şey değildi ama bu haberin doğuya ulaşması biraz za-

* Büyük Bunalım'ın yanı sıra, ekoloji ve tarımı felç eden şiddetli toz fırtınaları nedeniyle 1930'larda iş bulmak, yeni bir hayat kurmak için California'ya giden Oklahoma ve Arkansas'lı yoksul göçmenleri ifade eden *Okie-Arkie* terimleri, o dönemde Missouri, Iowa, Nebraska, Kansas, Texas, Colorado, New Mexico'dan batıya gelen göçmenler için de kullanılmıştır. -çn

man aldı ve bu sırada Altına Hücum devam etti. California'ya kapağı atan göçmenler, savaş başlayana kadar burada tutunmaya çalıştıkları birkaç yıl içinde çok fazla ürediler ve ardından, ya orduya yazıldılar ya da savaşla birlikte talebin arttığı emek piyasasında kendilerine iş buldular. Öyle ya da böyle, savaş sona erdiğinde bu insanlar artık California'lıydı. Eski hayat tarzı Route 66* boyunca yayıldı ve bu insanların çocukları yeni bir dünyada büyüdüler. Linkhorn'lar nihayet yuvasını bulmuştu.

Nelson Algren, *A Walk on the Wild Side* [Yabani Tarafta Bir Gezinti] kitabında bu insanlardan bahsetse de onun hikâyesi göçmenlerin batıya yönelip Rocky Dağları'nı aşmalarından önceki dönemi anlatır. *A Walk on the Wild Side*'da Çatlak Fitz'in oğlu Dove Linkhorn kaderinin peşinde New Orleans'a gitmektedir. On yıl sonra olsaydı, Los Angeles'a giderdi.

Algren'in kitabı, Amerika'nın *white trash*** sınıfı hakkında bugüne dek yazılan en iyi tarihi tasvirlerden biriyle açılır.*** Algren, Linkhorn'ların soyunu, Amerika'nın doğu kıyılarına ayak basan borçlu işçilerin ilk dalgasına dayandırmaktadır. Britanya Adaları'nın dört bir yanından gelen, toplumun en alt tabakasındaki bu insanlar (serseriler, uyumsuzlar, suçlular, borçlular, sosyal açıdan iflas edenler), okyanusu aşip Yeni Dünya'ya ulaşabilmek için ihtiyaç duydukları bilet parası karşılığında, müstakbel işverenlerinin hazırladığı çok ağır şartlar içeren çalışma sözleşmelerini kendi rızalarıyla imzalıyorlardı. Burada bir iki yıl boyunca bir nevi köle olarak çalıştıktan sonra (bu dönemde karınlarını doyurup onları barındıran kişi patronlarıydı) borçlu oldukları süre sona eriyordu ve kendi yollarına gidebiliyorlardı.

Teoride ve tarih bağlamı açısından, bu iki taraf için de avan-

* 1926-85 arasında açık olan, Chicago'dan Los Angeles'a uzanan yaklaşık dört bin kilometrelik otoyol. 1930'larda batıya göç sırasında kullanılan güzergâh bu otoyolu izlemiştir. -çn

** ABD'nin güneyinde, kırsal kesimde yaşayan, eğitimsiz, yoksul beyazlar için kullanılan argo terim. -çn

*** Bir başka *white trash* klasiği ise William Faulkner'in "Ambar Kundakçısı" adlı öyküsüdür. Bu öykü, Algren'in tasvirinde eksik kalan insanlık boyutunu da içermektedir.

tajlı bir anlaşılmaydı. Kendini borçlu işçi olarak satacak kadar çaresiz kalan bir adam, geldiği ülkede elinde avucunda ne varsa kaybetmiş olmalıydı; bu yüzden yeni bir kıtaya kapağı atma şansı kesinlikle hafife alınacak bir şey değildi. Ağır çalışma şartlarında, perişanlıkla geçen bir dönemin ardından bu adam, sonsuz bir doğal zenginliğe sahipmiş gibi görünen topraklarda gücünün yettiğini kapmak için özgür kalıyordu. Ancak Amerika'ya gelen binlerce borçlu işçi özgürlüklerini geri kazandıkları sırada doğu kıyıları çoktan paylaşılmıştı. Sahipsiz topraklar batıda, Allegheny Dağları'nın ötesindeydi. Bu insanlar yeni eyaletlere, Kentucky ve Tennessee'ye doğru sürüklendiler. Onların çocukları ise Missouri, Arkansas ve Oklahoma'ya.

Bu sürüklenme zaman içinde alışkanlığa dönüştü. Eski Dünya'daki kökleri sökülmiş, Yeni Dünya'da ise kök salamamış olan Linkhorn'lar bir yere yerleşip bir şeyler ekip biçecek, yeni bir hayat kuracak kafada insanlar değillerdi. Borçlu işçilik de alışkanlığa dönüştü ama yalnızca geçici olarak. Bu insanlar öncü değil, Batı'ya Göç'ü gerçekleştiren asıl kabilelerin peşinden sürüklenen pespaye takipçilerdi. Ulaştıkları her yerde topraklara çoktan el konduğunu gördükleri için, bir süre çalıştıktan sonra yola koyulmaktan başka şansları olmuyordu. Dünyaları, umutsuzluk anları ve "Big Rock Candy Mountain"* arasında gidip gelen, şiddet dolu, alkole bulanmış bir araftı. İşlerin, söylentilerin, çökülecek toprakların veya yola daha önce çıkmış bir akrabanın peşinde batıya sürükleniyor; tırtıl orduları gibi, toprağın yüzeyinde olanla geçinip koparabildiklerini kopararak devam ediyorlardı. Bu günübirlik bir yaşamdı ve batıda her zaman gidilecek yeni topraklar vardı.

Bazıları geride kaldı ve bu insanların soyundan gelenler halen bu eyaletlerde (Kuzey-Güney Carolina, Kentucky, Batı Virginia, Tennessee) yaşıyor. Belli yerlerde yolculuğu bırakanlar da oldu (*hillbilly*'ler, *Okie*'ler, *Arkie*'ler); bu insanların hepsi aynıdır. Te-

* 1928'de Harry McClintock tarafından kaydedilen, Amerika'ya gelip yeni bir hayat peşinde sürüklenenlerin, göçmen işçilerin, evsizlerin cennet fikri üzerine bir folk şarkısı. -çn

xas, bu türün canlı bir anıtı gibidir. Tıpkı güney California gibi.

Algren onları “içten içe aldatıldıklarını hisseden, açlık çeken, kızgın çocuklar” olarak tanımlıyordu. Silahlı, sarhoş yağmacılar; kumarbazların, kavgacıların, fahişelerle düşüp kalkanların oluşturduğu bir lejyon. Şehre lastikleri kabak olmuş, egzoz susturucusu olmayan, yalnızca tek farı yanan külüstür bir Ford Model A ile giren bu insanlar, hiç soru sormadan ve tercihen vergi kesintilerine bulaşmadan hızlı para kazanabilecekleri işler bakıyorlardı. Parayı al, benzini ucuza satan bir istasyonda depoyu doldur, elinin altında bir şişe içki ve radyoda, sevgilinin halen seni beklediği ve annenin mezarında güllerin olduğu yuvan hakkında eski, güzel *country* şarkıları söyleyen Eddy Arnold ile yeniden yola koyul.

Nelson Algren, *A Walk on the Wild Side*'da Linkhorn'ların hikâyesini Texas'ta noktalasa da batıdaki otoyollarda direksiyon sallayan herkesin bileceği gibi, Linkhorn'lar Texas'ta durmadılar. 1930'ların sonlarında bir gün, yer meşesiyle kaplı bir California tepesine çıkıp Pasifik Okyanusu'yla karşılaşana dek ilerlemeye devam ettiler. Artık yolun sonuna gelmişlerdi. Hayat bir süre zor gitti ama daha önce bulundukları yüzlerce yerden daha zor değildi. Sonra savaş başladı. Linkhorn'lar, artık onların bile çok para kazanabileceği büyük şehirdeydiler.

Savaş bittiğinde California, orduyla ilişkileri kesilirken aldıkları kıdem tazminatlarını harcamak için yollar arayan eski askerlerle doldu. Bu adamların çoğu Batı Yakası'nda kalmaya karar verdi ve yeni radyoları *hillbilly* müziği çalarken dışarı çıkıp büyük motosikletler satın aldılar. Aslında bunu neden yaptıklarını tam olarak onlar da bilmiyordu ama o gürültülü, köksüz zamanların atmosferinde yapılması gereken şey buydu sanki. Bu adamların hepsi Linkhorn değildi ama savaşla geçen dört yılın zorunlu demokrasisi, eskiden geçerli olan o kadar çok ayrımı ortadan kaldırmıştı ki Linkhorn'ların bile kafası karışmıştı. Linkhorn'lar gibi ailelerde akrabalar arasında yapılan evlilik düzeni bozulmuştu; bu insanların çocukları artık diğerleriyle özgürce, şid-

det olmaksızın iç içe geçebiliyordu. 1950'ye gelindiğinde, birçok Linkhorn para ekonomisinin parçası olmuştu. Güzel arabaları hatta kendilerine ait evleri bile vardı.

Diğer taraftan, saygınlığın baskısı altında ezilip sonunda genlerinin sesine kulak verenler de oldu. Los Angeles'ta varlıklı bir oto galericisi olan bir Linkhorn'la ilgili bir hikâye anlatılır. Bu adam güzeller güzeli bir İspanyol aktrisle evlenmiş ve Beverly Hills'te bir malikâne satın almış. Ama bollukla geçen on yılın ardından geceleri uyuyamamaya başlamış, kan ter içinde yatağında dönüp duruyormuş. Bir süre sonra, geceleri hizmetçi kapısını kullanarak evden kaçmaya ve birkaç blok ötedeki bir benzin istasyonunda tuttuğu, çamurluğu olmayan, motor gücü artacak şekilde modifiye edilmiş 37 model Ford'uyla dolaşmaya başlamış. Artık gecelerini, kirli bir tulum ve sırtında motor yağı üreticisi Bardahl'ın amblemi olan, yırtık pırtık yeşil bir tişörtle, ucuz pavyonlarda ve kamyon duraklarında geçiriyormuş. Milletten bira dilenmekten ve aşırıya kaçan tekliflerini reddeden fahişeleri kemerle dövmekten hoşlanıyormuş. Bir gece uzun bir pazarlığın ardından satın aldığı birkaç kavanoz dolusu ev yapımı viskiyi içerek Beverly Hills'te gazlamaya başlamış. Eski Ford'unun biyel kolu kırıldığında arabayı öylece bırakıp taksi çağırmış ve kendi otomobil galerisine gitmiş. Yan kapıyı tekmeleyerek içeri girmiş ve motor ayarı için bekleyen üstü açık bir spor arabayı düz kontakla çalıştırıp 101. Otoyol'a çıkmış. Otoyolda Pasadena'dan birkaç serseriyle yarışmaya başlamış. Yarışı kaybettiğinde o kadar öfkelenmiş ki diğer arabayı bir trafik ışığında durana kadar takip etmiş ve 110'la arabaya arkadan çarpmış.

Olayın gazetelere çıkması adamı mahvetse de nüfuzlu arkadaşları, deli teşhisi koyması için bir psikiyatriste rüşvet vererek hapse düşmesini engellemişler. Bir yılını klinikte geçirmiş ve söylentilere göre, artık San Diego yakınlarında bir motosiklet dükkânı varmış. Sayısız trafik ihlali nedeniyle ehliyetinin iptal edilmesine, iflasın eşiğinde gezinmesine ve Batı Virginia'lı, hayattan bezmiş eski bir güzellik kraliçesi olan yeni karısı yarı-deli

bir alkolik olmasına rağmen, onu tanıyanlar adamın mutlu olduğunu söylüyor.

Bütün kanunsuz motorcuların Linkhorn genleri taşıdığını söylemek adil olmaz ama Apalaş topraklarının kendi aralarında evlenen Anglosakson kabilelerinde zaman geçiren birinin, güçlü bir déjà vu hissetmesi için Cehennem Melekleri'yle birkaç saat takılması yeterli olacaktır. Meleklerde de “yabancılara” karşı aynı düşmanlık, ruh hâli ve aksiyon açısından aynı aşırılıklar, aynı adlar, bir şeyin üzerine eğilmedikleri sürece doğal görünmeyen aynı keskin suratlar ve uzun kemikli bedenler var.

Meleklerin çoğu Anglosakson olsa da Linkhorn tavrı buluşıcıdır. Meksikalı veya İtalyan adları olan az sayıdaki kanunsuz, diğerleri gibi davranmakla kalmaz, onlar gibi de görünür. Frisco'dan Çinli Mel'le Oakland'lı genç bir siyah olan Charley bile Linkhorn yürüyüşüne ve tavırlarına sahiptir.

14

Esasen siyahlara benziyorlar. Tek başlarına, herhangi birinden daha fazla sorun çıkarmazlar. Ama kalabalıklaştıkları anda kendilerini kaybediyorlar. Gerçekten öyle.

–San Francisco’lu bir polis.

★

İlk gün hava kararmak üzereyken kampa bir karmaşanın gerginliği yayıldı. Saatlerdir insanlar gelip gidiyordu ama o âna dek telaşlı bir hava yoktu. Bira satın aldığımız marketteki tuhaf karşılaşmanın haberi, şerifin turistlerden uzak durulması gerektiğine dair emrine baskın çıktığından, birçok kanunsuz motora atlayıp misafirperverliğin tadına bakmak için beldeye gidiyordu. Willow Cove’da festival atmosferi hâkimdi. Kampa yeni gelenler bağırış çağırışla, öpücüklerle, üzerlerine atlanarak, bira fışkırtılarak karşılanıyordu. Şerif yardımcılarıysa fotoğraf çekiyordu. Önce bunu kanıt toplamak için yaptıklarını sandım ama renkli pozlar vermeleri veya kıyafetleriyle göle dalmaları için Cehennem Melekleri’ni onların teşvik ettiğini gördüğümde, bu memurların Bronx Hayvanat Bahçesi’ne ilk kez giren biri kadar büyüldüğünü fark ettim. Aralarından biri daha sonra bana şöyle dedi: “Ah be, keşke kameram olsaydı. Hayatımda gördüğüm en acayip şey bu. Çektiğim fotoğrafları görmeseler kimse buna inanmaz. Bu fotoğrafları çocuklarıma bile göstereceğim!”

Ama akşamüstü, ortada belli bir neden yokken kampın temposu birdenbire değişti. Barger ve birkaç kanunsuz iki şe-

rif yardımcısıyla kafa kafaya verip bir şeyler konuştuktan sonra motorlarına atlayıp toprak yolda gözden kayboldular. Grup hâlinde kamptan ayrılan on kadar kanunsuzun suratları asıktı. Birkaç dakika sonra da iki polis arabası gitti. Kanunsuzların çoğu, her ne oluyorsa Barger durumla ilgilendiği için rahat görünse de kampın ortasında Minik'in etrafında toplanan yirmi kadar Melek polis telsizinden gelen "bir motorcuya yapılan saldırı" haberi hakkında kendi aralarında mırıldanarak konuşuyorlardı. Bu motorcunun kim olduğunu veya Melek olup olmadığını bile bilmiyorlardı (ertesi gün Yosemite yakınlarında motosikletler için bir tepe tırmanışı etkinliği programlandığından bölgede birçok saygıdeğer motorcu vardı. Diğer taraftan, bir kanunsuz Mariposa civarında, sırtlarında Yedinci Oğullar [Seventh Sons] yazan bir grup motorcu gördüğünü söyledi ama Meleklerin arasında bu adı duyan veya onların kanunsuz olup olmadığını bilen yoktu).

Meleklerle müttefiklerinin toplantısına "bir motorcuya" saldırıldığı haberi gelirse, bu haber düşmanlardan birinin harekete geçtiğine dair hayra alamet olmayan bir sinyal olarak alınır. Barger'la yanındaki adamlar yaklaşık bir saattir kampta değillerdi ve Minik yeni bir haber gelene kadar beklemeleri gerektiğinde diretmeseydi, çok sayıda Melek başkanlarının peşinden gitmiş olurdu. O anda bir kanunsuzun düştükleri savunmasız konuma lanet okuduğunu hatırlıyorum: "Tanrım! Nerede olduğumuza baksanıza! O piçler bizi burada köşeye sıkıştırdı! Daracık bir toprak yol dışında buradan çıkış yok!"

Gerçekten de Willow Cove doğal bir Dunkirk'tü. Kampta kalan iki şerif yardımcısını izliyordum; onlar gittiği anda ben de gidecektim. Çünkü onların da gitmesi başka bir yerde olayların kontrolden çıktığı ve bir sonraki hedefin Meleklerin kampı olacağı anlamına gelirdi. Bass Lake'in mahalle delikanlıları ağaçların arasından çıktığı sırada burada olmak istemiyordum.

Ama şerif yardımcılarını kamptan ayrılmadı ve hava kararmadan kısa süre önce Barger'la yanındakiler geri döndüler. Suratla-

rı asık değildi. Anlatıldığına göre, Kirli Ed göl kıyısında sakince motorunu sürerken cana yakın görünen beş delikanlı durması için ona el sallamışlardı. Kirli Ed de her zaman halkla ilişkilere önem verdiğinden yaya çocuklarla konuşmak için durmuştu. Olayın nasıl gerçekleştiğine dair senaryolardan birine göre, bundan sonra olanlar akıl almaz bir pusu sahnesiydi:

“Yarın tepe tırmanışına katılacak mısınız?” diye sordu gençlerden biri.

Ed tam bu soruya olumsuz bir yanıt verecekken, birdenbire ortaya çıkan altıncı bir kişi Ed’e arkadan saldırdı.

“Beni motorumdan düşürdü,” dedi Ed. “Beş santim kalınlığında, 2.5 metre uzunluğunda bir boruyla vurdu. Kafam patladı. Tren çarpmışa döndüm!”

“Bu altı genç adam içkiliydi. Bence böyle bir şeye kalkışmalarının tek nedeni isimlerini duyurmak istemeleri olabilir,” diye yakındı Ed. “Sıradan tiplerdi ve beş gündür içiyorlarmış. Kamp alanındaki diğer vatandaşlar intikam almak için orayı basmamızdan korktular. Hatta bazıları o kadar korktu ki çadırlarını toplamaya başladılar. ‘Dövüşmektense uzayacaksın,’ diyorlardı.”

Bu absürt ve düzmece ifade, basın dünyasında “şipşak haber” olarak bilinen türde kotarılmış, “Cehennem Melekleri ve Diğer ‘Kanunsuz’ Motosiklet Gruplarının Ardındaki Gerçek Hikâye” başlıklı bir haberde yayımlandı. Haberin sahibi, o hafta sonu “adaleti engellemek” suçuyla tutuklanacak bir fotoğrafçıydı ve çok iyi birkaç fotoğraf içerse de metin Whittaker Chambers gibi biri tarafından yazılmış gibi görünüyordu.

Ama “altı genç adam içkiliydi” veya “dövüşmektense uzayacaksın” gibi ifadelere ve kafasını yaran, hiç görmediği borunun uzunluğuyla kalınlığını hissetmesi gibi akıl almaz bir iddiaya anlayışla gülümsese de Kirli Ed şimdi insanlara “Gerçek Hikâye”nin gerçeğe çok yakın olduğunu söylüyor. Kanunsuzların arasında

geçirdiği yirmi yılın, Ed'in basına ve basın dünyasını temsil ettiğini düşündüğü üçkâğıtçılara yönelik bakış açısını yumuşattığını söyleyemeyiz. Ed, bir muhabire; bir polise veya yargıca güvenmediğinden daha çok güvenmez. Onun için bu insanların hepsi aynıdır. Yıllar boyunca ona musallat olan, aklında dönüp duran şeytani komplo artık her neyse, Ed'e göre bütün yargıçlar, polisler, muhabirler de bu komplonun ayak işlerini yapmaktadır. O hendeğin ötesinde bir yerlerde Derin Polis'in, brifing odasındaki bir kara tahtaya onun adını yazdığını bilir. Adının yanına da şöyle bir not atılmıştır: "Alın bu çocuğu, ona huzur vermeyin, bu çocuk iflah olmaz."

Kirli Ed yetişkin hayatı boyunca kanunsuz bir motorcu olmuş. Doğu Körfezi kentlerinde motosiklet veya otomobil tamircisi olarak çalışıyor ama mesleki açıdan hırslı olduğu söylenemez. Bir seksen beş boyu, 100 kilo ağırlığıyla, bira göbekli bir güreşçiye benziyor. Saçları tepeden açılmaya başlamış, şakakları ağarmış. Oryantal sakalını kesse seçkin biri gibi bile görünebilir. Ama şimdiki hâliyle, tehlikeli görünüyor.

O gecenin ilerleyen saatlerinde elinde bir birayla kamp ateşinin başında dikilirken, Kirli Ed kısaca yaşadığı olaydan bahsetti. Kafasına atılan sekiz dikişin her biri 1 dolara patlamış ve ücreti nakit ödemek zorunda kalmıştı. Durumun en kötü tarafı buydu – cebinden para çıkmıştı. 8 dolarla bir kasa bira ve Oakland'a dönüş için benzin alabilirdi. Daha genç Meleklerin aksine, Ed kavgaya girmek onun için hiç sıkıntı değilmiş gibi görünmek ve imajını sert tutmak zorunda. Neredeyse herkesten daha uzun zamandır kanunsuz ortamında bulunan bir adam olarak, yaşlanma belirtileri göstermeye başladığında ona anlayışla yaklaşılmayacağını farkında. Genç Meleklerden çok azı, yolda kendisine hakaret eden beş serserinin karşısına dikilmek için motorunu durdurup geri dönerdi. Ama Kirli Ed bunu yaptı. Hayvanın kafayı ona taktığını düşünse, bir sığın geyiğiyle dövüşmek için motorunu bir nehrin içine de sürerdi. Ed kimsenin canını yakmadan, çocukların boruyu kafasına geçirip onu motorundan düşürmeleri

muhtemelen herkes için en iyisi olmuştu. Çocuklar polise, ortada hiçbir neden yokken Ed'in motorunu döndürüp üzerlerine geldiğini gördüklerinde paniğe kapıldıklarını söylemişlerdi. Bu esnada *tesadüfen* ellerinde kocaman bir kurşun boru taşımaları kimseyi şüphelendirmemişti.

Yeniyetme saldırganlar tutuklanmış ("Onları bulup öldürmemiz için," diye açıklamıştı Barger bu durumu) ve daha sonra polis arabalarıyla evlerine götürülüp hafta sonunun geri kalanında kanunsuzlarla katiyen temasa girmemeleri için uyarılarak salıverilmişlerdi. Öyle ya da böyle, çocukların tutuklanması olayın geçip gitmesi için Barger'a ihtiyaç duyduğu mazereti vermişti. Bu pusucu piçler gözaltına alınmasaydı, Melekler intikam için ısrarcı olurdu. Belki bunu hemen yapmazlardı ama bu tehdit bütün hafta sonunun havasını değiştirirdi. Ama formalite icabı yapılan tutuklama herkesi tatmin etmiş gibiydi. Barger durumdan hiç memnun değildi ama seçenekleri değerlendirip Baxter'la konuştuktan sonra, geçici ateşkese bir şans daha tanımaya karar vermişti. Lejyonerleri de bu karara uymuştu. Gerçi Barger'ın kararı ne olursa olsun, hatta şerifin evine saldırılmasını emretseydi bile Melekler bunu kabul ederdi. Ama Barger tercihini ihtiyattan, huzurdan ve daha çok biradan yana kullandığında herkes rahatlamış gibi göründü. Kavgaya girmek zorunda kalmamalarına rağmen yiğitliklerine leke sürülmemişi ve halen önlerinde partilemek için iki gün vardı.

Kanunsuzlar asla, muhtemelen canlarının yanacağını bildikleri zamanlarda bile kavgadan kaçmazlar ama tutuklanmak çok pahalıya patlayabilecek bir durumdur. Hapse atıldıklarında dışarı çıkmak için kefalet ödemeleri gerekir ve bir mesleği, malı mülkü veya en azından bu parayı temin edebilecek arkadaşları olan sırtı sağlam bir vatandaşın aksine, Meleklerin kefilleri dışında yardım isteyebilecekleri kimseleri yoktur. Her Cehennem Melekleri biriminin sürekli nöbet başında olan bir kefalet kefilidir. Gerektiğinde, bu kefil Bir Meleği hapisten çıkarmak için gecenin köründe 300 kilometre yol yapabilir. Bu hizmeti karşı-

lığında aldığı ücret, kefil olduğu miktarın yüzde onudur. Gerginliğin yüksek olduğu kırsal bölgelerde hapse düşen bir Meleğe istisnasız bir şekilde her seferinde azami kefalet biçilir. Bu tutar sarhoşluk ve saldırı için beş bin, ahlaka aykırı davranışlar için 2.500 dolara kadar çıkabilir; bu durumda kefil ücreti de 500 veya 250 dolar olacaktır. Devlet tarafından geri ödenen kefalet ücretlerinin aksine, geri ödemesi olmayan bu kefil ücretleri kefalet için alınan kısa dönemli borcun faizi olarak düşünülebilir. Ama Melekler çok iyi müşteriler olduklarından, bazı kefiller grup indirimi yaparak ücretlerini şartlara uygun şekilde düşürebilir. Kanunsuzlar kefillerine saygı duyar ve nadiren ödeme yapmaktan kaçmaya çalışırlar. Bununla birlikte, çoğu o kadar borç içindedir ki kefil ücretini haftada 10-15 dolar gibi taksitlerle ödemek durumunda kalabilirler.

Bir keresinde Frisco biriminin kefilinin başına, (her biri 100 ile 242 dolar arasında değişen tutarlarda kefaletle) bir gecede kırk altı tutuklama gibi bir talih kuşu kondu.* O gece Frisco biriminin kulüp merkezi polis tarafından basıldı ve aralarında on sekiz kızın da olduğu kırk altı kişi, “(1) soygun, (2) öldürücü silahla saldırı, (3) marihuana bulundurmak, (4) kanun kaçaklarına yardım ve yataklık, (5) kanun kaçaklarına yardım ve yataklık için gizli anlaşma ve (6) reşit olmayan kişileri suça itme” şüphesiyle tutuklandı.

Basına büyük manşetlerle yansıyan dikkat çekici bir baskındı ama Cehennem Melekleri haksız tutuklama iddiasıyla karşı dava açtığında tüm suçlamalar düştü. Hüküm giymek bir kenara, kırk altı tutukludan biri bile yargılanmadı. Ama baskında tutuklanan herkes hapisten çıkmak için yüzde onluk kefil ücretini kabul etmek zorunda kalmıştı. Başka seçenekleri yoktu. Ne o gece ne de ertesi gün, nakit olarak 2.500 dolar veya malını mülkünü ortaya koyacak kadar zengin olan ya da bunu yapmak isteyecek bir arkadaşları yoktu. Çek de işe yaramazdı. Dahası, bugüne kadar

* Ama kefilleri bütün kefalet ücretlerini ödeyemedi ve Frisco Melekleri bu adamı değiştirmek zorunda kaldı. Yeni kefil indirimsiz, net yüzde onla çalışıyor.

hiçbir mahkeme bir Cehennem Meleğini kefaletsiz salıvermemiştir. Bu nedenle kodesten çıkmanın tek yolu kefile ödemesini yapmaktır ve kefil yalnızca kredisi iyi olanların telefonlarını cevaplar. Geçmişte borcunu ödememiş bir kanunsuz duruşma gününe kadar hapiste kalmak zorundadır.

Oakland biriminin “kefili”, Dorothy Connors adında, platin-sarı saçlı, orta yaşlı, güzel bir kadındır. Ofisi çam panellerle kaplıdır, beyaz bir Cadillac sürer ve Meleklerle nezaketle, sanki bu kanunsuzlar yalnızca dik başlı çocuklarmış gibi davranır. “Bu çocuklar kefalet işinin belkemiğidir,” diyor Connors. “Sıradan müşteriler gelip gider ama tıkr tıkr işleyen bir düzende, Melekler ödemelerini yapmak için her hafta ofisime gelirler. Bu iş onlarla dönüyor.”

Bass Lake’te ise, uzaklaştırma kararı yüzünden her şey daha karmaşık bir hâl almıştı ve polisin dediğine göre, bu uzaklaştırma kararı kefaletle salıverilme ihtimalini de ortadan kaldırıyor. Gene de Willow Cove’da gün batarken herkes rahat ve mutlu görünüyordu. Krizler aşılmıştı ve artık ciddi bir şekilde içmeye başlanabiliyordu.

Her şeyde aşırıya kaçma etikleri doğrultusunda, Melekler insanlıkla pek alakası olmayan bir şevkle içki içerler. Bir kez içmeye başladıklarında dibini görme eğilimindedirler. Evdeyken nadiren sarhoş olur ama partilerde kendilerinden geçerler. Bağırır, saçmalar, bir mağaradaki çıldırmış yarasalar gibi birbirlerine saldırırlar. Bu partilerde kamp ateşi her zaman gerçek bir tehlikedir. Bir turda alevlerin içine düşen Terry öyle kötü yanmış ki onu alelacele hastaneye götürmek zorunda kalmışlar. Ateşten sakınmasını bilen ve yumruklarını arabaların ön camlarına geçirmeyecek kadar akli başında olanlarsa birdenbire motorlarına atlayıp biraz gösteri yapmak için insanların olduğu bir yer aramaya çıkabilirler.

1957’de birkaç yüz kanunsuz, Amerikan Motosiklet Birliği’nin, beldenin geleneksel kurbağa sıçrama yarışmasıyla eş zamanlı olarak bir motosiklet yarışı gerçekleştirdiği Angels Camp’e

felaketle sonuçlanan bir tur düzenledi. Aralarında ülkenin en iyi yarışçılarının da olduğu, her düzeyde üç bin civarında motorcu Angels Camp'e gelmişti. Cehennem Melekleri de davet edildikleri hâlde gitmeye karar verdi. Orada bulunmalarının şiddet olaylarına neden olacağını biliyorlardı.

AMA, 55 cc'lik Honda'lardan tam aksesuarlı Harley 74'lere, tüm motorcuları kapsayan bir örgüt olmasına rağmen, motorlarına ciddiyetle yaklaşan ve çok fazla para harcayan, yıl boyunca motor süren profesyonel ve amatör yarışçılara odaklanmaktadır. Bu motorcuların iyi bir partiden anladıkları, vites oranları veya üstten eksantrikli motorlar hakkında hararetli bir tartışmadır. Kanunsuzların aksine, yalnız başlarına veya en fazla iki üç kişilik gruplarla sık sık uzun yolculuklara çıkar ve genellikle, motosikletlilerin otomatikman Cehennem Meleği (medeni insanların arasında yiyip içmeye uygun olmayan, tecavüz delisi bir vahşi) gibi görüldüğü kırsal bölgelere giderler. Bu durum canlarını sıkmaktadır ve çoğu, Melekler hakkında konuşurken öfkeye kapılır. Kanunsuzlarla ilişkileri, birbirlerini gördükleri anda saldırıya geçen baykuşlarla kargaların ilişkisi kadar zehirli olmasa da karşılıklı tavırları bu hayvanlardan çok farklı değildir. Motosikletlerle alakası olmayan insanların aksine, aynı küçük dünyada dolaştıkları için birçok yarış motorcusu kanunsuzlarla acı dolu deneyimler yaşamıştır. Tamircilerde, yarışlarda, gecenin geç saatlerine kadar açık hamburger tezgâhlarında yolları kesişir. AMA üyesi saygın motorculara göre, motosikletlere yüklenen olumsuz imajın asıl nedeni Cehennem Melekleri'dir. Polis tacizinden halkın aşağılayıcı tutumuna ve yükselen sigorta primlerine kadar, motosiklet sahibi olmanın nahoş gerçekliklerinin çoğu için kanunsuzları suçlarlar.

Ancak AMA üyelerinin "saygınlığı" da bütünüyle görecelidir. Çoğu, herhangi bir Cehennem Meleği kadar kötü niyetli ve sahtekârdır. Dahası, gemi azıya almış bazı yarış motorcularıyla tamirciler kanunsuzlarla dalaşmak için ellerinden geleni yapmaktadır. AMA yetkilileri aşikâr nedenlerden dolayı bunu inkâr

eder ama her fırsatını bulduklarında, suçlu pislikler olarak mimledikleri Cehennem Melekleri'ni kınamaktan da geri durmazlar. Polislerin kanunsuzlar için “adilerin en adileri” ve “it kopuk takımı” dediğini çok duydum ama gene de bu tavırlarını belli bir ölçüde denetim altında tutarlar. Polislerin çoğu, Meleklerin birdenbire şöhrete ulaşmasını buruk bir gülümsemeyle karşılamıştır. AMA üyeleriye bu duruma çok sinirlidir. Tavırları insanın aklına, kargaların savaş lordunun Nobel Barış Ödülü'nü kazandığını duyuran haberlere öfkeyle tepki veren baykuşları getirir.

1965 sonbaharında birkaç Melek Sacramento'da düzenlenen ulusal bir yarışa seyirci olarak katıldı ve yarışın ardından, otoparkta onlara laf atan iki adamla kısa süreli bir itiş kakışa girdiler. Olay büyümedi, kimse yaralanmadı ve beş Melek arabalarına binip San Francisco'ya doğru yola koyuldu. Ama çok geçmeden, saygın motorcu ve tamircilerle dolu iki araba tarafından durduruldular. Adamlar kanunsuzları dışarı çıkardı ve aralarından birinin ifadesiyle, “piçlerin ağızlarını burunlarını kırdılar, hiçbiri ayağa kalkamıyordu, ağlıyorlardı.”

1957'de felaketle sonuçlanan Angels Camp turunda Meleklerin toplam sayısı karşılarındaki kalabalığın onda biri kadardı ama Angels Camp'tekiler kanunsuzları durduracak gücü toparlamadı. Melekler erken bir saatte Angels Camp'in dört barındaki bütün biraları satın alıp yarış alanının birkaç kilometre ilerisindeki bir çayırdaki kafayı çekmeye başladılar. Hava kararırken çoğu sarhoştı ve aralarından biri gidip AMA kampına bakmayı önerdiğinde buna otomatik bir tepki verdiler. Elbette bunu yapacaklardı. Yola çıkan kanunsuzların ulumaları halkı korkuttu, şerifin arabasına koşmasına neden oldu. Dar yolun iki şeridini birden kapatan kanunsuzlar motorlarını bağırtıyor; manevra yaparken farlarını ağaçların içine olduğu kadar, çevredeki evlerin yatak odası pencerelerine de sokuyorlardı. Daha sonra, yalnızca partilemek için oraya gittiklerini söylediler de bu parti asla başlamadı. Konvoyun önündeki Meleklerin, öteki tarafında AMA kampının olduğu tepeyi yüz altmışla körlemesine aşırıp yol kenarında park

etmiş bir grup motorcuya çarpmasıyla her şey çığırından çıktı. İki kanunsuzun hayatını kaybettiği kaza büyük bir kalabalığı olay yerine çekti. Durumu kontrol altına almaya yetecek kadar polis gücü olmadığından, enkazın arasında motorcular haykırırken kavgalar başladı. Polis arabalarının ışıklarıyla sirenlerinin kafa karışıklığını artırmasıyla daha da büyüyen kavga bütün gece ve ertesi gün boyunca sürdü. Gerçi bu tam ölçekli bir ayaklanma değil, yerel polisi oradan oraya koşturan bir dizi çarpışmaydı.

Zayiat listesi iki ölü, bir düzine ağır yaralı ve kırsal yerleşim birimlerinin “şehir sıkıntılarından” coğrafi açıdan izole olduğu yönündeki kanaatin çökmesinden oluşuyordu. 1957’de Angels Camp’te yaşananlar, mobil savaş sanatının polis versiyonu olan, yerel emniyet güçleri arasında karşılıklı yardım kavramının geliştirilmesine yol açan asıl nedenlerden biriydi. Karşılıklı yardım sayesinde, ne kadar sapa bir yerde olursa olsun, California’daki her kent, belde ve köy acil bir durumda civardaki emniyet birimlerinden yardım alabilecekti. Bu acil durumların resmi bir listesi yoktu ama olsaydı, Cehennem Melekleri’nin yaklaştığına dair söylentiler bu listenin en tepesinde bulunurdu.

15

Yoksul veya ayrımcılığa uğramış insanlar illa adil, soylu, yardımsever ya da merhametli olacak diye bir kural yok.

–Saul Alinsky

★

Meleklerin gece sarhoş bir hâlde kampı terk etmesine yönelik ihtimalleri ortadan kaldırmak için, Baxter ve Otoyol Devriyesi saat onda yürürlüğe girecek bir yasak ilan etmişti. Bu saatten sonra kimse kamptan ayrılamayacak ve kampa giremeyecekti. Yasak, hava karardıktan kısa bir süre sonra resmiyet kazandı. Kamptaki şerif yardımcıları halen cana yakın davranmaya ve Meleklerle bu yasağın kendi güvenlikleri için de uygulandığını açıklamaya çalışıyor; “av tüfekleriyle ağaçların arasından çıkabilecek Bass Lake halkından” bahsediyorlardı. Hatta bunu engellemek için, Willow Cove’a uzanan toprak yolun otoyolla birleştiği noktada geçici bir polis karargâhı kurulmuştu.

Bu esnada kamp alanının ortasında altılı bira paketlerinden bir dağ yükseliyordu. Arabamdaki yirmi iki bira kasası bunlara dahil değildi. Hava kararırken arabamın yarısı boşaldığından, biraların geri kalanını arka koltuğa yığdım ve kendi eşyalarımı da bagaja kilitledim. Her şeyimi kaybetmektense değerli eşyalarımı güvenceye alarak Meleklerle aramızda sembolik bir ayrı gayrı durumu yaratma riskine girmeye karar vermiştim. Her şeyimi kaybedebilirdim çünkü çok geçmeden kamp tam anlamıyla

bir hayvan çiftliğine dönüştü. Ertesi gün gelen bir *Los Angeles Times* muhabiri kampın “Dante’nin Cehennemi”ne benzediğini söyledi. Ama bu muhabir aramıza katıldığı sırada öğlen olmak üzereydi ve kanunsuzların çoğu bir gece öncesinin tahribatı nedeniyle sersemleyip durulmuş bir hâldeydi. Gün ortasının rehavetinde bile ortalık bu kadar kötü görünüyorsa, kamp ateşinin başında yaşanan sahneler bu muhabirin zihninde kalıcı hasara neden olabilirdi.

Ama belki de öyle olmazdı. Çünkü saat onda devreye giren yasağın aksiyon üzerinde ciddi bir etkisi oldu. Diğer eğlence kaynaklarını kampın dışına iten bu yasak, Cehennem Melekleri’ni kendi kaynaklarına yönelmek zorunda bıraktı. Yasağın başlamasından önce kamptan ayrılanların çoğu kızlardı. Aslında şerif yardımcıları saat onda kampı terk etmeleri gerektiğini, yoksa bütün gece kalmak zorunda olduklarını duyurana kadar kızlar hâllerinden memnun görünüyordu. Ama bu duyuru hayra alamet değildi. Saat onda kanun kuvvetleri kamptan çıkacak, alan dışarı kapatılacak ve cümbüş başlayacaktı.

Öğleden sonra saatleri boyunca ortam, buluşmadan bir şekilde haberdar olan ve bunu gerçek bir partiye dönüştürmek istiyormuş gibi görünen, Fresno, Modesto, Merced gibi yerlerden gelen altı, belki de on araba dolusu genç kızın varlığıyla canlanmıştı. Kızların gece (veya hafta sonunun tamamı boyunca) yanlarında kalmayacakları Meleklerin aklının ucundan bile geçmediğinden, gitmeleri tam anlamıyla şok oldu. Sabah yolda kalan Larry, Pete ve Püf’ü arabalarına alan üç hemşire kampta kalmak gibi cesurca bir karar verseler de son anda onlar da topukladı. “Moruk, buna dayanamıyorum,” dedi bir Melek, son arabanın da toprak yolda uzaklaşmasını izlerken. “Görüyor musun, onca tatlı amcık ziyan oldu. Kırmızı ayakkabılı o minik, çılgın karı *benimdi!* Birlikte akıyorduk! *Nasıl gider?*”

Her açıdan berbat bir durumdu. Platform tabanlı ayakkabıları, dar kotları, düğmelerinin yarısı açık kolsuz bluzları, arı kovanı saçları, mavi boyalı gözkapaklarıyla bu genç afetler daha az önce buradaydı. Yeni olgunlaşan, eğitimsiz, minik bedenleriyle öğle-

den sonra boyunca şehvetli konuşmalar yapmış (“Ah Beth, bu motorlar seni de çıldırtmıyor mu?”) ve Melekler kederli gözlerle bakarken, düdüğü sesini duyan rahibeler gibi birdenbire ortalıktan kaybolmuşlardı. Kanunsuzların çoğu turda belaya bulaşmaktan korktukları için kadınlarını evde bırakmıştı. Ama artık her şey yolundaydı ve şimdi de yanlarında hiç yavru yoktu.

Bu darbeyi en ağır şekilde hissedenlerden biri olan Serseri Terry, ânında LSD çakıp sonraki on iki saati bir kamyonetin arka kasasında kilitli geçirdi. Neredeyse unutmuş olduğu bir tanrının bakışları altında çılgınlık atıp ağladıktan sonra bu tanrı gecenin geç saatlerinde ağaçların hizasına indi ve gözlerini Terry’ye dikti. “Bana yalnızca baktı, dostum. Gözlerini üzerime dikip baktı. Küçük bir çocuk gibi korktum.”

Diğer Melekler, gece başlayacak yasak duyurulduğu anda aceleyle bira marketine gittiler ama dükkânın saat tam onda kapanmasıyla, turistlerle partileme hayalleri suya düştü. Kampa dönüp yamulana kadar içmekten başka yapacak bir şey yoktu. Polisler geç gelenlere müsamaha gösterse de, bir kere içeri giren bir daha çıkamıyordu.

Gece saat onla on iki arası aşırı miktarda alkol tüketimine ayrıldı. Saat on bir gibi arabama girip bir süre ses kayıt cihazımla notlar almaya çalıştım ama kayıt, arka camdan biralara uzanan ve ingiliz anahtarıyla kanırtarak bagajı açmaya çalışan Melekler yüzünden sürekli kesintiye uğradı. Saatler boyunca kampa çok fazla bira olduğu için kimse içkinin tükeneneğinden endişelenmemişti ama birdenbire bütün biralar yok oldu. Her seferinde tek bir bira almak yerine, arabamın arka koltuğuna uzanan herkes bir altılı paket alıp gidiyordu. Zulacılık başlamıştı. Mevduatlarını çekmek için banka gişelerine akın edenleri andırıyorlardı. Birkaç dakika içinde arka koltukta tek bir bira bile kalmadı. Kamp ateşinin yakınında halen yirmi otuz tane altılı paket duruyordu ama bunlar zulalamak için değildi. Bu paketler sırayla açılıyor; kimse ortak bira stokuna saldırmak istemiyordu. Bu yakışsız bir davranış olurdu ve zulacılık göze batacak kadar abartılırsa, gece boyunca içmeyi planlayan Melekler öfkelenip şiddete başvurabilirdi.

Bu saatlerde, kullanılan muhtelif uyuşturucular alkolle karışmaya başladığından kimsenin ne yapabileceğini tahmin etmek mümkün değildi. Karanlığın içinden vahşi haykırırlar geliyordu. Arada sırada göle dalan birinin sesini duyuyordum... su sıçraması, bağırlar, suda debelenme sesleri... Tek ışıık kaynağı, yaklaşık 3 metre genişliğinde, 1.5 metre yüksekliğinde bir yığın oluşturan kütükler ve dallarla yakılmış kamp ateşiydi. Açıklık alanının tamamını aydınlatan alevler, karanlığın sınırına park edilmiş Harley'lerin farlarına, gidonlarına yansiyordu. Titreşen turuncu ışııkta dibinizdeki insanlar dışında etraftaki yüzleri görmek kolay değildi. Bedenler silüetlere dönüşmüştü. Yalnızca sesler aynıydı.

Kampta yaklaşık elli kız vardı ama neredeyse hepsi, ciddi bir riske girmek istemiyorsanız “mamalar” veya “tuhaf karılar” ile karıştırmamanız gereken “hatunlar”dı. Hatun, bir Meleğin uzun süreli sevgilisi, karısı veya kanunsuzlardan birinin kanının kaynadığı bir fahişe bile olabilir. Birlikte olduğu kanunsuzla ilişkisi ne olursa olsun, hatunun başının bağı olduğu düşünülür ve aksi yönde bariz sinyaller vermediği sürece genellikle ona ilişilmez. Bu konuda ciddi olan Melekler, hiçbir üyenin bir başka üyenin ilişkisinin kutsallığını lekelemeyi aklından bile geçirmeyeceğini söylerler. Bu doğrudur ancak belli bir noktaya kadar. Kurtların aksine, hatunların birlikteliklerinin hayatlarının sonuna kadar sürmesi gibi bir zorunluluk yoktur. Hatta bazen ilişkileri bir ay bile sürmez. Çoğu resmi olarak evli, birkaç çocuk sahibi ve rasgele cinsel ilişkilerden bütünüyle uzaktır. Diğerleriye, arada sırada fikirlerini değıştiren sınırda kadınlardır. Kulüp içinde konumlarını kaybetmeksizin sadık oldukları Meleği değıştirir ve yeni Melekle de bir öncekiyle olduğu kadar sağlam bir ilişki kurabilirler.

Ama bu çok kaygan bir zemin olabilir. Güzellik ve dürüstlük gibi, rasgele cinsellik de herkese göre farklı yorumlanabilecek bir kavramdır. En azından Meleklerin arasında böyledir. Fikrini çok fazla (veya bazı durumlarda tek bir kere) değıştiren bir hatun kendisini birdenbire mama konumunda bulabilir. Bu da artık onun orta malı olduğu anlamına gelir.

Katılımcı sayısı ne olursa olsun, her Melek toplantısında mamalar olur. *Oxpecker*’lar* gibi, topluluğun bir parçası olarak turlara katılır ve turlarda kendilerinden ne beklendiğinin farkındadırlar: Mamalar, bireysel veya toplu olarak tüm Meleklerle, Meleklerin ahabplarına ve imtiyazlı konuklara, her an, her şekilde peşkeş çekilebilir. Mamalar bu anlaşımdan hoşlanmadıklarını hissettikleri anda çekip gidebileceklerini bilirler. Çoğu mama kanunsuzlarla birkaç ay takıldıktan sonra kendi yoluna gider. Elbette yıllardır kulüp ortamında takılan birkaç mama da var ama böyle bir kendini adanışlık, suiistimale ve aşağılanmaya neredeyse insanüstü bir toleransı gerektirir.

“Mama” kelimesi, zaman içinde “Hadi gidip mama yapalım”a dönüşmüş olan “Hadi gidip birini mama yapalım” ifadesinden türemiştir. Diğer birlikler bu kelimenin farklı türevlerini kullanırsa da anlamı aynıdır: Her zaman müsait olan kız. Lynch raporunun çok fazla alıntılanan bir bölümünde bu kızlara “koyunlar” dendiği söyleniyor ama bu kelimenin bir Melek tarafından kullanıldığı hiç duymadım. “Koyunlar,” çok yoğun kırsal hatırlara sahip olan bir polis müfettişinin uydurması olabilir.

Mamalar güzel, çekici kızlar değildir ama yeni ve genç olanlardan bazılarının çok hızlı bir şekilde solan delice bir güzelliğe sahip olduğu söylenebilir (bunun trajedisini hissedebilmeniz için birkaç aylık bir sürece yayılan bu soluğu kendi gözlerinizle görmeyiz gerekir). Doğru bakış açısını edindiklerinde bu kızları cepte görebilirsiniz. Bir gece Sacramento’da bira parası kalmayan Melekler, Mama Lorraine’i bir barda açık artırmayla satmaya karar verdiler. Kız için en yüksek teklif on iki sentti ve Lorraine de diğerleriyle birlikte buna kahkahalarla güldü. Yanında Mama Beverly’yle bir tura katılmak için Bakersfield’a giderken benzin biten Magoo’nun da böyle bir hikâyesi var. “Biliyor musun, kıza çakmanın karşılığında bana bir galon benzin verecek tek bir pompacı bile bulamadım.” Dünyamızın yazılı kaynakları,

* Webster, “oxpecker” türünü, sığırlarla vahşi hayvanların sırtlarındaki kenelerle beslenen, küçük, soluk renkli kuşlar olarak tanımlıyor.

“meziyetlerini pahaliya sattıkları” için kendileriyle gurur duyan adamların tanıklıklarıyla doludur ama tek meziyetlerinin on beş sent veya bir galon benzin bile etmediğini gören insanlardan çok fazla bahsedilmez. Bu insanlar genellikle arkalarında günlük de bırakmaz. Müstakbel sahibine her türlü şekilde hizmet etmeye razı olmuş bir hâlde açık artırmaya çıkarılıp kendisine on iki sent değer biçildiğini gören bir kadının tam olarak nasıl hissettiğini öğrenmek ilginç olabilirdi.

Bırakın konuşmayı, mamaların çoğu işin bu tarafını düşünmez bile. Konuşmaları dedikodu, üstü kapalı laf sokmalar, alaylı lafları savuşturma çabaları ve cüzi miktarda paralar üzerine pazarlıklardan ibarettir. Ama arada bir dokunaklı birkaç cümle eden bir mamayla da karşılaşabilirsiniz. Göç eden Meleklerle birlikte Berdoo’dan kuzeye gelen iyi huylu, tıknaz, esmer bir kadın olan Donna bir keresinde her şeyi kısaca özetlemişti: “Herkes bir şeylere inanıyor. Bazıları Tanrı’ya inanıyor. Ben de Meleklerle inanıyorum.”

Her birimin birkaç maması vardır ama yalnızca Oakland birimi daimi olarak beş altı mamaya sahiptir. Diğer kulüplerde durum değişiklik göstermektedir. Soyтары Çingeneler, Melekler kadar mamalara meraklı değilken, Şeytanın Köleleri orta malı olan kadınlarını dövmeciye götürüp sol kalçalarına “Şeytanın Köleleri’nin Malı” yazdıracak kadar düşkündür. Köleler, damgalanmanın bu kızlara güvenlik ve aidiyet hissi verdiğine inanır. Grup tarafından kabul edilme açısından tüm şüpheler ortadan kalkar. Damgalanan bireyin güçlü bir bağlılık duygusu, organizasyonla bütünleşme hissi yaşadığı söylenir ve bu adımı atan az sayıdaki kadın seçkin bir topluluk oluşturur. Melekler kadınlarını damgalamaz ama aralarından bazıları bunun “klas bir hareket” olduğunu düşündüğü için, bu uygulama muhtemelen Cehennem Melekleri’ne de bulaşacaktır.*

* 1966’nın Şubat ayının ilk günlerinde, Serseri Terry ve George Zahn adında bir Frisco Meleği, sırtına “Cehennem Melekleri’nin Malı” dövmesi yaptıran bir kız yüzünden, “reşit olmayan kişileri suça itme” suçlamasıyla tutuklandı. Bu kızda, Melekleri en fazla ağız kokusu kadar endişelendiren bir hastalık olan belsoğukluğu da vardı.

“Ama bunun için doğru kızı bulman gerekir,” demişti bir kanunsuz. “Bunu gerçekten istemeli. Bazıları buna razı olmaz. Anlarsın işte, kim kışının Şeytanın Köleleri’ne ait olduğunu haykırarak bir dövmeyle bebek doktoruna gitmek ister ki? Kız sözünden dönüp adamın biriyle evlenmek isterse ne olacak? Nikâh gecesi ni düşünebiliyor musun? Geceliğini çıkarıyor ve dövme ortaya çıkıyor. Vay be!”

Bass Lake’te yirmi kadar Şeytanın Kölesi vardı ama diğerlerinin arasına çok karışmadılar. Açıklığın bir köşesini kapatıp motorlarını bu alanın etrafına park ettiler ve hafta sonunu kadınlarıyla uzanıp kendi şaraplarını içerek geçirdiler. Soyтары Çin-geneler, Şeytanın Köleleri kadar çekingen değildi ama bu kadar çok Meleğin ortasında oldukları için onların da davranışları tuhaf bir bastırılmışlığı yansıtıyordu. Kölelerin aksine, Soytarıların çok azı yanında kadınlarıyla geldiğinden, en azından, aldığı haplarla kendini kaybeden bir Meleğin her an kadınlarını taciz edip Meleklerin kesinlikle kazanacağı bir kavga başlatabileceğini düşünerek hafta sonunu endişe içinde geçirmelerine gerek yoktu. Teoride, Cehennem Melekleri konfederasyonu diğer kanunsuz kulüplerle dosttur ama pratikte, kendi bölgelerinde diğer kulüplerle sürekli çatışma içinde olan beş altı Melek birimi var. San Francisco’da Soytarılarla Melekler birbirlerine uzun zamandır düşmanlık beslese de Soytarılar diğer Melek birimleriyle gayet iyi anlaşıyor. Benzer bir durum, Berdoo Melekleri’nin Şeytanın Köleleri, Komançerolar ve Tabuttan Kaçanlar’la çarpıştığı Los Angeles’ta da yıllarca sürdü. Ama bu üç kulüp, başkalarının top-raklarına zorla girmeye çalışan Berdoo’daki kirli piçler dışında, eyaletteki tüm Melekler hakkında iyi konuşmaktadır. Los Angeles’taki düşmanlık ortamı ise Monterey tecavüzünün ardından aşırı polis baskısı yüzünden, Berdoo Melekleri’nin, onlardan daha iyi durumda olmayan Şeytanın Köleleri ve diğer LA kulüpleriyle birlikte var olmayı kabul etmek zorunda kalacak kadar hırpalanmasıyla ortadan kalktı.

Şeytanın Köleleri kanunsuzların dünyasında halen belli bir

nüfuza sahip olsa da 1960'ların başındaki çarpıcı tarzlarını kaybettiler.* Diğer kanunsuzlar, Şeytanın Köleleri'nin, Cehennem Melekleri'nin bile biraz saygı ve hayranlık duyacağı kadar klas bir adam olan efsanevi başkanları Smackey Jack'in yokluğunu asla atlatamadığını söylüyor. Kanunsuz klanı ne zaman toplansa Smackey Jack'in hikâyeleri anlatılıyor. Jack'in adını ilk kez, geçinmesi kolay bir adam olan Sacramento Meleği Delbert'tan duymuştum:

“Dostum, bu Jack felaket bir herifti. Bazen üç dört gün boyunca hap ve şarapla çılgın atardı. Yanında her zaman paslı bir kargaburun taşırdı. Onu tuhafkarıların üzerine salardık. Karıları yere yatırıp o lanet olası kargaburunla dişlerini çekmeye başlardı. Bir gün bir mekândayken garson bize kahve vermeyi reddetti. Jack de tezgâhın üzerine çıkıp kargaburunuyla karının öndeki üç dişini çekti. Bu herifin yaptığı bazı şeyler mideni kaldırırdı. Bir keresinde bir barda kendi dişini çekmeye girişti. İnsanlar gözlerine inanamadı. Bardakilerin çoğu, Jack'in ciddi olduğunu gördüklerinde kaçtılar. Jack en sonunda çektiği dişini bara koyup karşılığında bir içki alıp alamayacağını sordu. Bunu sorarken yere kan tükürüp duruyordu. Barmen öyle sarsılmıştı ki tek kelime edemedi.”

Smackey Jack'in üç yıllık çalkantılı başkanlık dönemi 1964'te son buldu. Ona ne olduğunu biliyormuş gibi görünen çok az kanunsuz var. “Sonunda sert bir duvara çarptığını duydum,” diyor bir kanunsuz. “Şansını sonuna kadar zorladı.” Akıllara kasvetli şeyler getirdiğinden, kanunsuzlar feci bir sona yazılan eski ah-

* Şeytanın Köleleri, otuz üyesinin Los Angeles'ın Van Nuys banliyösünde bir apartman dairesini yıktığı 1966 yazında yeniden gündeme geldi. 6 Ağustos Cumartesi sabahı, Şeytanın Köleleri'nden üç kanunsuz yalnızca bir haftadır yaşadıkları daireyi terk etmeleri için tahliye ihbarı aldı. Aynı günün akşamı bir baskın ekibiyle binaya dönen kanunsuzlar, birkaç saat boyunca daireyi yakıp yıktılar. Dehşete kapılan bina sakinleri kapılarını kilitleyip yıkımın sona ermesini beklerken, kanunsuzlar dairenin on altı penceresini kırıp otuz parça mobilyayı binanın yüzme havuzuna fırlattılar. Polisi ararlarsa geri geleceklerini söyleyerek eski komşularını da tehdit ettiler. Gene de biri polisi aradı ama bu sırada kanunsuzlar “adilikte daha aşağılık bir noktayı bulmak için” motorlarına atlayıp gecenin karanlığına karışmışlardı.

hapları hakkında ciddiyetle konuşmaktan kaçınıyor. Amatör dış-çilik tutkusuyla, belli ki Smackey Jack huzur içinde emekli olacak bir tip değildi. Başına ne gelmiş olursa olsun (hapse düşmüş, öldürülmüş veya kaçmak zorunda kalmış olabilir), ne yapacağı asla kestirilemeyen, her durumun üstesinden gelen şamatacı bir canavar olarak kanunsuzların dünyasında efsanesi sürüyor. Başkanlarının ortadan kaybolması, kesintisiz polis baskısı altında bunalan Şeytanın Köleleri için ciddi bir darbe oldu ve 1964'ün sonlarında kulüp dağılmanın eşiğine geldi.

Meleklerin birkaç birimiyle birlikte Şeytanın Köleleri'ni de yok olmaktan kurtaran, Lynch raporu ve raporun yayımlanmasıyla gelen ülke çapında kötü şöhret oldu. Bu durum kanunsuzlara uğruna yaşayacakları bir şey verse de kendi aralarında kavga etmekten vazgeçemedikleri sürece gerçekten bir şey başarmaları mümkün değildi. Bunu ilk fark edenlerden biri Sonny Barger oldu ve diğer kanunsuz kulüpleri de bu farkındalığa çok uzak değildi. Diğer kulüplerin uzun zamandır eşitlik için verdiği mücadeleye birdenbire anlamını yitirmişti. Lynch raporu ve basında çıkan haberler Cehennem Melekleri'ne öyle bir prestij kazandırdı ki diğerlerinin güçlü tarafa geçmekten başka seçeneği kalmadı. Aksi takdirde silinip gideceklerdi. Konsolidasyon süreci 1965 boyunca sürdü ve Bass Lake Turu sırasında bu sürecin henüz ilk aşamalarındaydılar. Eyalette faal durumdaki yaklaşık bir düzine kanunsuz kulübü içinde, kayda değer sayıda bir topluluk olarak Bass Lake'e gelecek kadar kendine güvenenler yalnızca Soytarılar ve Kölelerdi. Ayrı ayrı Melek birimleri üstünlüklerini yitirmiş olabilirdi ama bir araya geldiklerinde asıl nüfuz sahibi kulübün hangisi olduğu konusunda şüphe yoktu. Her şey göz önüne alındığında, Bass Lake'e kadınlarıyla birlikte gelmeleri açısından Köleler için gergin bir zamandı. Dahası Kölelerin minyon, sarışın güzellere düşkün olduğu belliydi ve bu kadınlar, ortamdaki adil olmayan kadın-erkek oranı ve bunun nedenleri üzerine kara kara düşünen sarhoş Melekler için baştan çıkarıcı bir manzara oluşturuyordu.

Gecenin on birinde, kamptaki tüm kızların yalnızca başlarının bağlı olduğu değil, artık götürüldükleri de netlik kazandı. Çalışların arasından kıkırdamalar, inlemeler, kırılan dalların sesleri gelirken, kamp ateşinin etrafındaki yüz kadar kanunsuz bu seslerin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Çoğu enerjisini geleneksel savaş oyunlarında harcamıştı. Önceki turlardan birinde Melekler iki gizli savaş topluluğu oluşturmuştu: Lodge ve U-Boat 13. Önceden kararlaştırılan bir sinyalle birlikte U-Boat tayfası birdenbire talihsiz bir Lodge partizanının üzerine çullanabilirdi. Arkadaşlarının U-Boat partizanlarının altında ezildiğini gören Lodge tayfası da derhal yardıma koşar ve onlar da aslında kurtarmak istedikleri adamın üzerindeki beden yığınınına eklenirdi. Bu manzara, Chicago Bears ile Green Bay Packers arasında oynanan bir maçta topu kapmak için futbolcuların üst üste yığıldığı bir pozisyonu andırıyordu. Tek fark, Bass Lake’te insan yığınının elli altmış kişiden oluşmasıydı. O gece, 100 kilonun üzerinde olan Püf’ün her iki elinde bira kutularıyla 20 metre koşup insan yığınının içine bodoslama atladığını hatırlıyorum. Her nasılsa, bu karmaşada kimse yaralanmadı. Eskiden sporcu olduklarını düşündürecek atletik vücutları olmasa da kanunsuzların neredeyse hepsi formda adamlardır. Formda kalmak için bir şey yapmazlar ama zaten çoğunun yaşadığı hayat tarzı bir şey yapmalarını da gerektirmez. Ekmeklerini fiziksel işlerden kazanır; çalışmadıkları zamanlarda hamburger, donut ve ne bulurlarsa onu yerler. Çoğu zaman karınlarını birayla şişirseler de bu şişkinlik masa başı çalışanlarının dünyasında yaygın olan göbeğe çok benzer. Az sayıdaki şişman Meleğin bile vücutları su balonlarından çok bira varillerini andırır.

Amfetamin haplarından enerji aldıkları için kanunsuzların yemeğe ihtiyaç duymadığını iddia edenler var. Ama bu biraz zorlama bir iddia. Bunu deneyen herkesin söyleyebileceği gibi, karnınızı doyurmak yerine amfetamin hapları almak hiçbir işe yaramaz. Vücuttaki gizli, potansiyel enerjiyi tetikleyerek ortaya çıkaran bazı ilaçlar olsa da vücudunuzda halihazırda enerji

yoksa bu ilaçlar işe yaramayacağı gibi, sizi daha da güçten düşürebilir. Mideniz boşken çok fazla amfetamin hapi almanız sizi sersemleterek bitkinlik, depresyon, titreme nöbetleri ve aşırı terlemeye neden olabilir. Melekler sokaklarda kolaylıkla hap bulurlar ve yiyecek yerine geçecek bir hap olsaydı, hayatlarını çok kolaylaştıracağı için bu haptan avuç avuç yutarlardı. Gerçek şu ki kanunsuzlar fırsatını her bulduklarında beslenirler. Kız arkadaşları yemek yapar, tanıdıkları garson kadınlar menüsü yağlı yemeklerle dolu restoranlarda onlara “kredi” açar. Ayrıca Meleklerin arasında her zaman evli olanlar vardır; bu adamların karıları, günün veya gecenin herhangi bir saatinde beş altı kanunsuzun karnını doyurmayı reddetmez. Kulüp düsturuna göre bir Meleğin diğer bir Meleğe yük olması gibi bir durum asla söz konusu değildir. Karnı aç bir kanunsuz, yemeği olan bir diğeri tarafından her zaman doyurulur. Herkesin darboğazda olduğu dönemlerdeyse bir yağma mangası kurup karşılarına çıkan ilk markete dalar ve taşıyabilecekleri her şeyi çalarlar. İki jambon paketi ve üç şişe sütle koşar adım kapıdan çıkmak üzere olan tehlikeli bir serseriye durdurmaya kalkışacak çok az tezgâhtar vardır. Bu durum gururlarını zedelese de yiyecek çaldıkları için hayıflanmazlar. Yiyecek çalmaya ihtiyaçlarının olmadığını düşünmeyi tercih eder ama çalmaları gerektiğinde bunu gizlice, sinsice yapmazlar. Biri jambon veya biftek çalarken, diğeri tezgâhtarları üzerine çekmek için dikkat dağıtacak bir sıkıntıya neden olur. Bu sırada marketin diğer tarafındaki üçüncü bir kanunsuz ise sırt çantasını konserve kutuları ve sebzelerle doldurur. İşleri bittiğinde aynı anda farklı kapılardan çıkıp marketten kaçarlar. Bunu yapmak hiç zor değildir; yüzsüzlük, tehlikeli bir görünüm ve komşuların ne düşüneceğine dair nobran bir kayıtsızlık yeterlidir. Polis olay yerine ulaştığında, çalınan yiyecekler yirmi blok ötede çoktan pişirilmiş olur.

Kanunsuzlar faal oldukları dünyanın güçlü ve zayıf yanları üzerine düşüncelerini doğru düzgün ifade edemeseler de içgüdüleri iyi bilenmiştir. Deneyimleri onlara, bazı suçların kolay ko-

lay cezasız kalmayacağını ve bazı suçlardan yakalarını sıyrabileceklerini öğretmiştir. Mesela uzun mesafeli telefon görüşmesi yapmak isteyen bir Melek işini görmek için bir ankesörlü telefon bulur. Konuşmanın ilk üç dakikasına yetecek miktarda parayı makineye atar, üç dakikanın sonunda operatörün sinyalini duyar ve istediği kadar konuşmaya devam eder. Konuşması sona erdiğinde, operatör makineye ne kadar daha bozuk para atması gerektiğini söyler. Ama Melek ödeme yapmak yerine kahkahayı koyuverir, küfreder ve telefonu kapatır. Normal, çalışkan, orta sınıf Amerikalıların aksine, bir kanunsuz motorcunun telefon operatörünün sesi tarafından temsil edilen sistemden hiçbir çıkarı yoktur. Bu sistemin değerleri onun için bütünüyle anlamsızdır. Umurunda değildir. Telefon idaresinin onu bulamayacağını da bilir. Bu yüzden konuşmasını tamamlar, operatöre küfreder ve bir yerlerde kafayı bulmak için çeker gider.

16

Psikopat, tıpkı çocuk gibi, doyumun zevkini erteleyemez; bu, psikopatların kişiliklerinin temelinde yatan en genel özelliklerden biridir. Toplumsal düzenin, hedefe ulaşmadan önce kovalamacayı talep ettiği erotik doyumunu bekleyemez: Tecavüz etmek zorundadır. Toplumda itibar sahibi olmayı da bekleyemez; egoist ihtirasları onu cüretkâr gösterilerle manşetlere çıkmaya yönlendirir. Bir göbek bağı gibi, ânında tatmin olmaya yönelik mekanizmanın baskınlığı her psikopatın geçmişinde kendini göstermektedir. Bu, psikopatın yalnızca davranışlarını değil, eylemlerinin vahşi doğasını da açıklar.

–Robert Lindner, *Rebel Without a Cause*
[Sebepsiz İsyankâr]

★

Bir turda herkes körkütük sarhoş olur. Gece yarısı yaklaşırken Willow Cove kamp alanı tımarhane havası kazanmaya başlamıştı. Donuk bakışlı insanlar göle girip birkaç adım attıktan sonra yere çöküyorlardı. Diğerleri motorların üzerine devriliyor veya arkadaşlarına bağırarak anlaşılmaz şeyler söylüyorlardı. Kamp ateşinin etrafındaki delice trafiğe karışmaktansa, karanlığın sınırında duran arabama doğru gidip oradaki Soytarılar'a katıldım. Sahneyi Meleklerle bırakmış olan Soytarılar halen geride duruyorlardı.

Soytarıların sözcüsü Hutch belli ki felsefi sohbetlere meyil-

liydi ve benimle konuşmak istiyordu. Motosiklet çeteleriyle ilgili bu yaygaranın anlamı neydi? Bu sorunun cevabını bildiğini iddia etmiyor ama bunu keşfetmek istiyordu. “Aslında kötü insanlar değiliz. Ama iyi de değiliz. Lanet olsun, bilmiyorum. Bazen bu ortamdan hoşlanıyorum, bazen de hoşlanmıyorum. Beni asıl gazeteler kızdırıyor. Bize serseri demelerine kafayı taktığım yok. Ama gerçekten kötü bir şey yaptığımız zamanlarda *bile* her şeyi yanlış anlıyorlar. Yazdıkları şeyleri okuduğumda kendimi bile tanıyamıyorum. Aslında sırf muhabir olduğun için senin ağzını burnunu kırmalıyız.”

Diğerleri buna homurtuyla gülmekle yetindi ama sarhoşluk iyice artığında böyle bir lafın çok farklı bir tepkiye neden olabileceğini düşündüm. Gene de kanunsuzlar gerçekten burada basından kimseyi istemeselerdi, beni çok daha önce kamptan atarlardı. Hava kararmadan kısa süre önce, Minik, CBS’ten geldiklerini iddia eden iki kameramanı kamp alanından uzaklaştırmış ve beni de kayıt cihazımı kullanmamam konusunda uyararak, elimde görürse cihazı ateşe atacağını söylemişti. Poz verdikleri anlar veya önceden ayarlanmış durumlar haricinde, Meleklerin çoğu fotoğraflarının çekilmesinden, kaydedilmekten hatta elinde defter olan bir adamla konuşmaktan bile çekiniyorlar. İnkâr edilemez kanıtlar olduğu için, kasetlerle fotoğraflar bilhassa tehlike arz ediyor. Rasgele çekilen bir fotoğrafta, birinin henüz işlenmemiş bir suçun olay yerinde bulunduğu ortaya çıkabileceğinden, sessiz sakın anlarda bile fotoğraf çekilmesi riskli bir durum. Oakland’da cinayet şüphesiyle tutuklanan bir Melek o gece San Francisco’da olduğuna yemin edebilecek tanıkları her zaman bulabilir ama bir gazetede, ölümle sonuçlanan kavganın on dakika öncesinde kurbanla konuşurken görüldüğü bir fotoğraf yayınlanırsa onu hiç kimse kurtaramaz. Ses kayıt kasetleri de suç unsuruna dönüşebilir. Bilhassa, kanunsuzlardan biri alkol veya haplarla kafayı bulup Senatör Murphy’nin “vahşilerin davranışları ve ahlakı reddedişleri” olarak nitelediği eylemler hakkında böbürlenmeye başladığında. Böyle bir olay yaşandı. Bir kere-

sinde Barger, Meleklerle konuşan bir muhabirden üç saatlik ses kaydını alıp dikkatle dinledi ve suç unsuru teşkil edebilecek her şeyi sildirdi. O günden sonra, öncelikle ona danışmadan hiçbir Meleğin röportaj veremeyeceğini duyurdu.

Ama Soytarılar Barger'a hesap vermek zorunda değiller ve o anda, itibar merdiveninde daha üst basamaklara çıkmalarını sağlayacak her gazeteciyle konuşmaya istekliydiler. Hutch bir doksana yakın boyda, sarı saçlı, bir Arthur Murray stüdyosunun ânında sözleşme imzalayacağı bir yüze sahip, akıllı bir adam. Arada sırada amele olarak çalışıyor ama bunu yapmasının tek nedeni, kanunsuz ortamında 52-26 *Club* olarak bilinen işsizlik sigortasından çıkarılmamak. Yirmi yedi yaşında genç bir adam olarak, emek piyasasının sınırında durup yalnızca acil durumlarda çalışmayı tercih ediyor. Turdan birkaç hafta sonra onunla, ailesinin San Francisco'nun zengin bir muhitinde bulunan apartman dairesinde buluştuğumda, basına daha sık ve daha olumlu haberlerle çıkma isteğiyle çelişen miskin bir tarafsızlıkla kanunsuz motorcular hakkında konuştu. O sırada bunun çok farkında değildim ama bir süre sonra, kanunsuzların sürekli olumsuz ve taraflı haberlerle medyada yer alma veya medyada hiç yer alma arasında seçim yapmaları gerekse, hiç düşünmeden ilk şıkkı seçeceklerini anladım.

Hutch'la konuşurken bir başka Soytarı sohbetimize katıldı. Kendini Bruno olarak tanıttı (veya Harpo gibi bir addı) ve bana kartvizitini verdi. Birçok kanunsuz kart taşır. Bu kartların bazıları titizlikle tasarlanmıştır. Mesela Frisco'dan Fransız'ın, harflerin gümüş rengi olduğu parlak siyah bir kartı var. Kart fikrinin doğumu, berbat imajlarının sıkıntısını yaşayan Frisco Melekleri'nin, yolda gördükleri arabası bozulmuş her şoföre yardımcı olup ayrılırken (bir yüzünde "Frisco Cehennem Melekleri'nin Bir Üyesinin Yardımını Aldınız", diğer yüzündeysen "Doğru yaptığımızda kimse hatırlamaz, yanlış yaptığımızda kimse unutmaz" yazan) bir kart bırakarak halkı kendi taraflarına çekmeye karar vermeleriyle oldu. Arkalarında gümüş bir kurşun veya krom kaplamalı

bir cıvata bırakmak kadar klas bir hareket değildi belki ama hiç yoktan iyi olduğunu düşünüyorlardı. Frisco Melekleri birkaç yıl boyunca bu konuya önem verip mekanik becerilerini yolda kalmış tüm şoförlere sunmaya çalıştılar ama bu, ülke çapında şöhrete ulaşmalarından önceydi. Şu anda böyle bir şey yapmaları çok riskli olur.

101. Otoyol'un sapa bir noktasında, karısı ve iki çocuğuyla birlikte aile Mustang'lerinde seyahat eden orta yaşlı bir çatı ve cephe yalıtım malzemeleri satıcısının buna nasıl tepki vereceğini düşünün. Motordan bir tangırtı gelmeye başladığında kenara çekip ne olduğunu anlamak için arabasından iniyor. O sırada motosikletlerin gürültüsünü duyuyor. Bir düzine Melek arabanın arkasında durup motorlarından iniyor ve adama doğru yürüyor. Hızlı bir şekilde düşünen adam yağ seviye çubuğunu çekip haydutlara saldırıyor. Dehşete düşen karısı arabadan inip yakındaki mısır tarlasına dalıyor ve bir kertenkele gibi mısır saplarının arasından koşarak kaçıyor. Çocuklar korkudan sinip kalıyor. Adam birkaç yumrukla yere seriliyor. Çok geçmeden otoyol devriyesi olay yerine geliyor; kanunsuzlar saldırı ve tecavüze teşebbüs suçlamasıyla (ve 3.000 dolar kefaletle) kodese atılıyor. Bir hafta sonra olay anlaşıldığında ve suçlamalar düştüğünde, adam kanunsuzlardan özür diliyor. Ama bu olaya karışan her Melek artık 300 dolar daha yoksul ve bir sonraki sefer yola çıkılırken "nezaket kartları" evde bırakılıyor. Kanunsuzlar halen kart taşıyor ama bunlar otoyol kartı değil. Çoğu kartta yalnızca kulübün amblemi, üyenin adı ve her daim olması gereken yüzde birci işareti var. Hiçbir kartta basılı olarak adres veya telefon numarası bulunmuyor. Bazen adresler veya telefon numaraları kartların arkasına yazılsa bile kanunsuzların adresleri de, telefon numaraları da o kadar sık değişiyor ki bu bilgilerin güncel kalması imkânsız. Elime geçen kanunsuz kartlarının çoğunda üç dört telefon numarası yazılı olmasına rağmen, hemen hepsi borç yüzünden kapanmış numaralardı.

Nedense Bruno'nun (ya da Harpo'nun) kartı artık bende de-

ğil ama benden ağzına kadar dolu bir kutu bira çaldığı için onu hatırlıyorum. Açıkçası, Soyтары Çingeneler hakkında yanlış bir kaniya kapılmayayım diye o kadar dil döktükten sonra biramı çalmasına inanamadım. Konuşurken, biralarımızı dayandığımız arabanın kaputuna koyuyorduk. Bruno yanıımızdan ayrılmadan önce yeni bir kutu açıp kaputa koydum ve birkaç saniye sonra, Bruno'nun boş olan kendi bira kutusunu ustaca bir el hareketiyle benimkiyle değiştirdiğini fark ettim. Bruno gittikten sonra bundan Hutch'a bahsettiğimde, omuz silkip, "Alışkanlıktan yapmıştır," demekle yetindi. "Meteliksizken barlarda takıldığın zamanlarda edindiğin numaralardan biri işte."

Bu türden alışkanlıklar kanunsuzların ortamında çok yaygındır. Yabancılar arkadaşça davranabilirler ama her kanunsuzun, arkadaşlığı karşılıklı güvenle bir tuttuğu söylenemez. Bazıları hiçbir şey düşünmeden, sırf alışkanlıktan veya böyle bir dürtüye sahip oldukları için çalarken, diğer kanunsuzlar naif bir yabancıyı eli uzun bir ahbaplarından korumak için çabalar. Acımak veya kınamak yerine, gözünüzü bu eli uzunların üzerinde tutmanız gerekir.*

Ziyaret ettiği bir yabancıının evinde banyoya giden bir Melekle ilgili bir hikâye anlatılır. Banyoda ilaç dolabını karıştırırken Dexedrine'e benzeyen turuncu hapların olduğu bir şişe bulur ve hiç düşünmeden hapları ağzına atar. Bir süre sonra rahatsızlanır, ev sahibine haplardan bahseder ve süklüm püklüm bir hâlde, ciddi bir hata yapıp yapmadığını sorar. Antiartirik özellikleri, öngörülemez tepkimeleri ve acayip yan etkileriyle bilinen, kortizon yüklü bir ilaçtan aşırı miktarda aldığı anlaşılır. Hapları hiç edilen ev sahibi durumdan memnun değildir ve Meleğe, haftalar boyunca acı çekmesine neden olacak çibanlarla, yaralarla boğuşmak zorunda kalacağını söyler. Bunu duyan Melek gergin ve tedirgin bir hâlde, o sıralarda yatıp kalktığı yer neresiyse oraya

* Meleklerle ilişkimi nispeten umursamazca sürdürdüğüm on iki ay içinde bana ait olan yalnızca iki şey çalındı. İlki Lynch raporuydu; diğeriye, şömine rafında tuttuğum ve mektup açmak için kullandığım, klasik bir görünüme sahip, ağır, İtalyan yapımı sustalı bıçağım.

döner. Vücudunda çıbanlar çıkmaz, yaralar açılmaz ama on gün boyunca hasta yattığını, zayıf düştüğünü anlatır. İyileştiğinde, bu olaydan çok değerli bir ders çıkarmıştır: Artık ağzına ne tür haplar attığından endişelenmesine gerek yoktur çünkü vücudunun her şeye dayanıklı olduğunu anlamıştır.

Biram çalındığında kendime yeni bir kutu almak için açıklık alana geri döndüm. O esnada, ateşin etrafında dikilen herkes bira stokunun neredeyse tükendiğinin farkındaydı. En fazla bir saat içinde, zulası olmayanlar birasız kalacaktı. Bu durum gerginliğe neden olabilirdi ve yeni bir bira alışverişinin yapılması için en çok ısrar edenler zulacılardı. Aksi takdirde ya kendi zulalarını paylaşmak ya da kavga etmek zorunda kalacaklardı. Bazıları biraya aldırmayacak kadar uyuşturucu kafasına girmiş veya sarhoş olmuştu ama bütün gece ayakta kalmaya niyetli olan yaklaşık elli sağlam içici bira parasının toparlanması için zahmetli koalisyon sürecini çoktan başlatmıştı. Bu arada kamp düzeni bozulmuştu. Barger ağaçların arasında bir yerlerde kaybolmuştu ve ateşin etrafında kalanlar ise cebinde para olma ihtimali en düşük olanlardı.

O saatte Bass Lake'teki tüm dükkânların kapalı olduğu gerçeği önemsizdi. Minik, otoyol üzerinde market işleten bir "arkadaşı" olduğunu söyledi. Binanın arkasına geçip yattığı odanın camını tıklattığınızda gecenin kaç olursa olsun marketi açardı. Bira almaya kimin gideceğini adım gibi bildiğimden dikkatle dinliyordum. Polis hiçbir Meleği kamptan çıkarmazdı ve ortalıkta Melek olmayan tek kişi bendim. Bir de, erken saatlerde kampa düşen ve evine dönmek konusunda ciddi endişeleri olan bir delikanlı vardı. Çocuk durumunu açıklayana kadar herkes onu birinin arkadaşı sanmıştı ama aslında kaçak yolcuydu. Kimse çocuğun kamptan çıkmasına yardımcı olmak için parmağını kıpırdatacak gibi görünmese de arkadaşlarının otoyolda onu aradığını, onlarla buluşması gerektiğini söylüyordu. Bir an bu delikanlı ve Minik kamp ateşinin başında yan yana geldiğinde, aralarında akıllara durgunluk verecek bir zıtlık olduğunu fark ettim. Üzerinde be-

yaz bir tişörtle kumaş pantolon olan, on altı yaşlarında temiz bir çocuk, ahlaksızlığın her şekline düşkün, ceketinde “Cennete gidiyorum çünkü cehennemdeki zamanımı doldurdum” yazan bir arma taşıyan, cüsseli, tehlikeli bir kanunsuzla birlikte dağ havasını içine çekiyordu. İnsan denilen hayvanın kendisiyle yüzleştiği tedirgin edici bir kıyamet günü tablosundaki figürlere benziyorlardı. Sanki çift sarılı bir yumurtadan hem civciv hem de antilop çıkmıştı.

Minik’ten iyi bir muhabir veya aktör menajeri olurdu. Bu adamın, “tanıdıklara”, etrafta ne olup bittiğine, içeriden gelen bilgilere, en son haberlere dair keskin bir algısı olduğunu söyleyebilirim. Müptelalık düzeyinde bir telefon kullanıcısı. Ne kadar uzakta bir yeri aradığı onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Oakland’da düzenli olarak kullandığı birkaç ankesörlü telefon var; bu telefonlarla Boston, Providence, New York, Philadelphia ve Tanrı bilir başka nerelerdeki insanlardan gelen ödemeli aramaları kabul ediyor. Bir suç şebekesinin ardındaki beyin gibi çalışıyor; gözleri her daim aksiyona, fırsatlara, olasılıklara açık. Bir bara girdiğinde her zaman yüzü kapıya dönük oturuyor. Diğerleri içip gevezelik ederken, o ulaşamayan tanıdıkları, sonucundan haber alamadığı olayları, her an ciddi bir soruna neden olabilecek yarım kalmış işleri düşünüyor.

Boyu bir doksan beş; kilosu ise ruh hâline göre 110 ile 120 arasında değişiyor. Öylesine yüksek devirde çalışan bir zihni var ki muhtemelen Meleklerin en tehlikelisi olduğu söylenebilir. Aynı zamanda mizacı en düzgünlerden biri. Diğerleri çok kolay kavgaya girseler de, rakiplerinde ciddi bir hasara neden olmuyorlar. Minik ise istediğinde insanların canını yakabiliyor. Kafası attığında tam anlamıyla kontrolden çıkıyor ve devasa vücudu ölümcül bir silaha dönüşüyor. Yüce Toplum’da nasıl bir role sahip olabileceğini kestirmek kolay değil.

Bira için para toplanırken, ağaçların arasında bir arabanın farları parladı. Saat ondan sonra birkaç motor gelmişti ama bu, kampa gelen ilk otomobildi ve bu gelişme kanunsuzların canlan-

masına neden oldu. Gelen, Frisco biriminin eski başkanlarından Pis Phil'di. Dediğine göre, otoyol üzerinde on beş yaşında bir kızı saklamıştı ve kızı barikattan geçirip kampa getirmek için yardıma ihtiyacı vardı.

Bu haber herkesi ayaklandırdı. Her şeyin aynı anda yapılmasına karar verildi. Phil'le ben bira almaya gidecek, giderken kamptan ayrılmak isteyen delikanlıyı da barikattan çıkarmaya çalışacaktık. Pete'le Püf de bizimle gelecekti; onları ormanın bir yerlerinde bekleyen kızı bulmaları için bırakacaktık. Pis Phil kesinlikle pis görünmüyordu. Üzerinde kumaş pantolon, beyaz tişört ve mavi renkte kaşmir bir kazak vardı. Barikattaki polisler Melek olduğuna inanmadıkları için kampa girmesi zor olmuştu. Daha çok, izne çıkmış bir polise veya Sunset Strip'teki bir kulüpte çalışan kaslı bir fedaiye benziyordu. Kıyafetleri gibi, yeni, beyaz bir Chevrolet Impala olan arabası da ortamla çok alakasızdı.

Kamptan çıkan toprak yolda ilerlerken, otoyola 50 metre kala Phil kızın saklandığı yeri işaret etti ve iki Melek arabadan inip ağaçların arasına daldı. Barikata doğru devam ettik. Barikatta üç ekip arabası ve kır saçlı bir otoyol devriyesi komiseriyle, en azından on polis vardı. Kaçak yolcumuz arka koltukta oturuyordu. Komiser nereye gittiğimizi sormak üzereyken, otoyolda bir arabanın yaklaştığını fark eden delikanlı, "İşte onlar! Arkadaşlarım!" diye bağırdı. Birkaç kez korna çalıp diğer arabayı durdurdum ve delikanlı inip arkadaşlarına gitti. Birkaç saniye içinde yok olmuştu. Polislerin, oyuna getirildiklerini düşündükleri belliydi. "Ne yani, o çocuk en başından beri kampta mıydı?" diye sordu biri. "Yaralı mıydı? Orada neler oluyor?"

"Bir şey olduğu yok," dedim. "Her şey gayet normal. İsterse-niz gidip kendiniz bakın. Şaşırp kalırsınız."

Komiser, uzattığım sahte basın kartlarını inceledikten sonra kamptan kesinlikle ayrılamayacağımızı söylediğinde, basın özgürlüğü, bir vatandaşın yasal olarak alkol satışının yapıldığı herhangi bir saatte bira satın alma hakkı ve kampa elimiz boş götümüz yaş dönersek Meleklerin bira bulmak için girişimde

bulunabileceği, bunun da kimsenin hayrına olmayacağı üzerine bir tartışma başladı.

“Nereden bira alacaksınız ki?” diye sordu komiser. “Bütün dükkânlar kapalı.”

“Ne kadar uzağa gitmemiz gerekirse gereksin buluruz,” dedim. “Zamanımız bol.”

Polisler kendi aralarında kısa süreli bir müzakerenin ardından gidebileceğimizi söylediler. Açık bir bar bulmak için Madera’ya kadar 100 kilometre yapmak zorunda kalacağımızı düşündüklerine emindim. Yola çıkarken polislerden biri sırtarak, “İyi yolculuklar,” dedi.

On dakika sonra, Minik’in arkadaşının marketi gibi görünen yerde park ettik ama doğru yerde durduğumuzdan emin olmak kolay değildi. Minik’in söylediğinden daha uzakta, daha büyük bir marketti. Bu yüzden marketin arkasına gidip karanlık camı tıklatmakta biraz tereddüt ediyordum. Yanlış yerdeyse bu ciddi bir hata olabilirdi. Ama denemeye değeceğine karar verip camı tıklattım. Bir silahın horoz sesini duyduğum anda topuklamaya hazırdım. Yanıt gelmeyince camı bir daha tıklattım. Her an bir kadının, “Henry! Buradalar! Aman Tanrım! Buraya gelmişler! Ateş et, Henry! Ateş et!” diye bağırmasını bekliyordum. Henry beynimi patlatmasa bile polisi arayacağına şüphe yoktu. O zaman da gecenin köründe soyguna teşebbüsten kodesi boylardık.

Sonunda içeriden gelen sesleri duydum. “Kim o?” diye bağırdı biri.

“Minik’in arkadaşıyım,” dedim hemen. “Bira almamız lazım.”

Işık açıldı ve karşımda cana yakın görünen bir yüz buldum. Adam bornozuyla dışarı çıkıp marketi açtı. Memnuniyetsiz bir hâli yoktu. “Ah be, bizim eski Minik,” dedi. “Adamın hasıdır ha!” Aynı fikirde olduğumu belirtip, Meleklerin kamp ateşinin etrafında topladığı 35 doları adama verdim. Phil’in de 5 dolar eklemesiyle sekiz kasa birayla ayrıldık oradan. Adam Minik’e öyle saygı duyuyordu ki (Bass Lake’teki markette altılı bira paketine 1.50 dolar ödemişken) bizden altılı paket başına 1.25 dolar aldı.

Barikata döndüğümüzde el fenerini arabanın içine tutan komiser biraları görünce çok şaşırdı. Yarım saat olmadan gidip dönmüştük. “Nereden buldunuz?” diye sordu.

“Yolun ilerisinden,” dedim.

Asık suratla başını iki yana salladıktan sonra elini sallayarak kampa doğru devam etmemizi işaret etti. Ortada pis bir şeylerin döndüğü belliydi. Onun için biraz üzüldüm. Bass Lake halkını korumak için bütün gece otoyolda dikilmiş bekliyordu ve Melekler daha çok içip kendilerini kaybettiklerinde malı mülkü yağmalanacak insanlar serserilerin sarhoş olmasına yardım ediyorlardı.

Kampta coşkulu haykırışlarla karşılandık. Getirdiğimiz sekiz kasa bira herkesi delirtmişti. Zulacılar akıllıca davranıp aldığımız yeni altılı paketlere dokunmak yerine kendi biralarından devam ettiler. Gecenin dördünde güneyden gelen kalabalık bir kanunsuz grubu da birkaç kasa bira daha getirdi. Gecenin kalanı keyiften çok dayanıklılık mücadelesiydi. Yirmi altı yaşında Oakland’lı bir kamyon şoförü olan Magoo ateşe odun atıp duruyordu. Biri toplanan bütün odunları ilk geceden yakmaması için onu uyardığında, “Sikerler! Ormandayız, yeterince odunumuz var!” dedi. Magoo en ilginç Meleklerden biri; yirminci yüzyıl Amerikan hayatının kavramlarından ve prensiplerinden hiçbir şekilde etkilanmemiş bir zihin yapısına sahip. Kanunsuzların çoğu gibi o da lise terk ama kamyon şoförlüğünden iyi para kazanıyor ve kafayı takıp endişelendiği çok fazla şey yok. Arayıp işe çağırdıklarında kamyon sürüyor (bazen haftanın altı, bazen tek günü); bilhassa çalışmadan geçen uzun araların ardından, işinden keyif aldığını söylüyor. Kulüp renklerinin altında beyaz bir gömlekle yanımıza geldiği bir Oakland gecesinde kendinden memnun bir hâli vardı: “Bugün uzun zamandır ilk defa doğru düzgün çalıştım. Kamyonlardan on beş ton dondurulmuş tavuk indirdim hatta birini de çaldım. Bugün çalışmak iyi hissettirdi. Değişiklik oldu.”

Magoo bir hap müptelası. Kafası iyi olduğunda çok konuşuyor. Cro-Magnon görünümüne rağmen, ancak kendi kıstasları-

na göre ilişki kurulabilecek tuhaf bir haysiyete sahip. Çok kolay alınan bir tip ama bazı kanunsuzların aksine, aslında şaka yollu veya yanlışlıkla söylenen laflar ile alenen hakaret amacı taşıyanları ayırabiliyor. Kavgaya etmeyi bir sanata dönüştürmüş devasa bir Meksikalı olan, Oakland biriminden Şişko Freddy gibi adamlardan farklı olarak, hoşlanmadığı insanları yumruklamak yerine onlara sırtını dönmekle yetiniyor. Fikirleri, öğrenilmiş şeylerden çok içgüdüsel görünen bir ahlakı yansıtıyor. Ağırbaşlı biri ve çoğu zaman acayip, ipe sapa gelmez şeylerden bahsetse de, konuşmalarının temelinde ilkel bir Hıristiyanlıkla yüksek dozda Darwincilik seziliyor. 1963'te Porterville ayaklanmasını başlatan da Magoo. Haber dergilerine göre, bardaki yaşlı adamı "acımasızca döven" kişi ta kendisi. Magoo'ya göre ise olay şöyle gerçekleşmiş:

"Nal şeklindeki bar tezgâhının bir ucunda oturmuş, bira içip kendi işime bakarken bu yaşlı piç karşıma dikildi ve biramı alıp yüzüme boşalttı. 'Ne oluyor amına koyayım!' diye bağırıp ayağa fırladım. Adam da, 'Pardon, yanlışlıkla oldu,' gibi bir şey söyledi. Bir sağ çıkardım. Sendeledi. Bir tane daha geçirdim. Ayakta sallanıyordu. Üçüncü yumrukla onu yere indirip orada bıraktım. Bu kadar. Orospu çocuğunun biri suratına bira fırlatsa sen ne yapardın?"

Bir gece Oakland'da, Magoo'yla silahlar üzerine uzun bir konuşma yaptık. "Domdom kurşunları", "silahlı çatışmalar", "emaneti çekip milletin ateşini almak" gibi her zamanki saçmalıkları dinleyeceğimi sanıyordum ama Magoo olimpiik atıcılık ekibi adaylarından biri gibi konuşuyordu. Laf arasında insan boyutundaki hedef tahtalarından bahsettiğimde sinirlendi. "Bana *insanları* vurmaktan bahsetme! Ben sana kibrit çöpleri diyorum!" Haklıydı. Hiçbir kanunsuzun satın almayı düşünmeyeceği, pahalı, uzun namlulu, hassas bir silah olan Ruger .22 kullanıyordu. Çalışmadığı günlerde çöplüğe gidip kibrit çöplerinin kafalarını vurmaya deniyordu. "Bunu yapmak zor. Ama arada sırada bir kibriti yakmayı başarıyorum."

Magoo, Meleklerin çoğundan daha bağımsız, kendi kendine yeten bir adam. Aynı zamanda size gerçek adını söylemekten çekinmeyecek az sayıdaki kanunsuzdan biri. Lynn adında sessiz, körpe bir kızla evli ama karısını zıvanadan çıkması muhtemel Melek partilerine nadiren getiriyor. Genellikle yalnız geldiği bu partilerde hap atmadığı sürece çok fazla konuşmuyor. Hap attığında ise Lord Buckley gibi partiliyor.

Magoo Bass Lake’te kamp ateşiyle, benzedrin haplarını patlamış mısır gibi ağzına tıkan bir adamın kararlı gayretkeşliğiyle ilgileniyordu. Alevler gözlüğüyle Nazi miğferini aydınlatıyordu. Daha erken saatlerde av bıçağıyla Levis’ını diz hizasından kestiğinden, siyah motorcu botlarının içinde kaybolmadan önce kalın, beyaz bacaklarının yirmi beş santimi görünüyordu. Bermuda şortların müstehcen bir parodisi gibiydi bu görüntü.

Havanın ağarmasına kısa bir süre kala ateşin başında dikilmiş, Magoo’nun klas tekliflerinden birini dinliyordum. Genç bir kız ve iki Melekle konuşuyor, onları ikna etmeye çalışıyordu. “Hadi dördümüz ağaçların arasına gidelim. Biraz ot içer, kafaları kırarız. Acılarımızdan kurtuluruz. Kız da bizimle biraz ilgilenmek isterse, ne âlâ!” Magoo bir süre bekledi ama kimseden yanıt gelmeyince devam etti. “Sen bir Meleksin, değil mi? Seni hiç itip kaktım mı ben? Sana hiç zorluk çıkarmadım. Öyleyse sorun ne? Hadi ağaçların arasına girip ot içelim. O da bir Melek kadını. Lanet olsun! Hepimizle takılabilir.”

Magoo bunu dedikten sonra, diğerlerinden yanıt beklemezsin, ayaklarını oynatmadan hafifçe kalçasını çevirerek yana döndü ve ateşin içine işedi. Yüksek sesli tıslamayla birlikte korlardan bazıları kararırken, kötü koku yüzünden insanlar uzaklaştı. Magoo belki de bunu bir çiftleşme işareti, teklifinde ne kadar ciddi olduğunu ortaya koymak için cinsel bir dışavurum olarak yapmıştı ama kurmaya çalıştığı tezgâhı bozmaktan başka bir şey geçmedi eline. Kadını söz konusu olan Meleğin durumdan hoşnut olmadığı belliydi zaten. Magoo’nun herkesin önünde düşüncesizce idrar torbasını boşaltması diğerlerine oradan ayrılmak ve

rüzgârın geldiği yönde başka bir yere gitmek için iyi bir bahane vermiş oldu.

Bir süre sonra ateşin diğer tarafında, birkaç metre arkamda duran iki Meleğe kulak kabarttım. Yere oturup sırtlarını motorlardan birine dayamış bu iki kanunsuz kendi aralarında bir cigaralık çevirirken ciddi bir konuşma yapıyorlardı. Sırtım onlara dönük bir hâlde ne dediklerini duymaya çalışsam da yakalayabildiğim tek cümle şu oldu: “Moruk, kafamdaki karmaşadan kurtulmak için dünyadaki bütün otu verirdim.” Beni tanımadıklarını umarak oradan hızla uzaklaştım.

Arabama gittiğimde bira arayan birkaç kanunsuzun arka koltuğu karıştırdığını gördüm. Belli ki bir süredir ormanda oldukları için yeni bira sevkiyatı yapıldığından haberleri yoktu. Kanunsuzlardan biri, esrarengiz bir adam olan Fresno biriminin başkanı Ray’di. Melekler bile Ray’i anlayamıyor. Yabancılar karşı çok cana yakın bir adam, kendini resmi bir şekilde takdim ediyor ve her zaman tokalaşıyor. Ray’le ilgili tehditkâr hiçbir şey yok. Yani, 1.90 boyunda, en az 90 kilo çeken cüsseli bir adam olması dışında. Sarı saçları Melek kıstasına göre kısa sayılır ve izcilerin el kitabının kapağına konabilecek kadar erdemli bir yüzü var. Bazıları, Ray’in Meleklerle bağlantısının çaresizlikten çok zevk için olduğunu kastederek ona sosyete diyor. Bu doğru olabilir. Ray başka seçenekleri olduğu izlenimini verdiğinden, diğerleri onun (tarım işçiliği veya yağlı yemekler servis eden bir restoranda sağlam bir iş sahibi olmak gibi) daha çok gelecek vadeden bir hayata geçmek için eninde sonunda Meleklerden ayrılacağını düşünüyor. Yirmi beş yaşındaki Ray Cehennem Meleği olmaktan memnun ama kendini kulübe bütünüyle adanmış da söylemez. Bu yüzden Ray’in, Melek olmaktan başka bir seçeneğin sanrısına bile sahip olmayan diğerleri için rahatsız edici bir tarafı var. Ray Oakland’a taşınmaya karar verse, Barger’in birimine kabul edilmek için sokakta bir polisi dövmek veya bir restoranın tezgâhında bir garsona tecavüz etmek gibi gerçekten şeytani bir klas ortaya koyması gerekir. Ancak o zaman, yani dar kafalıların

dünyasıyla köprüleri yaktıktan sonra lanetlilerin lejyonuna kabul edilebilir.

Ama Ray, çılgın partiler verdiği ve motosiklet ticaretinden iyi para kazandığı Fresno'da yaşamaktan memnun görünüyor. Ray öylesine bir motor tutkunu ki hem Los Angeles hem de Körfez Bölgesi'ndeki Melekler onu bir nevi takas merkezi olarak kullanıyorlar. Sürekli yolculuk ediyor ve yola her zaman Harley'yle çıkıyor. Bir hafta sonu Fontana'daki Blue Blazes Bar'a gidip Berdoo'da neler olup bittiğine bakarken, sonraki hafta sonu Oakland'daki Luau veya Sinners Club'da Meleklerle neşeyle tavsiyeler verirken, birileriyle tokalaşırken, parti organize etmeye çalışırken görülebiliyor. Alabama'daki sivil haklar mücadelesinin en hararetli günlerinde, Ray motoruna atlayıp Selma'ya kadar gitmiş. Niyeti protesto yürüyüşlerine katılmak değil, yalnızca ne olup bittiğini görmekmiş. "O zencilerin kontrolden çıkmış olabileceğini düşündüm," diye açıklamıştı bu durumu, gülümseyerek. "Ben de gidip bakayım dedim."

Ray, Fontana'da Bill Murray'yle tanışıp Murray'nin *Saturday Evening Post* için bir haber yazısı hazırladığını öğrendiğinde, onu Fresno'ya davet etti ve kendisini bulması için kesin talimatlar verdi. "Fresno'ya girdiğinde, Ratcliff Stadyumu'na gelene kadar Blackstone Bulvarı'nda devam et. Stadyumun karşısındaki benzin istasyonundakilere beni sor. Bazen beni bulmak kolay olmaz ama onlar nerede olduğumu bilir."

Ama Murray, Ray'in nerede olabileceğine dair ipuçlarının peşinde beyhude yere koşturarak yarım gününü harcadı. Murray'ye söylenen her şeyin yalan olmasının sebebi, Ray'in insan antenlerinin onu polis sanmasıydı. Murray, Ray'i yakalamaya çalışırken sonunda kendini Fresno Melekleri'nin kısa süre önce partilediği bir evde buldu. Bu ev Murray'nin üzerinde öyle bir etki bıraktı ki ânında Fresno'yu terk etti. Murray parti evini daha sonra böyle anlattı:

Yosemite'ye kuzeyden ulaşan ana yol olan Blackstone

Bulvarı'nın birkaç yüz metre gerisinde kalan ev, mahalledeki diğer evlerden çok farklı görünmüyordu. Küçük bir ön bahçesi ve üzerinde genel bir bakımsızlık havası olan, tek katlı, beyaza boyalı, üç odalı bir bungalovdu. Ama diğerlerinden farksız olan bu evin göze çarpmaması imkânsızdı. Çitin bir bölümü devrilmiş, pencerelerin tamamı kırılmış, çit kazıklarından biri evin kapısına sokulmuş ve ön bahçedeki iki küçük ağacın dalları gövdeden sökülüştü. Ağaçların arasında ters dönmüş, kol koyma yerleri parçalanmış bir koltuk duruyordu. Koltuğun arkasına kırmızı mürekkeple şöyle yazılmıştı:

Cehennem Melekleri

13569

Dee – Berdoo

Eve girip, bir zamanlar salon olması gereken yerin ortasında durdum. Bunu anlamak kolay değildi; hayatım boyunca böyle bir kaosla karşılaşmamıştım. Mobilyaların tamamı paramparça edilmişti. Zemin bu enkazın döküntüleriyle kaplıydı. Cam kırıkları, yırtılmış kıyafet parçaları, boş bira kutuları, şarap ve bira şişeleri, kırılmış tabaklar, kutular... Bütün kapılar menteşelerinden çıkarılmıştı ve klima sökülüp atıldığı için duvarda kocaman bir delik vardı. Çökmüş bir yatağın üzerine kocaman kırmızı harflerle “polisler” diye yazılmış; fırlatılan şişeler ve artık ellerinin altında ne varsa bunlar için hedef tahtası olarak kullanılmıştı. Yatağın altına bir başka gamalı haç çizilmiş ve üzerine “Evet, Fresno” diye yazılmıştı. Bütün duvarlar tahrip edilmişti.

En yakındaki komşular, evleri bu kaostan birkaç metre ileride olan saygın insanlardı. Evin, yalnız yaşayan, düzgün görünümlü bir kıza kiralandığını söylediler. Ama kızın evi kiraladığı günün ertesi sabahı motorcular gelmeye

başlamıştı. Aralarında kızların da olduğu yirmi yirmi beş kişilik bir topluluktu ve ihbar olmadığı hâlde polis en sonunda gelene kadar parti neredeyse iki hafta sürmüştü. Mahalledeki kimse olan bitene tepki vermemiş veya yardım istememişti. Parti evinin hemen arkasındaki evde yaşayan ve bu iki hafta boyunca gözüne uyku girmemiş olan adam bunun nedenini açıkladı. “Bir orduya karşı koymazsınız. Buna katlanamazlar. Bunlar hayvandı.”

17

rapere: zorla el koymak, alellacele keyfini çıkarmak.

–Latince sözlük

*

Fresno Melekleri çok sık haber olmaz ama olduklarında da bunun nedeni genellikle dar kafalılarının önem verdiği her şeye karşı hakaret sayılacak, hakikaten berbat bir olaydır. Bu olaylardan biri de, Central Valley’de, Fresno yakınlarında küçük bir kent olan Clovis’te yaşanan vahşi “tecavüz”dü. Haber gazetelere çıktığında, bu olay hem Clovis hem de civar kentlerde yaşayan insanları galeyana getirdi.

Beş çocuk annesi, otuz altı yaşında dul bir kadın, bir başka kadın arkadaşıyla sessiz sakin birasını içerken bardan zorla dışarı çıkarıldığını ve barın arkasındaki metruk barakaya götürülerek iki buçuk saat boyunca on beş yirmi Cehennem Meleği tarafından tecavüze uğradığını iddia etti. Tecavüzün ardından, Melekler cebindeki 150 doları da gasp etmişti. Ertesi gün San Francisco gazetelerinde çıkan haberlerde yazan buydu ve saldırganlar aleyhinde ifade vermemesi için ölümle tehdit edildiği telefonlar aldığını iddia eden kadının demeçleriyle haber birkaç gün daha gündemde kaldı.

Dört gün sonra ise olayın kurbanı “cinsel sapkınlık” suçlamasıyla tutuklandı. Clovis emniyet amirinin açıklamasına göre, kadın tanıklarla yüzleştirildiğinde işin aslı ortaya çıkmıştı. Polis soruşturmasının sonucu, kadına tecavüz edilmediği idi. “Kadın en

az üç Cehennem Meleğiyle iffetsiz davranışlarda bulunuyormuş ve en sonunda bardan kovulmuşlar. Barda Meleklerin kendisine asılmasını teşvik eden kadın, kovulmalarının ardından adamları mekânın arkasındaki terk edilmiş eve götürmüş. Ayrıca kadın soyulmamış. Barda yanında olan arkadaşına göre, gece evden çıkarken kadının cebinde barlarda içmek için 5 dolar varmış.”

Başsavcı Lynch’in raporunda yer almasa da, raporda yer alan diğer olaylar kadar geçerlilik taşıyan bu olay aynı zamanda klasik Cehennem Melekleri hikâyelerinden biridir. Olay örgüsündeki O. Henry havası habere gerçek bir tarz kazandırmaktadır. Biri-leri Fresno’da bir kamuoyu yoklamasıyla, gazetelerde “tecavüz” olayının ilk hâli yayımlandığında ve ardından olay tam tersine döndüğünde verilen tepkileri ölçmeliydi. Monterey tecavüz olayı gibi Clovis olayı da, gözü korkutulduğu için tanıkları sessiz kalmış *olsa* savcıların çok daha iyi bir iş çıkarabileceği vakalardan biridir.

Clovis haberi, yaşananlar değil, suçlamalarla gerçekler arasındaki ciddi farklılıklar yüzünden gülünç bir olaydı. Burada da, Cehennem Melekleri fenomeninin asıl anahtarlarından biri olan eski öcümüz, yani *tecavüz haberlerine manyakça ilgi* geçerliydi.

Hiç kimse tecavüz konusunda objektif değildir. Dehşet, uyarılma ve gizem bir aradadır tecavüzde. Tecavüze uğrama düşüncesi kadınları dehşete düşürür ama her rahmin arka tarafında bir yerlerde, bu kelime geçtiği anda merakla ürperen isyankâr bir sinir ucu vardır. Düşünmenin bile aşırı ölçüde tehlikeli olduğu, en dipteki yozluğu ve gizli arzuları işaret ettiği için bu çok daha korkutucudur. Erkekler tecavüzcülerden nefretle bahsederken, kurbanlar hakkında, bu kadınlar alınlarında trajik bir damga taşıyormuş gibi konuşur. Bu konuda anlayışlıdırlar ama bu anlayış her zaman belli bir farkındalıkla gelir. Bu korkunç bilgiyle, akıldan silinmeyen görüntülerle, *aslında bunun tecavüz olmayabileceğine* dair olasılıkla yaşamaya dayanamayan kocaları, tecavüze uğrayan eşlerini boşar. İşin aslı budur... kelimelerle ifade edilemeyen gizem. Herkes, tecavüz suçlamasıyla yargılanan müvek-

kilinin suçsuzluğunu kanıtlamak için bir tüy kalemle mürekkep Şişesi kullanan avukat fıkrasını duymuŐtur. Avukat jüriye tecavüz diye bir Şey olmadığını söyler ve bunu, bir tanıktan tüy kalemi kapağı kapalı olan mürekkep ŐiŐesine sokmayı denemesini isteyerek kanıtlar. Avukat durumu öylesine ustalıkla kendi lehine çevirir ki tanık en sonunda pes eder.

Bu kulağa, Cotton Mather'ın fıkralarından biri veya Mather'a çok fazla benzeyen, kolu hiçbir zaman arkasından b k lmemiŐ birinin akıl yürütmesi gibi geliyor. Tecavüz diye bir Şey olmadığını söyleyen her avukat halka açık bir alana çıkarılmalı ve tam öğle vakti, tüm müvekkillerinin gözü önünde cüsseli    sapık tarafından iğfal edilmelidir.

California'da her yıl ortalama 3.000'in üzerinde cebren tecavüz vakası bildirilmektedir. Bir anlam ifade etseydi, bu çok korkutucu bir istatistik olabilirdi. Durum Şu ki, ortalama bir yıl olan 1963'te 3.058 cebren tecavüz vakası bildirilirken, bu vakaların yalnızca 231'i duruşmaya götürüldü ve ancak 157 tecavüzcü hüküm giydi. Gerçekte kaç tecavüzün yaşandığını bilmemiz ise imkânsız. Tecavüz vakalarının çoğu yetkililere bildirilmiyor; basına çıkmaktan, halka açık bir duruŐmanın getireceği olası aşağılanmadan korkan kurbanlar tarafından sineye çekiliyor. İtibarları konusunda endiŐelenen tecavüz kurbanları genellikle Őik yet i olmamayı tercih ediyor ve onları duruşmaya çıkıp ifade vermeleri için ikna etmeye çalıŐacak çok az savcı var. Bu açıdan, Őehvetini orta ve üst sınıftaki kadınlara yönelten bir tecavüzcünün epey güvenli bir zeminde olduğu söylenebilir. Ama tecavüz damgasını çok fazla  nemsemeyecek kadınları avlayan bir tecavüzcü hayatını riske atacaktır. Bir tecavüz kurbanı halka açık bir duruşmada ifade vermek istediği takdirde, işinin ehli bir savcı "saldırımı"  ylesine canlı, cinsel detaylarla resmedebilir ki en ezik davalı bile jüriye sapkın bir Hun gibi görünür. Duruşmaya götürülen tecavüz vakalarının, bildirilen vakaların cüzi bir yüzdesini oluŐturması, eyaletin yalnızca emin olduğu vakaları adli sürece soktuğunu gösteriyor. Buna rağmen, diğer ağır suçlar için bu

oran onda sekizken, California'da görülen on tecavüz duruşmasından ancak yedisinde davalı suçlu bulunup hüküm giyiyor.

Tecavüz haberlerine manyakça ilgi öylesine karmaşık bir fenomen ki en sonunda Başkanlık düzeyinde ele alınması gerekecek bir sorunu ifade ediyor. Özel bir komisyonun, politik çıkarlar doğrultusunda kurulan ortaklıklar ve bir omurga bozukluğu olan iyatrojenik kifoza gibi meselelerle birlikte, bu durumu da incelemesi gerekecek. Bu sırada, Meleklerin düzenli olarak tecavüz suçlamasıyla tutuklanmaları sürecektir. Tecavüz, artık Meleklerin ihtisas alanlarından biri olarak biliniyor. Bilhassa, cinsel saldırının en acı verici ve aşağılayıcı türü olan toplu tecavüz. Bununla birlikte, Cehennem Melekleri üyelerinin çoğu yakın ya da uzak geçmişte en azından bir kere tecavüz suçlamasıyla tutuklanmış olsa da, on beş yılda ancak beş altı Melek tecavüzden hüküm giymiştir. Kanunsuzlar kimseye tecavüz etmediklerinde diretirken, polis ise bunu sürekli yaptıklarını söylüyor. Polise göre, tecavüz kurbanı kadınların çoğu şikâyetçi olup ifade vermekten çekindiği ve ifade vermek isteyen az sayıdaki kadın ise genellikle Melekler (veya bazı mamalar) onları haklamakla ya da tüm kulübü peşlerine takmakla tehdit ettikten sonra vazgeçtikleri için, tecavüzle suçlanan kanunsuzların hüküm giymesini sağlamak hiç kolay değil.

1966'nın Temmuz ayında, bir Cehennem Melekleri partisinde dört kanunsuz on dokuz yaşındaki San Francisco'lu bir modele tecavüz etmekle suçlanarak Sonoma County'de hâkim karşısına çıktı. Aslında tutuklanan Meleklerin sayısı on dokuzdu ama ilçe savcısı bunu dörde indirdi (Terry, Minik, Küflü Marvin, Magoo II*) ve mahkemeye çıkarken bu dört adamın da hüküm giyeceğinden şüphesi yoktu. Meleklerin tuttuğu üç savunma avukatının kurbanı çapraz sorgudan geçirdiği iki haftanın ardından, on bir kadın ve bir erkekten oluşan jüri Melekler için beraat kararı verdi. Oy birliğiyle aldıkları karara ulaşmaları için iki saatten kısa bir süre yetmişti.

* Oakland biriminden Magoo değil, bir başka Magoo.

Kurbanların korkutulmasına dair suçlamalarda belli bir doğruluk payı var ama bu, Meleklerin neden bu kadar çok suçlandıklarını ve nadiren hüküm giydiklerini açıklamaya yetmiyor. Burada gerçeğin ortaya çıkarılmasında en önemli nokta, suçlamaya neden olan bir olayda aslında neler yaşandığı açısından tecavüz eyleminin tanımlanması sorunuyla bağlantılı. Elbette, bir kadın sokaktan kaçırılıp rızası olmadığı hâlde cinsel ilişkiye zorlanıyorsa, bu düpedüz tecavüzdür. Ama Melekler böyle bir şeyin asla yaşanmadığını söylüyorlar.

“Neden tecavüzden elli yıl yatma riskine giresin ki?” diyor bir Melek. “Gerçekten tecavüzden konuşuyorsak, tecavüz hiç eğlenceli bir şey değil. Hem yalnızca sokağa çıkıp kendimizi gösterdiğimizde bile yeterince olaya giriyoruz. Bana trafik ışığında beklerken teklifte bulunan kadınlar, bara girdiğimde daha selamlaşmadan fermuarımı açanlar oldu. Rasgele bir şeyler olmadığında da biraz etrafı kolaçan edip düzüşmek isteyen bir yavru bulabilirim.”

“Tabii ki elimize ne geçirirsek kabulümüzdür,” diyor bir diğeri. “Ama bugüne dek, her şey sona erip de bu konuda düşünecek zamanı olmadan önce tecavüze uğradım diye bağırp çağıran bir kız görmedim. Dürüst olalım, birçok kadın tek bir adamla yapamıyor, tek bir adamla tatmin olamıyor. Ama bazen bir kız biz daha işimizi bitirmeden durmak istiyor veya bir kamyonun arkasında on beş adamı içine alırken birisi çantasından birkaç dolar çalıyor. İşte o zaman kız da balataları yakıp polisleri üzerimize salıyor. Bazen de polisin tezgâhına geliyoruz, bir grup Meleğin arasından cıvılcıplak bir kız çıkıyor ve ona tecavüz ettiğimiz söyleniyor. Ne diyebiliriz ki? Bu artık bizim için otomatik bir tutuklanma yolu. Ama tek yapmamız gereken, avukatın kızla konuşmasını ve ona duruşmada ortaya dökülecek her şeyi açıkça anlatmasını sağlamak. O zaman şikâyetinden vazgeçiyor. Tecavüzle suçlandığımız olayların çoğu duruşmaya gitmiyor.”

Polis kayıtlarında bile iki üç Melekle kendi rızasıyla cinsel ilişkiye girdiğini söyleyen ve ardından, bir noktada durmak isteyen

kızlara dair hikâyeler var. Jüri, ilk birleşmeyi kendi isteğiyle, sonraki iki birleşmeyi heyecan için yaptığını ve ardından yaşanan her şeyin tecavüz olduğunu söyleyen bir kurbanın ifadesinden nasıl bir anlam çıkarabilir? Daha sonra tecavüze uğradığını iddia edecek bir kadın bir gece önce tanıştığı bir Melekle Oakland'daki bir bara geldi ve bu adamla arka odadaki bilardo masasının üzerinde ilişkiye girdi. Diğer Meleklerden biri arka odada ne olduğunu gördü ve doğal olarak hemen masanın başında yerini aldı. Kız buna itiraz etse de, birlikte olduğu Melek onu yumruklamakla tehdit ettiğinde durumu kabul etti. Ama üçüncü birleşmenin ardından neyin içine düştüğünü anlayıp kendini kaybederek sinir krizi geçirdi ve bu durum da barmenin polisi çağırmasına neden oldu.

Motosikletiyle Los Angeles'tan gelen bir kız ise kulübe girmek için ısrar ediyordu. Melekler ona kulübe girebileceğini ama öncelikle klasını göstermesi gerektiğini söylediler. "Moruk, çok çatlak karıydı," dedi bir Melek. "Ertesi gece verdiğimiz partiye kocaman bir St. Bernard'la geldi ve köpekle acayip bir *gösteri* yaptı! Söylüyorum sana, aklımı yitirecektim." Dalgın bir hâlde gülümsedikten sonra devam etti. "Gösterinin ardından partideki herkesin altına yattı. Tanrım, ne orospuydu ama! Ama her şey sona erdiğinde kulübe girmesine asla izin vermeyeceğimizi söylediğimizde öfkeden delirdi! Bize bir sürü küfür ettikten sonra bir telefon kulübesi bulup polisi aradı. Hepimiz tecavüzden tutuklandık ama salıverildikten sonra bu konuda bir daha hiçbir şey duymadık. Çünkü karı ertesi gün çekip gitmişti. Bir daha onu kimse görmedi."

Serseri Terry ise ne zaman "tecavüz" kelimesi geçse "şu tuhaf karının" hikâyesini anlatıyor. "Bir gece taksiyle El Adobe'ye geldi. Çok çekici bir yavruydu. Taksiciye parasını verdikten sonra bir dakika falan olduğu yerde dikilip bize baktı. Sonra da orası sanki onun malıymış gibi otoparkta bize doğru yürürken ne sikime baktığımızı sordu. Kahkahalarla gülmeye başladı. 'Pekâlâ!' diye bağırdı. 'Sikişirim, yalarım, mal çıkarım! Gelin de başlayalım!'

Vay anasını! Buna inanamıyorduk. Ama karı yalan söylemiyor-
du. Onu o sıralar sahip olduğumuz eski kamyonetin arkasına
attık. Biliyor musun, bar kapandığında sikişmeye devam etmek
için bağıırıyordu. Onu kırsal bir yere götürmemiz gerekti.”

Meleklerde, onları arayıp bulan kızlarla ilgili çok fazla
hikâye var. Yaşananları ve kızları abartma huyları olsa da, bu
hikâyelerden çok azı uydurma. Kanunsuzlarla geçirdiğim birçok
uzun gecenin ardından, mekândaki motorcu kalabalığının tama-
mıyla veya düzüşme havasında olan kim varsa onlarla ilgilenen
en azından bir kızın olmadığı çok fazla gece hatırlamıyorum. Bu
kızlar genellikle mamalardı ama arada sırada Meleklerin “tuhaf
karı” veya “yeni amcık” dediği kızlar da oluyordu. Bu kızların
çoğu Meleklerden biriyle “birlikte” olduğunu sanıyor ve bazen
durum gerçekten böyle oluyordu. Yeni amcık biraz dans ediyor,
birkaç bira içiyor, sonra da motorun arkasına geçip adamıyla
birlikte gecenin karanlığına karışıyordu. Ama diğerleri bir kam-
yonete götürülüyordu ve onları birkaç saat göremiyordunuz. Na-
diren görülen istisnalar haricinde, mekânın önündeki bir kam-
yonette veya bir arabanın arka koltuğunda grup seksin sürmesi
çok fazla heyecana neden olmuyor. Bir hafta sonu gecesinde El
Adobe’de takılan otuz kadar kanunsuzun ancak yarısından azı,
el altında olan kadınla takılmak için otoparka çıkma zahmetine
giriyor. Bazen bir kız götürüldüğü yerde saatlerce tutulabiliyor
ama bunun nedeni yaklaşık on kişilik kanunsuz tayfasının her
birinin kızla birkaç kere düzüşmesi oluyor. Hatunu yanında olan
bir kanunsuz süren seks ortamını centilmence bir tavırla gör-
mezden geliyor. Kanunsuzların karıları ve uzatmalı sevgilileri,
erkeklerinin başka kadınlarla takılmasına göz yummuyor. Ma-
malara karşı belirgin bir olumsuz tavırları yok ama aralarındaki
katı sosyal mesafeyi her daim koruyorlar. Oakland’daki esmer gü-
zeli hatunlardan biri olan Jean, mamaların doğuştan kaybeden,
zavallı insanlar olduğunu düşünüyor. “Mama Beverly gibi kızlar
için üzülüyorum. Melekler gibi adamların çevresinde olabilmek
için onlarla yatmaları, ne gerekiyorsa yapmaları gerektiğini his-

sediyorlar. Ama böyle çok kız var. Bir keresinde Richmond'da bir partide daha önce kimsenin görmediği bir kız insanlara çıplak bir fotoğrafını göstermeye başladı. Sonra da beş altı adamla arka odaya girdi. Tur zamanlarında Meleklerin etrafına üşüşen kızları görmelisin. Bunun tek nedeni de bu adamların Cehennem Meleği olması. Bir kız Melekler tarafından tecavüz edildiğini iddia ediyorsa, muhtemelen nedeni bunu kendisinin istemesidir.”

Bu kulağa biraz sert geliyor. Meleklerin peşine takılanlar cinsel arzularının pençesine düşmüş kızlar ve bu kızlardan bazıları da dengesiz sürtükler olabilir ama toplu tecavüze uğramaya can atan kadın çok azdır. Toplu tecavüz çok korkunç bir deneyimdir ve bu, toplu tecavüzü bir tür cezalandırma olarak gören Melekler tarafından da üstü kapalı bir şekilde kabul edilen bir gerçektir. Kanunsuzlardan birini polise ihbar eden veya yanlış bir kişi için Bir Meleği terk eden bir kız, “Melek trenini çekmekle” cezalandırılabilir. Birkaç kanunsuz bu kızı bir gece alıp yapacak başka bir şeyi olmayan diğerlerinin bulunduğu bir eve götürür. Cadı infazı gibi akışı belli bir seremonidir bu: Kız soyulur, yerde zaptedilir ve ortamdaki en kıdemli kanunsuz, kızın üzerine çöker. Cezalandırma, mamalarla hatunlar da dahil olmak üzere, herkesin izleyebileceği bir yerde yapılır ancak Meleklerin kadınlarının çoğu bu gösterilere katılmaktan kaçınır. Her Melek de toplu tecavüze katılmaz. Cezalandırma, yanlış yapılan Melek ve bu türden bir disiplinden hoşlanan birkaç kanunsuz tarafından gerçekleştirilir. Her birimde birkaç toplu tecavüz düşkünü vardır; bu adamlar genellikle kanunsuzların en kötüleridir. En sertleri değil ama her an, her tür durumda öngörülemez bir şekilde saldırgan olanlardır.

Meleklerle tanışmamdan aylar sonra, kanunsuzların artık ortamda bulunmama alıştığı günlerde verilen bir partide, aklımda halen arkadaşça bir orji ile toplu tecavüz arasında gidip gelen bir sahneyle karşılaştım. Meleklerin verdiği bir parti değildi ama onlar da davetliydi ve iki günlük bir âleme dönüşen bu partide yirmi kadar Melek vardı. Parti başlar başlamaz kanunsuzlardan birkaçı, konuklardan birinin eski karısı olan ve parti evinin ar-

kasındaki kulübede seks yapmayı kabul eden bir kız buldular. Kız üç kanunsuzla takılmaya gitmekten memnundu. Ama “yeni mama”nın haberi parti evine hızla yayıldı ve çok geçmeden, kızın etrafı kalabalık bir izleyici topluluğuyla sarıldı. Kanunsuzlar içiyor, kahkahalar atıyor, süren sekste bir boşluk açıldığı anda aralarından biri bu yeri hemen dolduruyordu.

Elimde o geceden kalma buruşmuş, sarı bir not kâğıdı var; yazdıklarımın tamamı anlaşılır değil ama bir kısmı şu şekilde: “Yirmi beş yaşlarındaki güzel kız tahta zeminde yatıyor, üzerinde sürekli iki üç kişi var, biri dizlerinin arasına eğilmiş, biri yüzünün üzerine oturmuş, biri de ayaklarını tutuyor... dişler, diller, kasık kılları... ahşap bir kulübenin loş ışığında... kızın uyluklarıyla karnının üzeri terle, meniyle kaplı... kırmızı-beyaz elbisesi göğsüne çekilmiş... etrafı saran insanlar bağırıp çağırıyor... pantolonlarını çıkarmışlar ve ilk, ikinci, üçüncü turlarını bekliyorlar... kız sarsılıyor, inliyor, karşı koymuyor, üzerindeki bedenlere tutunmuş, sarhoş görünüyor, anlaşılmaz şeyler söylüyor, ne olduğunun farkında değil, boğuluyor...”

Bu bir seks sahnesi değildi. O an bu sahneden çıkardığım, bir tür intikam hissiydi. Odada, neredeyse isteriye kayan, haşın, kırılgan bir hava vardı. İnsanların çoğu tek bir turla yetindi; sonrasında ya izlemeye devam ettiler ya da partiye döndüler. Ama sekiz on kişilik azgın bir grup birkaç saat boyunca kızın üzerinden kalkmadı. Farklı şekillerde, elliden az olmayan, muhtemelen daha fazla penetrasyon oldu. Bir noktada, aksiyon yavaşladığında, birkaç Melek dışarı çıkıp kızın eski kocasını getirdiler. Ayakta zor duran sarhoş adamı kulübeye sokup kızı becermesi için dırdırdılar. Kanunsuzlardan yalnızca birkaçı işi bu noktaya getirmek istediğinden içerideki hava gerginleşti. Ama eski kocasını görmek kızın sersem hâlimden biraz olsun silkinmesini ve sessiz gerginliğin kırılmasını sağladı. Dirseklerinin üzerinde doğrulan kız, adamdan kendisini öpmesini istedi. Adam kızı öptükten sonra sendeleyerek üzerine çıktı ve diğerleri coşkuyla bağırıp çağırırken kendi sırasını aldı.

Her şey sona erdiğinde, kız bir süre dinlendikten sonra ifadesiz bir suratla parti evinde dolanmaya başladı ve birkaç kişiyle dans etti. Daha sonra yeni bir seans için bir kez daha kulübeye götürüldü. Döndüğünde, eski kocasıyla dans etmeye çalıştığını gördüm ama yapabildiği yalnızca adamın boynuna tutunup ileri geri sallanmaktı. Ritmik bir rock şarkısı çalıyordu ama müziği duymuyordu sanki.

Tüm gerçekleri, koşulları ve gidişatta ortaya çıkan diğer ayrıntıları bildiklerini varsayarak, bir jüri heyeti bu olaydan ne çıkarır? Bu bir tecavüzse, kız neden karşı koymadı veya kimseden yardım istemedi? Ortamdaki Meleklerin sayısı diğer kanunsuzlara göre çok daha azdı ve bu, Meleklerin mama olmaya hevesli bir kız uğruna bozmak isteyeceği bir parti değildi. Zaten parti yeterince hareketliydi ve grup sekse karşı çıkan birileri olsaydı, Melekler bunu keserdi. Ama görünüşe göre bundan rahatsız olan hiç kimse yoktu ve en sonunda, Melek olmayan birkaç konuk da olaya dahil oldu. Partiyi terk edip polisi aramak için kızın eline birkaç fırsat geçti ama böyle bir şey mevzubahis olamazdı. Cehennem Melekleri partilerinde ortaya alınan kızlar polisleri kendilerini koruyacak kişiler olarak görmezler.

Ama tecavüzün geniş bir tanımlamasını yaptığımızda, seks bunun yalnızca bir parçasını oluşturur. *Tecavüz (rape)* kelimesi, Latince “zor kullanarak alma” anlamına gelen *rapere*’den türemiştir. Webster sözlüğüne göre kelimenin güncel karşılığı, (1) “zor kullanarak ve rızası olmadan bir kadınla veya kızla cinsel birleşmeye girme suçu”ndan, (2) “zor kullanarak el koyma ve alıp götürme eylemi”ne ve (3) “savaş şartlarında olabilecek şekilde, yağmalama veya yok etme”ye kadar uzanıyor. Bu düzlemde Cehennem Melekleri’nin, kendi tanımları da dahil olmak üzere, birkaç farklı tanıma göre faal tecavüzcüler oldukları söylenebilir... ve yirminci yüzyılın yokuş aşağı indiğimiz ikinci yarısında, bazen öyle görünseler de aslında Melekler geriye kalan bizlerden çok farklı değiller. Yalnızca daha aleniler.

18

Şimdi Barrow Çetesi, Bonnie ve Clyde'in adı.
Eminim hepiniz okumuşsunuzdur
Nasıl soyup çaldıklarını
Ve ispiyoncuların
Genellikle can çekişirken veya ölü bulunduklarını.
Onlar hakkında yazılanlarda
Gerçek olmayan şeyler var fazlasıyla,
Merhametsiz değiller o kadar da;
Doğrudur nefret ettikleri tüm kanunlardan,
İspiyonculardan, nöbetçilerden ve muhbirlerden.
Acımasız katillermiş,
Kalpsiz ve kötülermiş aslında.
Ama bunu söyleyebilirim gururla,
Bir zamanlar Clyde'i tanımıştım,
Dürüst, namuslu ve tertemizken.

–Texas polisi en sonunda onu öldürdüğünde
tabancasında dokuz çentik olan Bonnie Parker

Gündüz & Gece
Kim çarptıysa, etrafı kana buladı & yandı
Ama!!!!
Bir gün çarptı ve
yandı
ve etrafı kana buladı

Ama!!!!!!

Şimdi kurtuldu ve kaçıyor –

Güçlü –

Kin beslemiyor

Ama LÜTFEN onu yanlış anlamayın

Çünkü ÇARPAN siz olursanız

Kesinlikle yanan sizin kışınız olacak!

–Bir Cehennem Melekleri partisinde
duvara yazılmış bir şiir

*

Willow Cove’da hiç kimseye tecavüz edilmedi. Kadın kıtlığı kanunsuzların çoğunu çaresizlik içinde bir sarhoşluğa sürükledi ve o gece uyumaya karar verdiğim sırada kampta ayık olan tek bir insan evladı yoktu. Ateşin etrafında dikilmeye devam eden yaklaşık elli kanunsuzun yarısından fazlası gerçeklikle tüm bağlantılarını yitirmişlerdi. Bazıları zombiler gibi boş gözlerle alevlere bakıyordu. Derin düşüncelere dalan diğerleriye arada sırada bağırmaya başlayıp ipe sapa gelmez şeyler söylüyorlardı. Sesleri, dalgıç kuşu çığlıkları gibi gölde yankılanıyordu. Bazen ateşe atılan bir maytap kıvılcımlarla korların dört bir yana saçılmasına neden oluyordu.

Uyumadan önce arabanın kapılarını kilitleyip camları kimsenin içeri uzanamayacağı kadar yukarı kaldırdım. Melekler partilerde sızıp kalanların üzerine kâbus gibi çökebilir ve en çok gurur duydukları geleneklerden biri turların ilk gecesini hiç uyumadan geçirmektir. Gece boyunca kampta birilerini ararken bana birkaç defa şu cevap verilmişti: “Çakılmak için saklandı.” Önce bunun aşırı dozda uyuşturucu alanlarla ilgili bir deyim olduğunu düşündüm; herhalde aklını yitiren kanunsuz, diğerlerini rahatsız etmeden delilik hâlimden kurtulmak için yaralı bir hayvan gibi ormanın derinlerine çekiliyordu. Oysa çakılmak, aşırı alkolden veya yorgunluktan dolayı uykuya teslim olmaktan başka bir anlama gelmiyormuş. Talihsiz kurban uyumak için güvenli bir sığınak bulamamışsa, diğerleri derhal ona işkence etmeye

başlıyor. Çakılmanın en yaygın cezası sidik yağmuru. Halen iki ayağının üzerinde durabilenler uyuyan kişinin etrafında sessizce toplanıyor ve onu tepeden tırnağa sidikle kaplıyorlar. Diğer cezalar ise biraz daha karmaşık. Küflü Marvin, çakılanlar üzerinde incelikli çalışmalarıyla takdir edilen bir kanunsuz. Bir gün elektrik telleriyle Serseri Terry'yi prize bağladıktan sonra üzerine bira boşaltmış. Sessiz sakın bir Melek olan Oakland'lı Jimmy ise, Sacramento'daki bir turda çakıldığında onu ateşe verdiklerini söylüyor. "Piçler gözlük camlarımı siyaha boyayıp rujla vücudumun her yerine bir şeyler yazdıktan sonra çakmağı çakmışlar," diyor sırtarak. Magoo da bir partide sızıp kendine geldiğinde ellerinin kelepçelendiğini, ayaklarına pranga takıldığını ve kucağında yanan iki kibrit kutusu olduğunu görmüş. "Üzerime işemeleri için onlara yalvardım," diyor. "Yanıyordum, dostum!"

Havanın ağarmasına kısa süre kalmışken ayakta olan insan sayısı yirmiden azdı. O gece, daha önceden konuştuğum Soy-tarı Çingeneler'den biri "itelemek" kelimesiyle büyülenmişti. Bu kelime, onları günün başında kötü bir kamp alanına "itelediklerini" söylediğimden beri diline takılmış; sırtarak tekrarladığı kelimeyle kafasına göre oynamaya başlamıştı. Birkaç saat sonra bir başka Soy-tarıya şöyle dediğini duydum: "Moruk, hadi Bass Lake'e gidip birilerini iteleyelim." Gecenin dördünde ise, bilincinde tümör gibi büyüyen bu kelimeyle ateşin etrafında dolanıyor ve insanları lafa tutup, "Seni iteyeceğimi söylesem ne yapardın?" veya "Moruk, beni biraz itelesene, çok fenayım," gibi şeyler söylüyordu. Sonra da dikkati dağılmış bir hâlde kahkaha atıyor ve sendeleyerek, artık neredeyse tamamı boş kutulardan oluşan bira dağına gidiyordu. Arada sırada, dolu bira bulamayan bir kanunsuzun kafası atıyor ve biri gelip onu teskin edene kadar boş bira kutularını tekmeliyordu. Diğer seslerin yanı sıra, her zaman olduğu gibi, motorların hiç kesilmeyen gürültüsünü duyuyordum. Bazı Melekler bir süre rölantide çalıştırdıkları motorlarında oturduktan sonra kontağı kapatıp diğerlerinin yanına dönüyorlardı. Sanki bunu yapmaları pillerini şarj ediyormuş

gibi, enerjilerini yeniden kazanmış görünüyorlardı. O gece duyduğum son ses arabamın yanında rölantide çalışan Harley'nin huzur dolu motor sesi oldu.

Sabah da motor sesine uyandım ama bu defa ses kulaklarımı sağır edecek kadar yüksekti. Sanki gece gizlice kampa sızan kanunsuzların bir düşmanı bütün motorların karbüratör ayarlarını bozduğu için herkesin uyanır uyanmaz yeniden ayar yapması gerekmişti. Dumanı tüten kamp ateşinin başında duran kalabalığın arasındaki Barger'ın, St. Vitus dansı hastalığından mustaripmiş gibi görünen, ufak tefek, kel bir adamla konuştuğunu gördüm. Kampta birkaç şerif yardımcısı olmasına rağmen, *Los Angeles Times*'in muhabiri olan bu adamın çok gergin ve endişeli olduğu belliydi. Şefin kızını istemek için yamyamların köyüne giren bir adam gibi tere batmıştı, huzursuzlukla kıpırdanıp duruyordu. Kendisini Jerry Cohen olarak tanıttıktan sonra tam ne istediğini açıklayacaktı ki Barger'ın yanına gelen Minik kollarını başkanına doladı ve dudaklarına esaslı, ıslak bir öpücük kondurdu. Bu, dar kafalıları irkiltmesi kesin olan bir harekettir ve Melekler de aldıkları tepkilerin farkındadır. "Buna katlanamıyorlar," diyor Terry. "Her seferinde akıllarını kaybedecek gibi oluyorlar. Özellikle de dilli milli öpüşmelerimizde." Ortamda bir fotoğrafçı olması Cehennem Melekleri'ni öpüşme çılgınlığına sürükleyebilir ama bunu kendi aralarında, yanlarında şok edecek yabancılar yokken yaptıklarını hiç görmedim. Sanki bunda, ortaya bir gösteri koymanın yanı sıra başka bir şeyler daha var. Ciddi oldukları bir anda, bir Melek bunu neden yaptıklarını "dünyaya kardeş olduğumuzu göstermenin yollarından biri" olarak açıklayabilir.

Bu selamlaşmak için sinir bozucu bir yol. Meleklerle tanışmanın üzerinden aylar geçtikten sonra, bir gece San Francisco'daki Hyde Inn'e giderek bardaki kanunsuzlara katıldım. Bira parası için tam elimi cebime atmıştım ki kim olduğunu göremeden biri üzerime atlayıp beni sımsıkı tuttu. Dünya bir an için karardı. Aklımdan geçen ilk düşünce Meleklerin en sonunda bana cephe aldıkları ve her şeyin sona erdiği oldu. Ardından öpücüğü

hissettim ve kahkahaları duydum. Oakland biriminin sekreteri Ronnie, üzerime atladığında benden beklediği şekilde onu havada yakalamadığım ve öpücüğüne aynı tutkuyla karşılık vermediğim için gücenmiş gibiydi. Bu tutukluğum sosyal açıdan ciddi bir hata olmasının yanı sıra, Melekler için kafası çok çalışan biri olmadığının da bir başka kanıtıydı. Beni yavaş öğrenen, gerçek potansiyelin yalnızca kırıntılarına sahip, sınırda duran bir vaka olarak görüyorlardı. Ne kadar budala olduğumun ilk göstergesi kendime İngiliz motoru almamdı. Bu motoru yüksek hızlı bir kazada paramparça edip kafamı yarıdığım da bile, İngiliz motoru almamın neden olduğu aşağılanmadan ancak kısmen kurtulabildim. Gene de bu kaza bana Meleklerin gözünde asgari düzeyde bir konum sağladı... ta ki Ronnie'nin öpücüğüne istendiği şekilde karşılık veremediğim güne kadar. Bu olayın ardından, bir tanıdıklarının tedavi edilemez bir hastalığa sahip küçük kardeşiymişim gibi, bana mesafeli bir nezaketle davranmaya başladılar. "Bırakın zavallıyı da nasıl istiyorsa öyle olsun. Tanrı biliyor ya, onun için elimizden ancak bu kadarı geliyor."

Melekler *Los Angeles Times*'in muhabirine de aynı mesafeli nezaketi gösterecekler de, adam her an birinin arkadan yaklaşıp bijon anahtarıyla beynini dağıtmasını bekliyormuş gibi görüldüğü gergin hâlimden bir türlü kurtulamadı. Komik bir manzaraydı. Cohen'in, "Başkan Barger sizsiniz, değil mi efendim?" gibi bir şey söylemesini umuyordum. Ama Cohen gerçekten çok gergindi. Kanunsuzların dünyası hakkında polislerle konuştuğu için zihni vahşet hikâyeleriyle doluydu; o anda, ölümü üzerine yazılacak haberi bile kafasında kuruyor olabilirdi: "Muhabir, kanunsuzlara karşı koymak için elinden geleni yapsa da çabaları sonuçsuz kaldı. Uyuşturucu etkisiyle kendilerini kaybeden motorcular onu paramparça edip şişe geçirdiler. Kanunsuzların coşkulu haykırıışları göle yayıldı... Cohen'in ardında bıraktığı ailesi..."

Tuhaf olansa, Jerry Cohen'in Bass Lake'ten, Barger'in verdiği

* Sonunda, her Meleğin bana karşı böyle hissetmediğini anladım.

en uzun ve en dürüst röportajlardan biriyle ayrılmasıydı. Meleklerin patronu o sabah nadiren girdiği bir ruh hâlindeydi. Güneş herkesi ısıtıyordu, halkı güvendeydi ve gece her ne yaptıysa bunun ona iyi geldiği belliydi. Cohen'in tavrında ise düşmanlıktan eser yoktu. Muhabirlerin çoğu ya kanunsuzlara belirgin bir küçümsemeyle yaklaşır ya da öylesine güdümlü, önyargılı sorular sorarlar ki aslında Meleklerle röportaj yapmaya zahmet etmek yerine istedikleri cevapları Lynch raporundan almaları daha kolay olabilir. Bir gece Oakland'da Doğu Körfezi gazetelerinden birine çalışan bir adamın bu iki hatayı aynı anda yapışını izledim. Adam El Adobe'ye adımını atar atmaz marihuana satın alıp alamayacağını sordu. Ardından, Melekler onun bir müptela mı yoksa narkotik ajanı mı olduğuna karar veremedi, cebinden kendi otunu çıkarıp millete ikram etmeye çalıştı. Bu da işe yaramadı. Gerçi malını çıkarıp önce kendine sigaralık sarsaydı gerginliği kırabilirdi. Sonra herkese bira ısmarlamak istediğini söyledi. Sürekli çete jargonunda konuşuyordu. Melekler ona bir süre tahammül etseler de birkaç biranın ardından adam Hitler, toplu tecavüzler ve sodomi hakkında sorular sormaya başladı. En sonunda Barger adama siktirip gitmesi için otuz saniyesi olduğunu, bir daha gelecek olursa onu zincirlerle dövüp kafasını ezeceklerini söyledi.

Bir başka gazeteci ise aşırı sempatik olduğu için mimlendi. "Bu herifte bir pislik var," dedi Barger bana. "Ya polis ya da delinin teki. Değilse de, o zaman bizi henüz bilmediğimiz bir şey yüzünden kullanmaya çalışıyor." Barger'ın tahmini doğru çıktı. Meleklerle ilişkisi rahatsızlık boyutunu aşarak düşmanlığa dönen bu adamla son konuştuğumda, bana Meleklerin peşinde olduğunu söyledi. O kadar endişeliydi ki kendine bir .357 Magnum satın almıştı. "Elbette korkuyorum," dedi. "Bana yaklaşacak olurlarsa kafalarına sıkarım." Ama bu kadarı kanunsuzları tatmin etmişti. "Orospu çocuğu kaşınıyordu zaten," dedi bir Melek. "Belki bu korku onu doğru yola sokar."

Cohen ise bu hataların hiçbirini yapmadı. Kayıt cihazı cevap-

ları kaydederken, genel konular üzerine çok kısa sorular sorup sessizce dinledi. Ter içindeydi, kıpırdanıp duruyordu. Barger, “Biz Melekler olarak kendi dünyamızda yaşıyoruz, tek istediğimiz kendimiz olabilmemiz için bizi rahat bırakmaları,” diyerek söze girdi.

Cohen’in o sabah kayıt cihazına kaydettiği ve neredeyse tamamı Barger’a ait demeçlerden bazıları:

Aslında biz konformistiz. Melek olmak için topluluğumuzun kurallarına uymak zorundasın ve Meleklerin kuralları en zor kurallardır... Bizim için motorlarımız ilk sırada gelir. Motorlarla başka hiç kimsenin yapamayacağı şeyler yapabiliriz. Bu numaraları deneyebilirler ama beceremezler. Bir Melek bir Harley’i iki saatte parçalarına ayırıp geri toplayabilir. Bunu başka kim yapabilir?... Bu şeyler (Nazi sembolleri ve kaskları) yalnızca insanları şok etmek için; onlara birey olduğumuzu, onlara Melek olduğumuzu söylemenin bir yolu... Bizi kendi hâlimize bıraksalar sorun çıkmaz. Şiddet olayları yalnızca insanlar peşimize düştüğünde yaşanıyor. İki Melek bir bara giriyor ve içerdeki sarhoş birkaç herif onları görüp kavga çıkarıyor. Ama bunun suçunu bize yüklüyorlar. O iki Melek onların hakkından gelmesini bilir. Herhangi iki Melek beş adamı haklayabilir... Melek olmayı gerçekten istemelisin. Her geleni kabul etmiyoruz. Onları izliyoruz. Kurallarımıza bağlı kalıp kalmayacaklarını görmemiz lazım...

Barger, cevaplarının kaydedildiğinin ve fotoğraflarının çekildiğinin farkında olarak, yaklaşık bir saat boyunca aralıksız konuştu. Bu açıdan bir dönemin sonuna gelmiştik. Bass Lake Turu’ndan kısa süre sonra, Barger röportajlarla aktardığı bilginin, fotoğraf makinelerine verdiği pozların para ettiğini fark edecek ve Cohen’in haberi yayınlandığı sırada, açık sözlülüğü küstahlığa dönüşecekti.

Bass Lake’te geçirdiğimiz zamanın geri kalanı nispeten huzurluydu. Meleklerin çoğu pazar öğleden sonrasını bira marketinde geçirerek, turist kalabalığı için performans sergilediler. Birbirlerinin üzerine bira döktüler, milletle açık saçık konuşmalar yaptılar, herkesi gererek eğlendiler. Yaşlı adamlar onlara bira ısmarladı, orta yaşlı kadınlar aşağılayıcı sorular sordu ve marketin kasası neşeyle şingirdayıp durdu.

Kamp alanında ise kaslı plaj oğlanları ve bikinili kızlarla dolu üç büyük deniz uçağının koyu istila etmesiyle gergin anlar yaşandı. Bu tipler illa kavga aramıyorlardı ama Meleklerden birinin ifadesiyle “atara atar, gidere gider” bir hâlleri vardı ve bir süre için, kötü bir olayın temelleri atılıyormuş gibi bir manzara oluştu. Polis, gölden gelecek bir saldırıyı savuşturmak için hiçbir hazırlık yapmamıştı ve deniz uçakları geldiğinde şerif yardımcılarının hiçbirisi kampta değildi. Botlardaki çocukların hepsi yirmili yaşlardaydı, vücutlarını saran parlak renkli mayolar giymişlerdi, yanık tenliydimler, briyantınli kısa saçları suyun içinde bile bozulmuyordu. Yaklaşık yirmi erkek ve Fransız Rivierası’ndan gelmiş gibi görünen beş altı kızın oluşturduğu bir topluluktu. Botlarını koyun diğer ucunda, kanunsuz kampının karşısındaki ağaçlara bağladıktan sonra kendilerini miskin bir oynaşa bıraktılar. Suyu dalıyor, kızları birbirlerine fırlatıyor, aralarında bira çeviriyorlardı. Kanunsuzları tam anlamıyla görmezden geliyorlardı.

Otuz metre ileride, koyun diğer tarafındaysa, her zamanki pasaklı ihtişamlarıyla Cehennem Melekleri yer alıyordu. Burada yanık tenler, bikiniler, su geçirmez saatler yoktu. Kanunsuzlar bol şortları, ıslak Levis’ları, tenlerinin solgun ve küflenmiş gibi görünmesine neden olan keçe gibi sakallarıyla taşlık sahilde dikiliyorlardı. Soyunmadan suya girenler vardı. Kızlardan bazıları sütyen ve külotla takılırken, diğerleri pantolon paçalarını olabildiğince yukarı kıvrırmıştı. Birkaçı erkeklerinin tişörtleriyle yüzüyordu. Kanunsuzların tarafında manzara, Montana’daki bir bakır madeninin gece vardiyasında çalışan işçilerle eşleri için düzenlenen geleneksel bir piknik gibi görünüyordu.

Bass Lake’te Melekler çok fazla yüzmediler. Yüzmek tarzlarına uymuyor. Zaten aralarından ancak birkaçı yüzmeyi biliyor. “Suya girsem kaya gibi dibe çökerim amına koyayım,” dedi bir Melek. “İstesem yüzmeyi öğrenebilirdim ama ne sikime yarayacak ki? Zaten yılda bir kereden daha çok yapacağım bir şey değil.”

Sonunda, horozlanmayla karışık alaylı sözlerin havada uçuştığı bir sürenin ardından, kaslı çocuklardan bazıları zarif bir şekilde yüzerek, Meleklerin botlar hakkında bağırarak sordukları soruları cevaplamak için bu tarafa geldiler. Melekler botların motorları hakkında bilgi almak istiyorlardı. Bunlar öyle büyük motorlardı ki motorların o botları nasıl batırmadığını anlayamamışlardı. Hatta biri, turbo kompresörlü, dört yüz beygir gücünde bir Oldsmobile V8’di. İki grup arasındaki tek ortak dil buydu ama bu dil işe yaradı. Sanayi konuşmasıyla geçen, birkaç biranın paylaşıldığı yarım saatin ardından, kaslı çocuklardan biri Meleklerden birkaçına botla bir tur atmayı teklif etti. Melekler döndüklerinde heyecan dolu kahkahalar atıyorlardı. “Moruk, botun önu havaya kalktı, esaslı bir numaraydı,” dedi bir Melek. “Gözlemime inanamadım. Çok acayipti!”

Turdaki diğer olay ise pazar akşamı, saat onda kapanan bira marketi kepenklerini indirmeden kısa süre önce gerçekleşti. Gün boyunca orayı mesken bellemiş Melekler gitme zamanı geldiğinde körkütük sarhoş olsalar da, ortamı fiyakalı bir şekilde terk etmeye kararlıydılar. Ayık ya da sarhoş, Cehennem Melekleri grup hâlinde bir yerden ayrılırken pistten sırayla kalkın savaş uçakları gibi yola çıkarlar. Sırayla, kısa aralıklarla, aşırı gürültüyle. Burada asıl fikir, sırayla kalkmalarının çarpışmalarını engelleyeceğidir ama Melekler bu ritüeli zaman içinde geliştirerek çok çarpıcı bir gösteriye dönüştürmüştür. Kalkış sırası önemsiz, stil ve ritim ise can alıcı önemdedir. Motorların ilk basışta çalışması için karbüratörlerini dikkatlice pompalarlar. Harley’i yerinden şimşek gibi fırlamayan bir kanunsuz bunun utancını en derinlerinde hissediyor. Bu, savaşta bir askerin silahının tutukluk yapmasına veya bir aktörün en önemli repliğini eline yüzüne bulaştırmasına benzer: “Olmak ya da olmamak... dedi kuzgun.”

Bira marketinde olan da buydu. Finali izlemek için marketin araba yolunda büyük bir kalabalık toplanmıştı. Telaşla etrafta koşturan bir fotoğrafçı birkaç saniyede bir flaşını patlatıyordu. Ama Melekler fiyakalı bir kalkış kotaramayacak kadar sarhoşlardı. Bazıları motoru boğdukları için öfkeye kapılıp küfrederek marş pedalının üzerinde zıplamaya başladı. Diğerleri aynı anda hızla kalkıyor veya vahşi çığlıklar atarak motorlarını kalabalığın içine sürüyorlardı. Çoğu kanunsuzun altılı bira paketi taşımaya çalışması motorlarını kontrol etmelerini zorlaştırıyordu. İlk kalkış denemesinde motoru boğanlar bu utanç verici durumu telafi etmek için debriyayı bırakmadan önce motorlarını acımasızca sıkıştırıp devirlendiriyor ve lastik yakarak kalkıyorlardı. Soytarı Çingeneler'in cüsseli üyelerinden biri olan Buck daha birinci vitesi bitirmeden bir polis arabasına çarptığı için dosdoğru, sonraki otuz günü geçireceği nezarete götürüldü. Oakland biriminden Fripp ise yoldan çıkarak bir ağaca çarpıp ayak bileğini kırdı ve göl kıyısındaki dar yolda trafiğin kilitlenmesine neden oldu.

Fripp'in etrafında insanlar toplandı; herkes yardım etmek istiyordu. Olay yerindeki tek polis, bir cezaevi minibüsünde oturan Madera County şerif yardımcılarında biriydi. Ama buna yetkisi olmadığı için yaralıyı alamayacağını söyleyen memur, biri ambulans ücretini ödeyeceğine dair bir anlaşmaya imza atmadan özel bir ambulans çağırmayı da reddetti. Bu durum kalabalığın polisi yuhalamasına ve protestolara neden oldu. O sırada fotoğrafçı adam kendini kaybederek şerif yardımcısına küfretmeye başlarken, olay yerindeki dört beş Melekten biri gürültüyle kalkarak Willow Cove'a uzanan yolda gözden kayboldu. En sonunda fotoğrafçı ambulans ücretini ödeyeceğini söylediğinde, şerif yardımcısı aramayı yaptı.

Çok geçmeden kasklı iki şerif yardımcısı geldi. İkisinin yanında da kayışlarını tuttukları çoban köpekleri vardı. Köpeklerden uzak durmaya çalışan insanlar bağırıp çağırarak birbirlerini itmeye başladılar. Yolun ilerisinden siren sesleri geliyor ama kilitlenen trafik yüzünden polisler olay yerine ulaşamıyordu. Po-

lislerden bazıları arabalarından indi ve coplarını sallayıp, “Geri çekilin! Geri çekilin!” diye bağırarak olay yerine doğru koşmaya başladı.

Polislerden birkaç saniye sonra da Barger’ın keşif ekibi geldi ama trafik onları durduramazdı. Arabaların arasından dola-nırken farlarının bir o yana, bir bu yana dönmesi kaotik ortama yeni bir tehdit unsuru ekledi. Bir ara, motorundan inen Barger’ın kalabalığı yarararak yaralı Meleğe ulaşmaya çalıştığını gördüm. Kasklı polislerden biri Barger’ı durdurmak için uzandığı anda Kirli Ed’e çarptı. Ed’in geldiğini görmeme rağmen gözlerime inanamadım. Polis de benzer hisler içinde olmalıydı. Kirli Ed polise vururken aynı anda onu ceketinin önünden tutmuştu. Şaşkın bir hâlde geriye sendeleyeni polis copunu sallamaya çalışıyordu. Şerif yardımcılarında birinin Ed’in üzerine atlamasıyla ikisi kısa süre güreştiler. Ama fotoğrafçı araya girip onları ayırdı.

Ardından, ancak tahmin etmeye çalışabileceğimiz nedenlerden dolayı, polisler Kirli Ed yerine fotoğrafçıyı tutukladı. Kern County köpekli devriye ekibinden iki memur, kollarını geriye bükerek adamı zaptettikten sonra, yürekler acısı haykırıışlarını duymazdan gelerek onu sesi kesilinceye kadar bir toprak setine vurup durdular. Sonra da onu cezaevi minibüsüne koydular. Aynı esnada olay yerine gelen Şerif Baxter ortalığı yatıştırmaya çalışıyordu. Şerif, Barger’ı bulup yaralı Melek için ambulansın yolda olduğu konusunda ona güvence verdi. Olay çözülmüş gibi görünmesine rağmen, Sonny’yle yanındaki Melekler Fripp hastaneye götürölmek üzere ambulansa konana kadar beklediler. Kirli Ed sessizce geri plana çekildi; tehlikeli bir görünümü olsa da şiddet içeren hiçbir şey yapmıyordu. Polisler Kirli Ed’i görmezden gelirken, cezaevi minibüsüne giden Baxter talihsiz fotoğrafçıya bağırmaya başlayıp, onu ayaklanma çıkarmaya çalışmakla suçladı. “Seni çatlak orospu çocuğu! Aslında o lanet kafanı kırmalıyım!” diye bağıırken, bir an bunu gerçekten yapacağını sandım. Baxter Bass Lake’te eline geçirdiğı, yanında müttefikleri olmayan yegâne düşmanı azarlarken hafta sonunun bütün gerginliğı sesi-

ne yansımişti. Kirli Ed'i tutuklamaya çalışmak bir bombanın fitilini ateşlemekten farksız olurdu. Fotoğrafçı ise kum torbası kadar zararsızdı. Ona arka çıkacak, başına bir şey geldiği takdirde intikamını alacak bir ordusu olmadığı gibi, her şeyi kendisi için daha kötü bir duruma sokacak şekilde, serbest çalışan bir gazeteci olduğunu itiraf etmişti. Polislerin çoğu için serbest çalışan biri, kendine bir iş bile bulamamış serserinin teki anlamına gelir. O gece beni tutuklasalardı, serbest yazar olduğumu söylemek-tense bir afyon kartelinin tetikçisi olduğumu söylemeyi tercih ederdim. Polisler bir işi olan insanlara karşı (işvereniniz bir kartel bile olsa) her zaman daha dikkatlidir. Bundan daha iyi olan tek şeyse, prestijli kartlarla (sahibinin, aklı başında hiçbir polisin ters düşmek istemeyeceği muhtelif Güç Odakları ve nüfuzlu şahıslarla sıkı bağlantıları olduğunu belli eden kelimelerin, tuhaf kodların olduğu, filigranlı üyelik kartlarıyla) dolu bir cüzdandır.

Maalesef bunların hiçbirine sahip olmayan fotoğrafçı üç gün nezarete tutuldu, adalete engel olduğu için 167 dolar ceza yedi ve hayatının geri kalanı boyunca bir daha Madera'ya ayak basmaması yönünde uyarıldıktan sonra serbest bırakıldı. Nezarete götürülmeden önce bana arabasının (yeni bir Sunbeam roadster) anahtarını veren fotoğrafçı, bagajda 2.000 dolar değerinde fotoğraf makinesi ekipmanı olduğunu söyledi. Beni hiç tanı-mamasının yanı sıra, sıksa görünümüm, ilk fırsatta hem arabayı hem de ekipmanı satacağımı düşündürmeliydi. Ama zor bir durumdaydı ve diğer tek seçeneği, bagajındaki pahalı ekipmanla arabanın üç gün yol kenarında yatmasıydı. Neyse ki günün erken saatlerinde iki otostopçu almıştı. Los Angeles'tan Fresno'ya yük treniyle gelen ve yolun kalanını otostopla katederek Cehennem Melekleri'ni görmek için Bass Lake'e ulaşan bu iki genç, fotoğrafçının arabasıyla peşimden gelip adamın zabıt işlemleri için götürüldüğü Madera'ya kadar şoförlük yapmayı kabul ettiler. Neden bilmiyorum ama Madera'ya ulaştığımızda da nezarethanenin içine kadar bana eşlik ettiler. İstedikleri anda bir yan yola girip kaçabilirlerdi. Adlarını veya nereye gitmiş olabileceklerini bilen

hiç kimse olmadığı gibi, arabanın sahibi de şikâyetle bulunabilecek bir durumda değildi.

Nezarete girdiğimizde, kefaleti ödenene kadar kimsenin tutukluyla konuşamayacağını söylediler. Kefalet ücreti 275 dolardı ve ulaşılabilen tek kefalet kefilisi de o hafta sonu ortalıkta başboş dolanan çok fazla serseri olduğunu söyleyerek bu vakayla ilgilenmeyi reddetmişti. Otostopçu çocuklar fotoğrafçının arabasını sokağa park ettiler. Aralarından biri arabanın anahtarını nöbetçi memura vermek için içeri girdiği sırada, daha önce olay yerinde gördüğüm bir polis yanıma gelip bir daha karşısına çıkarsam beni serserilik suçuyla tutuklayacağını söyledi.

Bu bana tartışmaya değer bir konu gibi görünmediğinden, otostopçuları 101. Otoyol üzerinde bıraktıktan sonra, Madeira sınırının çok geride kaldığına emin olana kadar yaklaşık bir saat boyunca kuzey yönünde ilerledim. Sonra bir havaalanının yakınında park edebileceğim bir arka yol bulup uyudum. Ertesi sabah Bass Lake'e dönmeyi düşünsem de bütün günü bira otlakçılığı yaparak ve aynı tekdüze gürültüyü dinleyerek geçirebilecek gibi hissetmiyordum.

101. Otoyol üzerinde bir restoranda birkaç çiftçiyle birlikte kahvaltı ettikten sonra San Francisco'ya doğru devam ettim. Bayram trafiği olsa da, gerçek bir sıkışıklık yalnızca, ilçedeki *hot-rod* gösterisi için büyük bir kalabalığın toplandığı Tracy'de yaşandı. Oakland'ın batısında, Job Corps kampından kaçtıklarını söyleyen iki delikanlıyı arabaya aldım. Nereye gitmek istediklerini bilmiyorlardı ama biri, Ukiah'ta deniz kıyısında yaşayan bir kuzeni olduğunu söylediğinde bir süre orada kalabileceklerine karar verdiler. Bir paket sigara verip onları Oakland'da bir trafik ışığında bıraktım.

Pazartesi sabahı gazeteler ülke çapında ayaklanma haberleriyle doluydu. *Los Angeles Times* sekiz sütunluk bir manşet sürmüştü:

* Daha yüksek azami hız ve daha kısa sürede hızlanma için modifiye edilen klasik veya modern dönemden eski Amerikan arabaları. -çn

BAYRAMDA AYAKLANMA!

ASKERLER GENÇLERİN AYAKLANMASINI GÖZ YAŞARTI-
CI GAZLA BASTIRDI

ORTA BATI'DAKİ DÖRT TATİL BELDESİ POLİS VE KALA-
BALIKLAR ARASINDA YAŞANAN ARBEDELERLE KARIŞTI

The New York Times ise haberi ön sayfadan vermişti:

ÜÇ EYALETTE GENÇLER AYAKLANDI

25 YARALI, 325 GÖZALTI

DÖRT TATİL BELDESİNDE AYAKLANMA ÇIKTI
LAKE GEORGE'DAKİ OLAYLARDA 200 KİŞİ GÖZALTINA
ALINDI

Görünüşe göre Dört Temmuz bayramında ayaklanmayan yalnızca Cehennem Melekleri'ydi. Her iki San Francisco gazetesi de bunu es geçmemişti. *San Francisco Chronicle*'in manşeti şöyleydi: CEHENNEM MELEKLERİ CEPHESİ SESSİZ. *San Francisco Examiner* vidayı bir tur daha çevirmeyi tercih etmişti: POLİSLER MELEKLERİN KANATLARINI KIRDI, UYSAL MOTORCULAR MADERA'YI TERK ETTİ.

Gazetelerde motosikletlerle ilgili tek olay, Sioux City, Iowa'dan bildirilen United Press haberi idi. Habar çok kısaydı:

30 üyeli bir motosiklet çetesi olan "Orta Batının Kanunsuzlar Kulübü", 90.500 nüfuslu Sioux City'yi hafta sonu boyunca taciz ettikten sonra bugün kentten ayrıldı. Trafikçi kestiler, kaldırımlarda motor sürdüler, polis arabalarıyla "saklambaç" oynadılar. Çetenin sözcüsü Sioux City'ye "kente biraz klas katmak" için geldiklerini söyledi.

Chronicle'in Melekler üzerine haberinde, Madera polis teşkilatının, sınırlama emriyle ilgili olarak ne yapılacağı konusunda halen kararsız olduğu yazıyordu. Sınırlama emri, Meleklerin 16 Temmuz'da Madera Yüksek Mahkemesi'nde duruşmaya çıkma-
larını zorunlu tuttuğundan ve duruşmaya katılmazlarsa kanun

gereği bir daha asla Madera'ya giremeyeceklerinden dolayı, her şey karışmıştı. “Çete üyeleri 16 Temmuz'a kadar Bass Lake'te kalacaklarını veya Bass Lake'ten ayrılırlar bile bu tarihte çok daha güçlü bir şekilde geri döneceklerini söyleyerek yetkilileri tehdit ettikleri için, polis bela çıkacağından korkuyor,” diyordu haberde. Bu durumda yetkililer, sınırlama emrini kaldırmak veya bir başka tura ev sahipliği yapmak arasında kalmıştı. Dahası, Barger kendilerini savunmak için kesinlikle Madera'ya geri döneceklerini söylüyordu. Söylemeye gerek bile yok, sınırlama emri kaldırıldı. Zaten en başından itibaren bir hataydı ve emri uygulaması gereken polisler bile bu emrin tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorlardı. Bass Lake Destanı ile ilgili basında çıkan son yorum, *Examiner*'da küçük bir başlıkla (“CEHENNEM MELEKLERİ İÇİN ZAFER”) yayımlanan haberde yer aldı. Haberde sınırlama emrinin, iki hafta önce emri çıkaran bölge savcısının kararıyla kaldırıldığı yazıyordu.

Turun ardından, herkes basın ve polisin harika bir iş çıkardığında hemfikirdi. Bass Lake Turu'yla ilgili basında çok fazla haber yer aldı, her yerde çok fazla polis vardı ve endişeleri haklı çıkaracak kadar çok bira içildi. Ülke genelindeki ayaklanma ve kargaşalar galaksisinde, Bass Lake huzur dolu bir yıldızdı. Bu konuda, bazıları kaygı verici fikirler içeren muhtelif açıklamalar yapıldı. Bu açıklamalardan biri de Bass Lake'te şiddet olaylarının yaşanmamasını “neredeyse motorcuların sayısı kadar polis olmasına” bağlayan bir polis memurundan geldi. Herhalde Bass Lake polis teşkilatının, her biri fazla mesai yapan yüzün üzerinde memurdan oluştuğunu sanıyordu.*

Bass Lake Turu'na dair kendi açıklamaları olan Melekler ise polisin onlara baskın çıktığı fikrine katılmıyorlardı. Onlara göre

* Bass Lake gösterisiyle ilgili bir diğer bakış açısı da turdan bir ay kadar sonra yaşanan bir ayaklanmaya bakarak elde edilebilir. Ağustos ayının ortalarında Los Angeles'ın Watts bölgesi dört gün süren ayaklanmalarla çalkalandı. Olaylarda otuz dört kişi hayatını kaybetti, yüzlerce kişi yaralandı, bir milyon doların üzerinde zarar meydana geldi. Ancak Watts'taki ayaklanmaların öncesinde, olayların çıkmak üzere olduğuna dair basında tek bir haber bile yayımlanmadı ve Los Angeles polis teşkilatı o kadar hazırlıksız yakalandı ki durumu kontrol altına almak için Ulusal Muhafızlar'ın çağırılması gerekti.

durum hiç de öyle değildi. Melekler sayıca çok kalabalık oldukları için hem polisi hem de halkı kendilerini rahat bırakmaya zorladıklarını düşünüyorlardı. İki taraf da kendi güç gösterisinin krizi engellediğini iddia ediyordu ve belli bir noktaya kadar, iki taraf da iddiasında haklıydı. Ama asıl açıklamanın daha karmaşık olduğunu düşünüyorum.

Bence Bass Lake karşılaşmasını hafta sonu boyunca tedirgin edici bir dengede tutan şey toplumsal duyarlılığın tuhaf değişkenliği idi. Bu durum Melekler kadar polislerin de kafasını karıştırdı. Melekler Bass Lake'e gelirken halkın öfkesiyle karşılaşacaklarını sanıyorlardı. Ama hiç anlayamadıkları nedenlerden dolayı hafta sonundaki asıl gösterinin yıldızlarına; Bass Lake'in gerçek bir Dört Temmuz gösterisinin nasıl gerçekleştirileceğini halen bildiğinin vahşi, azgın bir kanıtına dönüştüler. Şiddet tehdidi dramatik bir gerginlik boyutuna indirildi ve bu, ortama belirgin bir heyecan kattı. Kalabalığın havasında öfori hatta erotizm vardı. Bazı olaylar yaşandı yaşanmasına ama çok fazla şey de olmadı. Her şey sona erdiğinde, hafta sonunun en ciddi suçlamasını yüklenen kişi Los Angeles'tan gelen fotoğrafçı oldu.

Başka hiçbir şey için değilse bile, Bass Lake'teki hafta sonu serbest girişimcilik açısından bir başarıydı. Kanunsuzlar bira satın alamasaydı neler olabileceğini tahmin etmek kolay değil ama akıntının yönünü değiştiren vizyoner, turist marketindeki ay yüzlü adam oldu. Bu adamın kanunsuzlara bira satmasının ardından, Melekler (aksiyonun gölün karşı yakasında sürdüğü ortaya çıkınca mahalle delikanlılarının bile terk ettiği Williams'ın dükkânı dışında) Bass Lake'in her yerinde sıcak bir şekilde karşılandılar veya en azından müsamaha gördüler. Hafta sonunun sivil sorumluluğunu tek başına üstlenen Williams ise cesur bir tavır aldı, ortaya çok kararlı bir imaj koydu. Pazartesi gecesi, Cehennem Melekleri nihayet Bass Lake'i terk ettiklerinde, Williams da rahat bir nefes alarak göl kıyısına gidip, Gatsby gibi, gururla, arzuyla, gölün karşı tarafındaki barların yeşil neon ışıklarını izlemeyi hak etmişti... diğerlerinin paralarını saydıkları yeri.

UYUŞTURUCU KABALASI VE ATEŞ DUVARI

19

İçiyor, sigaralık sarıyor, avuç avuç hap yutuyorlar... lanet olsun, kesinlikle her şey olabilir. Bir nevi cinnet hâline geçiyor, hayvana dönüşüyorlar. Ve zincirlerle, bıçaklarla, açacaklarla, ellerine geçirdikleri her şeyle sizi paramparça edecekler.

–*Fontana Detective*

★

Kanunsuz motorcular ülkenin batısından doğusuna uzanan bir uyuşturucu satış ve sevkiyat ağı kurmakla suçlandılar. Federal narkotik ajanları, Cehennem Melekleri'nin 1962-65 arasında güney Californiadan New York'a, hava yoluyla, "motosiklet parçaları" yazan kutular içinde, bir milyon doların üzerinde değere ulaşan miktarda marihuana sevkiyatı yaptığını söylüyor. Sokaktaki perakende fiyatlarına göre bile bu çok fazla marihuana demek. Bu uyuşturucu "ağı" 1965'in sonlarında, *Los Angeles Times*'a göre "kendilerini (Cehennem Melekleri) üyesi olarak tanıtan sekiz kişinin, Meksika'dan Birleşik Devletler'e San Ysidro üzerinden 70 kilo marihuana sokmakla suçlandıkları bir San Diego mahkemesinde suçlu olduklarını kabul etmeleriyle" ortaya çıkarıldı.

Kulübe üye olduklarını iddia etseler de San Diego'da hüküm giyen bu kaçakçıların Cehennem Melekleri'yle hiç bağlantısı yoktu veya varsa bile bu cılız bir bağlantıydı. Söz konusu sekiz kişiden üçü New York'tandı. Los Angeles'tan olan diğer beş kişinin ikisi kızdı. Geriye Melek olabilecek üç kişi kalıyordu ve konuştu-

ğum Melekler bu kişileri hiç tanımadıklarını söylediler. Elbette bana yalan söylemiş olabilirler ama manşetlere çıkan bir şeyle alakalarının olması onları her zaman gururlandırdığından yalan söylediklerini sanmıyorum. Gerçi bunun da önemi yok çünkü 70 kilo ot, keskin gözlü ABD gümrük görevlilerinin gayretkeşliğine rağmen her hafta Meksika sınırından Birleşik Devletler'e giren uyuşturucu miktarının yalnızca cüzi bir yüzdesini oluşturuyor. Bu gümrük görevlisi beyefendiler uyuşturucudan ölümüne nefret eder ve uyuşturucu peşine düştüklerinde kimin yakasına yapışacaklarını da çok iyi bilirler: *Beatnik* sapıklar ve saçı sakalı birbirine karışmış, sandaletli ucubeler. Sakallı insanlar sınırı geçerken tepeden tırnağa aranır. Tijuana üzerinden Meksika-ABD sınırını bir düzineden fazla kere geçmeme rağmen, durdurulup arandığım tek sefer, Baja kıyısında aletsiz dalış yaptığımız günlerin ardından iki arkadaşımınla birlikte, suratlarımızı kaplamış bir haftalık sakalla Birleşik Devletler'e girmeye çalışırken oldu. Sınırdaki bize standart sorular soruldu, biz de standart yanıtlar verdik ve ânında gözaltına alındık. Gümrük yetkilileri kamp ve dalış malzemeleriyle dolu olan kamyonetimizi bir hangara çekerek bir buçuk saat boyunca arama yaptılar. Yalnızca birkaç şişe içki bulabildiler. Hiç uyuşturucu yoktu. Buna inanamadılar. Bir süre daha uyku tulumlarını ellemeye, kamyonetin şasisinin altına uzanmaya devam ettiler ve sonunda bizi, gelecekte "daha dikkatli" olmamız yönünde uyararak serbest bıraktılar.

Aynı esnada sınırı geçen kodaman uyuşturucu kaçakçılarında ise gülümseyerek el sallanıyordu ve elektrikli tıraş makinesi olan son model kiralık arabalar kullanan, takım elbiseli-kravatlı bu insanlar yollarına devam ediyorlardı. Kamyonetimiz aranırken sınırdan geçen kanunsuz motorcu görmedim ama geçen olsaydı o da tepeden tırnağa aranmak üzere bu hangara çekilirdi. Ama hayatlarını Birleşik Devletler'e narkotik maddeler sokarak kazanan insanlar karşılıksız çeklerde uzmanlaşmış sahtekârlarla aynı prensipler doğrultusunda çalışırlar. Diğer bir ifadeyle, bu insanlar ortalıkta uzun sakallar, küpeler, gamalı haçlarla dolaşmazlar.

Gümrük yetkililerinde baskın olan şef garson zihniyeti ne-

deniyle, marihuana veya diğer yasadışı maddelerin kaçakçılığını yapan hiçbir tüccar, sevkiyat için Cehennem Melekleri'ni kullanma hatasına düşmez. Bu, iki kapısında da kırmızı harflerle "Afyon Ekspres" yazan bir otomobili sınıra göndermeye benzer. Tanrı bir gece kanunsuzların dünyasına kâbus gibi çökerek tüm Cehennem Melekleri'ni yakıp küle dönüştürse, Meksika sınırındaki marihuana trafiği bundan hiç etkilenmezdi. 1966'nın Şubat ayında, üç adam yarım ton marihuana yüklü çalıntı bir kamyonla sınır kapımızdan rahatça geçerek Los Angeles'a kadar ulaşabildi. Birkaç gün sonra tutuklanmaları da ancak isimsiz bir ihbarla oldu. İhbar için ödül parası yüz bin dolara yakın bir tutardı.

Melekler ciddi düzeyde bir uyuşturucu trafiğini sürdürmeyecek kadar mimlenmişlerdir. Aracılığa yetecek kadar bile sermayeleri olmadığından, kullandıkları uyuşturucuların çoğunu yüksek fiyatlarla, az miktarlarda satın alırlar. Üç dört kanunsuz bir cigaralığı dibine kadar içer, öyle ki sonlarına doğru cigaralığı tutmak için krokodil kablo ucu kullanmaları gerekir (zaten çoğu kanunsuzun yanında bu aleti taşımasının nedeni budur). Marihuanaya gerçekten erişimi olan ve elinde bol miktarda bulunan insanlar, otlarını büyük pipolarda veya nargilelerde içebilirler. Marihuanaya yönelik ciddi bir ticari ilgileri varsa, belki arada sırada kapalı kapılar ardında takılmak dışında nadiren kullanırlar. Ota düşkün olmak, kâr odaklı bir toplumda başarıya ulaşma formülünün bir parçası değildir. Horatio Alger bir marihuana tarlasının yakınında doğsaydı hikâyesi çok farklı olabilirdi. Kendine bir iş bulmak için uğraşmaz; zamanının çoğunu etrafta dikilip bir şeylere gülümseyerek, arkadaşlarının ve velinimetlerinin itirazlarını savuşturarak geçirirdi: "Sıkmayın benim canımı, ne kafadayım asla bilemezsiniz."*

Melekler ısrarla, kulüplerinde uyuşturucu bağımlılarının ol-

* Genç Melekler, bilhassa ülke çapında şöhrete ulaşılmasından sonra kulübe katılanlar, eskilere kıyasla yeraltı uyuşturucu dünyasının daha fazla içindeler. Uyuşturucu satışının ve bulundurmanın riskleri konusunda daha az ihtiyatlılar. Melekler her zaman kullanıcıydılar ama 1966'da uyuşturuculara (büyük miktarlarda esrar satmak gibi) daha çok iş gözüyle baktıkları bir noktaya kayıyorlardı.

madığını söylerler; yasal veya tıbbi açıdan bu doğrudur. Bağımlılar odaklanmış insanlardır; bağımlı oldukları maddeye yönelik fiziksel gereksinimleri onları yalnızca bu maddeye odaklanmaya zorlar. Melekler ise hiçbir şeye odaklanamaz. Uyuşturucuları, kıtlıktan çıkmış insanların açık büfeli bir restorana saldırması gibi tüketirler. Elllerine geçen her şeyi kullanırlar ve kullandıkları madde çılgılık çılgılığa bir delilik hâline neden olursa buna da itirazları olmaz.

Öylesine ulu orta marihuana içerler ki neden hapiste olmadıklarını anlamak kolay değil. California'nın marihuana kanunları, Amerikan politikalarının en ilkel dışavurumlarından biridir. Tek bir cigaralık bulundurma suçuyla iki kere hüküm giyen bir kişi en az iki yıl hapisle cezalandırılır. Bu suçtan üçüncü kez hüküm giymeniz en az beş yıl hapis anlamına gelir. Yargıcın hafifletici neden olarak değerlendirebileceği şartlar olsun ya da olmasın, cezalar kanunlar tarafından belirlenmektedir.

Riskin haricinde, günümüzde California'daki marihuana durumu 1920'lerdeki içki yasağı dönemine çok benziyor. Ot her yerde; binlerce insan aspirin aldıkları sıklıkta ot içiyor. Ama ot kullanmanın kanunlara aykırı olması bir kült yaratarak, insanların sokaklarda casuslar gibi sırtlarını kollayarak dolaşmak ve yasak zevklerini yaşamak için karanlık odalarda toplanmak zorunda kaldığı bir yeraltı dünyasının kurulmasına neden oldu. Kullanıcıların çoğu sırf bu riskle kafayı bulabiliyor. Çok az insan marihuana kullanmanın ürkütücü yasal sonuçlarına takılmadan “kafayı kırabiliyor”. Melekler de bunu yapabilenlerin arasında yer alıyor; o kadar uzun zamandır ve o kadar sık ot içiyorlar ki artık bu maddenin etrafındaki gizemli hava ile gerçek etkilerini ayırt edebilecek bir konumdadılar. Marihuana onları rahatlatıyormuş gibi görünüyor ama bundan daha fazlasını yaptığını söylemek zor. “Grass” ve “pot” gibi *hipster* terminolojisine ait kelimeler yerine, marihuanaya “weed” veya “dope” diyorlar. Meleklerin çoğu, bira ve şarap gibi, otu da kanıksamış durumda. Elllerinde varsa içiyor ama nadiren satın almak için para harcıyorlar. Kafayı kırmak için para ödeyeceklerse, daha heyecanlı şeyleri tercih ediyorlar.

Bass Lake’te tercihleri haplardı. Cumartesi hava karardığı sıralarda kamp ateşinin başında birkaç kişiyle Laconia ayaklanması üzerine konuşurken, bir kanunsuz elinde büyük bir poşetle gelip poşetteki şeyden herkese avuç avuç dağıtmaya başladı. Sıra bana geldiğinde elimi uzattım ve avucuma yaklaşık otuz tane küçük beyaz hap kondu. Melekler paylarına düşen hapları birayla yutarken konuşmamız kesildi. Bunların ne hapi olduğunu sorduğumda, “Amfetamin, moruk, Benzedrin, yut birkaç tane, seni ayakta tutar,” dedi arkamdaki biri. Hapların kaç miligram olduğunu sorduğumda ise bilmediğini söyledi. “Sen on tane falan al. İşe yaramazsa biraz daha alırsın.”

Başımı sallayıp ikisini ağzıma attım. Haplar 5 miligram gibi görünüyordu; 5 miligram Benzedrin çoğu insanı saatlerce ayakta tutup abuk sabuk konuşturmak için yeterlidir. On hap veya 50 miligram Benzedrin ise hapçı değilseniz sizi akut deliryum tremens belirtileriyle hastanelik eder. Daha sonra konuştuğum birkaç Melek de hapların “beşlik” olduğu konusunda bana güvence verdiler; en azından onlar 5 miligramlıklar için ödeme yapıyorlardı. Hapların toptan fiyatından hiç bahsetmeseler de, bir keresinde bana bin tanesi 35 dolardan (aynı hapları reçeteyle eczaneden alsam ödemem gerekecek tutarın iki katına) istediğim kadar hap verebileceklerini söylediler. Ama ateşin başında dağıtılan hapların “beşlik” değil, “birlik” olduğu ortaya çıktı. Aldığım ilk iki hapın hiçbir etkisinin olmadığını fark ettiğimde, birkaç tane daha aldım. Sonra birkaç tane daha. Hava ağarmak üzereyken on iki hap almıştım. Melekler dürüst olsalardı, bu kadar Benzedrin’le bir kunduz gibi ağaçları kemirmeye başlamam gerekirdi. Ama hapların tek etkisi, normalde uyuyakalacağım zamanın üzerine beni yaklaşık dört saat daha ayakta tutmak oldu. Ertesi gün onlara kazıklandıklarını söylediğimde omuz silkmekle yetindiler. “Başka seçeneğimiz yok,” dedi biri. “Malını sokaktan alıyorsan eline geçene razı olursun. Kimin sikinde ki? Haplar tırışkaysa daha çok alırsın, olur biter. Elimizdeki haplar bitecek gibi değil nasılsa.”

Amfetamin hapları (“tekerler” veya “beyazlar” da deniyor),

ot, bira ve şarap gibi, kanunsuzların beslenme düzeninin ana maddelerinden biri. Ama “kelle olmaktan” bahsediyorlarsa aksiyon da bir üst düzeye çıkıyor. Merdivenin bir üst basamağında, normalde yatıştırıcı veya sakinleştirici olarak kullanılan bir barbitürat olan Seconal (“kırmızılar” veya “kızıl şeytan”) yer alıyor. Amytal (“mavi cennet”), Nembutal (“sarı ceketliler”) ve Tuinal da alıyorlar ama ekseriyetle, “uykuya düşmemek” için bira ve amfetamin haplarıyla birlikte aldıkları kırmızılarını tercih ediyorlar. Bu kombinasyon feci etkilere yol açıyor. Barbitüratlarla alkol ölümcül bir karışım olabilir ama kanunsuzlar yatıştırıcılarını (mantıklarını yitirseler bile hayatta kalmalarına yetecek kadar) uyarıcıyla karıştırıyorlar.

Yükünü tutmaya girişen bir Melek neredeyse her şeyi, her türlü miktar, kombinasyon ve sıralamada tüketebilir. Bass Lake Turu’ndan aylar sonra, Terry’nin ilk güne sabahtan birayla başladığı iki günlük bir partiyi hatırlıyorum. Biranın yanında öğle saatlerinde ot içti, sonra biraya devam etti, akşam yemeğinden önce bir sigaralık daha sardı ve ardından, uyanık kalmak için kırmızı şarapla bir avuç amfetamin hapi aldı. Akşam saatlerinde bir başka sigaralığın yanında bir Seconal yuttu. Gecenin geri kalanını bira, şarap ve amfetamin haplarıyla geçirdikten sonra, biraz dinlenmek için bir Seconal daha aldı. Birkaç saat uyuduktan sonra başladığı ikinci yirmi dört saatini de aynı düzende götürdü ama bu defa menüsünde yarım litre burbon ve sıkılma olasılığını ortadan kaldırmak için 500 mikrogram LSD de vardı. Elbette bu aşırı uçlarda bir menü ve her Cehennem Meleği uyarılma, depresyon, halüsinasyon, sarhoşluk ve insanı süründürecek bir bitkinliğin yer aldığı bu spektrumun tamamını kırk sekiz saat boyunca kaldıramaz. Çoğu, bira, ot ve Seconal, cin, bira ve amfetamin veya şarap ve LSD gibi sınırlı kombinasyonlardan çıkmamaya çalışır. Ama birkaç kanunsuz yolun sonuna kadar gider ve üstüne bir de metamfetamin veya DMT çakıp tam anlamıyla zombilere dönüşür, saatlerce bu konumda kalabilirler.

20

Bunu durdurabilmemizin tek yolu tutuklamak, tutuklamak, tutuklamak.

–Los Angeles emniyet amiri William Parker’ın siyahların ayaklanmaları üzerine demecinden

★

Cehennem Melekleri’nin bir uyuşturucu ağı kurma olasılığı kulübün genişlediğine dair eski korkuyu bir kez daha gündeme getirdi. Melekler doğuya doğru mu yayılıyor? *New York Daily News*’a göre, pis herifler bu sıçramayı çoktan yaptılar. Sislin nehrin üzerini kapladığı bir gece George Washington Köprüsü’nün gişelerinden fırtına gibi geçerken, motor çantalarının uyuşturucular ve seks aletleriyle dolu olduğunu fark eden gişe görevlisini de zincirlerle dövdüler. *New York Daily News* bu haberi çılgılık çılgılığa bir manşetle verdi: İKİ TEKERLİ TERÖR.

ONLAR CEHENNEM MELEKLERİ DENİLEN BİR MOTO-SİKLET ÇETESİ; ARADIKLARI HEYECANI SEKSTEN VE ŞİDDETEN ALIYORLAR

Manşetin üzerinde, Berkeley’de üç polis tarafından zaptedilmişken kahkahalar atan Minik’in bir fotoğrafı vardı. “Bileğinden kan süzülen Minik lakaplı motorcu, Meleklerin geçen hafta Vietnam protestocularına saldırması üzerine çıkan kavgada coplanarak etkisiz hâle getirildi. Dev gibi bir adam olan Minik’le birlikte

iki kanunsuz motorcu tutuklanırken, kavgada bir memurun da bacağı kırıldı,” yazıyordu fotoğrafın altında. Bu yazıya yanlışılla, gazetenin bir başka sayfasında yer alan “Bileklerini Kesen Kız Hayatını Kaybetti” başlıklı haberdeki cümlelerden biri karışmış olmalıydı. “Bileğinden kan süzülen” kısmının başka bir açıklaması yok. Kimin bileğinden bahsediyorlar? Fotoğrafta üç el bileği görünüyor ama kanayan bilek yok. Minik neden kahkaha atıyor? Vietnam protestosunda bileklerini kestikten sonra isteri krizine mi girmiş? Öyleyse neden onu coplamaları gerekmiş? Hangi polis memurunun bacağı kırılmış? Diğer polisler neden gülüyorlar?”

Fotoğraf çok rahatsız ediciydi ama altında, bilhassa Melekler için daha da sinir bozucu olan bir başka fotoğraf yer alıyordu. Fotoğrafta, firari bir deniz piyadesini bıçakladıkları için Greenwich Village’da gözaltına alınan düzgün giyimli dört şüpheli görünüyordu. Village’da kaçak bir deniz piyadesini bıçakladığı için tutuklanabilecek herhangi birinden farkları yoktu. Tek fark, dördünün de sırtlarında “Cehennem Melekleri” yazan ceketler giymeleriydi. Ceketlerinde kulüp arması, kurukafa veya bölge adı bulunmamasına rağmen Melek olduklarını iddia ediyorlardı. Bu tutuklama haberi, karakol vukuat defteri kaynaklı gazeteciliğin bir örneğiydi. *New York Daily News*’a göre, fotoğraftaki dört kişi olayın birkaç saat sonrasında piyadenin tedavi edildiği hastanede “tesadüfen” yakalanıp tutuklanmışlardı. Haberde şüphelilerin, “aralarından birinin boynundaki kisti aldırmaq için, kulüp ceketleri, motorcu botları ve kim olduklarını açık eden altın küpelerle hastaneye geldikleri” yazıyordu.

Suç nedeninin ve asıl zanlının belirlenmesini sağlayan, adamların hastaneye bu şekilde gelmeleri olmuştu. Zanlı elbet-

* Minik, bacağı kırılan polis memuruna saldırdığı iddiasıyla tutuklandı. Olay yerindeki bir polis, Minik’in memura bir kola şişesiyle saldırdığını söyledi. Uzun duruşmalarla geçen dokuz ayın ardından suçlama “kamu düzenini bozmaya yönelik davranışa” indirildi ve Minik 150 dolar ceza ödedi. Polisi saldırı suçlamasının düşmesinin nedeni, bir başka polisin kafasına copla vurmasının ardından Minik’in yaralanan polis memurunun bacağının üzerine düştüğünü gösteren film kayıtlarının ortaya çıkmasıydı.

te boynunda kist olan adamdı. Omurilik soğanına baskı yapan kist katlanılması güç bir acıya neden oluyordu. Adam bu acıya elinden geldiği kadar dayandıktan sonra kendini kaybetmiş ve o sırada tesadüfen yanından geçen deniz piyadesini bıçaklamıştı. Olayın ardından, dört arkadaş bir sırtlan sürüsü gibi amaçsızca Village'da dolandıktan sonra kendilerini hastanenin önünde bulmuşlar ve her şeye neden olan zalim kisti aldirmek için içeri girmeye karar vermişlerdi.

“Polis dört adamı derhal gözaltına aldı,” diye yazıyordu *Daily News*'un haberinde. “Polisin verdiği bilgiye göre dördünün üzerinde de bıçak bulundu. İkisinin bıçaklama olayına karıştığı anlaşıldı ve dördü de silah taşıma suçuyla gözaltına alındı.” (Şüphelilerden hiçbirinin motosikleti yoktu ve sırtlarında yazan kulüp adı dışında, Bronx'taki bir bowling takımı gibi görünüyordardı.)

Haberin şok edici kısmı ise şöyleydi: “Dört adam yüz­süz bir şekilde, ‘New York’u sallamak’ için geldiklerini ve kentte dolanan on beş ile yirmi dört arasında Melek daha olduğunu söylediler.”

“İki Tekerli Terör” haberinde veya başka bir yerde bir daha onlardan bahsedilmediği için, diğer Meleklerin yeraltına döndüklerine şüphe yok. *Daily News* haberinde, Manhattan'da Terör ortaya konduktan sonra, *Time* ve *Newsweek*'te yer alan söylentilerin yanı sıra Lynch raporuyla eski gazete kupürlerinden alıntılarının oluşturduğu yavan bir özet yer alıyordu. Ama haberde, sayıları on beş ile yirmi dört arasında değişen Meleklerin Manhattan'da başıboş dolandıkları açıkça belirtilmişti. Belki gerçekten öyleydi. Biraz şansla, bu Melekler kist almada uzmanlaşmış yarım düzine afyon tekkesinden birini bulmuş olabilirler. *Daily News* editörleri ellerindeki verilerden sağduyulu bir sonuç çıkarabilirlerdi, o sonbahar kentteki geniş kapsamlı elektrik kesintisine kimin neden olduğunu da anlayabilirlerdi. Elbette bu kesinti de metro sistemini ele geçirip ücretleri üç katına çıkarmak isteyen Meleklerin bir planıydı. Karmaşık sabotajlar düzenleyip elektrik hatlarındaki bağlantıları değiştirerek geçen haftaların ardından, kanunsuzlar Yale Club'ın altında son düğümü atmak üzereyken,

kurdeşen döken Meleklerden biri irade yitimine uğrayarak ana metro voltajını Empire State'in paratonerine bağladı. Bunun sonucunda gerçekleşen şiddetli patlama tüm kanunsuzları öldürdü ve kemikleri sıçanlar tarafından götürüldüğü için ortada başka kanıt da yoktu. Her zamanki gibi, Melekler yakalarını kurtardılar. *Daily News* da muazzam bir haberi kaçırdı.

★

CEHENNEM MELEKLERİ, NEW HAMPSHIRE'DA MOTORCU AYAKLANMASI NEDENİYLE HAPİS CEZASIYLA KARŞI KARŞIYA

–*New York Post*, Haziran 1965

★

New York'taki elektrik kesintisi, Meleklerin düzenin bekçilerini oyuna getirdikleri ve ceza almadan yakayı kurtardıkları ilk sefer değildi. Melekler akıl almaz ölçüde sinsî adamlardır. Kolluk kuvvetleri Meleklerin sinsiliğini, çok fazla insanın gördüğü ama çok azının tuzağa düşürebildiği bataklık çulluğunun sinsiliğine benzetmektedir. Bunun nedeni, bataklık çulluğunun yakalanma riskiyle karşı karşıya kaldığında bambaşka bir şeye dönüşme yetisidir. Bunu yapabilen diğer hayvanlar yalnızca (birçok benzerlik taşıyan) kurtadamlar ve Meleklerdir. Kurtadamlarla Melekler arasındaki fiziksel benzerlikler zaten apaçık ortadadır. Ama asıl benzerlikleri, *biçim değiştirme yetileri*, yani fiziksel yapılarını değiştirerek “kaybolmalarını” sağlayan tuhaf yetenekleridir. Melekler bu konuda asla konuşmasalar da devlet yetkilileri arasında çok iyi bilinen bir gerçektir bu.

Cehennem Melekleri'nin bu yetilerinin nasıl işe yaradığının en iyi örneklerinden biri, 1965'in Haziran ayında New Hampshire, Laconia'da yaşanan ve motosiklet tarihindeki tüm olaylardan daha çok habere konu olan “motorcu ayaklanmasıdır”. Laconia haberleri ülkenin dört bir yanındaki tüm gazetelerin ön sayfalarına çıktı. *The New York Times*'in manşeti şöyleydi: MOTORCU AYAKLANMASI BASTIRILDI, NEW HAMPSHIRE

KENTİ TEMİZLENDİ. *San Francisco Examiner*'ın manşeti ise daha süslüydü: NEW HAMPSHIRE'DAKİ MOTOR YARIŞLARINDA CEHENNEM MELEKLERİ TERÖRÜ! MUHAFIZLAR AYAKLANMACILARA SERT BİR DARBE İNDİRDİ. Teröristlerin sayısı, *New York Post*'un haberine göre beş bin ile *National Observer*'ın haberine göre yirmi beş bin arasında değişse de motorcuların yirmi bin kişi az ya da çok olmalarının çok fazla önemi yoktu. Her halükârda, bunun vahşi ve kafa karıştırıcı bir arbede olduğu konusunda herkes hemfikir. Olayın yaşandığı Laconia'nın otuz beş yaşında bir vatansever olan belediye başkanı Peter Lessard bütün suçu Cehennem Melekleri'ne yükledi. Hatta olayları “önceden planladıklarını” ve “ayaklanma için Meksika'da eğitim aldıklarını” öne sürdü. Arbedenin iki gün sonrasında, pazartesi günü, belediye başkanlarının yaşananlara dair açıklamalarını dinlemek için Laconia'nın önde gelenleri Tavern Hotel'de toplandı. Lessard ve güvenlik delegesi Robert Rhodes'a göre, Cehennem Melekleri bölgeyi kuşatmıştı. “Kimsenin oradan uzaklaşmasına izin vermediler. Olay birkaç dakika içinde suratımızda patladı. Etrafta biraz marihuana da vardı. Yoksa bu işin arkasında komünistler mi var?”

Gazeteciler bu demeci alıntılarken Lessard'ın açıklamasını gülünç buldukları belliydi ama Laconia ayaklanması üzerine verilen, gerçeklerle alakasız ilk ifadelerin, basına ânında erişimi olmayan kişilerin birinci elden tanıklıklarıyla geçersiz kılınması için aradan en az bir ay geçmesi gerekecekti. *Life*'ta çıkan haber bile dikkatli bir şekilde okunduğunda, polislerle Ulusal Muhafızlar'ın kimseyi ayırt etmeksizin, göz yaşartıcı gaz, kasta-tura, cop, kaya tuzu ve saçma sıkan tüfeklerle saldırıya geçmesi üzerine “isyancıların” çoğunun kendilerini savunmaktan başka bir şey yapmadıkları anlaşılabilirdi. Bu müdahale sırasında tutuklananların çoğu motosiklet sahibi veya sürücüsü değildi. Samuel Sadowski adında bir kişi ayaklanmayla alakası olmayan bir otoparkta tutuklandıktan sonra bir yıl hapisle cezalandırıldı. Görgü tanıklarına göre Sadowski'nin tek suçu ateş hattından hız-

la uzaklaşmaya çalışmasıydı.* Polisler olaylarda, iki aydan uzun süredir çalıştıkları tam kapsamlı ayaklanma bastırma taktiklerini kullandılar. Laconia Emniyet Amiri Harold Knowlton, yirmi sekiz memurdan oluşan kendi ekibinin yanı sıra, Laconia'ya iki yüz Ulusal Muhafız, altmış Eyalet Polisi ve on Sivil Savunma gönüllüsü çağırmıştı. “Kalabalık kontrolü ve ayaklanma taktikleri üzerine on hafta çalıştık,” dedi Emniyet Amiri. “Ama bu taktikleri sivil polislerimizle uygulamaya koyduk. Kimseye meydan okumak gibi bir niyetimiz yoktu.”

Elbette öyle bir niyeti yoktu. Knowlton'ın eğittiği küçük ordu yalnızca sembolik bir amaçla kurulmuştu. Ama görünüşe göre Cehennem Melekleri gibi onlar da insanlara meydan okumak istemiyor ama çok sık tahrik oluyorlar. Ayaklanmanın raporlarından birinde bir Laconia sakini şöyle diyordu: “Neyse ki yakınlarda bir yerde Ulusal Muhafızlar'ın eğitimi varmış. Onlar olmasaydı bu kent harabeye dönerdi. Kaç kadınınımızın bu motorlu serseriler tarafından tecavüze uğrayacağını, kaç vatandaşımızın öldürüleceğini tahmin bile edemiyorum. Tanrı askerlerimizi korusun!”

Tanrı, ortamı cehenneme çeviren askerleriyle, gerçekten de o gece Laconia ile yakından ilgilendi. Olaylarda en ağır şekilde yaralananlardan biri olan Robert St. Louis adındaki fotoğrafçı, fotoğraf çekmeye çalışırken yüzünden vuruldu. Bildirilen yetmiş yaralıdan altmış dokuzu “düşman” tarafındandı.** *Life*'in haberinde on yedi yaşındaki bir oğlan şöyle diyordu: “Polisler beni arabadan dışarı çekip zorla yere oturtular. Biri başımda dikilirken diğeri kelepçeyi taktı.” Arabası isyancılar tarafından yakılan mağdurlardan biri olan Armand Baron adındaki berber bile kendisini yaralayanların Yüce Tanrı'nın kolluk kuvvetleri olduğunu söyledi. Baron ayaklanma bölgesinden kaçmaya çalışırken ağzının ortasına polis copu yemiş ve Ulusal Muhafızlar'dan bir asker tüfeğinin dipçigiyle kalçasına sert bir darbe indirmişti.

* *Cycle World* dergisinden alınmıştır.

** Ağustosta Los Angeles, Watts'ta çıkan ayaklanmada da ölü dağılımı Laconiada olduğu gibiydi. Olaylarda öldürülen otuz dört kişiden otuz biri siyahtı.

Laconia ayaklanması, toplumsal kaos tarihinde gerçekleşmesi en öngörülebilir olaydı. O hafta sonunun asıl etkinliği (*Life*'a göre) kırk dördüncü “Geleneksel New England Turu ve Rallisi” veya (*National Observer*'a göre) yirmi altıncı “New England Motosiklet Yarışları”ydı. Diğer organizatörler başka adlar kullanıyorlardı. AMA bu etkinliğe “Yüz Altmış Kilometrelik Ulusal Şampiyona Yol Yarışı” diyordu. Adı ne olursa olsun, geniş kapsamlı, gelenekselleşmiş bir motorcu buluşmasıydı. Yarışçı olmayan motorcuların New England “Çingene Turu” dediği bu organizasyon herkesin bulunmak istediği olaylardan biridir. Asıl fikir bir Cehennem Melekleri turuyla az çok aynı olsa da ölçek çok daha büyüktür. Kış aylarında on beş, yazları ise kırk beş bin nüfuslu bir kent olan Laconia, yarış hafta sonunda on beş bin ile otuz bin arasında motorcuyu ağırlar.

Bu motorcu buluşması, Laconia'ya kışları kayak pisti, yazları kamp alanı olarak hizmet veren Belknap Gunstock Eğlence Bölgesi'nin inşa edilmesinden sonra, 1939'dan beri düzenlenen geleneksel bir etkinliktir. Laconia'nın yakınlarında bir kent olan Concord'da yaşayan William Sheitinger ise Amerikan Motosiklet Birliği'nin ve Laconia yarışlarının kurucusudur. Bir önceki yıl çıkan ayaklanma yüzünden, yarışlar 1964'te düzenlenmemiştir.

“Bu etkinlik hakkında biraz bilgisi olan herkes (bir kez daha) bir ayaklanmanın çıkacağını saatine kadar tahmin edebilirdi,” dedi, Laconia'nın sahip olduğu Belknap bölgesinin yöneticisi Warren Warner. “Burada daha önce de ayaklanmalar çıktı ama kentin uzağında olduğu için olayları kimse görmedi. Yerel emniyet birimi ve eyalet polislerinden oluşan yetmiş kişilik bir gücümüz vardı ama adamlarımızın müdahale etmemeye karar vermeleri için bölgede toplanan motorcu kalabalığına bir kez bakmaları yetti. Motorcular polisin üzerine maytap ve bira kutuları attılar; bıçaklarla, zincirlerle saldırdılar. Yangınlar çıktı, binalar yandı, birilerinin gecenin köründe çalıştırdığı kayak pistinin telesiyeci bozuldu, ateş yakmak için piknik masaları parçalandı. Laconiada yaşayan ve bu yarışların düzenlenmesini isteyen

insanlar ortalıkta değillerdi, ortalıkta olmak istemiyorlardı. Bu insanlarla ayaklanma üzerine konuşmaya çalıştığımda aldığım karşılık her zaman ‘Kimse onları görmediğinden, ne fark eder ki?’ oldu.”

1964’te Laconia’nın yetki alanının dışında kalan bir bölgeye yeni bir yarış pisti inşa edildi ve etkinlik 1965’te bir daha düzenlendi. Laconia Ticaret Odası, tanıtım fonuna beş bin dolar katkıda bulunacak kadar istekliydi. Ticaret Odası yetkilileri yarışların düzenlendiği hafta sonunda motorcuların 250 ile 500 bin dolar arasında para harcayacağını tahmin ettiklerinden, bu epey iyi bir yatırımdı. Bu rakam kulağa abartılı gelebilir ama etkinliğe katılan motorcuların sayısını düşündüğünüzde, kişi başına 25 ile 50 dolar arasında bir meblağ düşüyor. Bu paranın çoğu motelle-re, hediyelik eşya dükkânlarına, bira satıcılarına ve hamburger tezgâhlarına gitmektedir.

Belediye Başkanı Lessard, etkinliğin “her zaman turizm sezonuna iyi bir başlangıç” olduğunu ve yarışların düzenlenmediği 1964’te ekonominin “çok kötü etkilendiğini” söylüyor. Laconia’da bira dağıtımcılarından biri olan eski belediye başkanı Gerald Morin ise, 1965’teki etkinlikte hafta sonu boyunca motorculara on beş bin kasa bira satıldığını tahmin ediyor. Ayaklanmanın ardından Morin bu demeci verdi: “Yarışların ekonomimiz için iyi olduğu ortada. Duyguların yüksek olduğu bu anda herhangi bir karar almamalıyız. Ortalık sakinleşene kadar beklemeliyiz.” Lessard ise daha açık sözlüydü: “Yarışların düzenlenmesini isteyen insanlar bile olayların ardından şüpheyeye kapılmış olabilirler... ta ki hafta sonunun hasılatını toparlayıp bankaya yatırdıkları ana kadar.”

Yarışların sponsoru New England Motosiklet Satıcıları Birliği’nin reklamcılarından biri olan Fritz Baer, prestijli konunun ağırlığını belediye başkanından ve bira dağıtımcısından yana koydu: “Bu yılı atlattıktan sonra kötü unsurların buraya geri dönmeyeceğine inanıyorum. Onlarla nasıl başa çıktığımızı gördüler; artık kötü unsurların New Hampshire eyaletine dönmeyeceğine eminim.”

Bay Baer “kötü unsurlar” ile ne demek istediğini açıklamasa da, muhtemelen New England’da motosiklet satın almayı düşünen insanları kastetmiyordu. Her halükârda, United Press International’a göre Laconia yarışlarından bir hafta önce “eyalet meclisinden alelacele geçirilen” yeni bir ayaklanma kanunu doğrultusunda, etkinlik için Laconia’ya gelen ve belki motosiklet satın almayı da düşünen insanların bir kısmı çok sert bir müdahaleyle karşılaştı. Bu kanuna göre, bir ayaklanma sırasında kamusal rahatsızlığa neden olan veya özel mülk zararına yol açan kişiler bin dolara kadar yükselen para cezaları ve üç yıla kadar hapis cezasıyla karşı karşıyaydı. Eski kanuna göre en yüksek ceza 25 doldardı. Diğer taraftan, yürürlüğe girdiği sırada çıkan söylentilerin aksine, yeni kanun cadı infaz yöntemleriyle cezalandırmayı gerektiren bir hüküm içermiyordu.

Bu kanun eyalet meclisinden geçmesine rağmen, Laconia civarındaki otoyollarda telefon direkleri “AYAKLANMAYA GELİN! CUMARTESİ GECESİ WEIRS BEACH’İN YANIŞINI İZLEYİN!” yazan afişlerle kaplanmıştı. Laconia’nın dışında yer alan Weirs Beach, bir yanında göl, diğer yanındaysa barlarla oyun ve bowling salonları olan, göl kıyısında kurulmuş bir beldedir. Cumartesi akşamı saat dokuzda, Weirs Beach’in ana caddesi bira içen dört bin kadar turistle doldu ve bu dört bin kişinin yaklaşık yarısı motorcuydu. İnsanlar oyun salonlarının çatılarına çıkmaya başladı ve o sırada polis birilerinin bağırdığını duydu: “Hadi ayaklanma çıkaralım!”

Aynı esnada Armand Baron (bunu yapmak için harika bir nedeni olduğuna şüphe yok) arabasıyla ana caddeye, taşkınlık çıkarmak üzere olan kalabalığın tam ortasına girmek üzereydi. Daha sonra yaptığı açıklamaya göre, karısını, oğlunu, gelinini ve iki torununu (iki yaşındaki Duane’le sekiz aylık Brenda’yı) alıp “gezme-ye” çıkmıştı. Bay Baron kalabalık caddede milim milim ilerlerken, olaylar kontrolden çıkmaya başladı. Çatılardaki insanlar aşağıya bira kutuları fırlatıyorlardı. Polisin iddiasına göre, birileri yangın ihbar kutularını zincirlemiş ve karakola uzanan telefon kablolarını kesmişti. Gerçi bu da lüzumsuzdu çünkü polisin, biri göl kıyısın-

daki direğe tırmanıp gamalı haç bayrağı asarken, beldenin merkezinde “*Sieg Heil!*” diye bağırarak beş bin kişiden haberdar olmak için telefona ihtiyacı yoktu. Çok geçmeden isyancılar caddedeki arabaları sallamaya başladı. Bunların arasında, kalabalığın ortasında sıkışıp kalan Baron’ın arabası da vardı. Baron ailesini dışarı çıkardıktan sonra (ailesinden kimse yaralanmadı), arabasının ters çevrilmesini ve isyancılardan birinin sızan benzine bir kibrit atmasını izledi. Arabası cayır cayır yanıyordu.

Alevler caddeyi aydınlattığı sırada, kasatura takılı tüfekleriyle Ulusal Muhafızlar olay yerine ulaştı. Ulusal Muhafızlar’la birlikte gelen jandarmanın ateş açmasıyla kalabalık kısa sürede dağıldı. İnsanlar göz yaşartıcı gaz yüzünden hiçbir şey göremiyordu. Polise maytap, taş, bira kutusu fırlatılıyordu ama polislerin kaskları vardı ve on haftalık eğitim işe yaramıştı. Emniyet amiri Knowlton’a göre, ayaklanmanın çıktığı alan on beş dakikada boşaltıldı ama yan sokakların temizlenmesi için bir saat daha gerekti. Bu temizlik şüphelilerin tutuklanmasını da içeriyordu. Sonraki günlerde gazetelere, coplanarak motosikletlerinden düşürülen, kasaturalarla dürtülerek uyku tulumlarından zorla çıkarılan insanların fotoğrafları çıktı. Associated Press’e göre, “polis otellerde odası olan insanları bile yaka paça dışarı çıkarıyordu”.

Ertesi gün gazete manşetlerini okuyan biri Laconia’nın harabeye döndüğünü ve hayatta kalan perişan hâldeki insanların yamış otomobil kalıntılarının arkasında siper alıp vuruşmaya devam ettiğini düşünürdü. Ama durum böyle değildi. Cumartesi gecesi ilan edilen sıkıyönetim, pazar günü olaysız gerçekleşen yarışların başlangıç zamanında kaldırıldı. Ayaklanmada durdurulan içki satışı da yeniden başladı. Pazar sabahı ana caddede elinde büyük bir pankartla dikilen çıplak bir adamın görüldüğü de bildirildi. Pankartta “HONI SOIT QUI MAL Y PENSE”* yazıyordu.

Pazar gününü ayaklanmanın soruşturmasıyla geçiren belediye başkanı Lessard, pazartesi bunun Meksika kökenli komünist bir saldırı planı olduğunu, ayak işini de Cehennem Melekleri’nin

* “Bunda bir kötülük görene yazıklar olsun” anlamına gelen Anglonorman ifade. -çn

yaptığını ilan edecek kadar bilgi toplamıştı. Belediye başkanı, emniyet amiri ve yerel güvenlik konseyi delegesi, “olayları çıkaranın” Cehennem Melekleri olduğu konusunda hemfikirdi. Melekler aylardır bunun planını yapıyorlardı.

“Ama (Melekler) buraya bir daha gelemeyecekler,” diye tahhütte bulundu güvenlik delegesi Rhodes. “Gelirlerse, tek yapmamız gereken bu defa olduğu gibi hazırlıklı olmak.” Sonuçta kimse ölmemiş veya sakat kalmamıştı. Mal-mülk zararı da ancak birkaç bin dolar tutarındaydı.

Diğer tüccarlar da aynı görüşteydi. “(Motorcuların) gene davet edileceğini düşünüyorum,” dedi Weirs Beach’teki Winnepesaukee Gardens adlı dans salonunun sahibi. Laconia Ulusal Bankası’nın başkanı da ayaklanmayı “küçük bir azınlığın” çıkardığını, bu insanlara derslerinin verildiğini, bunu bir daha asla denemeyeceklerini söyledi. Laconia’daki birkaç muhaliften biri, Belknap’taki eski pistte düzenlendiği dönemde on beş yıldan uzun süre yarışların gözetmenliğini yapan Warren Warner’dı. “Yarışların devam etmesini savunan kişiler altı ay kadar bekleyecekler,” diye tahminde bulundu Warner. “Sonra da, ayaklanmanın nedeninin polis şiddeti veya California’dan gelen Cehennem Melekleri çetesi olduğu ve polisin de Meleklerin de kontrol altında tutulabileceği fikrini yaymaya başlayacaklar. Ama beni dinleyin. Laconia’da toplanan yirmi bin kişilik motorcu kalabalığının içinde hayvandan farkı olmayan iki bin kişi oluyor. Yani buraya bir motorcu kulübü gelsin ya da gelmesin, her halükârda ayaklanma çıkacaktır.”

Laconia’nın bira ve hamburger endüstrisiyle bağlantısı olmayan yerel bir gazeteci ise daha dramatik bir bakış açısına sahipti: “Motorcular gerçekten isteselerdi Weirs Beach’i yakıp yıkabilirlerdi. Belki bir sonraki sefer bunu yaparlar. Laconia, Rus ruleti oynayan bir kente benziyor. Tetiğin çekildiği altı seferin beşinde hiçbir şey olmayabilir ama altıncı seferde beynini patlatabilir.”

* Laconia yarışları 1966’da da düzenlendi. Muazzam bir polis baskısıyla geçen hafta sonunda ayaklanma çıkmadı. Belki bunun nedeni, ortamdaki tek Cehennem Meleği’nin LSD ile etkisiz hale getirilmesi idi.

Laconia'nın Rus ruleti oynaması, Lessard'ın uzak yerlerden gelen kötü kokular teorisiyle örtüşmüyordu. Herkes o gece havada Rusya'ya ait bir şeyler olduğunda hemfikirmiş gibi görünse de ben olaylardaki Meksika etkisini ve Cehennem Melekleri'nin rolünü merak ediyordum. Aslında, belediye başkanının ayaklanmayla ilgili olarak gazetelerde çıkan demeçleri verdiği inanamıyordum. Bu demeçler aşırı ölçüde absürttü. Bu yüzden Lessard'ı aramaya ve gerçekten ne düşündüğünü sormanın yanı sıra, tutuklu sayısı gibi verileri de teyit etmeye karar verdim. Bir nedenden ötürü, basının sözde isyancılardan kaçının tutuklandığına yönelik resmi bilgiyi edinmesi mümkün olmamıştı. Bu genellikle suç haberlerinde görülen bir durumdur ve çoğu zaman bu bilgiye ulaşmak zor olmaz. Bu açıdan yorumlamaya açık, nüans veya belirsizlik taşıyan bir nokta olamaz. Tutuklu sayısı, ânında olmasa bile olayların ardından yirmi dört saat içinde, isteyen herkesin nöbetçi polisten öğrenebileceği bir bilgidir. Gazetecilerin çoğu, kara kaplı deftere rakamları kaydeden adam olduğundan, nöbetçi polisin verdiği rakamların doğru olduğunu düşünür.

Ama önde gelen basın kuruluşlarının yayınlarında Laconia olayları hakkında çıkan sekiz haberde yedi farklı tutuklu rakamı geçiyordu. Ayaklanmanın bir hafta sonrasında böyle bir liste çıkardım:

The New York Times... “yaklaşık 50”

Associated Press...“en az 75”

San Francisco Examiner (UPI aracılığıyla)...“beş Cehennem Meleği dahil olmak üzere, en az 100”

New York Herald Tribune...29

Life...34

National Observer...34

New York Daily News...“100'ün üzerinde”

New York Post...“en az 40”

Rakamlar arasındaki bu farklılığın bir açıklaması olduğuna şüphe yok ama bir türlü yapılmayan bu açıklamanın, gazetelerde çıkan haberlerle yetinmek durumunda olan insanlara bir faydası olmadı. Hiçbir muhabir olayların sürdüğü yerlerin tamamında bulunamayacağından ve gazetelere yollanan bilgiler farklı insanlardan alındığından dolayı, sekiz gazetenin sekiz farklı bakış açısı sunmasına şaşırdığımı söyleyemem. Ama tutuklu sayısı gibi basit bir nokta üzerinde çoğunluğun hemfikir olduğu bir rakam görmek insanın içini biraz olsun rahatlatılabilir ve gazetelerde yazan diğer şeylere inanmayı kolaylaştırabilirdi.

Ayaklanmanın yedi hafta sonrasında, 11 Ağustos'ta, Associated Press doğru rakamı verdi ama bu artık kimsenin umurunda olmayan bir haberdi ve bildiğim kadarıyla hiçbir yerde yayımlanmadı. Laconia Bölge Mahkemesi kayıtlarına göre otuz iki tutuklama olmuştu ve aralarında tek bir Cehennem Meleği yoktu. California'lı veya Adirondacks'ın batısından gelen biri de yoktu. Mahkeme kâtibinin listesinde, Massachusetts'ten on bir, Connecticut'tan on, New York'tan dört, Kanada'dan üç, New Jersey'den üç, New Hampshire'dan bir tutuklunun duruşmaya çıkarıldığı yazıyordu.

Tutuklulardan yedisi eyalet hapisanesinde bir yıl hapis cezası aldı. Bir kişiye altı ay hapis cezası verildi. On kişiye 25 ile 500 dolar arasında değişen para cezaları kesildi. On iki tutuklu için suçlamalar düşürüldü, iki kişinin olaylarla hiçbir ilgisinin olmadığı anlaşıldı. Suçlu bulunanlardan on bir kişi temyize gitti.

Lessard, mahkemenin bu rakamları bana göndermesini sağlayacak kadar nezaket gösterdi. Rakamlar benim için biraz şaşırtıcı oldu çünkü telefon konuşmamızda belediye başkanı "otuz üç isyancıya hapis ve para cezası verildiğini" ve "sabıkalı olanların da bin dolar para cezası ve bir yıl hapis cezası aldığını" söylemişti.

Lessard bana ayaklanma sırasında çekilen fotoğrafların olduğu bir zarf da gönderdi ama bu fotoğrafların hiçbirinde Cehennem Melekleri yoktu. Fotoğraflardakiler çoğunlukla, ayak-

lanmayı bastıran askerlerin elinde perişan olmuş, parlak renkli kazaklar, kumaş pantolonlar, makosen ayakkabılar giyen delikanlılardı. Lessard zarfa kendisinin ve emniyet amirinin fotoğraflarını da eklemişti ama bu Polaroid fotoğraflar kısa sürede sararıp soldu.

Belediye başkanıyla bir perşembe sabahı telefonda bir saat kadar konuştuk. Konuşmamız beni öylesine büyüledi ki telefonu bir türlü kapatamadım. Başkan çok egzotik bir havada konuşuyordu. Hayatta, hiçbir zaman duyamayacağım bir davulun ritmine göre ilerlediği apaçık ortadaydı.

The New York Times'ta ona atfedilen tuhaf istihbaratı inkâr ederek böyle laflar etmediğini söylemesini bekliyordum. Ama Lessard görüşlerinden gurur duymasının ötesinde, yeni demeçler vermeye de istekli görünüyordu. Cehennem Melekleri'nin adını söylememle birlikte, elebaşları, komünistler ve narkotik maddeler hakkında atıp tutmaya başladı. Çok az kişinin bildiği bir bilgiyi paylaşarak, dört Cehennem Meleği'nin Laconia'ya gelirken "bir araba dolusu uyuşturucu, tabanca ve bir de kısa namlulu tüfekte" Connecticut'ta tutuklandığını söyledi. Bu dört adamın sınırimızın güneyinde eğitim alıp almadığından emin değildi. "Meleklerin Meksika'da eğitim aldığına dair bilgiye nasıl ulaştığımızı söyleyemem. Bu çok gizli bir bilgi. Elimize posta yoluyla ulaştı. Bu bilgiyi alır almaz FBI'a haber verdim. Komünistleri onlar takip ediyor. Elimizde, üstlerinde gamalı haç olan bazılarının fotoğrafları da var."*

Laconia ayaklanmasında kaç Cehennem Meleğinin tutuklandığını sorduğumda tek bir Meleğin bile tutuklanmadığını söyledi. En azından tutuklular arasında Melek olduğunu itiraf eden biri yoktu. Connecticut'ta yakalanan dört serseri bile Melek olduklarını kabul etmemişlerdi. Hafta sonunun bir anında birisi Laconia'nın bir yerlerinde California plakalı bir otomobil görmüş ama bu otomobil de ortalıktan kaybolmuştu.

* İddialarını desteklemek için toparlayabildiği en ikna edici fotoğrafları gönderdiğini sandım ama hiçbirinde gamalı haç görünmüyordu.

Konuşmanın ortalarında Meleklerin biçim değiştirme yetisine dair güçlü bir koku almaya başladım ama belediye başkanının bu konudaki düşüncelerine hiç hazır değildim. Lessard’a göre, ayaklanmada çok sayıda Melek vardı ama “bir ateş duvarının ardına kaçıp saklanmışlardı.” Başkan konuyu detaylı bir şekilde açıklarken günleri karıştırmadığımdan emin olmak için takvime baktım. Bu telefon konuşmasını perşembe değil de pazar günü yapsaydık, başkanın kiliseden yeni döndüğünü ve Kitab-ı Mukaddes’te okuduğu bölümlerle kafasının yükseldiğini düşünebilirdim. Öyle şeyler söylüyordu ki Meleklerin motorlarını dosdoğru denize sürdüklerini ve geçmeleri için denizin yarıldığını duysam şaşırmayacak bir noktaya gelmiştim. Ama hayır, öyle olmamıştı. Başkan, Meleklerin nasıl kaçtığına dair detaylı bilgi vermekte gönülsüz değildi; ülkenin dört bir yanındaki kanun kuvvetlerinin Meleklerin yöntemlerinden haberdar olmasını istiyordu. Ona göre bilgi güç demekti.

Başkan Lessard ağırbaşlı, ciddi bir sesle, Cehennem Melekleri’nin (ayaklanmadan önce) bölgeden çıkışı sağlayan önemli bir yolu nasıl benzinle kapladıklarını açıkladı. Ardından, olayların ayyuka çıktığı ve tam tutuklanacakları sırada, hızla kenti terk etmişlerdi. Son Melek de benzinle kaplı yola yanan bir kibrit fırlatmıştı. Geceyi aydınlatan alevler onları takip etmeyi imkânsız bir hâle getirmişti. Evet, bu Boer Savaşı’nda kullanılan eski ateş duvarı tekniği idi ve Laconia’da çok başarılı olmuştu. Kanun kuvvetlerini durduran alevler öylesine bir sıcaklık yayıyordu ki kısa dalgalı telsiz vericilerini de bozmuştu. Cehennem Melekleri bu kadar akıllı olmasalardı, polisler telsizlerini kullanarak genel alarm verebilir ve New Hampshire ile California arasında bir yerlerde Meleklerin yolu kesilebilirdi.

Ama görünüşe göre Melekler Laconia’dan güvenli bir şekilde geri döndüler ve yalnızca iki hafta sonraki Bass Lake Turu’na katılmadan önce yolda üzerlerini kaplayan tozu silkelemek için yeterince zamanları oldu. Bunun ustalık gerektiren bir iş olduğuna ve klan yeniden toplandığında gündemdeki asıl konunun bu

olacağına şüphe yoktu. Herkes Laconia'nın altını üstüne getiren yiğitleri kutlamak isteyecekti. Ama nedense, kimse bu konuda konuşmadı. Haberleri gazetelerden okuyan diğerlerinden biraz daha çok şey bilen tek Cehennem Meleği, olaylar kontrolden çıktığı sırada Laconia'daki eski karısının bir telefon kulübesinden aradığı Minik'ti. Bass Lake Turu'nun moral bozucu anlarından biri, Minik'in, Laconia'da tek bir Meleğin bile bulunmadığına dair pişmanlık ve keder yüklü açıklamasıydı.

“Hatunum oradaydı,” dedi, hayal kırıklığına uğramış kanunsuzlara. “Bizden birileri orada olsaydı bana söylerdi. Orada olanlar Quebec'ten gelen heriflermiş. Bir de doğudan gelen Haydutlar (Banditos) diye bir grup varmış. Gerçekten klaslarını göstermişler. Bence bu heriflerle bir araya gelmeliyiz.”

Bu haber diğerlerinin bozuk ifadelerle gözlerini alevlere dikmelerine neden oldu. Sonunda biri homurdandı. “Siktir ya! Bunlar amatör! Orada olsaydık olayları bu kadar kolay durduramazlardı. Moruk, bir kentte on beş bin motor ha... bunu düşünmek bile başımı ağrıtıyor.”

Gerçeklerle alakasız ilk haberlerin rüzgârı dindikten sonra, hiç kimse, hatta saygın motosiklet çevrelerindeki insanlar bile Cehennem Melekleri'nin Laconia'yla ilgisi olduğunu düşünmedi. “Amerika'nın bir numaralı motosiklet dergisi” olduğunu iddia eden *Cycle World*, Laconia olaylarının suçunu, Kanada'nın Fransız kesiminden gelen kanunsuzlara, “Birleşik Devletler'in doğusundaki motosiklet dünyasının lağımlarından çıkma mültecilere” ve “bazıları Laconia'nın civarındaki kentlerde devlet dairelerinde koltuk sahibi olan radikal çatlaklara” yükledi.

21

İftira! İftira atıyorsunuz! Hepiniz çocuklarıma iftira atıyorsunuz!

–Ma Barker

✱

1965 yazının sonlarında, Cehennem Melekleri kuzey California'nın sosyal, düşünsel ve politik yaşamında göz ardı edilemeyecek bir etmen olmuştu. Hemen her gün basında demeçleri yayımlanıyordu ve Cehennem Melekleri'nin de katılacağına dair (bizzat ev sahibi tarafından yayılan) kayda değer söylentiler olmadığı sürece, yarı-bohem bir partinin tutması mümkün değildi. Her geçen gün adım Meleklerle daha çok anıldığından ve istediğimde onları cebimden çıkarabilirmişim gibi bir hava oluştuğundan, bu sendrom belli bir ölçüde benim başımı da ağrıtmaya başladı. Melekler üzerinde hiçbir zaman böyle bir nüfuzum olmasa da makul sınırlar dahilinde, onları mümkün olduğunca bedava içki ve aksiyona götürmek için elimden geleni yaptım. Ama davranışlarından sorumlu tutulmayı istemiyordum. Adlarının birçok konuk listesinin en üstlerinde yer alması, sosyal anaförlerinde gemi azıya aldıklarında belli düzeyde yağmalama, saldırı ve soygunculuğu kaçınılmaz kılıyordu. Melekler gelmedi diye, çocuklarla genç annelerin başımın etini yediği bir partiyi hatırlıyorum. Bu partide konukların çoğu, kanunsuz motorcularla ilgili fikirleri gerçeklikle örtüşmeyen saygın Berkeley entelektüelleriydi. Kanunsuzları arayarak partiden bahsedip, Doğu

Körfezi'nde sessiz sakin bir sokakta olan evin adresini versem de gelmeyeceklerini umuyordum. Ağzına kadar birayla dolu fiçılar, bangır bangır müzik ve kocaları veya envaiçeşit kavalileri “yabancılaşma” ve “ayaklanan nesil” üzerine konuşmak isterken, heyecan arayan birkaç düzine genç kız ile belayı garantileyen bir ortam vardı. Beş altı Melek bile göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede bu ortamı kabul edilemez bir ortak paydaya indirgeyebilirdi: Aramızdan kim sikişecek?

Bir kez daha Bass Lake ortamı kurulmuştu ama bu defa farklı cinsten dikizciler vardı. Buradakiler, Cehennem Melekleri'ni Sierra'da salaş bir bira marketinin önündeki turistler kadar hevesle benimseyen Körfez Bölgesi'nin havalı kesimiydi.* Kanunsuzlar fena hâlde modaydı. Ufak tefek, temiz pak ve artık moda olamayacak kadar popüler olan Beatles'ın aksine, kocaman, kirli, tahrik ediciydiler. Beatles DIŞARI çekilirken, Cehennem Melekleri'ni İÇERİ çeken bir boşluk yaratmıştı. Dahası Meleklerin arkasında, “Bunlar Wild Bill Hickok, bunlar Billy the Kid, bunlar bize kalan son Amerikan kahramanları, moruk,” diyerek gelen Ed Roth vardı. Roth Meleklerle o kadar alakadardı ki mevcudiyetlerini kutlamak için ikonalar (“İsa, balondur,” gibi renkli sloganların yazılı olduğu plastik Nazi miğfer replikaları ve Demir Haçlar) üretip ülkenin bir ucundan diğerine uzanan yeni yetme pazarlarında sattı.

Cehennem Melekleri'nin yeni imajıyla ilgili tek gerçek sorun, en başta kanunsuzların bu imajı anlamamasıydı. Neredeyse hiç ortak yanlarının olmadığı insanlar tarafından sembolik kahraman muamelesi görmek kafalarını karıştırdı. Aynı zamanda önlerinde, kadın, içki, uyuşturucu ve yeni aksiyonların bininin bir para olduğu bir dünyanın kapıları aralanmıştı; sembolizm membolizm, bu fırsatı kaçırmayacak kadar hevesliydi. Ama oynamaları beklenen rolü asla kavrayamadılar ve onlar için yazılan replikler yerine doğaçlama takılmakta ısrar ettiler. Bu tutum-

* Bu sahne bana, *The Realist*'te yayımlanan ve Expo Yoksulluk Pavyonu'nu gösteren bir karikatürü hatırlattı.

ları iletişim kanallarını bozdu; bu da gerilmelerine neden oldu. *Hipster* parti ortamında kısa soluklu bir turun ardından, birkaçı haricinde kanunsuzların çoğu kendi içkilerini satın almanın ve daha az karmaşık olan bir amcık türünün peşine düşmenin uzun vadede daha ucuz ve kolay olduğuna karar verdi.

Melekler için kurduğum yegâne başarılı bağlantı, onları o günlerde San Francisco'nun güneyinde, La Honda'nın yakınlarında ormanda yaşayan genç romancı Ken Kesey'yle tanıştırmamla oldu. 1965-66'da, Kesey marihuana bulundurmaktan iki kere tutuklandı ve en sonunda, uzun bir hapis cezasından yırtmak için ülkeden kaçmak zorunda kaldı. Meleklerle temas kurması kanun ve edep güçleriyle ilişkisini soğutmak açısından hiç münasip olmasa da Kesey bu işin peşine düşmekten geri durmadığı gibi, bunu bir de aşırı ölçüde hevesle yaptı.

Kesey'yle ağustos ayının bir öğleden sonrasında San Francisco'daki KQED eğitim kanalının stüdyolarında tanıştım. Kanalin yakınındaki bir barda birkaç bira içtik ama Box Shop'ta beni bekleyen Fransız'a bir Brezilya davul plağı götürmem gerektiğinden erken ayrılmak zorunda kaldım. Kesey de benimle geleceğini söyledi ve Box Shop'ta mesaisi süren dört beş Melekle kısa sürede canciğer kuzu sarması oldu. Yiyip içerek ve sembolik ot paylaşımlarıyla geçen birkaç saatin ardından, Kesey hafta sonu vereceği parti için Frisco birimini La Honda'ya davet etti. Kesey'yle takipçi grubu Pranksters'ın La Honda'da, evle otoyol arasında derin bir derenin aktığı ve kalabalık bir deliliğin hüküm sürdüğü iki buçuk hektarlık bir arazileri vardı.

O hafta sonundan önceki cuma günü, Kesey sirkinin karşı karşıya olduğu dokuz ayrı marihuana bulundurma suçlaması düştü ve bu haberin gereğince işlendiği cumartesi gazeteleri La Honda'ya ulaştığı sırada Kesey de arazisinin girişine bir pankart asmakla meşguldü: HOŞ GELDİNİZ CEHENNEM MELEKLERİ - MERRY PRANKSTERS. Beş metre uzunluğunda, 1 metre yüksekliğinde, kırmızı, beyaz ve mavi renklerdeki bu pankartın komşular üzerinde etkisi hoş olmamıştı. Oraya ulaştığım öğleden sonra saatlerinde, Kesey'nin arazisinin önündeki otoyola

San Mateo şerifinin beş ekip arabası park edilmişti. On kadar Melek daha önceden gelip güvenli bir şekilde içeri girmişti ve yirmi kadar Meleğin de yolda olduğu söyleniyordu. Tencere güzelce kaynamaya başlamıştı.

Karımla oğlumu da yanımda getirmiştım; eğlenceye katılmadan önce kumsala inip bir şeyler atıştırmak istiyorduk. Yolun birkaç kilometre ilerisinde, yerleşik bir nüfusa sahip olmayan ama kavşaktaki konumuyla, civardaki çiftlikler için merkez görevi gören San Gregorio’da bir markette durdum. Marketin alet edevat satılan arka kısmı sessizdi ama kasa tezgâhında yüksek sesli bir gerginlik sürüyordu. Yerli halk yolun ilerisinde olanlardan memnun değildi. “O lanet olası uyuşturucu bağımlısı!” diyordu orta yaşlı bir çiftçi. “Önce marivanna, şimdi de Cehennem Melekleri. İsa adına! Artık sabrımızı zorluyor!”

“*Beatnik*’ler!” dedi bir başkası. “Beş para etmezler.”

Marketteki baltaları millete dağıtıp “mekânı temizlemek için oraya gitmekten” konuşuluyordu ama aralarından biri polisin zaten bununla ilgilendiğini söyledi. “Bu defa onları uzunca bir süre içeri tıkacaklar. Lanet olası her birini!” Bu yüzden baltalar raflarda kaldı.

Hava kararırken Kesey’nin toprakları insanlarla dolmuş, müzikle ve rengârenk ışıklarla canlanmıştı. Ağaçlarla yolun ötesindeki çıplak tepeyi aydınlatan kırmızı-turuncu ışıklarıyla ekip arabalarını otoyola park eden polisler de ortama hoş bir dokunuş katıyordu. Baharın ilk günlerinde Kesey’nin çiftliği Willie Wong adında kötü şöhretli bir federal narkotik ajanının liderliğinde, on yedi polis ve altı köpekle basılmıştı. Baskında Kesey’yle on iki arkadaşı marihuana bulundurma suçuyla tutuklansa da arama iznindeki bazı tuhaflıklar nedeniyle suçlamaların çoğu düşmüştü. Baskından kısa süre sonra Wong başka bir yere tayin edilmiş; yerel polis de Kesey’nin kapılarını aşmak için başka bir girişimde bulunmamıştı. Derenin karşısındaki otoyolda pusuya yatıp gelen gideni kontrol etmekle yetiniyor; Kesey’yi ziyarete gelen profesörleri, serserileri, avukatları, öğrencileri, psikologları, üst sınıf hippileri durdurup sorguya çekiyorlardı. Aslında ödenmemiş

trafik cezaları için telsizle merkezden bilgi almak dışında polisin yapabileceği pek bir şey yoktu ama bunu da kararlılıkla yapıyorlardı. Arada sırada küfelik olmuş bir sarhoşun veya ota kafayı kırmış birinin tepesine çökseler de aylarca süren yoğun nöbetlerinde trafik cezalarını ödememiş beş altı kişi dışında gerçek bir tutuklama gerçekleştirememişlerdi.

Bu dönemde partiler de daha çılgın ve gürültülü bir hâl alıyordu. Ortamda marihuana azdı ama o sıralarda yasal olan LSD bolca bulunuyordu. Otoyolda dikilen polisler derenin karşı tarafında süren, idraklerinin en dipteki köklerine işkence ediyor olması gereken sahnelere bakıyorlardı. Ortalıkta deliler gibi koştu-ran, haykıran, devasa amfilerden ağaçların arasına yayılan rock müzikle yarı çıplak dans eden, psikedelik ışıkların oluşturduğu bir labirente kuduran insanlar vardı. Tanrı adına, bu VAHŞİ-LİKTİ. Ve onları durduracak hiçbir kanun yoktu.

Ama Cehennem Melekleri'nin sahneye girişiyle birlikte, ni-hayet bir çözüme (diğer bir ifadeyle, mevcudiyet nedenine) ka-vuşan polisler zaman kaybetmeden arazinin etrafındaki nöbetçi sayısını üç katına çıkardılar. Kesey sonunda çizgiyi aşmıştı. Bir tür görünmez uyuşturucuyu kemiren *beatnik*'ler ve üniversiteli-lerle nasıl başa çıkacaklarını bilemiyorlardı ama motosikletli bir haydut çetesi kanun güçlerinin tam da hayalini kurduğu türden, somut, elle tutulur bir tehdit demektir.*

Yalnızca Frisco biriminin bulunduğu ilk parti fazlasıyla başa-rılı geçti. Gece yarısı kalkış yarışçısı Pete bira fıçısına dalmışken sırtarak şöyle dedi: "Moruk, burası harika bir yermiş. Gelirken

* Birkaç ay sonra Kesey ilk marihuana suçlamasıyla duruşmaya çıktığında, nispeten hafif bir ceza sayılabilecek altı aylık hapis hükmüne eklenen koşullardan biri de arazisini satıp San Mateo'yu geri dönmek üzere terk et-mesiydi. Kesey bunu yaptı ama yetkililerin aklında olandan biraz daha ileri gitti. 31 Ocak 1966'da kefaletle serbest bırakılmışken ortalıktan kayboldu. Kuzey California kıyısında terk edilmiş otobüsünde bir intihar notu bulun-sa da polis bile onun öldüğüne inanmadı. Bu konuda kendi sürdürdüğüm soruşturmanın sonuçları muğlak olsa da, aylar süren araştırmalarımın ar-dından yalnızca postalarının gönderilmesi için şu adresi belirlediğini öğre-nebildim: c/o Agricultural Attaché, U.S. Embassy, Asunción, Paraguay.

ne bulacağımızı bilmiyorduk ama çok iyiymiş. Bu defa güm-güm yok, sırf ha-ha var.”

Meleklerin çoğu adamakıllı kafayı bulana kadar tavır takınıp savunmaya çekilmiş bir hâldeydiler ve aralarından birkaçı gece boyunca, her an birilerinin onlara meydan okuyacağı ve kışlarını tekmeleyeceği düşüncesinden kurtulamadı. Ama toplu olarak, gerginlik istiyorlarsa bunu ancak kendilerinin çıkarabileceğini ve bunun için de epey uğraşmaları gerektiğini anlamış gibi görünüyordlardı. Kesey’nin tayfası kendi kafalarını yaşamakla öyle meşguldü ki Cehennem Melekleri kadar ham ve gerçekçi bir şeyi umursayabilecek durumda değillerdi. Partide dolanan (şair Allen Ginsberg ve LSD gurusu Richard Alpert başta olmak üzere) başka parıltılı kişiler de vardı ve Melekler bu simaları tanımasalar da, spot ışıklarını onlarla paylaşmak zorunda olmaları dengelelerini biraz bozmuştu.

Bu parti Ginsberg’ün Meleklerle ilk karşılaşmasıydı ve kısa sürede onlara yönelik merak kapıldı. Partiden ayrılan herkesin polis tarafından durdurulduğunun anlaşıldığı gecenin geç bir saatinde, bunun ne anlama geldiğini öğrenmek için Ginsberg’le arabaya atladık. Bizden kısa bir süre önce çiftlikten ayrılan bir Volkswagen otoyola çıktıktan birkaç yüz metre sonra durdurulmuştu ve arabadakiler sorgu için dışarı çıkarılıyordu. Aklımızda olay yerine kayıt cihazıyla girmek vardı ama arabayı ikinci vitese atamadan biz de bir başka şerif arabası tarafından durdurulduk. Elimde kayıt cihazının mikrofonuyla arabadan inip sorunun ne olduğunu sordum. Mikrofon, şerif yardımcılarının zorunlu olarak sarf ettikleri birkaç kelime dışında sessiz kalmalarına neden oldu. Polislerden biri ehliyetimi göstermemi söylerken, diğeri, partiden ayrılan herkesin neden durdurulduğunu çok nazik bir şekilde, tekrar tekrar soran Ginsberg’ü duymazdan gelmeye çalışıyordu. Bu memur bacaklarını iki yana açıp ellerini arkasında kenetlemişti ve yüzünde budalaca, boş bir ifade vardı. Diğeri ehliyetimi kontrol ederken Ginsberg de bu polise sorular sormaya devam etti. Orada kaydettiğimiz konuşmayı dinlemeyi seviyorum. Arkada polis telsizinin cızırtısıyla, sanki Ginsberg’le

birbirimize retorik sorular sorup duruyoruz. Arada bir farklı bir sesin söylediği tek heceli kelimeler duyulsa da sorularımız asla cevaplanmıyor. Birkaç kere araya hiç konuşulmayan boşluklar giriyor; yalnızca Ginsberg'ün mırıldandığı bir Yakın Doğu raga'sı ve karakoldaki memurun cızırtılı sesi duyuluyor. Bu öyle saçma bir sahneydi ki bir süre sonra polisler de gülümsemeden edemediler. Konuşmayı reddetmeleri, durumun bizi eğlendirmeye başlamasıyla birlikte, beklenmedik bir şekilde rolleri değiştirmemize neden olmuştu.

Diğeri telsizdeyken bizimle ilgilenen polis merakla Ginsberg'e bakıyordu. Birdenbire, "O sakalı uzatman ne kadar sürdü?" diye sordu.

Ginsberg mırıldanmayı kesip bir süre düşündükten sonra, "İki yıl kadar," dedi. "Hayır, sanırım on sekiz ay."

Polis, kendisi de sakal uzatmayı düşünüyor ama bu kadar zaman almasını akli kesmiyormuş gibi, düşünceli bir hâlde başını salladı. On iki ay, neyse ama, on sekiz ay... eh, şef meraka kapılabilirdi.

Telsiz başındaki polis geri dönüp temiz olduğumu söyleyene kadar diyalog bir kez daha kesildi. Çok az konuşacak olsalar bile kayıt cihazını kapatabileceğimi söylediğimde bunu kabul ettiler. Dediklerine göre, izledikleri Kesey değil, Cehennem Melekleri'ydi. Bu haydutlar er ya da geç sorun çıkarırlardı. Hem orada ne yapıyordu bunlar? Nasıl onlar hakkında yazacak kadar çok şey öğrenebildiğimi merak ediyorlardı. "Onları nasıl konuşturuyorsun? Seni hiç dövmediler mi? Onlarla takılmana izin mi veriyorlar? Bunların olayı ne? Duyduğumuz kadar kötüler mi?"

Meleklerin muhtemelen daha kötü olduklarını ama bana hiç sıkıntı çıkarmadıklarını söyledim. Şerif yardımcıları da kanunsuzlar hakkında gazetelerde okuduklarından daha fazlasını bilmediklerini söylediler.*

* 1966 yazında, (Kesey'nin taciz edilmesinde de önemli bir aktör olan) San Mateo Şerifi Earl Whitmore bir bahis skandalında rozetini kaybedecek duruma düştü. Bölge savcısı tarafından sunulan kanıtlar ışığında, ilçe soruşturma kurulu, rüşvet karşılığında yerel bahisçilerin polis tarafından korunması suçlamasıyla Whitmore'a dava açmaya hazırlanıyor.

Kırık olan stop lambam yüzünden yazdıkları cezayı saymazsak, dostane bir havada ayrıldık. Ginsberg, Volkswagen'in sürücüsünün neden polis arabasıyla götürüldüğünü sordu. Bu sorunun cevabı birkaç dakika sonra polis telsizinden geldi. Sürücü birkaç ay öncesinden kalan bir trafik cezasını ödemiş ve California kanunlarına göre 20 dolarlık ceza gecikme faiziyle 57 dolara yükselmişti. Kaçağın serbest bırakılması için bu tutarın nakit ödenmesi gerekiyordu. Ne Ginsberg ne de bende 57 dolar olduğundan, Kesey'nin çiftliğine döndüğümüzde bir arkadaşını karakola göndermeyi düşünerek kurbanın adını aldık. Ama eve döndüğümüzde hiç kimsenin bu adamı tanımadığını anladık. Kimbilir belki de halen Redwood City hapisanesindedir.

İki gün, iki gece süren partide diğer tek kriz, yakın zamanda yayımlanmış birkaç romanın kahramanına ilham kaynağı olan bir adam* derenin bize ait olan tarafında çırılçıplak soyunup 20 metre ilerideki polisler hakaretler yağdırmaya başladığında yaşandı. Verandanın parlak ışığının vurduğu dere kenarında ayakta sallanıyor, bağırıp çağırıyordu. Bir elinde birası vardı; diğerini yumruk yapmış, öfkesinin odağındakilere sallıyordu: "Sinsi orospu çocukları! Sizin derdiniz ne amına koyayım? Gelin de görelim boyunuzun ölçüsünü! Lanet olası bok çukuru ruhlu herifler!" Kahkaha atarak birasını salladı: "Bana bulaşmayın, orospunun evlatları! Gelin hadi! Gelsenize götünüz yiyorsa!"

Neyse ki biri bu adamı yakalayıp partiye geri getirdi. Aramıza döndüğünde de çırılçıplak bağırıp çağırmaya devam etti. Sarhoş bir hâlde polisler meydan okuyuşu bir felaketi tetikleyebilirdi. California ve diğer eyaletlerin çoğunda, (1) mülkte bir suçun işlendiğinden makul surette emin olmadıkları veya (2) mülkün sahibi veya sakini tarafından "davet edilmedikleri" sürece, polis arama izni olmadan özel mülklere giremez. Polisler içeri girme havasında olsalardı, bizim sarhoşun performansı bu iki maddeden biri olarak yorumlanabilirdi ve gecenin o ânında, polisin kuracağı bir baskın ekibi şiddet yaşanmadan köprüyü

* Yayıncının avukatlarının talebiyle adamın adı metinden çıkarılmıştır.

aşamazdı. Melekler sessizce tutuklanmaya razı olacak havada değillerdi ve çıkacak bir olayın sonuçlarını umursamayacak kadar da sarhoşlardı.

La Honda hikâyelerinin diğer Melek birimlerine ulaşması için çok zaman geçmesi gerekmedi. Ne olup bittiğini anlamak için La Honda'ya giden bir Oakland keşif grubu öylesine coşkulu raporlarla geri döndü ki La Honda kısa sürede kuzey California'nın dört bir yanından gelen Melekler için kutsal bir yere dönüştü. Genellikle beş ile on beş arasında motorcuyla, haber vermeden La Honda'ya gelen Melek grupları, canları sıkılana veya (Kesey bağlantısından önce aralarından yalnızca birkaçının denemiş olduğu) LSD'leri tükenene kadar orada kalıyorlardı.

Kanunsuzların La Honda'yı keşfetmesinden çok uzun zaman önce, Kesey'nin pervasız partileri LSD camiasının saygın üyeleri (LSD'nin yalnızca, deneyimli "rehberlerin" daimi gözetimi altında deneklerin dikkatli bir şekilde takip edildiği "kontrollü deney" ortamlarında alınması gerektiğini düşünen bilim insanları, psikiyatristler ve davranış bilimleri alanlarındaki diğerleri) arasında bir tedirginlik kaynağına dönüşmüştü. Deney ortamında alınan önlemler, *bad trip*'lere* karşı bir sigorta olarak değerlendiriliyordu. Gözlem altındayken şalteri atmak üzereymiş gibi görünen birine, kana susamışlık belirtileri gösterdiği veya daha yakından inceleyebilmek için kendi kafasını koparmaya giriştiği anda sakinleştirici verilebilirdi.**

Kontrollü deneyi savunanlar, herkese açık LSD orjilerinin kendi araştırmaları açısından felakete yol açacağını düşünüyor-

* Psikoaktif, bilhassa LSD veya psilosibin gibi psikedelik maddelerin tetiklediği, anksiyete, paranoya, korku, kafa karışıklığı, ajitasyon, hatta psikotik epizodlar gibi olumsuz deneyimleri belirten argo bir tabir. -çn

** Asit kullanıcıları arasında, kontrollü LSD deneyleri için girilen ciddi hazırlıkların, engellediğinden daha çok *bad trip*'e neden olabileceği yönünde bir azınlık görüşü de bulunmaktadır. Bu görüşe göre, birçok "deneyin" okudukları ve duydukları şeylerle beyinleri öylesine yıkanıyor ki sonunda kapsülü yuttuklarında verecekleri tepkiler de zihinlerinde çoktan belirlenmiş oluyor. Fakat fiili olarak yaşadıkları deneyim önceden düşündükleri kavramlardan saptığında (veya bu kavramları tümünden yıktığında) paniğe kapılıyorlar. Panik ise, asitle ya da asitsiz, her zaman *bad trip*'tir.

lardı. Şiddete, tecavüze ve gamalı haçlara tapınan Melekler; entelektüel *hipster*'lar, Marksist radikaller ve barış göstericilerinden oluşan bir kalabalığa karıştığında neler olabileceği üzerine kafa yorulduğunda iyimser bir tavır takınmak kolay değildi. Bu, herkesin kafasının yerinde olması beklenen bir ortamda bile gerginliğe gebe bir durumdu; kaldı ki kimsenin kafasının yerinde olması beklenemezdi. Herkesin sarhoş veya madde etkisi altında olduğu bir yerde objektif notlar alabilecek birileri, kendini kaybedenleri sakinleştirebilecek rehberler, alevleri söndürecek veya kasap bıçaklarını saklayacak mantıklı izleyiciler yoktu. Hiç kontrol yoktu.

Kesey'nin partilerine düzenli olarak katılanlar, bu partiler hakkında konuşulanları duyanlar kadar endişeli değillerdi. Dış dünyaya kapalı olan bu arazi yalnızca bunu yapabileceğini hissedenden birinin köprüden geçip içeri girebileceği anlamında herkese açıktı. Ama bir kez içeri girdikten sonra, bu ortamın dilini bilmeyen birinin içine kapanmasına neden olacak şekilde hissetmesi sağlanırdı. Asitçiler sıcakkanlı misafirperverlikleriyle tanınmazlar; yabancılara boş gözlerle bakarlar veya bakışları onları delip geçer. Birçok konuk katıldıkları partilerde korkuya kapıldıkları için bir daha geri gelmedi. Kalanlar ise genellikle, karşılıklı bağımlılık duyguları kişisel düşmanlıklarını birbirlerine göstermelerine engel olan bohem mültecilerdi. Zaten düşmanlık göstermek için, derenin karşı tarafında bekleyen, her an baskın yapabilecek polisler vardı.*

Ama Pranksters üyeleri arasında bile Melekler hakkında belirsizlik hâkim olduğundan, ilk parti LSD açısından belirgin ölçüde hafif kaldı. Şiddet tehdidi geçmiş gibi görüldüğü anda ise ortalığa çok fazla asit döküldü. Başlangıçta temkinli bir kul-

* Şimdi düşündüğümde, bence polislerin kendilerini zaptetmelerinin tek nedeni yasadışı tutuklamaların daha sonra mahkemede onları zor durumda bırakabileceğini bilmeleri değildi. Yeterince bekledikleri takdirde, Kesey'nin çiftliğindeki kaçıkların birbirlerini yok edeceklerini ve böylelikle vergi mükelleflerini, duruşma listelerini karmaşık davalarla doldurmanın maliyetinden kurtaracaklarını düşündüklerine de eminim.

lanım sürdüren Melekler yanlarında asit getirmiyorlardı ama kendi topraklarındaki kaynakları kullanmaya başlamaları için çok uzun zaman geçmesi gerekmedi. Bundan sonra, her La Honda turunun öncesi asit kapsülü toplamakla geçti. Bu kapsülleri Kesey'nin evine getirip para veya başka şeyler karşılığında dağıtıyorlardı.

LSD'yi doğru bir şey olarak belledikleri günden sonra, kanunsuzlar onlara zevk veren her şeyde olduğu gibi aside de aynı pervasız hevesle bağlandılar. O yazın ilk günlerinde, bir adamı motorunu süremeyecek duruma düşürecek güçlü uyuşturuculara el sürülmemesi gerektiği yönünde bir mutabakat hâkimdi. Ama Kesey'nin birkaç partisinin ardından genel direnç ortadan kalktığına, Melekler ellerine geçtiği sıklıkta LSD almaya başladılar (yeraltı uyuşturucu pazarındaki sayısız bağlantıları sayesinde, bu da çok sık demekti). Birkaç ay LSD tüketimlerini sınırlandıran tek şey kronik nakit sıkıntıları oldu. Sınırsız bir asit tedarikleri olsaydı, mevcut Cehennem Melekleri'nin herhalde yarısı bir aydan kısa sürede beyinlerini yakardı. Fiili durumda bile tüketimleri insanın tolerans sınırlarını zorluyordu. Başka hiçbir şeyden konuştukları yoktu; hatta çoğu tümenden konuşmayı bırakmıştı. LSD Cehennem Melekleri arasında, Yüce Toplum'un diğer herhangi bir segmentinde olduğu kadar yaygın bir illet olan can sıkıntısı için garantili bir çözümdü. El Adobe'de hiçbir şeyin olmadığı ve bira için de çok paranın çıkışmadığı öğleden sonralarında Jimmy, Terry veya Skip gibi bir Melek ceplerinde kapsüllerle geldiğinde, tüm kanunsuzlar Başka Bir Yer'e doğru huzurlu bir yolculuğa çıkmaya dünden razıydılar.

Tüm beklentilerin aksine, çoğu Melek asit aldığı anda tuhaf denecek ölçüde sakinleşiyordu. Birkaç istisna haricinde, kendi dünyalarındaki hâllerine kıyasla asit onları geçinmesi daha kolay insanlara dönüştürüyor; koşullu reflekslerinin çoğunu ortadan kaldırıyor. Yabancılar karşı tavırlarına genellikle hâkim olan asık suratlı sinsiliklerinden veya her daim kavgaya hazır oluşlarından uzaklaşıyorlardı. Saldırganlıkları yok oluyor; yakındaki

bir kapanı sezen vahşı hayvanların şüpheli teyakkuz hâinden çıkıyorlardı. Çok tuhaf bir durumdu ve halen bunu anlayabilmiş değilim. O sıralarda bunun fırtına öncesi sessizlik olduğuna, asidin tam etkisini göstermesine yetecek kadar takılmadıklarına, er ya da geç bu ortamın gecikmiş bir cehennem ateşile kavrulacağına dair rahatsız edici bir hissiyat taşıyordum. Ama LSD'nin etkisini gösterdiğine dair birçok kanıt olduğunu da inkâr edemedim. Psikiyatristlerin güvenli dozun sınırlarına yönelik görüşleri Meleklerin umurunda değildi; önerilen azami miktarların iki üç katını alıyor, genellikle on iki saatte sekiz yüz ya da 1.000 mikrogram asit tüketiyorlardı. Uzun ağlama nöbetlerine tutulanlar; anlaşılması güç mırıldanmalarla, onlardan başka kimsenin görmediği insanlardan abuk sabuk isteklerde bulunanlar oluyordu. Katatonik düşüşler yaşayanlar saatler boyunca tek kelime etmedikten sonra birdenbire canlanıp uzak diyarlardaki yolculuklarına, gördükleri muazzam şeylere dair hikâyelerle hayata dönüyorlardı. Bir gece ormanın derinlerinde kaybolan ve paniğe kapılarak yardım çığlıkları atmaya başlayan Magoo'yu birinin bulup aydınlığa geri getirmesi gerekti. Bir başka gece Serseri Terry insan olarak öldüğüne ve müzik kesildiği anda şenlik ateşinde kızartılacak bir horoz olarak hayata geri döndüğüne inandı. Her dansın sonuna doğru, "Hayır! Hayır! Müziği sakın durdurmayın!" diye haykırarak teybin başına koşuyordu. Adını unuttuğum bir diğer kanunsuz ise polislerin önünde, 60 metre yüksekliğinde sarp bir kayalıktan kendini boşluğa bıraktı. Herkes tezahürat yaparken kayalığın ucundan aşağı sıçradı ve yere indiği ilk anda, botlarının topukları toprak fişkırtırken bir şekilde dengesini korumayı başardı. Bu dönemde tek şiddet olayı, bir Melek ilk (ve son) asit kapsülünü yutmasının üzerinden yarım saat geçmeden Kesey'nin kapısının önünde hatununu boğmaya çalıştığında yaşandı.

Kendi asit deneyimim toplam tüketim miktarı açısından belli bir sınırdan olsa da kimlerle birlikte olduğuma ve koşullara göre değişiklik gösteriyordu. Hatırladığım beş altı âlemden birini tekrarlama şansım olsaydı, delice ışıktandırmalar, yolda bekleyen

polisler, ağaçların arasındaki Ron Boise heykeli ve Bob Dylan'ın "Mr. Tambourine Man"ini çalan hoparlörlerle, La Honda'daki Cehennem Melekleri partilerinden birini seçerdim. O partiye çok canlı bir atmosfer hâkimdi. Melekler belli düzeyde tehditkâr bir hava kazandırdıysalar bile, partiyi daha ilginç de kıldılar. Kontrollü bir deneye veya bir kapsülde bilgelik arayan, gerçeğin peşindeki eğitilmiş insanların nazik bir hassasiyet taşıyan toplantısına kıyasla çok daha canlı bir ortam yarattılar. Meleklerle asit atmak gerçek bir serüvendi; ne beklmeleri gerektiğini bilemeyecek kadar cahil, bunu umursamayacak kadar vahşilerdi. Asidi alıyor ve kafalarına göre takılıyorlardı. Bu muhtemelen uzmanların söylediği kadar tehlikeliydi ama size tepeden bakan bir rehber ve bir grup gergin *hipster* özentisiyle steril bir odada oturmaktan çok daha çılgın bir *trip* yaşıyorlardı. Bildiğim kadarıyla, LSD alıp cinnet geçiren kanunsuz motorcuları içeren bir olay yaşanmadı; belki de haydut psikolojisi, asitle tetiklenen gizli bir deliliği sürdüremeyecek kadar verimsizdir. LSD'nin yasaklanmasını isteyen kanun yapıcıların dillerine pelesenk ettikleri suç olayları her zaman sabıkası veya haydutluk geçmişi olmayan, orta-üst sınıfa mensup, akli başında insanlarla yaşıyor. O günlerde Brooklyn'de kasap bıçağıyla işlenen bir cinayet ABD Senatosu'nda bir soruşturma başlattı. Parlak bir yüksek lisans öğrencisi olan katil zanlısı genç adam üç gündür LSD ile uçtuğunu, ne yaptığını hatırlamadığını söyledi.* Bir Los Angeles polis memurunun, asidin insanların soyunup ağaçlara tırmanmalarına, çılgınlık atarak sokaklarda koşturmalarına, çayırlara dalıp elleriyle dizlerinin üzerine çökerek tıkabasa ot yemelerine neden olduğu yönünde tanıklığının ardından, California Eyalet Meclisi sert bir LSD kanunu geçirdi. Cinayet, intihar ve her türlü delice davranışı içeren başka LSD vakaları da var. Berkeley'de bir öğrenci, "Yolculuğa çıkacaksam, Avrupa'ya gitmeyi tercih ederim," diyerek bir üçüncü kat penceresinden aşağıya atladı. Düşüş ânında ölmesine neden oldu.

* Bu olay Haziran 1966'da yaşandı.

LSD vakalarının hiçbiri, Amerikan toplumunun genellikle suçla ilişkilendirilen kesimini içermiyor. Fiyat belirleme, vergi kaçakçılığı ve zimmete para geçirme gibi, psikedelik suçlar da daha üst sınıfların bozukluklarından biri gibi görünüyor. Bunun, LSD'nin (kapsülü veya küpü 75 sentten, yoğunluğu belirsiz on iki saatlik bir trip için azami fiyat olan 5 dolara kadar çıkabilen) fiyatıyla hiç ilgisi yok. Diğer taraftan, eroin kesinlikle bir alt sınıf maddesi olsa da eroin bağımlılarına günlük maliyeti en azından 20 dolara (ve genellikle daha yükseğe) çıkabiliyor.

Bu dönemde ulaşılan sonuçlar biraz muğlaklık taşıdığı gibi, 1965-66'da aceleyle geçirilen LSD kanunları muhtemelen uzun yıllar boyunca bu konu üzerine anlamlı bir araştırma yapılmasını engelleyecek. Bu arada Kesey Deneyi, benzer kanaatler taşıyan araştırmacılar tarafından dikkate alınmalı, üzerine düşünülmeli ve belki de genişletilmelidir. Bu deney kısa kesilmiş hâliyle bile, (1) LSD'nin doğası, (2) haydutların kişiliklerinin yapısı ve esnekliği, veya (3) bu iki noktaya yönelik geleneksel kanaatin ne denli yanlış olduğunu ortaya koymuştur.*

En iyi La Honda suarelerinden biri, Monterey tecavüz olayının birinci yıl dönümü olan 1965'in İşçi Bayramı hafta sonunda gerçekleşti. Bu sıralarda tanıtım faaliyetlerinin en yoğun dö-

* Aşırı miktarda asit tüketimiyle geçen üç dört ayın ardından Meleklerin çoğu hız kesmeye başladı. Dehşet verici halüsinasyonlar gören birkaçı bir daha asla asit almamaya yemin etti. Bazıları LSD'nin delirmelerine veya motorlarını pert etmelerine neden olacağından korktuklarını söylüyordu. 1966 yılına gelindiğinde yalnızca birkaç kanunsuz belli bir düzende asit almaya devam ediyordu. Bu kanunsuzlardan biri bana LSD'nin hayatında karşısına çıkan en iyi şey olduğunu söyledi. "İlk kapsülümü aldığım günden beri hiçbir konuda endişelenmem gerekmedi." Eylül 1966'da kimseye haber vermeden California'ya geri dönen Kesey, bazı "yeraltı" partilerinde ve basın toplantılarında kısa süreli olarak görüldü. Sınırın güneyinde geçen altı ayın ardından, "daimi bir kanun kaçağı ve FBI Başkanı J. Edgar Hoover'ın yarasına tuz basacak bir figür" olarak ülkeye dönmeye karar verdiğini söylüyordu. Ama Kesey'nin kırmızı panelli pick up aracı J. Edgar'ın tazılarını atlatamayacak kadar yavaş kaldı veya sürücüsü çok beceriksizdi. Ben bu satırları yazarken, 30.000 doların üzerinde kefaletle serbest kalan Kesey onu bir ile beş yıl arasında hapse gönderebilecek suçlamalarla duruşma tarihini bekliyor. Bence Asuncion'da kalıp kendine iş bulmalıydı.

neminde olan Melekler haber yayın organlarıyla sürekli temas hâlindeydiler. Neredeyse her hafta sonu El Adobe'de sorular soran, fotoğraf çeken ve ertesi günün manşetlerini süsleyecek bir olayın yaşanmasını umut eden muhabirlerle fotoğrafçılar oluyordu. Oakland polisi Meleklerin gece gündüz takip edilmesi için dört adamlık özel bir ekip oluşturmuştu. Bu polisler arada sırada bara uğruyor, ardı arkası kesilmeyen hakaretlere gülümseyerek karşılık veriyor ve kanunsuzların her daim izlendiklerini anlamalarını sağlayacak kadar El Adobe'de kalıyorlardı. Melekler ise aslında bu ziyaretleri seviyorlardı; her geçen gün sayıları artan muhabirlere hatta sempatik yabancılara kıyasla, polislerle konuşmaktan çok daha hoşnutlardı. Yayılan kötü şöhretlerine rağmen, Oakland polisi El Adobe'deki kanunsuzları hiçbir zaman diğer Melek birimleri kadar sıkıştırmamıştır. Polis baskısının en yoğun olduğu günlerde bile, Barger'ın biriminin yerel kanun güçleriyle özel bir ilişkisi vardı. Barger bu durumu, hem siyahların hem de Cehennem Melekleri'nin kendi toprakları olarak gördükleri Doğu Oakland'da uzun zamandır söylentileri yayılan siyah ayaklanmasına karşı potansiyel bir cephe ortaklığı olarak açıklıyordu. Barger'a göre polisler, "zencilerin hizaya sokulması" için Meleklerle güveniyordu.

"Bizden ziyade zencilerden korkuyorlar," diyordu Sonny. "Çünkü zenciler daha kalabalık."

Meleklerin Oakland'daki siyahlarla ilişkisi, polisle ilişkileri kadar çelişkili. Farklı ten renklerine yönelik tutumları kendi menfaatlerine göre belirleniyor; bu yüzden onlar için bireysel ilişki kurdukları "iyi zenciler" bir yandayken, "çıldırılmış zencilerin" oluşturduğu kitleler diğer yanda duruyor. Mesela eskiden Sacramento biriminde olan Göçebe Meleklerden biri evini siyah bir sanatçıyla paylaşıyor. Bu siyah adam kendisine yönelik hiçbir dışlama girişiminin olmadığı Melek partilerine katılabiliyor. Kanunsuzlar ona "gerçekten kıyak bir kedi" diyorlar.

"O bir sanatçı," dedi Jimmy, bir gece Oakland'daki bir partide. "Sanattan çok anlamam ama onun iyi olduğunu söylüyorlar."

Charley de bir başka iyi zenci. Bu ufak tefek, sıska siyah o kadar uzun zamandır Meleklerle birlikte motor sürüyor ki bazı kanunsuzlar Charley'nin neden halen üye olmadığını açıklamak zorunda kaldıklarında bunu utanarak yapıyorlar. "O küçük piçi seviyorum," diyor bir kanunsuz. "Ama asla aramıza giremeyecek. O gireceğini sanıyor ama böyle bir şey olmayacak. Lanet olsun, Charley'nin kulübe girmesini engellemek için iki ret oyu yeterli ve sırf bu odaya bakarak kimlerin ret oyu vereceğini sana söyleyebilirim."

Charley'ye, San Francisco'daki Çıngıraklı Yılanlar (Rattlers) gibi tüm üyeleri siyahlardan oluşan bir kanunsuz kulübü olan Doğu Körfezi Ejderhaları'yla (East Bay Dragons) neden sürmediğini hiç sormadım. Meleklerle aynı türden yarı-deli bir hararete sahip olan Ejderhalar'ı otoyolda ilerlerken görmek çarpıcı bir manzaradır. Çok renkli kasklar takarlar ve tümü Harley 74 olan motorları *chopper*'larla çöp vagonlarının göz alıcı bir birleşimidir. Melekler gibi, Ejderhalar da yirmili yaşlarında, çoğu işsiz olan motorculardan oluşuyor. Gene Melekler gibi, onların da şiddet içeren veya diğer türlü aksiyonlara karşı zaafıları var.*

Oakland Melekleri'yle tanışmamdan kısa süre sonra ve Ejderhalar diye bir kulübün varlığından haberdar olmamdan çok zaman önce, El Adobe'nin kapısında dikildiğim durgun bir cuma gecesi barın otoparkı birdenbire hayatımda karşılaştığım en vahşi görünümlü siyahlar tarafından kullanılan, krom yüzeyleri parıldayan yirmi kadar büyük motorla doldu. Gürültüyle otoparka girdiler ve öylesine kolay, öylesine havalı bir özgüvenle motorlarından indiler ki ilk içgüdüm biramı atıp kaçmaktı. "Zenciler" hakkında ne düşündüklerini anlamama yetecek kadar uzun zamandır Meleklerle takılıyordum. İşte buradaydılar, siyah komandolardan oluşan bir çete Cehennem Melekleri'nin karargâhını basmıştı. Kapının önünden çekilip zincirler ortaya

* Çıngıraklı Yılanlar ise genellikle daha yaşlı motorculardan kurulu bir kulüp. Geçmişleri Ayyaş Dövüşçüler günlerine dek uzanıyor. "O günlerde Çıngıraklılar çok klastı," diyor Oakland Melekleri'nden biri. "Ama şimdi tek yaptıkları barlarında oturup domino oynamak."

çıkıldığında hiçbir engele takılmadan sokağa doğru kaçabileceğim bir noktaya kaydım.

O gece barda olan otuz kadar Meleğin çoğu, ziyaretçilerinin kim olduğunu görmek için ellerinde biralarıyla dışarı çıktı. Ama hiç kimse kavgaya hazırlanıyormuş gibi görünmüyordu. Ejderhalar motorlarını sustururken, Melekler onları “polis çağırmak” ve “vatandaşların ödünü bokuna karıştırdıkları için bu piçlerin içeri tıklılması” hakkında şakalar yaparak karşıladılar. Barger, Ejderhalar’ın başkanı Lewis’le tokalaştıktan sonra, “Siz nerede saklanıyordunuz, çocuklar?” diye sordu. “Buraya daha sık gelseydiniz gazetelere çıkabilirdiniz.” Lewis buna kahkaha attıktan sonra, Sonny, Terry ve Gut’ı Ejderhalar’a yeni katılan bazı kanunsuzlarla tanıştırdı. Siyah kanunsuzların çoğu Cehennem Melekleri’ni ilk adlarıyla tanıyordu. Bazıları bara girerken, diğerleri otoparka dağılarak tokalaşmaya ve motosikletleri hayranlıkla incelemeye başladılar. Konuşmalar esasen motosikletlerle ilgiliydi ve şüpheye yer bırakmayacak ölçüde dostça olsa da, biraz mesafeliydi. Sonny beni Lewis ve diğerleriyle tanıştırdı. “O bir yazar,” dedi Barger, gülümseyerek. “Ne yazdığını Tanrı bilir ama iyi çocuk.” Lewis başını sallayıp elimi sıktı. “Nasıl gidiyor? Sonny aranızın iyi olduğunu söylüyorsa, bizimle de aran iyi demektir.” Bunu öylesine geniş bir gülümsemeyle söyledi ki kahkahayı koyvereceğini sandım. Ardından, sahtekârın önde gideni olduğumu bildiğini ama bundan Sonny’ye bahsedip tezgâhı bozmayacağını anlamamı istermiş gibi, dostane bir havayla omzuma vurdu.

Ejderhalar bir saat kadar El Adobe’de kaldıktan sonra her nereye gidiyorlarsa gürültüyle yola koyuldular. Sonrasında Meleklerin onları hiçbir partiye davet ettiğini görmedim ve o gün de, bu ziyaret sorunsuz geçtiği için iki tarafın da içinin rahatladığını hissettim. Ejderhalar gözden kaybolduğu sırada Melekler onları çoktan unutmuş gibi görünüyorlardı. El Adobe karmaşası her zamanki gibi devam etti. Tanıdık bira sarhoşu bezginlik, bangır bangır çalan müzik kutusu, gelip giden motorlar, bilaro masasında tıkırdayan toplar ve birlikte çok fazla zaman geçirdikleri

için can sıkıntılarını ancak sarhoş olarak öldürebilen insanların rahatsız edici, gürültülü, tekrarlanan konuşmaları. Genellikle olduğu gibi erken ayrılan Sonny otoparktaki siyah Sportster'ına atlarken, yanına gidip Ejderhalar'ın neden Meleklerle araları bu kadar iyiymiş gibi göründüklerini sordum. "Aslında yakın falan değiliz," dedi Sonny. "Ben başkan olduğum sürece de asla olmayacağız. Ama onlar çoğu zenciden farklıdır. Bizimle aynı türde insanlar."

Ejderhalar'ı bir daha El Adobe'de görmedim ama oraya gelen diğer siyahların çok farklı bir havada karşılandığına şahit oldum. Ağustosun sonlarında bir hafta sonu gecesi dört siyah bara girdi. Hepsi yirmili yaşlarındaydı, spor ceketleri vardı, kravatsızlardı ve aralarından biri öyle cüsseliydi ki kapıdan geçerken başını eğmesi gerekti. Boyu 2 metrenin üzerindeydi, 130-140 kilo olmalıydı. Mekân kalabalık olmasına rağmen barda yer buldular ve bu cüsseli siyah, kısa süre önce Meleklerin onursal üyelik verdiği fotoğrafçı Don Mohr'la arkadaşça görünen bir sohbeta girdi. Diğerleri bu siyahları görmezden gelseler de yarım saat kadar sonra Mohr'la siyah Goliath birbirlerine hırlamaya başladılar. Tartışmanın nedeni açıklık kazanmadı ama Mohr daha sonra, konuşmaları boyunca "koca zenciye" iki bira ısmarladığını söyledi. "Sonra da o kendine bir bira sipariş etti. 'O biranın parasını ödersem beni siksinler,' dedim ona. Bu kadarı olay çıkmasına yetti. Zaten sırf buraya gelmesinden bela aradığı anlaşıyor. İlk iki biranın parasını ben ödedikten sonra kendi lanet olası birasını almasını söylediğimde bana laf soktu. Ben de ona dışarı çıkalım dedim."

Diğer Melekler kavga çıkmak üzere olduğunu fark ettikleri sırada Mohr'la siyah herif çoktan otoparkta karşı karşıya dikilmişti. Ama ilk yumruk indiğinde, kavga alanının etrafı izleyicilerle çevriliydi. Herhangi bir girizgâh yapmadan devasa rakibinin üzerine giden Mohr siyah herifin kafasına bir yumruk savurdu. Bu yumruk kavganın da sonu oldu.

Siyah herif körlemesine yumruklarını savururken, diğerleri

üzerine çullandı. Aynı anda karnına, böbreklerine, kafasına darbeler alıyordu. Ona yardım etmeye çalışan arkadaşlarından biri ileri fırladığında Minik'in yana açtığı koluna çarparak bilincini yitirmiş bir hâlde yere serildi. Diğer ikisinin kaçmayı akıl edecek kadar kafaları çalışıyordu. Canavar bir an geriye sendeledikten sonra ileri atıldı, halen yumruklarını sallıyordu ama en sonunda yandan aldığı bir darbeye yere devrildi. Üç kanunsuz onu yerde zaptetmeye çalışırken ayağa kalkıp bara daldı. Yaralanmış gibi görünmüyordu ama vücudundaki birkaç kesikten kan akıyordu ve dört bir yandan sayısız darbe yedikten sonra yön duygusunu kaybetmiş gibi bir hâli vardı. İçeride de yere yığıldı ama hemen ayağa kalkıp sırtını müzik kutusuna verdi. O âna dek hareket hâlinde, yumruklarını savurup duran bir hedefti ve Meleklerden yalnızca birkaçı ona doğru düzgün vurmaya başaramamıştı. Ama şimdi köşeye sıkışmıştı. Beş saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Siyah herifin gözleri çaresizlik içinde kaçabileceği bir aralık aranıyordu. Terry'nin ağır yumruğu sol gözüne isabet ettiğinde de halen etrafına bakınıyordu. Müzik kutusunun üzerine düşerek kutunun cam kapağını kırdı ve bir kez daha yere devrildi. Bir an için işi bitmiş gibi göründü ama kaburgalarına geçirilen tekmelelerin arasında ona saldıranlardan birini aşağıya çekerek dengesini bozdu ve yeniden ayağa kalktı. En çelimsiz ve en az konuşan Meleklerden biri olan Andy koşarak gelip normal bir insanın kafatasını kıracak sertlikte bir yumruğu sağ gözüne indirdiğinde, herif halen doğrulmaya çabalıyordu. Yeniden yere devrildiğinde, bu defa Sonny onu yakasından yakalayıp sırtüstü pozisyondayken zaptetti. Aynı anda ağzına bir botun topuğu indi. Çaresiz hâldeydi, yüzü kanla kaplanmıştı ama Melekler onu tekmelemeye devam ettiler. Sonra da onu dışarı sürükleyip yüzüstü otoparka bıraktılar.

Dayak sona erdiği sırada ilk polis arabası da El Adobe'nin önüne park etmişti. Farklı yönlerden gelen diğer iki ekibin ardından bir cezaevi minibüsü ve nihayet ambulans geldi. Melekler, cüsseli kurbanları bıçak çektiği için onu etkisiz hâle ge-

tirmek zorunda kaldıklarını söyleyip dururken, fenerlerle etrafı tarayan polisler bıçak bulamadılar. Neredeyse hemen bilincini geri kazanmış ve ambulansa yürüyerek gidecek kadar toparlanmış olsa da siyah herif herhangi bir şeyi inkâr edebilecek hâlde değildi. Kurbanın ayakta olması en azından o an için polisi tatmin etmiş gibi görünüyordu. Birkaç not aldıktan sonra, şoktan çıktığında kurbanın onlardan şikâyetçi olabileceğini söyleyerek Sonny'yi uyardılar ama benim izlenimim polisin bu davayı çoktan kapatmış olduğuydu. Adil yargı yerini bulmuştu.

Bu dayak yargıya taşınmasa da Cehennem Melekleri'ni aşırı ölçüde tedirgin bir ruh hâline sürükledi. Onlara göre, zenciler kesinlikle ödeşmek isteyecek; bir sonraki sefer dört kişi de olmayacaklardı. Asla. Bu defa esaslı bir misilleme olacaktı. Muhtemelen aysız bir gecede saldıracaklardı. Onları sarhoş ve çaresiz hâlde yakalamak için barın kapanışına dek bekleyecek, işte o zaman hamlelerini yapacaklardı. Doğu On Dördüncü Sokak'ın kasvetli neon sükûneti, hiçbir ikaz olmaksızın, ilkel kemik düdüklerin tiz sesiyle bozulacaktı. Doğu Yirmi Üçüncü Sokak'taki karargâhları Doggie Diner'dan dalgalar hâlinde çıkan terli, siyah bedenler sessizce sokakları katederek saldırı alanında (El Adobe'nin 400 metre çevresinde) yerlerini alacaklardı. Kemik düdükler çaldığında, zencilerin ilk dalgası kırmızı ışığı yok sayarak Doğu On Dördüncü Sokak'ta deliler gibi koşmaya başlayacak, ev yapımı vahşi silahlarıyla Meleklerin üzerine çökeceklerdi.

Büyük Zenci olayından sonraki haftalarda ne zaman Meleklerle konuşsam, kızılca kıyametin kopmak üzere olduğunu söyleyerek beni uyardılar. "Cumartesi gecesi olacağına eminiz," diyordu Sonny. "Bir muhbirden haber aldık." Ona saldırı gerçekleştiğinde orada olmak istediğimi söyledim ve oradaydım. Birkaç ay öncesinde, çarpık ergenlik sanrıları olarak göreceğim bu olaya güler geçerdim. Ama yazın büyük kısmını kanlı sarhoşlukların yaşandığı, fahişelerin dövüldüğü Doğu Oakland barlarında geçirdikten sonra, gerçeklik ve insan denen hayvan hakkındaki düşüncelerim değişmişti.

Yazın son günlerinde bir hafta sonu gecesi El Adobe'nin parkında arabamdan inerken, birinin yüksek perdeden bir fısıltıyla bana seslendiğini duyduğumda barın kapısında duran birkaç Meleğe doğru başımı salladım. O anda fısıltıyı bir daha duydum ama görebildiğim insanların hiçbiri ağzını açmamıştı. Birinin barın damında olduğunu fark ettim. Yukarı baktığımda, Sonny başını beton çıkıntıdan dışarı uzattı. "Arka tarafa gel," dedi alçak sesle. "Merdiven var."

Binanın arkasındaki çöp kutularının karmaşasında, dama çıkan 6 metrelik bir merdiven buldum. Yukarı çıktığımda, soyulan zeminden kopan katranlı kâğıtların arasında, Sonny'yle Zorro'nun damın bir köşesini siper aldıklarını gördüm. Sonny'nin elinde ABD Ordusu'nun kullandığı en yeni tüfek olan AR-16; Zorro'da ise M-1 model bir karabina tüfek vardı. Aralarında, kutularla klipsler içinde mermiler, bir fener ve kahve termosu duruyordu. Zencileri beklediklerini söylediler. O gece gelmişti.

O gece hiçbir şey olmadı. Ama Melekler zencilerin gözünün korktuğundan emin olana dek, neredeyse bir ay boyunca El Adobe'nin damında silahlı nöbetçiler tuttular. Gerginliğin dorukta olduğu günlerin birinde bir öğleden sonra, Barger'la beş Melek motorlarını Almeda'daki bir atış alanına sürdüler. Tüfeklerini sırtlarına asıp Oakland'ın ortasından geçen bir rota tutturdular. Karakol telefonu ağır silahlı bir Cehennem Melekleri devriyesinin kentin ortasından güneye ilerlediğini bildiren aramalarla kilitlendi. Ama polisin yapabileceği bir şey yoktu. Melekler boş olan silahlarını açıkça gösteriyor, hız sınırına da uyuyorlardı. Biraz atış talimi yapmaları gerektiğini hissetmişlerdi. Sundukları manzaranın toplum üzerinde olumsuz bir etkisi varsa, bu onların değil, toplumun sorunuydu.

Meleklerin çoğu ulu orta silah taşımamaları gerektiğinin bilincinde olsa da bazılarının evleri cephanelikten farksızdır: bıçaklar, tabancalar, otomatik tüfekler hatta tepesinde makineli silah taretli olan ev yapımı zırhlı bir otomobil. Silahlarından ko-

nuşmaktan hoşlanmazlar. Bu silahlar, Derin Polis'in hesaplaşma-ya karar vereceği gün için ellerindeki yegâne sigorta poliçesidir ve Melekler bu hesaplaşmanın yaklaştığına eminler.

★

Hayır, onlara “ırkçı” diyemem. Tam olarak öyle değiller. Belki de özlerinde öyledirler. Hiç siyah Melek olmadığını fark etmişsinizdir. Ama Melekler kimseyle yan yana değildir ve bu onları diğer birçok şey gibi, siyah karşıtı da yapıyor.

–San Bernardino polis müfettişi

★

Politika ve halka ilişkiler diliyle, Cehennem Melekleri'nin “tavan yaptığı” dönem 1965'in sonbaharıydı. Kesey'nin topraklarına yapılan İşçi Bayramı turu hayal kırıklığıyla sonuçlandı çünkü ülkenin dört bir yanındaki kentler işgal tehlikesine karşı hazırlanmıştı. Tecavüz ve yağmalama bekleniyordu. Parker, Arizona ve Claremont, Indiana gibi ücra yerlere bile Ulusal Muhafızlar çağrılmış; Vancouver, Britanya Kolumbiya'sında özel bir sınır devriyesi oluşturulmuştu. Ketchum, Idaho'da halk ana caddede eczanenin üzerine bir makineli silah kurmuştu. “O serserileri karşılamaya hazırız,” diyordu şerif. “Yarısını kodese, diğer yarısını mezarlığa tıkacağız.”

Meleklerin La Honda yolculuğu basın için hayal kırıklığı oldu. Kanunsuzların geçmişinde birçok tuhaf, yüksek hızlı yolculuk olsa da, La Honda turu 5N1K'yı gerektirecek düzeyde değildi. O hafta sonundan aklımda kalan şeylerden biri, Serseri Terry'nin otoyolda bekleyen polislerle yaptığı konuşmadır. Güçlü hoparlörlere bağlı bir mikrofonu eline alıp içini boşaltmak için bu fırsatı kaçırmayan Terry, doğrudan polislerle konuşarak, ahlaktan, müzikten, delilikten bahsetti ve konuşmasını, San Mateo şerif teşkilatının kolay kolay unutamayacağı yüksek bir notada tamamladı:

“Bunu sakın unutmayın,” diye haykırdı mikrofona. “Sizler

kutsal görevinizi yerine getirmek için bu soğuk havada yolda dikilirken ve buradaki sikiş manyaklarıyla uyuşturucu bağımlılarının nasıl iyi zaman geçirdiklerini izlerken, evinizdeki *cadaloz* *karınızın bacaklarının arasına* kirli bir Cehennem Meleğinin tırmadığını düşünün!” Yoldan net bir şekilde duyulduğuna emin olduğum vahşi bir kahkaha attı. “Bu konuda ne düşünüyorsunuz, beş para etmez aynasızlar? Yoksa acıktınız mı? Kalmışsa size biraz *chili* getirebiliriz. Ama eve gitmek için hiç acele etmeyin, bırakın da karınız biraz hayatın tadını çıkarsın.”

O İşçi Bayramı’nın baskın kaosunda Meleklerin sahip oldukları en iyi bağlantılardan birini yok etmenin eşiğinde olduklarını tahmin etmek kolay değildi. Kırsal ilçelere baskın yapmak bilindik bir şeydi ve polisler bu konuda gergindi. Hippi uyuşturucu ortamı ise bambaşka bir boyut, âdeta yeni bir sahneydi. Ama Vietnam Savaşı her geçen gün daha ciddi bir toplumsal bir soruna dönüşürken, Melekler çıkmaza girdiler.

Melekler birkaç aydır politik angajmana doğru sürüklenseiler de manzara pusluydu ve en kafa karıştırıcı durumlardan biri, Batı Yakası radikalizminin kalesi olan Berkeley’ye coğrafi yakınlıklarıydı. Berkeley, Oakland’ın komşusudur; aralarında, haritada bir çizgi ve birkaç sokak tabelasından başka bir şey yoktur ama bu iki bölge birçok açıdan Manhattan ve Bronx kadar farklıdır. Manhattan gibi öğrenci şehri olan Berkeley, entelektüeller için mıknatıs gibidir. Oakland ise saatlik ücret verilen işler ve düşük kirali evler arayan; Berkeley, San Francisco veya Körfez Bölgesi’nin orta sınıf banliyölerine parası yetmeyen insanları çeker.* Carl Sandburg için Chicago’nun taşıdığı türden bir cazibesi olan, gürültülü, çirkin, kötücül bir yerdir. Haydutlar, kavgacılar, yeni yetme çeteleri ve ırksal gerginlik için de doğal bir ortamdır.

Cehennem Melekleri’yle ilgili ülkenin dört bir yanında çıkan haberler, (basında çok fazla yer bulan Berkeley öğrenci ayaklanmasında herkesin aklı başına gelecek olsa da) liberal-radikal-en-

* Oakland’ın resmi nüfusu dört yüz bin civarında olsa da, yaklaşık iki milyon nüfuslu, San Francisco’nun yüz ölçümünün iki katından büyük bir alana yayılan, Doğu Körfezi denilen uçsuz bucaksız bölgenin merkezidir.

telektüel çevrelerde doğal bir ittifakın sinyali olarak yorumlandı. Dahası, Meleklerin saldırgan, antisosyal duruşu (diğer bir deyişle, *toplum dışlıkları*), daha estetik bir düzlemde kalan Berkeley mizacına cazip geliyordu. Bir imza kampanyasına katılmak veya bir dükkândan çubuk kraker çalmak için bile kendinde o cesareti zar zor bulan öğrenciler, kentleri yıkıp geçen ve istedikleri her şeyi zorla söküp alan Cehennem Melekleri efsanesiyle büyülenmişlerdi. En önemlisi de Melekler polise karşı koymalarıyla, otoriteye başarılı bir şekilde zıt gitmeleriyle tanınıyorlardı ve hüsrana uğramış radikal öğrenciler için bu fazlasıyla güçlü bir imajdı. Melekler mastürbasyon yapmıyor, ırza geçiyorlardı. Teorilerle, şarkılarla, alıntılarla değil; gürültüyle, kasla, saf taşakla geliyorlardı.

Balayı üç ay kadar sürdü ve Cehennem Melekleri'nin Oakland-Berkeley sınırında Vietnam Savaşı karşıtı bir gösteriye saldırdığı 16 Ekim'de büyük bir hengâmeyle sona erdi. Kesey'nin partilerinde Berkeley liberalleriyle cigaralık döndüren varoluşçu kahramanlar birdenbire azılı düşmanlara dönüşmüş; aynı liberallere yumruklarını savurarak, "Hainler", "Komünistler", "*Beatnik*'ler" diye haykırarak saldırmışlardı. Ak göt kara göt belli olduğunda, Cehennem Melekleri polisle, Pentagon'la ve John Birch Society* ile aynı saflardaydı. O gün Berkeley'de keyifli hiçbir şey yoktu; en güvenilen müttefik delirmişti.

Bu saldırı, Cehennem Melekleri'ni insan ruhunun öncüleri olarak görenler için acı verici bir şok olsa da onları tanıyanlar için gayet mantıklıydı. Meleklerin kolektif bakış açısı her zaman faşizan olmuştur. Gamalı haç fetişlerinin antisosyal bir şakadan, dar kafalılarla vergi mükelleflerini (kindarlıkla "vatandaşlar" olarak andıkları herkesi) gıcık etmesi garanti olan bir numardan daha fazlası olmadığında diretiyor ve buna inanıyormuş gibiler. Aslında hedeflerindeki kesim Orta Sınıf, Burjuva, Kentliler. Ama Melekler bu terimleri bilmedikleri gibi, onlara bu terimleri açıklamaya çalışan herkese de şüpheyle yaklaşıyorlar. Dar ka-

* 1958'de kurulan, komünizm karşıtı, radikal sağ politik lobi topluluğu. -çn

falıları gıcık etmek için daha akıllıca bir yol seçmek isteselerdi gamalı haçlardan vazgeçer, motorlarını orak-çekekle süslerlerdi. Kocaman motorlarıyla kırsal yerlerde dolanıp bela arayan yüzlerce komünist haydut otoyollarda gerçekten kıyametin kopmasına neden olurdu.

Meleklerle savaş karşıtı göstericiler arasındaki ilk çarpışma bir cumartesi öğleden sonrasında Berkeley kampüsünden başlayıp Uzak Doğu'ya gidecek askerlerin ve malzemelerin kalkış yeri olan Oakland Ordu Terminali'ne uzanan bir protesto yürüyüşünün orta noktasında gerçekleşti. Berkeley'nin ana caddelerinden biri olan Telegraph bulvarında ilerleyen on beş bin kadar gösterici, kaskları ve çapraz tutuşa aldıkları coplarıyla, Oakland polisinin kent sınırında kurduğu dört yüz adamlık duvarla karşılaştı. Kama düzeninde bekleyen polislerin ortasında, top taşıyıcı pozisyonunda, telsizlerle emirler veren Komiser Toothman vardı. Göstericilerin polisle çatışmadan Oakland sınırını aşamayaacağı belliydi. Ben bu karşılaşmaya Oakland tarafından yaklaştım. Ama kayıt cihazıma, fotoğraf makineme ve basın kartıma rağmen, polis bariyerini aşip tarafsız bölgeye ulaşmam neredeyse yarım saatimi aldı. Çoğu insan (hatta bazı profesyonel gazeteciler bile) geri dönmek zorunda kalmıştı.

Vaziyet böyleyken, bela aradıkları belli olan bir düzine Cehennem Meleğinin Oakland polislerinin arasından geçip, Komiser Toothman'la durumu müzakere etmek için öne çıkan yürüyüş liderlerine nasıl saldırabildiklerini anlayamıyorum. Saldırıya liderlik eden Minik, önüne çıkacak kadar talihsiz olan herkesi yumrukluyordu. Cehennem Melekleri kısa süre içinde Berkeley polisi tarafından durdurulsalar da birkaç insanı yumruklamayı, bazı pankartları parçalamayı ve yürüyüş liderleri için ses sistemini taşıyan kamyonetteki mikrofon kablolarını koparmayı başardılar. Bu kötü şöhretli hengâme, bir polisin bacağının kırılmasıyla sonuçlandı.

Bunun bir yanlış anlamadan kaynaklandığını söyleyen *hipster* komandolarına göre Melekler polis tarafından kandırılmıştı.

Sağcıların gizli fonlarından aktarılan paralarla akılları çelinmişti. İşin aslını anladıkları anda doğru saflara geçeceklerdi.

Oysa işin aslı *hipster*'ların düşündüğünden daha karmaşıktı. Kasım ortasında bir başka Vietnam protestosu programlanmıştı ve bu esnada, savaş karşıtlarının danışman grubu ile Cehennem Melekleri arasında birçok toplantı gerçekleşti. Barger evinin salonunda kabul ettiği Vietnam Günü Komitesi'nin söylediği her şeyi sabırla dinliyor ve dinlediği hiçbir şeye aldırımıyordu. Berkeley tayfası uzun, sağlam argümanlar ortaya koysa da, Meleklerle farklı frekanslarda olduklarını asla anlayamadılar. Ne kadar sakallı entelektüeli, ortamı veya asit kapsülünü bir araya getirebildiklerinin önemi yoktu; Sonny bu insanların hepsini ödlekle olarak bellemiş ve konu kapanmıştı.

Diğer tüm kanunsuz motorcular gibi, Melekler de sapına kadar anti-komünisttir. Politik görüşleri, John Birch Society, Ku Klux Klan ve Amerikan Nazi Partisi'ni de besleyen gerici bir vatanseverlikle sınırlıdır. Üstlendikleri rolün ifade ettiği ironiyi göremezler. Aslında çoktan afaroz edildikleri bir inancın, serüven peşinde koşan gezgin şövalyeleridirler. Hemfikir olduklarını sandıkları politikacılar bir gün iktidara geldiği takdirde hapse atılacak veya başları ezilecek ilk insanlar arasında Melekler de olacak.

Oakland Ordu Terminali'ne yapılacak ikinci protesto yürüyüşünün öncesindeki haftalarda, Allen Ginsberg zamanının çoğunu Barger ve adamlarını göstericilere saldırmamaları için ikna etmeye çalışarak geçirdi. Kanunsuzlar, Ginsberg gibi biriyle hiç karşılaşmamışlardı; onu bu dünyanın dışından biri olarak görüyorlardı. "Bu siktiğimin Ginsberg'ü *hepimizi* sikecek," diyordu Terry. "Hetero olmayan biri için, bugüne dek gördüğüm en hetero orospu çocuğu. Moruk, Sonny'ye onu sevdiğini söylediğinde orada olmalıydın. Sonny buna *ne* bok diyeceğini bilemedi."

Melekler, ne demek istediğini asla anlayamasalar da, sinir bozucu dürüstlüğü ve Kesey'nin onu sevmesi nedeniyle, Ginsberg'ün kesinlikle doğru olduğunu düşündüğü bir yürüyüşe saldırmak konusunda şüpheyeye düştüler. Ginsberg kasım ayında-

ki yürüyüşten kısa bir süre önce *Berkeley Barb*'da bu konuşmayı yayımladı:

Cehennem Melekleri'ne
Allen Ginsberg

Bunlar, sırf heyecan olsun diye veya adlarını duyurmak,
polisin baskısını kendi üzerlerinden atmak veya
polisin, basın ya da sağcı para babalarının gözüne gir-
mek için

Meleklerin onlara saldıracağını;
Oakland polisiyle bilinçli bir anlaşmanın yapıldığını
veya Melekler yürüyüşe saldıırırsa,
yürüyüşü bozup bir ayaklanmaya dönüştürürlerse,
Oakland polisinin Melekleri hiçbir şeyden
sorumlu tutmayacağı yönünde
kendiliğinden gelişen, üstü kapalı,
müşterek bir anlayış olduğunu düşünen
gergin göstericilerin düşünceleri, endişeleridir.

Bunların herhangi biri doğru mu,
yoksa bu, kafaları o kadar da yerinde olmayan
bazı göstericilerin paranoyası mı?
Melekler muğlaklıklarını koruyup
sakin kalacaklarına dair açık bir güvence vermedik-
leri sürece,
göstericilerin arasındaki gergin ruhların,
tabiatında şiddet olanların, özgüvensizlerin, isteriklerin
şiddete başvurarak kendilerini savunma politikasını
gütmeleri için mazeretleri ve
kendi içlerindeki şiddet için gerekçeleri olacak.

Bu durumda göstericiler,
korktukları ve tehdit altında hissettikleri için
güç kullanarak kendilerini savunmak,
aralarındaki mantıksız asilerden oluşan azınlığı
ortalığa salmak veya en iyi ihtimalle,
kendilerini soğukkanlı, kontrollü bir şekilde savunmak
AMA KANUNA AYKIRI DAVRANMAKLA ELEŞTİ-
RİLMEK
gibi seçeneklerle karşı karşıya kalacaklar.

Veya kendilerini savunmayacak,
(Oakland polisinden, içtenlikle düzeni sağlayıp
gösteri hakkımızı koruyacakları yönünde
açık bir güvence alamadığımız için)
muhtemelen polis tarafından kendi kaderlerine teslim edile-
cekler.
Yürüyüşe saldırırsanız ve bu sırada
masum pasifistler, gençler ve yaşlı hanımefendiler dayak yerse,
bu defa da basın, toplum, şiddet düşkünü solcularla
sağcıların
ve sizin tarafınızdan, göstericilerin
SORUMSUZ KORKAKLAR OLDUKLARI SÖYLENE-
CEK.

Şu anki durumda, Vietnam Günü Komitesi (VGK) göstericiler
için pasifizm politikasını benimsedi, KESİNLİKLE DÖVÜŞME-
YECEK ve yürüyüşü MUTLU BİR GÖSTERİYE dönüştürmeye
çalışacaklar.

★

Meleklerin Vietnam Günü Komitesi'ne
sormak istedikleri bir soru var mı?
Şu anda açıklığa kavuşturulabilecek şüpheleri?
Asıl şikâyet nedir?

Melekler 20 Kasım'da ne yapmayı planlıyor? Hakikaten bir planları var mı?

Haydi şimdi herkesi güvende tutacak bir plan yapalım.

VGK'nın halka açık toplantılarındaki korku tellalları

Meleklerin "sırf heyecan için insanlara saldırın"

bir grup olduğuna inandıklarından,

doğal olarak kötü bir şöhretiniz var,

özellikle de, en sonunda bazı sosyal onaylarla, geçici olarak,

polisin rızasıyla dövebileceğiniz bir topluluk bulmuşsanız.

'Değişmek' istemiyorsunuz, kendiniz olmak istiyorsunuz, kendiniz olmanız, sadizmi veya zorunlu bir düşmanlığı da içeriyorsa, işte size, yapacaklarınızın yanınıza kâr kalacağı bir durum.

AMA HİÇ KİMSE CEHENNEM MELEKLERİ'NİN
RUHLARINI REDDETMEK İSTEMİYOR

veya onları değiştirmek

BİZ YALNIZCA DAYAK YEMEK İSTEMİYORUZ

★

Protesto yürüyüşü, Vietnam'daki dehşetin burada da yaşandığını göstermeye çalışıyor, aynı zalim psikolojiyi burada da yaymak

Vietnam'daki sarı kafalı ahmaklara saldırılmasına onay verecek.

Bu, buradaki barışçıl insan ilişkilerini zehirliyor, kitlesel düşmanlığın, kitlesel ikiyüzlülüğün, kitlesel çatışmanın yayılmasına karşı çıkan insanların topluca infaz edilmesine imkân tanıyor.

Gösterici kitlesi POLİTİK değil,

onlar, ülkelerinin dış dünyayla veya Amerika'daki yalnız azınlıklarla İLETİŞİM KURMAK yerine körlemesine bir şiddet, bilinçsiz bir zalimlik ve egoizm alışkanlığına kaymasını istemeyen

PSİKOLOJİK KAFALAR

tıpkı sizin gibi azınlıklarla
ve bizim gibi

VE siyahlar gibi

VE *teahead*'ler* gibi

VE komünistler gibi

VE *beatnik*'ler gibi

VE John Birch üyeleri gibi

VE hatta dar kafalı denilen insanlar gibi.

Korkarım

bizden, yani barış yanlısı göstericilerden nefret eden pasifistlerden korkan insanlar

bizi dövmenize izin verdiklerinde,

bu korkuyu ve nefreti yüreklerinde

taşımaya devam edecekleri için

bu defa size dönecekler

çünkü sizden de korkuyorlar

veya diğer azınlıklara saldırmanızı isteyecekler

siyahlara?

eninde sonunda birbirinize

(Almanya'da nefret taciri politikacılar tarafından kullanılan

ve ardından Toplama Kamplarında yok edilen

Kahverengi Gömleklilerin başına gelen de buydu

diye düşünüyorum)

★

* (İng.) Esrarkeş. -yhn

Çoğumuzun politikacı olmadığını söyledim siz de politikaya aldırmadığınızı söylüyorsunuz ama politika tarafından kandırılıyor Vietnam'ın bombalanmasını teşvik etmek için jeo-politik pozisyonlar alıyorsunuz.

*

Bu politikanın dışında,
Cehennem Melekleri'nin üzerindeki baskıyı
NE çekip alabilir?

*

Bu baskı yalnızca sizin *değil*, herkesin üzerinde
savaşa gitmek için, orduya alınmak için
savaş işlerinde ve ekonomisinde para yapmak için
Bomba tarafından yok edileceğin için
ot içiyorsun diye tepene çökülece-
ğinden korktuğun için.

Baskıdan kurtulmak için,
KENDİ İÇİNİZDEKİ baskıyı yok etmeniz gerekiyor
Barışı Bulmak demek
kendinizden nefret etmekten vazgeçmek
sizden nefret eden insanlardan nefret etmekten
vazgeçmek
BASKIYI yansıtmaktan vazgeçmek demek
BASKICI OLMAYAN İNSANLAR VAR
BARIŞ GÖSTERİCİLERİNİN ÇOĞU BASKICI DEĞİL
Üzerinizdeki baskıdan kurtulmanız
hepimizin baskıdan kurtulmamız için
aralarına katılmanızı istiyorlar.

Üzerimizdeki, polisin ve korku duyulan herkesin
üzerindeki baskıyı, anksiyete ve paranoyayı kaldırın
GÜVENCE VERİN
Güvence vermek için, zalimlikle değil,
nezaketle, açık bir şekilde davranın,
bunu yapmanız hatırlanacak ve karşılığını alacaksınız.

Kendinizi, diğerlerini

ve polisi köşeye sıkıştırmak baskıyı arttırır.

Bütün ülke Cehennem Melekleri'ne katılsa bile

Vietnam karşıtı göstericileri dövmek baskıyı azaltmaz,

Dünya baskı uygular ve dünya yok olur

(Hitler ile neredeyse bu olmak üzereydi)

Gamalı haçtan baskı sembolizmini kaldırmanın

ve gamalı haçı Kızılderililere, Barışçıl Mistiklere

Kalküta Ganja İçicilerine geri vermenin zamanı geldi,

bunun aynısını

Orak ve Çekiç için yapabildiğinizi düşünebiliyor musunuz?

Yahudi Yıldızları gördüm, M 13, LSD, Siyah Hilali

sizin sırtınızdan MUTLU olunması için.

*

Beatnick'lere veya *Vietnick*'lere, herkes için ortak olmayan bir yola, herkes tarafından tanınabilir ve kabul edilebilir olmayan bir yola girmemeleri için sesleniyorum,

baskı ve reddedilme olmadan

hep birlikte yaşayabileceğimiz bir yol istiyorum,

arzum imajları paylaşmak, TEKELE ALMAK değil

çünkü bu dünyada YALNIZ olmak istemiyorum

kendim için de, bir başkası için de gereksiz acı istemi-

yorum

ne sizin için, ne polis için, ne Vietnamlılar için

ne de tüm insanlık evreni için.

*

Sizin için baskıdan kurtulmanın yolu ne?

Diğerlerinin üzerinde hakimiyet kurma tehdidinden vazgeçerseniz,

insanlar da sizi kendi hâlinize bırakır.

Göstericileri tehdit etmekten halen vazgeçmediniz mi?

Tehdit ediyorsanız, baskı İSTİYORSUNUZ demektir.

Biz ise sizi, kendimizi, polisleri, ABD'yi, Çin'i, Vietnam'ı baskıdan kurtarmak istiyoruz.

Baskı bir tabiat kanunu değil, insani, duygusal bir şey.

*

Baskıdan kurtulmak için taktikler dışında,
Meleklerin kaç politik pozisyonunuzu gerçekten anlıyor?

Kaçı göstericilerden nefret ediyor?

Kaçı gerçekten onlara saldırmak istiyor?

Bu senin ve Minik'in kişisel bir ahmaklığı mı,
yoksa gerçekten hepinizin *istediği* bu mu?

OTU anlıyorsanız, baskı savaşını anlamayan bütün bir neslin de, Amerika'nın olumsuz savaşçı imajını belirleyen ahlakçı, katı tiplerin aksine, ottan, bilinçten, kendiliğindenlikten anladığını ve onların sizin doğal kardeşleriniz olduğunu neden anlamıyorsunuz?

Herkesin anlayabileceği asıl büyük imaj
sizin kendi ideal imajınız,

WHITMAN'ın özgür ruhu, kardeşlik ve Açık Yol!

Sizden kardeş, arkadaş, ahbap, sevgili olmanızı istiyorum

çünkü barış göstericilerinin de çoğu

sizin yalnızlığınıza, mücadelenize gerçekten saygı duyuyor,

birbirine saldıran, korku içinde, öfkeli, korkmuş, paranoyak

düşmanlar olmak yerine barışçıl yakınlarınız olmayı tercih ederler.

Bu muhtemelen, üniformalarının altında insan bedenleri taşıyan polisler için de geçerli.

Evrenin şeytani olduğuna inanan,

seksten, ottan, motosikletlerden, BARIŞTAN korkan

bazı taşlaşmış ruhlar var,

her şey huzurlu ve sakin olsa bile

zararsız boşluğunu fark edemedi, hayattan korkan insanlar.
Üzerinde çalışmamız gereken insanlar bunlar,
onlarla sevişmeli, hem kendi aklımızı hem onların
aklını almalıyız,
onları yumuşatmalı, bilinçlerini açmalı
ve bu sırada kendi bilinçlerimizi de açmalıyız,
birbirimizle dövüşmek yerine.

Tüm ayrı kimlikler iflas etti
Dar kafalı, *beat*, Yahudi, siyah, Cehennem Meleği, komünist
ve Amerikan.

Cehennem Melekleri ve Minik'in müdahalesi
muhtemelen olumlu bir etkiye neden oldu,
çünkü liderleri ve göstericileri kendi içlerine bakmaya zorladı,
kendi yürüyüşlerinin ne ölçüde öfkeyle beslenen
kör bir saldırganlık olduğunu,
SUÇLAYACAK, dövüşecek, haykıracak birini bulmak için
şaşkın bir arzudan kaynaklanıp kaynaklanmadığını
hesaplamaları için

VEYA

yürüyüşün ne ölçüde, kendi nefretlerini kontrol edebilen
ve Amerikan Halkına öfkelerini ve nefretlerini
nasıl kontrol edeceklerini,
ve gezegeni yok etmek için biriken baskıya sonsuza dek
dur deyip, dünyada BASKIYI SONLANDIRMADA
rolümüzü nasıl üstleneceğimizi gösteren sakin insanların
ifade özgürlüğü olduğunu hesaplamaları için.

–15 Kasım 1965 Pazartesi günü, San Jose Eyalet
Üniversitesi'nde öğrencilerin ve Körfez Bölgesi Cehennem
Melekleri'nin temsilcilerinin önünde yapılan konuşmanın
metnidir.

Ginsberg'ün ricalarına rağmen, Sonny yürüyüşten bir hafta önce bana, göstericileri “bugüne kadar California’da hiç kimse- nin görmediği kadar çok kanunsuz motoruyla karşılayacağını” söyledi. Sonny, Allen’la arkadaşlarının iyi niyetli olduklarını ama hadiseyi anlamadıklarını düşünüyordu. Bu yüzden, 19 Kasım günü (yürüyüşten bir gün önce) Cehennem Melekleri’nin bari- katlara adam koymayacaklarını bildirmek için basın toplantısı düzenlemelerine gerçekten çok şaşırdım. Teksir makinesiyle çoğaltılmış basın açıklamasında şunlar yazıyordu: “Daha önce, bu tiksinti verici, Amerika karşıtı organizasyona karşı bir gösteri düzenlemeye niyetli olduğumuzu açıklasak da kamu düzeninin korunması ve Oakland’in adının kirlenmemesi adına oradaki mevcudiyetimizle VGK’yı haklı çıkaracak bir durumun oluşma- ması gerektiğine inanıyoruz... çünkü bu insanların yüce ulus- muza yaptıkları karşısında vatansever duyarlılıklarımız bizi şid- dete sürükleyebilir... ve gerçekleşecek fiziksel bir karşılaşma bu hain sürüsüne sempati duyulmasına neden olabilir.”

Basın toplantısının öne çıkan ânı, Barger’ın Ekselansları Bir- leşik Devletler Başkanı’na gönderdiği telgrafi okumasıydı:

BAŞKAN LYNDON B. JOHNSON
1600 Penn Ave.
Washington, D.C.

Sayın Başkan,

Kendi adıma ve arkadaşlarım adına, sadık Amerikalı- lar olarak Viet Nam’da görev almak için gönüllü olduğ- umuzu bilmenizi isteriz. Eğitimli gorillerden (*aynen alıntı- lanmıştır*) oluşan çatlak bir grubun Viet Cong’un moralini bozacağını ve özgürlük davasının ilerlemesine yardımcı olacağını düşünüyoruz. Derhal eğitim almak ve göreve gönderilmek üzere hazırız.

Saygılarımla,
RALPH BARGER JR.
Oakland, California
Cehennem Melekleri Başkanı

Hiçbir zaman açığa çıkmayan nedenlerden dolayı, Başkan Johnson, Barger'ın teklifini değerlendirmekte yavaş kaldı ve Melekler Vietnam'a gidemedi. Ama 20 Kasım'daki protesto yürüyüşüne de saldırmadılar ve bazıları bunun, kanunsuzların yola geldiğini gösterdiğini söyledi.

*

Bu bölgede polis sorunu yok. Halk sorunu var.

–Oakland'ın eski polis komiseri

*

Bu dönemde Cehennem Melekleri'yle uzun zamandır süren *yarenliğim* bozulmaya başladı. Gazete kupürlerinde kendileriyle ilgili yazılanlara inanmaya başladıklarında işin bütün eğlencesi kaçtı ve artık onlarla içmek de çok keyifli değildi. Adları bile büyüsünü kaybetti (Bagmaster, Scuzzy, Hupe yerine, Luther Young, E.O. Sturm, Normal Scarlet III). Gizem kalmamıştı; aşırı ölçüde ifşa olmaları Cehennem Melekleri denilen tehdidi bir ortak paydaya indirgedi ve topluluğun portresi daha anlaşılır hale geldikçe cazibesini de yitirmeye başladı.

Dokuz ay boyunca, ilk başta bana orijinal gelen bir dünyada yaşamıştım. En başından beri, Cehennem Melekleri denilen tehdit ile basına yansıyan imajı arasında çok az benzerlik olduğu ortadaydı ama yarattıkları karmaşadan aldıkları keyfi paylaşmanın da eğlenceli bir yanı vardı. Gittikçe daha çok ilgi çektikleri sonraki zamanlarda ise, bu gizem öylesine gerilip inceldi ki en sonunda saydamlaştı. El Adobe'de oturmuş, bir Meleğin on altı yaşından büyük göstermeyen birkaç sivilceli serseriye bir avuç dolusu barbitürat hapi satmasını izlediğim bir öğleden sonra, bu gösterinin köklerinin kadim bir Amerikan mitinde değil, o sıralarda henüz şekil kazanmakta olan, tam üzerinde durduğum yeni bir tür toplumda olduğunu fark ettim. Cehennem Melekleri'ni “bu ülkeyi büyük kılan” eski “bireyci” geleneğin muhafızları olarak görmek, onların aslında kim (romantik bir kalıntı değil, tarihimizin bizi hiçbir şekilde hazırlamadığı bir geleceğin ilk dalgası)

olduklarını görmekten kaçınmanın acısız bir yolundan başka bir şey değildir. Melekler prototiptir. Eğitimsizlikleri onları yalnızca yüksek ölçüde teknik bir ekonomide tam anlamıyla işe yaramaz kılmakla kalmadı, onlara güçlü bir kızgınlığı besledikleri ve bu kızgınlığı (kitlesel medyanın yalıtılmış bir acayiplik olarak gördüğü ve artık polisin dikkatini çektikleri için kısa sürede silinip gidecek geçici bir fenomen gibi yansıtmakta ısrar ettiği) yıkıcı bir tarikata dönüştürdükleri boş zamanı da verdi.

Cehennem Melekleri'ni, polisin dikkatini çektikleri için silinip gidecek bir fenomen olarak görmek insana güven veren bir bakış açısı ve polis de bu bakış açısını paylaşıyor daha güven verici olabilirdi. Maalesef polis bu bakış açısını paylaşmıyor. Kanunsuzları yalnızca basında çıkan haberlerden tanıyan polisler bazen onlardan korksa da aşinalık beraberinde küçümsemeyi getiriyormuş gibi görünüyor. Cehennem Melekleri'ni kendi deneyimleriyle tanıyan polisler genellikle onları abartılmış bir tehdit olarak görüyor. Diğer taraftan, California'nın dört bir yanında konuştuğum onlarca polisin en az yüzde doksanı, "yükselen kanunsuzluk dalgası" veya "kanun ve nizama karşı saygısızlığın yükseldiği tehlikeli bir eğilim" olarak tanımladıkları durum konusunda ciddi endişe içinde. Onlar için, Cehennem Melekleri aslında çok daha tehlikeli bir şeyin belirtisi... Yükselen Dalganın.

"Çoğunlukla yeniyetmeler," dedi Santa Cruz'daki genç bir devriye polisi. "Bundan beş yıl önce yalnızca konuşarak durumu halledebiliyor, ne yapıp yapamayacaklarını onlara arkadaşça anlatabiliyorduk. Onlar da vahşi çocuklardı ama makul bir açıklama yaptığımızda dinleyeceklerini biliyorduk." Parmağını, belini saran 0.38'lik mermilerin üzerinden geçirirken omzunu silkti. "Ama kahretsin ki durum değişti. Şimdi bir çocuğun ne zaman sana yumruk savuracağını, silah çekeceğini veya kaçmaya çalışacağını bilemiyorsun. Rozet onlar için hiçbir şey ifade etmiyor. Rozete karşı saygılarını, korkularını yitirmişler. Lanet olsun, bir lise partisindeki kavgayı ayırmak zorunda kalmaktansa,

haftanın her günü bir düzine Cehennem Meleğini yakalamayı tercih ederim. Motorcu tayfada en azından neyle karşı karşıya olduğunu biliyorsun ama bu çocuklar her şeyi yapabilirler. Bu durum tüylerimi ürpertiyor. Eskiden onları anlardım ama artık anlayamıyorum.”

Ancak kolluk kuvvetlerinin eğilimleriyle sorunları asla Meleklerin ilgisini çekmemiştir ve Oakland polisiyle ulaştıkları geçici *uzlaşmanın* ardından bile, halen polisleri yalın bir şekilde düşman olarak görüyorlar. Diğer isyankâr aktörlerle olan duygusal veya ideolojik bağlantılarıyla çok fazla ilgilendikleri de söylenemez. Onlar için tüm mukayeseler ya haddini bilmezliktir ya da rencide edicidir. “Bu dünyada iki tür insan vardır,” diye açıklamıştı bir gece Magoo. “Melekler ve keşke Melek olsaydım diyenler.”

Oysa, Magoo bile buna gerçekten inanmıyor. Bira su gibi akarken ve yavrular etrafta dolanırken parti doğru havayı bulduğunda Melek olmak epey kıyak bir şeydir. Ama diş ağrısıyla boğuştuğunuz, trafik cezası için birkaç dolar bulmaya çalıştığınız, kirayı ödeyemediğiniz için ev sahibinin kapınızdaki kilidi değiştirdiği o yalnız öğleden sonralarında... o zaman Melek olmanın eğlenceli hiçbir tarafı yoktur. Çürük dişleriniz sürekli ağrırken kahkaha atmak kolay değildir ve hiçbir dişçi ödemeyi önceden yapmadığınız sürece size elini sürmeyecektir. Bu yüzden, çürüyen vücudunuz canınızı yakmaya başladığında, Melek olmanın daha yüksek mükâfatlarının yanında acı çekmenin küçük bir bedel olduğuna inanmak içinizi rahatlatabilir.

Bu sarsak paradoks, kanunsuz duruşunun temellerinden biridir. Tüm seçeneklerini yok etmiş bir adam hayatını değiştirme lüksünü karşılayamaz. Elinde ne kaldıysa ona sarılmak zorundadır ve (bu ona ne sıklıkla hatırlatılırsa hatırlatılsın) hayatının her gününün onu bir çıkmaz sokağın daha derinlerine sürüklediğini kabul edemez. Meleklerin çoğu nerede olduklarını bilseler de neden orada olduklarını bilmezler. Ama bu dünyada çok az kurbağanın kılık değiştirmiş bir Beyaz Atlı Prens olduğunu bi-

lecek kadar ebedi hakikatlerin farkındadırlar. Diğerleri yalnızca kurbağadır ve kaç büyülu bakireyi öpseler veya ırzına geçseler de kurbağa olarak kalırlar. Elbette yasaları yazanlar veya toplumun temel yapılarını değiştirenler kurbağalar değildir. Ama bir iki köklü fikre sahip olmaları, bu kurbağaların hayatı yaşama yollarında çok güçlü değişikliklere neden olabilir. Bunu yapanın kim olduğunu bile bilmeden kendisine haksızlık yapıldığına inanan bir kurbağa genellikle, Cehennem Melekleri'nin insanlığa bakışını şekillendiren kötü niyetli, kindar cehalete sempati duyacaktır. Kazıklandığını hissetmek ve tam misillemenin etiğı (veya en azından toplumun düzenini bozmakla elde edilen rastgele intikam alma hissi) arasında çok fazla zihinsel mesafe yoktur.

Bireysel açıdan baktığımızda Meleklerin çoğı sosyal yaratıklar olsalar da kanunsuz duruşu açık bir şekilde antisosyaldir. Bu çelişkinin kökleri çok derinlerdedir ve Amerikan toplumunun her seviyesinde paralelleri gözlemlenebilir. Sosyologlar buna “yabancılaşma” veya “anomi” demektedir. Bu, kişinin, dahil olması gereken toplumdan atılması veya dışlanması hissidir. Güçlü motivasyonlara sahip bir toplumda anomie kurbanları genellikle aşırıya kaçan vakalardır ve farklı bakış açıları veya kapsamlı bir açıklamaya izin vermeyecek ölçüde mahrem olan kişisel acayiplikler nedeniyle birbirlerinden yalıtılmışlardır.

Ama merkezi bir motivasyonun olmadığı, Başkan'ın (Eisenhower) bir Ulusal Hedefler Komitesi atamak zorunda hissedeceği kadar uzaklara sürüklenmiş, içsel bir kafa karışıklığı yaşayan bir toplumda, yabancılaşma hissi (bilhassa hiç anlamadıkları bir hedeften veya amaçtan saptıkları için hissetmeleri beklenen suçluluğa aldırmayacak kadar genç olan insanlar arasında) muhtemelen yaygın olacaktır. Yaşlılar, başarısızlığın utancıyla debelenip durabilirler. Bir miti muhafaza etmek için çıkardıkları yasalar artık geçerlilik taşımıyor; Amerikan Tarzı dedikleri bu mit ucuz çimentodan yapılmış, kanunun kapatmak için yetişemeyeceğı kadar çok deliğın olduğu bir kanal gibi görünmeye başladı. Amerika, İkinci Dünya Savaşı'nın sonundan bu yana kitlesel bir

anomi üretiyor. Bu politik bir durum değil; en yüksek mertebedeki yetkililerin bile uçan kuştan medet umduğu bir toplumda, yeni gerçekliklerin, aciliyetin, öfkenin ve bazen de çaresizliğin hissi.

Yüce Toplum açısından, Cehennem Melekleri ve onlar gibiler kaybedenlerdir (toplumdan uzaklaşmış, başarısız olmuş, sisteme isyan eden insanlardır). Sorun olarak görüldükleri bir dünyada ödeşmek için bir yol arayan reddedilmişlerdir. Cehennem Melekleri vizyoner değil, inatla tutuculuklarını sürdüren insanlardır. İlla bir şeyin müjdecisi veya öncüsü olarak değerlendirileceklerse, bu şey üniversite kampüslerinde rağbet gören “ahlaki devrim” değil, kullanılmamış enerjileri kaçınılmaz bir şekilde (Melekler gibi “kanunsuzların” yıllardır bulduğu türden) yıkıcı bir karşılık bulacak, istihdam edilebilir gençlerin oluşturduğu, hızla büyüyen bir kalabalıktır. Radikal öğrencilerle Cehennem Melekleri arasındaki fark, öğrenciler geçmişe karşı ayaklanırken, Meleklerin gelecekle savaşmasıdır. Tek ortak noktaları şu âna veya statükoya karşı hissettikleri tiksintidir.

Berkeley ve diğer onlarca kampüsteki bazı radikal öğrencilerin herhangi bir Cehennem Meleği kadar vahşi ve saldırgan olduğunu; her Meleğin de zalim bir haydut ve potansiyel bir Nazi olmadığını söylemeye gerek bile yok. Bu durum bilhassa Melekler bu kadar tanınmadan önce geçerliydi. 1965 kadar yakın bir tarihte bile, Berkeley kampüsünde ne olup bittiğini umursayan Melek sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Melekler komünist avlamakla cidden ilgilenselerdi, ifade özgürlüğü gösterilerinde boy gösterirlerdi. Ama bunu yapmadılar. Kalabalığın içinde kasıla kasıla yürüyüp fotoğraflarının gazetelere çıkması için bile yapmadılar. Az çok aynı zamanlarda, Oakland’ın merkezindeki Jack London Meydanı’nda CORE’un* grev hatlarını da taciz etmediler. Kötü şöhretlerinin farkına varmaya başladıkları 1965’in ilkbaharı ve yaz başında bile aynı anda hem sivil haklar hem

* *Congress of Racial Equality*. 1942’de kurulan, ABD’de siyahların sivil haklar hareketinde önemli bir role sahip organizasyon. -çn

Vietnam göstericilerine dalaşabilecekleri birkaç altın fırsatı göz ardı ettiler. Umursamadılar. En azından aralarından yeterince kişi umursamadı. Şimdi bile hepsinin umursadığı söylenemez.

Ama şöhretin ağırlığı Cehennem Melekleri'nin, imajlarının aşırı ölçüde bilincinde olmalarına yol açtı; söyledikleri veya yaptıkları bir şeyden bahsedilmiş mi diye, gazeteleri politikacılar gibi okumaya başladılar. Basınla ilişkileri arttıkça, kaçınılmaz bir şekilde gündemdeki meseleler üzerine yorumda bulunmaları istendi ("Söylesene Sonny, Cehennem Melekleri'nin Vietnam'daki savaş konusunda aldığı bir konum var mı?"... "Sivil haklar hareketi hakkında ne düşünüyorsun, Minik?") Bu sorulara verdikleri yanıtlar ilgi çekici gazete haberlerine dönüşürken, Melekler de çok geçmeden, muhtelif konularda uzun konuşmalar yapmak ve resmi açıklamalarda bulunmak için televizyon kameralarının olduğu basın toplantıları düzenleyebileceklerini fark ettiler.* Haber medyası buna bayıldı. Gerçi kanunsuzlar buna asla uyanamasa-lar da Melekler üzerine yapılan birçok haber göz ardı edilemeyecek düzeyde bir mizahla iç içeydi. Kendilerini televizyonda görmekten çok keyif alıyorlardı ve işler bugünkü hâlini alırken, kulüp içinde bir politik sapma söz konusu değildi. Barger ile diğer rütbeliler tüm örgüt adına konuşuyorlardı ve onlarla aynı fikirde olmayan bir Melek için tek yol kulüpten ayrılmaktı. Elbette bu nedenle kulüpten ayrılan hiç kimse olmadı. Zaten belli bir düzeyde politik farkındalığa sahip olan Melekler de yalnızca Barger ve belki diğer iki üç kanunsuzdu. Ama Sonny'nin komünist göstericilerle sorunu olduğunda, Tanrı şahittir ki tüm Meleklerin sorunu var demektir. Her şey bu şekilde devam etti. Gene de 1965'in sonlarına doğru, La Honda atmosferi yavaş yavaş etkisini göstermeye başlamıştı. Politik krizin birkaç hafta öncesinde bir öğleden sonra El Adobe'de, Terry birasını yudumlayıp düşünceli bir hâlde, Cehennem Melekleri ve birlikte partilediği *hipster*-radikal tipler arasındaki farktan konuşuyordu: "Biliyor

* Meleklerin bir kefilinin Oakland merkezindeki ofisinde düzenlenen bir basın toplantısında kırk iki muhabir saydım ve Barger konuşurken önünde on üç mikrofonla beş televizyon kamerası vardı.

musun, bazen beceremediğimizi düşünüyorum. En azından bu insanlar hayatlarında bir şeyler yapıyorlar. Onlar da arızalar ama yapıcılar. Biz ise aşırı olumsuzuz. Olayımız sırf yıkım. Her şeyi kırıp dökmekten başka bir ortam bulamazsak bizim için çıkış göremiyorum.”

Altı ay önce Meleklerin yegâne ciddi sorunu kendilerini hapisten uzak tutmakken, şimdi politikaya *angaje* olmuşlardı ve *angaje* olan diğer insanlarla toplantılara girmek zorundaydılar. Kanunsuzlardan birkaçı bu yeni ortamda kendini bulsa da çoğu için yalnızca sıkıcı bir angaryaydı. Düşmanca bir yalıtılmışlıkla geçen on yıldan uzun bir zaman dilimine dönüp bakabilenler içinse bir dönemin sonu gibi görünüyordu.

★

Toplumun suçlularla ilgilenmek için geliştirdiği araç kadar, kişinin kendi kendisini mağlup etmesini sağlayacak bir araç keşfedilemez. Bu araç suçlunun suç kariyerini öylesine yüksek sesle ve dramatik formlarda ortaya koyar ki hem suçlu hem de toplum bu yargıyı sabit bir tanım olarak kabul eder. Suçlu, bir suçlu olarak kendisinin bilincindedir. Toplum da ondan bu şöhretine yaraşır şekilde davranmasını bekler ve bu şöhrete yaraşır şekilde davranmazsa onu yok sayar.

–Frank Tannenbaum, *Crime and Community*
[Suç ve Toplum]

★

Ucubelikle uzaktan yakından alakası olmayan Cehennem Melekleri, aslında şu anda mevcudiyetleri karşısında şok olmuş gibi görünen kültürün mantıklı bir ürünüdür. *Time*’ın editörleri tarafından temsil edilen kuşağa dahil olan insanlar, dış macunu ve saç yağı reklamı yapan sinema-televizyon kanunsuzlarıyla dolu bir dünyada o kadar uzun süre yaşadılar ki artık gerçeklikle yüzleşebilme yetisine sahip değiller. Bu insanlar yirmi yıl boyunca çocuklarıyla birlikte, dünün kanunsuzlarının dünün

dünyasında ortalığı ayağa kaldırmasını izlediler... ve şimdi Jesse James'in bir televizyon karakteri olduğunu sanan çocuklar yetiştiriyorlar. Anne, Tanrı, Elma Marmelatı ve Amerikan Yaşam Tarzını savunmak için savaşa giden bu insanlar geri döndüklerinde Eisenhower'ı başa getirdiler ve Hollywood'un yansıttığı şekilde Amerikan tarihinin incelikleriyle kavrulmak için televizyonun baş köşede olduğu oturma odalarının sersemletici rahatlığına çekildiler.

Cehennem Melekleri'nin ortaya çıkışı bu insanlara harikula-de bir reklam kampanyası gibi geldi herhalde. Korkuya kapılmış ahmaklarla dolu bir ülkede kanunsuzların eksikliği çekilmez ve bu dünyada başarılı olan az sayıdaki kanunsuza her zaman kucak açılır: Frank Sinatra, Alexander King, Elizabeth Taylor, Raoul Duke... bu insanlarda ekstra "bir şey" vardır.

Charles Starkweather'ın da ekstra bir şeyi vardı ama kendine bir temsilci bulamadı ve enerjisini Hollywood'a taşımak yerine Wyoming'de balataları sıyırıp açıklayamadığı nedenlerle bir düzine insanı katletti. Eyalet de onu idam etti. 1950'lerde yaptıklarının karşılığında bekledikleri ödülü alamayan başka kanunsuzlar da oldu. Bu kanunsuzlardan biri olan Lenny Bruce, televizyon için doğru bir tip değildi. Bruce, ondan fazlasıyla memnun olan insanların birdenbire onun ciddi olduğunu fark ettiği 1961 yılına kadar gelecek vadediyordu. Tıpkı Starkweather'ın ciddi olduğu gibi. Tıpkı Cehennem Melekleri'nin ciddi olduğu gibi.

Post'taki makalenin yayımlanmasından kısa süre sonra, Associated Press Detroit kaynaklı bu haberi yayımladı: "Polisin dün bildirdiğine göre, on üç, on dört ve on beş yaşlarında yedi teröristten oluşan bir çete çökertildi. Polis, çocukların kundakçılık, silahlı soygun, hırsızlık yaptıklarını ve hayvanlara işkence ettiklerini açıkladı. Çete genellikle yastık kılıflarından yapılmış başlıklar giyiyordu. Kendilerine '*Kararnameler*' (Bylaws) diyen çete üyeleri, Yahudilerden, Siyahlardan ve Okul Cemiyetlerinden (iyi giyinmiş öğrencilerden) nefret ettiklerini söylediler."

Birkaç ay önce United Press International ise Dallas'tan "ÖF-

KELİ KALABALIK KURTARMA ÇALIŞMASINI ENGELLEDİ” başlıklı bu haberi bildirdi:

Perşembe gecesı Dallas’ın güneyinde yanan bir eve ulaşmaya çalışan itfaiyeciler, yolu açmayı reddeden, bağırıp çağıran gençlerden oluşan altmış kişilik bir grup tarafından engellendi.

İtfaiyeciler tarafından çağrılan ve birkaç ekip arabasıyla olay yerine gelen polis, eğitimli köpeklerini de kullanarak, “vahşi serseriler” olarak tanımladıkları gençleri dağıtmayı başardı.

Gençler tehditler savurup polise karşı koydular.

Ancak polisler yolu açtıktan sonra yanan eve ulaşabilen itfaiyeciler olay yerinde iki yaşındaki Patrick Chambers’ın hareketsiz bedenini buldular. Ama çok geç kalınmıştı. Çocuk hastaneye götürülürken yolda hayatını kaybetti.

Patrick Chambers’ın annesi Geneva Chambers (31) ve komşusu Jessie Jones (27) yaşadıkları şok yüzünden hastaneye kaldırıldılar.

İtfaiye teşkilatının sözcüsü, gençlerden birinin, “Polisiniz bela arıyorsa doğru yere geldiler; sizin de icabınıza bakacağız,” dediğini bildirdi.

İtfaiyeciler evin ön bahçesinde bebeği hayata döndürmeye çalışırken, gençlerden birkaçının yanlarına gelerek, “ölü bebeği ayaklarının altına alıp ezmeye çalıştıklarını” söylediler.

Sokakta toplanan 400 kişilik kalabalıktan bir kadın ve iki erkek tutuklandı.

Polis, kadının bir polis memurunu tırmalayıp tokatladığını açıkladı. İki erkek ise kadının polis memuruna saldırmasını engellemeye çalışan diğer memurlara mukavemet gösterdikleri için tutuklandılar.

★

Bunu yayımlarsan gelip seni öldürürüm. Ne olacağı umu-

rumda değil. Bu haberi yayımlarsan biterim. Uğruna yaşadığım tek şey bu.

–Amerikan Nazi Partisi’nin organizatörlerinden biri olan Daniel Burros’un, Burros’un Yahudi olduğunu gösteren kanıtlara ulaşan bir *The New York Times* muhabirine mesajı

Olduğun gibiydim,
Olduğum gibi olacaksın.

–H. Himmler
(Cehennem Melekleri’nin bir partisinde duvara yazılan bir alıntı)

★

İlla bir etiket koyacaksak, Cehennem Melekleri’nin ancak “mutant” oldukları söylenebilir. Melekler, kırsal bir ahlaka ve yeni, doğaçlama bir kendini muhafaza tarzına sahip olan kentli kanunsuzlardır. Kendilerine düzdükleri imaj esasen, yaşadıkları topluma dair bildiklerinin çoğunu onlara öğreten kovboy filmleriyle agresif televizyon dizilerinden gelmektedir. Aralarından çok azı kitap okur ve çoğunun resmi eğitim süreci on beş on altı yaşlarında sona ermiştir. Tarihe dair bildikleri çok az şeyin kaynağı, çizgi romanlardan başlayarak, kitlesel medyadır. Yani Melekler kendilerini geçmişin şartlarıyla değerlendiriyorlarsa bunun nedeni, bırakın geleceği, asıl şu ânı kavrayamamalarıdır. Onlar yoksul adamların, sürüklenenlerin, kaybedenlerin ve kaybedenlerin oğullarının oğullarıdır. Ezici bir çoğunlukla, geçmişleri sıradandır. İnsan olarak, diğer milyonlarca insandan farkları yoktur. Ama kolektif kimliklerinde, basın bile farkına vardığı belirginlikte (gerçi bu farkındalık sizizmden yoksun değildir), acayip bir büyüleyicilik taşırlar. Basın, gerçeklikle ritüel flörtünde, Meleklerle (çok kafa karıştırıcı ve alçakça buldukları için, gazetecilerin çoğunun bu iştahı anlama görevini uzun zaman önce birkaç anketöre ve “uzmana” bıraktığı toplumsal iştahın gereksinimlerine adice bir bağlılıkla gerekçelendirilen) saygıyla

karışık korku, mizah ve dehşetin karışımı olan bir bakış açısıyla yaklaşmıştır.

Meleklerin bu kadar yaygın bir cazibeye sahip olmaları düşünmeye değer bir konu. Diğer isyankârların çoğunun aksine, Melekler dünyanın kendileri için değişeceği umudundan vazgeçmiş insanlardır. Buna yönelik birçok kanıt ışığında, sosyal çarkların başındaki insanların kanunsuz motorculara ihtiyaçlarının olmadığını düşünürler ve kaybeden olmayı kabul etmişlerdir. Ama birer birer, sessizce kaybetmek yerine, akıl dışı bir sadakatle bir araya gelerek, sonucun ne olacağını düşünmeden sistemin dışına çıkmışlardır. Bir cevapları olmayabilir ama en azından halen ayaklarının üzerindeler. Bir gece Meleklerin haftalık toplantılarının birinde, Utah'ta idam mangasının önüne çıkmak üzereyken son sözlerini söyleyen Joe Hill'i düşündüm: "Yas tutmayın. Örgütlenin." Hiçbir Cehennem Meleğinin Joe Hill'in adını duymadığını veya Dünyanın Sanayi İşçileri sendikasına bağlı bir işçiyi tanımadığını gönül rahatlığıyla söyleyebiliriz ama tavırları arasında çok benzer bir şey var. Dünyanın Sanayi İşçileri'nin toplumun nasıl olması gerektiğine dair ciddi planları varken, Cehennem Melekleri yalnızca sosyal çarklara karşı koymak istiyorlar. Meleklerin arasında hiçbir zaman "daha iyi bir dünya inşa etmeye" dair konuşmalar olmasa da yaşadıkları dünyaya verdikleri tepkilerin kökeninde, Düzen'in silahlarını çekip Dünyanın Sanayi İşçileri'nin üzerine çökmesine neden olan aynı anarşist inanç yer alıyor. Aynı tür intihara meyilli sadakat, aynı tür grup ayinleriyle lakaplar ve her şeyden önemlisi, adil olmayan bir dünyayla sürekli savaşta olma hissi. Dünyanın Sanayi İşçileri kaybedendi, Melekler de öyle... ve bugün bu ülkedeki her kaybeden motosiklet sürseydi otoyol sisteminin tümünden değiştirilmesi gerekirdi.

"Kaybeden" ve "kanunsuz" kelimeleri arasında önemli bir fark var. Bu kelimelerin biri pasifken diğeri aktif ve Meleklerin bu kadar iyi bir örnek olmasının asıl nedeni, üzerinde dünyaya meydan okuyan hiçbir sembol taşımayan ve nasıl kanunsuz

olunacağını bilmeyen milyonlarca kaybedenin hayallerini gerçekleştirmeleri. Her kentin sokakları, polislerin üzerine yürüyen, dehşete düşmüş barmenlerden bedava içki alabilen ve bankacının kızına tecavüz ettikten sonra motosikletleriyle kenti terk eden kıllı, güçlü yabanilerden birine (bir gün için bile olsa) dönüşmek için bulabildikleri bütün parayı ödeyebilecek erkeklerle dolu. Her Meleğin uyutularak infaz edilmesinin gerektiğini düşünenler bile onlarla özdeşleşmekte zorlanmıyor. İnsanlar bu konuda ne kadar tereddütte olsa da, Cehennem Melekleri psişik bir mastürbasyonun sınırında gezinen bir büyüleyicilik taşıyor.

Melekler kendilerine kaybeden denmesinden hoşlanmasalar da bununla yaşamayı öğrenmişler. “Evet, galiba öyleyim,” demişti bir Melek. “Ama dışarı atılırken feci olay çıkaracak bir kaybedene bakıyorsun.”

22

Kendisinden bir canavar yaratan, insan olmanın acısından kurtulur.

–Dr. Johnson

Mahallede birdenbire heyecana kapılmış, hastalıklı bir kalabalık toplandı. İsterik kadınlar çıldırmış bir hâlde öne atılıyor, neredeyse cinsel bir esrimeyle tiz çığlıklar atıyor, cesede ulaşmak için ajanlarla polisleri tırmalıyor, onlarla dövüşüyorlardı. Diken diken kızıl saçları olan koca memeli bir kadın polis kordonunu deldi ve kan gölüne daldırdığı mendilini terli elbisesine bastırdıktan sonra sokakta uzaklaştı.

–John Dillinger’ın ölümü üzerine tanıklıklardan biri

★

Noel’e doğru ortalık duruldu ve Cehennem Melekleri manşetlerden düştü. Minik işini kaybetti, Sonny cinayete teşebbüs suçlamasıyla uzun bir jürili yargılama sürecine girdi* ve El Adobe yıkım ekiplerinin ağır demir güllesiyle yerle bir edildi. Melekler bir bardan diğerine sürüklenseler de onlar için takılacakları bir mekân kurmak, bu mekânı elde tutmaktan daha zordu. San Francisco’da da ortam aynı yavaşlıktaydı. Üzerine bir teneke ben-

* Dava, jürinin gerekli karar çoğunluğunu sağlayamaması ve cinayete teşebbüsün, ölümcül silahla saldırı suçlamasına indirilmesiyle sonuçlandı. Barger bu suçlamayı kabul ederek altı ay hapiste yattı.

zin patlayan Fransız üç ayını hastanede geçirdi ve Püf de, bir Meleğin doğum günü partisini basan iki polisle girdiği arbedenin ardından hapse düştü. Kış mevsimi kanunsuzlar için her zaman yavaştır. Sonraki yaz işsizlik sigortası alabilmek için çoğunun bir yerlerde çalışması gerekir, büyük açık hava partileri için hava çok soğuktur ve hiç durmayan yağmur motosiklet sürmeyi rahatsızlık verici bir tehlikeye dönüştürür.

Biraz çalışıp işleri halletmek için iyi bir zaman gibi göründüğünden ben de ortamdan çekildim. Terry arada bir gelip beni gelişmelerden haberdar ediyordu. Bir gün kırık bir kolla kapımı çaldı; dediğine göre motorunu pert etmişti, hatunu onu terk etmişti ve zenciler de evini havaya uçurmuştu. Terry'nin eviyle ilgili durumu, Oakland'daki evlerini iletişim merkezi olarak kullanan Barger'ın karısı Elsie'den duymuştum. Melekler ile Oakland'lı siyahlar arasında arada sırada çıkan çatışmalardan birinde, biri Terry'nin Oakland'ın doğusunda kiraladığı evin penceresinden içeri ev yapımı bir bomba atmıştı. Çıkan yangında evle birlikte, Marilyn'in tabloları da yanıp kül olmuştu. Marilyn, uzun sarı saçları ve vadi kentlerinden birinde saygın bir ailesi olan, on dokuz yaşında güzel bir kızdı. Yaklaşık altı aydır Terry'yle yaşayan kız evin duvarlarını kendi yaptığı tablolarla doldurmuştu ama bombalarla arası iyi değildi. Birlikte yeni bir eve geçmelerinden kısa bir süre sonra ayrılmışlardı. "Bir gece eve geldiğimde gitmişti," dedi Terry. "Geride yalnızca bir not bırakmış: 'Sevgili Terry, siktir et.' Bu kadar."

Anne Miles'in öldüğü ocak ayına kadar başka bir şey olmadı. Miles, Berkeley'de motorunu sürerken yan sokaktan çıkan bir kamyonla çarpışmış, iki bacağı kırılmış ve kafatası çatlamıştı. Altı gün komada kaldıktan sonra, otuzuncu doğum gününe yirmi dört saatten az bir süre kala, bir pazar günü son nefesini verdi. Geride bir karı, iki çocuk ve kız arkadaşı Ann'i bıraktı.

Miles Sacramento biriminin başkanlığını yapmıştı. Diğerleri üzerinde öylesine nüfuzu vardı ki 1965'te, ardı arkası kesilmeyen tacizleriyle polisin hayatı dayanılmaz hâle getirdiğini söyleyerek

bütün kulübü Oakland'a taşımıştı. Miles'in bilgeliğini sorgulamaya kalkmayan kanunsuzlar eşyalarını toplayıp yola koyulmuşlardı. Gerçek adı James'ti ama Melekler ona Anne diyordu.

“Herhalde bunun nedeni biraz anne gibi olmasıydı,” demişti Gut. “Miles çok kıyak adamdı. Herkesle ilgilenirdi. Endişelenirdi. Ona her zaman güvenebilirdin.”

Miles'ı uzaktan tanıyordum. Yazarlara güvenmezdi ama kötü niyetli biri değildi ve onun hapse düşmesine neden olmayacağıma karar verdikten sonra bana yakınlık da gösterdi. Yuvarlak bir yüz ve göz alıcı bir sakalla, göbekli bir liman işçisinin vücuduna sahipti. Onun bir haydut olduğunu hiç düşünmedim. Alışıldık Cehennem Meleği sabıkalarına sahipti: sarhoşluk, düzen bozma, kavga, avarelik, aylaklık, adi hırsızlıklar ve hiçbir zaman mahkemeye taşınmayan birkaç tedirgin edici “şüpheli” suçlaması. Ama diğerlerine musallat olan şeytanların köşeye sıkıştırdığı biri değildi. Dünyadan memnun olmasa da bunun üzerine kara kara düşündüğü yoktu. İntikama yönelik iştahı, Meleklerle veya kişisel olarak kendisine yapılan belli başlı bazı yanlışların ötesine geçmiyordu. Ne zaman birine yumruk savuracağını veya paranızı çalacağını düşünmeden Miles'la içebilirdiniz. O öyle bir adam değildi. İçki onu daha ılıman birine dönüştürüyordu. Melek liderlerinin çoğu gibi, diğerlerinin bel bağladığı hızlı çalışan bir aklı ve kendine hâkim olma yetisi vardı.

Miles'in öldüğünü duyduğumda cenazesiyle ilgili bilgi almak için Sonny'yi aradım ama nihayet ona ulaşmayı başardığımda cenazeyle ilgili haberler çoktan radyo ve gazetelere çıkmıştı. Sacramento'daki cenazeyi Miles'in annesi düzenliyordu. Kanunsuz kfilesi perşembe sabahı on birde Barger'in evinde toplanacaktı. Melekler kendi aralarından birçok kişinin cenazesine katılmış ama Miles'in cenazesine dek, önemli bir otoyolda 150 kilometre boyunca cenaze alayı olarak motor sürmeyi denememişlerdi. Sacramento polisinin kente girişlerini engellemeye çalışması da olasıydı.

Pazartesi ve salı haber telefonla yayıldı. Bu herhangi bir Jay

Gatsby cenazesi olmayacaktı; Melekler kusursuz bir miting istiyorlardı. Bunun nedeni Miles'in kulüpteki konumu değildi; her Meleğin ölümü diğerleri tarafından ortaya konacak bir güç gösterisini gerektirir. Bu, ölü için değil, yaşayanlar için bir tasdik yoludur. Buna gerek olduğu düşünülmediğinden cenazelere gelinmemesine yönelik bir ceza belirlenmemiştir. Her kanunsuzun hayatının ağır basan gerçekliği olan ucuz yalnızlıkta, cenazeler kabilenin bir kişi eksildiğinin kasvetli bir anımsatıcısıdır. Zincir bir halka azalmış, düşmanın şansı biraz daha artmıştır ve inancın savunucularının bu havayı dağıtmak için bir şeye ihtiyacı vardır. Cenazeler, sadık olanları saymanın, geriye kaç kişinin kaldığını görmenin zamanıdır. Zamanında orada olmak için işi asmanın, uykusuz yola çıkmanın veya soğuk rüzgârda saatlerce motor sürmenin lafı bile olmaz.

Perşembe sabahının erken saatlerinde motorlar Oakland'a varmaya başladı. Kanunsuzların çoğu zaten Körfez Bölgesi'nde veya 80-90 kilometre çevredeydi ama Şeytanın Köleleri'nden bir grup da kafilere katılmak için Los Angeles'tan yola çıkıp çarşamba gecesi 800 kilometre yol yapmıştı. Fresno, San Jose, Santa Rosa'dan gelenler vardı. Cellatlar, Paryalar (Misfits), Başkanlar, Gece Haydutları, Berbat Herifler (Crossmen) ve hiçbir kulübün rengini taşımayanlar. Kimsenin konuşmadığı, sert yüzlü, ufak tefek bir adamın üzerinde zeytin yeşili renkte bir topçu ceketi vardı. Ceketin arkasında, mavi mürekkeple yazılmış küçük harflerle, imza gibi görünen "Tek Tabanca" kelimelerinden başka bir şey yoktu.

Bay Bridge'de Soytarı Çingeneler'den bir düzine kanunsuz hız sınırını umursamaksızın, arabamın iki yanından geçip gittiler. Birkaç saniyede sisin içinde kaybolmuşlardı. Soğuk bir sabahtı ve motosikletler dışındaki araçlar için köprü trafiği yavaş akıyordu. Körfezde, açık iskele bekleyen yük gemileri dizilmişti.

Yaklaşık yüz elli motor ve yirmi kadar arabayla, cenaze alayı saat tam on birde yola çıktı. Oakland'ın birkaç kilometre kuzeyindeki Carquinez Köprüsü'nde kanunsuzların peşine, on-

ları denetlemek için görevlendirilen bir polis arabası takıldı. Sacramento'ya kadar kafilenin önünde de bir otoyol devriyesi yer aldı. Melekler sağ şeritte ikişerli formasyonda, yüzle gidiyorlardı. En önde Barger ve hırpani Praetorian Muhafızları vardı: Magoo, Tommy, Jimmy, Skip, Minik, Zorro, Terry ve Çocuk Tacizcisi Saldırgan Charley. Bu gösteri yol boyunca trafiğin aksamasına neden oldu. Bu dünyanın dışından bir şey gibi görünüyordu. İşte, “serseri sürüsü”, “hayvanların en aşağı sınıfı”, ayaktakımından toplu tecavüzcüler... sarı ışığı yanıp sönen bir otoyol devriyesinin eşliğinde eyaletin başkentine gidiyorlardı. Motorcuların sabit hızda ilerlemesi cenaze alayına hiç doğal olmayan ağırbaşlı bir hava kazandırmıştı. Senatör Murphy bile bunun tehlikeli bir tur olduğunu söyleyemezdi. Aynı sakallı yüzler, aynı amblemler, aynı gamalı haçlar ve rüzgârla savrulan aynı sırttan kurukafalar vardı ama bu defa parti kıyafetleri yoktu, geri kafalıları ürkütmek için abartılı hareketler yoktu. Halen rollerini oynuyorlardı ama işin bütün eğlencesi kaçmıştı. Yoldaki tek sorun, uğranan son istasyonun sahibinin on üç litre benzin çalındığı için şikâyetle bulunmasıyla katile durdurulduğunda yaşandı. Barger, adama parasının ödenmesi için kısa sürede gerekli miktarı toparlarken, benzini çalanın zincirle dövüleceğini mırıldanıyordu. Melekler hırsızın kesinlikle kafilenin arkasından gelen arabalardan birindeki bir serseri, klası olmayan bir bok kafalı olduğunu söyleyerek birbirlerine güvence verdiler.

Sacramento'da polis tacizine yönelik hiçbir işaret yoktu. Cenaze eviyle mezarlık arasında yol boyunca yüzlerce meraklı izleyici toplanmıştı. Şapelde Jim Miles'in naaşının başında bekleyen birkaç çocukluk arkadaşıyla akrabası, bir vaiz ve üç gergin görevli bulunuyordu. Neyin gelmekte olduğunu biliyorlardı: Anne Miles'in “halkı”, yani yüzlerce haydut, vahşi kavgacı ve daracık Levis'leri, şalları ve platin rengi, bel hizasında peruklarıyla acayip kızlar. Siyah bir elbise giymiş, kilolu, orta yaşlı bir kadın olan Miles'in annesi, şapelin ilk sırasında, açık tabutun karşısında ağlıyordu.

Saat bir buçukta kanunsuz kafilesi şapele ulaştığında motosiklet motorlarının gürültüsü camları zangırdattı. Televizyon kameraları, şapel kapısına doğru ilerleyen Barger’la birlikte yüz kadar kişiyi takip ederken, polis de trafiğin akmaya devam etmesi için çalışıyordu. Tören sırasında çok sayıda kanunsuz dışarıda bekledi. Sessiz gruplar hâlinde, motorlarına yaslanıp tembel konuşmalarla zaman öldürdüler. Miles hakkında neredeyse hiç konuşulmuyordu. Gruplardan birinde bir viski şişesi elden ele geçiyordu. Kanunsuzlardan bazıları, şapelin önünden geçerken durup bakanlara ne olduğunu anlatmaya çalışıyorlardı. “Evet, bu herif liderlerimizden biriydi,” diyordu bir Melek, beyzbol şapkalı yaşlı bir adama. “İyi adamdı. Serserinin biri dur işaretini görmeyip onu ezdi. Buraya onu renkleriyle birlikte gömmeye geldik.”

Vaiz, çam panellerle kaplı şapelde toplanan tuhaf cemaate “günahın ücretinin ölüm olduğunu” anlatıyordu. Norman Rockwell tablolarındaki eczacılara benzeyen adamın bu ortamdan tiksindiği belliydi. Sıraların tamamı dolu değildi ama arkadaki ayakta durulan alan kapıya kadar tıklım tıklım dolmuştu. “Günah” ve “gerekçelendirme”den bahseden vaiz, kalabalığın aksi bir kanıtla kendisine karşı çıkmasını beklermiş gibi arada bir duraksıyordu. “Bir faniyi yargılamak üzerime vazife değildir,” diye devam etti. “Bir faniyi methetmenin de bana düşmediği gibi. Ama *başınıza gelecek bir şey için* sizi ikaz etmek *benim* görevim! Aranızdan bazılarının ölüm hakkında nasıl bir felsefesi olduğunu bilemiyorum ama kutsal metinler bize Tanrı’nın, kâfirlerin ölümünden zevk almadığını söyler. İsa hayvan için değil, insanoğlu için can verdi. Jim hakkında söyleyeceklerim hiçbir şeyi değiştirmeyecek olsa da, size inancımızın temellerini anlatabilirim ve sizi uyarlamak benim sorumluluğum: Hepiniz *Tanrı’ya cevap vermek* zorundasınız!”

İnsanlar kıpırdanıyor, terliyordu. Şapel o kadar sıcaktı ki sanki Şeytan yan odaların birinde vaaz biter bitmez kâfirleri almayı bekliyordu.

“Aranızdan kaç kişi,” diye sordu vaiz. “Aranızdan kaç kişi buraya gelirken kendine ‘*Bundan sonra sıra kimde?*’ diye sordu.”

Bu noktada birkaç Melek yerlerinden kalkıp uzun zaman önce geride bıraktıkları bir yaşam tarzına sessizce küfrederek dışarı çıktı. Bu isyan işaretlerini görmezden gelen vaiz, Filippi’li bir gardiyan hakkında bir öyküye başladı. “Lanet olsun!” diye mırıldandı Minik. Yaklaşık yarım saattir sessizce arkada dikiliyordu. Tere batmıştı ve günün ilerleyen saatlerinde adamı yakalayıp tüm dişlerini dökecekmiş gibi gözlerini vaize dikmişti. Minik’in çıkışı beş altı kanunsuzun daha şapeli terk etmesine neden oldu. Vaiz cemaatini yitirmeye başladığını hissederek, Filippili gardiyan öyküsünü hızlıca bitirdi.

Kalabalık şapeli terk ederken müzik çalmadı. Tabutun önünden geçerken, Anne Miles’in sinekkaydı tıraş edildiğini ve mavi bir takım elbise, beyaz gömlek ve vişneçürüğü rengi bir kravatla huzur içinde yattığını görmek beni şok etti. Egzotik amblemlerle kaplı Cehennem Melekleri ceketini tabutun ayak ucundaki bir standı asılmıştı. Standın arkasında, bazılarında diğer kanunsuz kulüplerinin adlarının olduğu on üç çelenk duruyordu.

Miles’ı zar zor tanıdım. Yirmi dokuzdan daha genç ve çok sıradan görünüyordu. Kendini orada, o kutunun içinde bulduğuna hiç şaşırmamış gibi, yüzünde sakin bir ifade vardı. Üzerindeki kıyafetlerden memnun kalmazdı ama cenaze masraflarını Melekler üstlenmediğinden, ellerinden gelenin en iyisi kapağı kapanmadan önce kulüp renklerini tabuta koymak oldu. Barger, işin doğru yapıldığından emin olmak için tabutu taşıyacak kişilerle birlikte kaldı.

Törenin ardından mezarlığa geçilirken iki yüzden fazla motosiklet cenaze arabasını takip etti. Meleklerin arkasından, aralarında Doğu Körfezi Ejderhaları’ndan beş altı kanunsuzun da olduğu diğer kulüpler geliyordu. Bir radyo spikerine göre, kafilenin peşine “kasvetli ifadelerini görseniz Robin Hood’un öldüğünü düşüneceğiniz onlarca yeniyetme motorcu” takılmıştı.

Melekler ise neyin ne olduğunu biliyorlardı. Hepsi Robin Hood’u okumamıştı ama aralarında kurulan benzerliğin geçerlilik taşımadığını, ancak övgü niteliğinde olabileceğini anlıyorlardı. Belki daha genç olanlar buna inansalar da kanunsuzların

hayatlarında ancak bir, bilemediniz iki sanrıya yer vardır. Neredeyse otuzunda ve daha yaşlı olanlar, kendilerini kahraman olarak göremeyecek kadar uzun zamandır bedbaht imajlarıyla iç içe yaşamışlardır. Kahramanların her zaman “iyi adamlar” olduğunu ve (o kadar çok kovboy filmi izlemişlerdir ki) filmin sonunda iyi adamların kazandığını bilirler. Bu mit, aralarındaki “en iyilerden biri” olan Miles’ı kapsıyormuş gibi görünmüyordu. Sonunda Miles’ın eline geçen iki kırık bacak, ezilmiş bir kafa ve vaizin zehir zemberek konuşması oldu. Miles’ın alelade bir insan gibi, isimsiz bir şekilde mezara konmasını engelleyen tek şey Cehennem Melekleri kimliğiydi. Cenaze töreni ulusal basında yer aldı: *Life*’ta cenaze alayının mezarlığa girerken çekilen bir fotoğrafı yayınlandı, televizyon haberleri cenazeye ağırbaşlı bir öncelik tanıdı ve *Chronicle*’ın manşetinde şu yazıyordu: CEHENNEM MELEKLERİ KARA CEKETLERİ VE TUHAF BİR AĞIRBAŞLILIKLA, BİR ÜYELERİNİ TOPRAĞA VERDİ. Anne Miles bunları görse memnun olurdu.

Miles’ın tabutu toprağa verilir verilmez katile, sirenleri çalan polis arabalarının eşliğinde kentin dışına çıkarıldı. Kısa süreli ateşkes sona ermişti. Kentten çıktıkları anda gazı kökleyen Melekler San Francisco Körfezi’nin karşı yakasındaki Richmond’a giderek Miles’ın onuruna, tan vaktinin çok sonralarına dek polisi teyakkuz hâlinde tutan bir gece geçirdiler. Pazar gecesi de Miles’ın halefi olan Big Al’ı onaylamak için, sessiz ama cenazenin ağırlığını taşımayan bir toplantı yapıldı. Perşembe günü ölüm perisinin kulakları sağır eden ağıtı çoktan silinmeye başlamıştı. Toplantının ardından Sinners Club’da bir bira partisi oldu ve mekân kapanırken, bir sonraki turun tarihini belirlemişlerdi. Cehennem Melekleri baharın ilk günü Bakersfield’da bir araya gelecekti.

*

Hayatım boyunca yüreğim adlandıramadığım bir şeyi aradı.

–Uzun zaman önce unutulmuş bir şiirin akılda kalan dizesi

*

Artık Cehennem Melekleri'ni nadiren gördüğüm aylar sonrasında altımda halen, bütün polisler 101. Otoyol'da pusuya yatmışken gecenin üçünde Kıyı Şeridi Otoyolu'na çıkarıp gazlayabileceğim, krom gövdesi ve derinlerden gelen kızgın gürültüsüyle 180 kiloluk kocaman bir makine vardı. İlk kazamda motor pert olmuş, yeniden toplanması birkaç ay sürmüştü. Bu kazadan sonra daha farklı bir şekilde sürmeye karar verdim: Virajlarda şansımı zorlamaktan vazgeçecek, her zaman kask takacak, hız sınırının yakınlığında kalmaya çalışacaktım. Sigortam çoktan iptal edilmişti; ehliyetim ise pamuk ipliğine bağlıydı.

Bu yüzden, kurt adam gibi, kıyı boyunca gerçek bir sürüş yapmak istediğimde motoru yalnızca geceleri çıkarıyordum. Kafamı boşaltmak için birkaç uzun virajı almayı düşünerek Golden Gate Parkı'ndan yola koyuluyor ama birkaç dakika içinde kulaklarımda motorun sesiyle kendimi plajda buluyordum; dalgalar kıyıya vururken Santa Cruz'a kadar nefis, boş bir yol uzanıyordu önümde. Yüz on kilometre boyunca tek bir benzin istasyonu bile yoktu; yoldaki tek ışık kaynağı Rockaway Sahili taraflarındaki gece boyu açık restorandı.

Bu gecelerde kask, hız sınırı ve virajlarda hız kesmek yoktu. Parkın sunduğu anlık özgürlük, bocalayan bir alkoliği yeniden içmeye başlatan tek bir talihsiz içki gibiydi. Futbol sahasının civarındaki bir noktada parktan çıkıyor ve gece yarısı yiyişmek için arabasını buraya çekmiş bir tanıdığım var mı diye bakarak bir an dur işaretinde bekliyordum.

Ardından birinci vitese atıp yoldaki arabaları unutarak altımdaki canavarın zincirlerini bırakıyordum. Altmışa yetmişe çıktığımda ikinci vitese atıp Lincoln Yolu'ndaki trafik ışıklarından dümdüz geçerken tek düşündüğüm yeşil veya kırmızı yanıp yanmadığı değil, kendi turunu başlatmak için kavşakta yavaş kalkması muhtemel bir başka yalnız kurt adam oluyordu. Ama bu kurt adamlardan çok yoktur ve üç şeritli geniş bir virajda hızla gelen bir motor neredeyse her şeyin etrafından geçebilecek kadar alana sahiptir. *Boomer* vitesi olan üçe atıp yüz yir-

miye çıktığımda kulaklarımda rüzgârın çılgılığı başlıyor, yüksek bir yerden atlayıp suya dalmışım gibi göz bebeklerimdeki baskı artıyordu.

Motor rüzgârla birlikte sıçrayıp savrulmaya başladığında iyice öne eğiliyor, kıcıımı selenin en arkasına atıyor, gidonu sımsıkı kavırıyordum. Çok ilerideki otomobillerin stop lambaları hızla yaklaşırken ve birdenbire ardımda kalırken, yolun denize uzandığı noktada, hayvanat bahçesinin yakınındaki virajda yana yatıyordum.

Burada kum tepeleri daha düzdür ve rüzgârlı günlerde ot-yola savrulan kumlar asfalta dökülen yağ kadar ölümcül birikintiler oluşturur. Anlık bir kontrol kaybı, çarpışma, yana doğru birkaç takla ve belki de ertesi gün gazetede iki satırlık bir yazı: “Dün gece kimliği belirlenemeyen bir motorcu otoyolda virajı alamayarak hayatını kaybetti.”

Bu işten bile değildi. Ama bu defa kum birikintisi olmadığından vitesi dörde attım. Artık rüzgârdan başka ses yoktu. Gazı sonuna kadar kökle, far huzmesini yükseltmek için gidonu kaldırı. İbre yüz altmışa yaklaşırken, rüzgârla yanan gözbebekleri refleksler için bir aralık yakalamaya çalışarak orta çizgiyi görmeye çalışıyordu.

Ama gazı köklediğinizde ancak daracık bir aralık olur ve hiçbir hataya yer kalmaz. Bunun doğru yapılması gerekir. Tuhaf müzik de o zaman başlar; şansınızı o kadar zorlarsınız ki korku zevkli bir sarhoşluğa dönüşerek kollarınızda titreşir. Yüz altmışa çıktığınızda neredeyse hiçbir şey göremezsiniz; gözyaşlarınız öyle hızlı geriye savrulur ki kulaklarınıza ulaşmadan buharlaşır. Artık tek ses rüzgârın ve egzoz susturucusunun uğultusudur. Beyaz çizgiyi izler, onunla birlikte eğilir, onunla birlikte doğrulursunuz. Bir virajdan sağa, ardından sola ve kendinizi Pasifik’e uzanan tepeden aşağıya bırakırsınız. Şimdi biraz gaz kesip polisleri bakınırsınız. Ama yalnızca bir sonraki karanlık aralığa kadar ve o aralığa girdiğinizde tam sınırdaki geçecek birkaç saniye daha... Sınır... Bunu gerçekten açıklayabilmenin hiçbir yolu yok çünkü

bu sınırın nerede olduğu bilen insanlar yalnızca sınırı geenlerdir. Diğerkleri, yani hayatta olanlar bunu kaldırabileceklerini hissettikleri son noktaya kadar şanslarını zorlayanlardır ve bir noktada geri çekilir, yavaşlarlar. şimdi ve Sonra arasında seçim yapma zamanı geldiğinde ne yapmaları gerekiyorsa onu yaparlar.

Ama sınır halen orada, Dışarıda. Belki de İçeride. Motosikletlerin LSD ile bağlantısı bir yanlış anlaşılmadan ibaret değil. Her ikisi de sizi tanımlara götürecek birer araç.

NOT

1966'nın İşçi Bayramı'nda şansımı biraz fazla zorladım ve onlardan istifade ettiğimi düşünüyormuş gibi görünen dört beş Melek tarafından fena bir şekilde dövüldüm. Önemsiz bir anlaşmazlık birdenbire çok ciddi bir duruma dönüştü.

Bana saldıranların hiçbiri arkadaşlarım olarak gördüğüm gruptan değildi ama hepsi Melekti ve bu da tarikattan biri üzerime yürüdüğünde diğerlerinin çoğunun olaya katılması için yeterliydi. İlk yumruk hiçbir uyarı olmaksızın geldi ve bir an için bunun, insanın bu ortamdayken katlanmak zorunda olduğu sarhoşluk kazalarından biri olduğunu sandım. Ama birkaç saniye içinde, az öncesine kadar konuşmakta olduğum Melek sırtıma bir sopa indirdi ve kendimi bir meydan dayacağının ortasında buldum. Yere devrilirken, aksiyonun kenarında dikilen Minik'i gördüm. Görebildiğim tek tanıdık yüz onunkisiydi. Cehennem Meleği olmayan birinin kendisine saldıranlar arasında görmek *istemeyeceği* biri varsa, o da Minik'tir. Bana yardım etmesi için ona bağırdım. Ama bunu umuttan çok çaresizlikle yapmıştım.

Öyle ya da böyle, diğerleri kafatasımı kırmadan veya kasıklarımı patlatmadan önce beni meydandan çekip alan Minik oldu. Ağır botlar kaburgalarım ve kafama inerken bile yukarıda bir yerlerdeki Minik'in, "Tamam tamam, bu kadarı yeterli," dediğini duyabiliyordum. Galiba orada bana sandığımdan daha çok yardım etti ama başka hiçbir şey yapmamış olsaydı bile, kanunsuzlardan birinin kocaman bir taşı kafama geçirmesini engellediği

için ona borçlu olurdum. Godzilla gibi iki eliyle kafasının üzerine kaldırdığı taşla, o kendini kaybetmiş domuzun bana ulaşmak istediğini görebiliyordum. Minik insafa gelerek onu menzilden çıkardı ve üzerime inen botların yavaşladığı bir anda beni ayaklarımın üzerine kaldırarak otoyola doğru itti.

Peşimden kimse gelmedi. Saldırı, nasıl anlaşılmaz bir şekilde birdenbire başladıysa, aynı şekilde sona erdi. Ne o zaman ne sonrasında, yaşanan bu olay üzerine bir konuşma da olmadı. Zaten böyle bir şey beklemiyordum. Bu, açlık nedeniyle girdikleri cinnet hâli yüzünden bir grup köpek balığından açıklama beklemeye benzerdi.

Arabama binip hızla oradan uzaklaştım. Gösterge panosuna kan tükürüyordum; iyi durumdaki tek gözüm nihayet odaklanana kadar gece yarısı otoyolda iki şerit arasında deli gibi savrulurdum. Magoo'nun arka koltukta uyuduğunu fark ettiğimde çok fazla uzaklaşmamıştım. Kenara çekip onu uyandırdım. Kanla kaplı yüzümü görünce irkildi. "Yüce İsa!" diye mırıldandı. "Kim peşimizde? Beni daha önce uyandırmalıydın!"

"Boş ver," dedim. "İnsen iyi olacak. Ben buradan gidiyorum." Boş bir ifadeyle başını yukarı aşağı salladıktan sonra düşmanla karşılaşmak için dışarı çıktı. Onu yol kenarındaki çakılların üzerinde bıraktım.

Sonraki durağım Melek kampının yaklaşık 80 kilometre güneyinde, Santa Rosa'daki hastaneydi. Acil servisinin bekleme odası yaralı Soyтары Çingenelerle doluydu. En ciddi vaka kırık bir çeneydi. Buradaki manzara, akşamın erken saatlerinde silah olarak demir boru kullanan bir Melekle yaşanan kavganın sonucuydu.

Soytarılar, Meleklerin tepesine çökmek için kuzeye gideceklerini söylediler. "Lanet olası bir katliam olacak," dedi aralarından biri.

Onları haklı bulduğumu söyledim ve şans diledim. Elimde bir çifteli olsaydı bile bunun parçası olmak istemiyordum. Yorgundum, şişmiştim, yeniktim. Yüzüm, hızla ilerleyen bir Harley'nin

jant tellerine sıkışmış gibi görünüyordu ve beni uyanık tutan tek şey kırık kaburgamın spastik acısıydı.

Bad trip olmuştu. Bazen hızlı ve vahşi, bazen yavaş ve kirli. Ama her şey hesaba katıldığında, kötü sonuçlanan bir olay gibi görünüyordu. San Francisco'ya dönerken, yaşanan her şeye denk düşecek bir cümle düşünmeye çalıştım. Özgün bir şey arıyordum ama *Karanlığın Yüreği*'nde Kurtz'un sözlerinin yankısından kaçış yoktu. "Dehşet! Dehşet!.. Kökünü kazıyın tüm vahşilerin!" Bu tam anlamıyla adil değilse bile, duruma uygun gibi geldi. Gerçekliğin böylesine yoğunlaştırılmış bir dozunu aldıktan sonra, adalet çok da umurumda değildi.

HUNTER S. THOMPSON'IN HAYATI

Taylan Taftaf

“Kimseye karşı uyuşturucuları, alkolü, şiddeti veya deliliği savunmak istemem ama her zaman benim işime yaradılar.”

Hunter Stockton Thompson 1937'de Kentucky'de doğdu. Sigortacı eşinin 1952'de ölümünün ardından kıt kanaat çocuklarını yetiştirmeye çalışan kütüphane memuru annesi Virginia Ray'e göre, Hunter doğduğu andan itibaren zor bir çocuktur. Küçük yaşlardan itibaren sporla ilgilenen Thompson beyzbolda yetenekli olmasına rağmen, sürekli yasalarla çatıştığı ve başını beladan kurtaramadığı için, kolej bursu ve profesyonel spor kariyerinin anahtarı olan lise takımlarında yer alamadı. Liseden mezun olmasına birkaç hafta kala bir hırsızlık olayına karıştığı için ıslahevinde altmış günle cezalandırıldı. Tahliyesinin ardından diplomasını almayı umursamadan Hava Kuvvetleri'ne katıldı ve Florida'da Eglin Havaüssü'ne atandı. On yaşındayken teksir makinesiyle çoğaltarak dört sente sattığı *The Southern Star* adlı gazetesinde spor makaleleri yazan Thompson, Eglin'de istihbarat şubesindeki görevinin yanı sıra askerler için çıkarılan gazetenin spor editörü oldu. Editörlük, üssün beyzbol takımıyla birlikte 1957 yılı boyunca ülkenin dört bir yanına seyahat etme fırsatını tanıdı. Bir yandan da Florida'da yerel bir gazete için spor yazıları yazıyordu.

Hava Kuvvetleri'nde iki yılın ardından tezkeresini alan Thompson, bir süre Pennsylvania'da bir gazetenin spor editörlü-

ğünü üstlendikten sonra New York'a taşınarak kısa öykü dersleri almaya başladı. Oysa asıl istediği, Scott Fitzgerald, Ernest Hemingway, Jack London, Henry Miller gibi idollerinin izinden giderek roman yazarı olmaktı. *Time* dergisinde getir-götür işlerinde çalıştığı dönemde, hayranı olduğu yazarların tekniklerini daha iyi özümsemek için boş zamanlarında daktilosunun başına oturup *Muhteşem Gatsby* ya da *Silahlara Veda*'yı satırı satırına yeniden yazıyordu. Bastıramadığı dikenli mizacı yüzünden önce *Time*'dan, sonra da *Middletown Daily Record*'dan atılması için çok zaman geçmesi gerekmedi. 1959-1964 yıllarını Güney Amerika'da geçirdi. Porto Riko'da *El Sportivo* adındaki bowling dergisi için yazdı; bugüne dek basılmayan, *Prince Jellyfish* adını koyduğu ilk romanını tamamladı; *Rom Günlüğü*'ne başladı ve *New York Herald Tribune* ile *National Observer* için, Karayipler ve Latin Amerika'da hayatın turistik olmayan yüzünü anlattığı yazılarına devam etti. Brezilya'da geçirdiği birkaç ay ülkenin İngilizce yayımlanan tek gazetesi *Brazil Herald* için çalıştı ve Birleşik Devletler'e döndükten sonra da *National Observer*'a yazmaya devam etti. Ama asıl çıkışı, pervasız yazılarının *The Nation*'dan Cary McWilliams'ın dikkatini çektiği 1965'te oldu.

San Francisco'ya geldiğinde kendini o dönemde güçlenmekte olan karşı-kültür hareketinin ortasında bulan Thompson'ın ülkeye döndüğünü öğrenen McWilliams, ondan önce Berkeley kampüsündeki ifade özgürlüğü hareketi üzerine haber yapmasını, sonra da California'daki motosiklet çeteleri hakkında bir makale yazmasını istedi. Bu makalenin *The Nation*'da yayımlanmasının ardından bir yılını Cehennem Melekleri'yle iç içe geçirdi. 1967'de Random House tarafından yayımlanan ilk kitabı *Cehennem Melekleri* kısa sürede yarım milyon kopya sattı. *New York Times Magazine*, *Esquire* gibi prestijli dergilerde yayımlanma ve yeni projeleri için yayıncı bulma fırsatını tanısa da, Thompson kitabının hak ettiği ilgiyi görmediğini düşünüyordu. Ancak farkına vardığı bir diğer nokta oldukça önemliydi: 1960'ların ortasına kurulan sirk büyüyerek sürüyordu ve yaşa-

nanlar anlatılmalıydı. 1967'de *New York Times*'ta yayımlanan bir yazısında San Francisco'da işlerin nasıl yoldan çıktığını anlattı: Kentte, Yeni Sol hareketin politik görüşlerini ve Beat kuşağının sanatsal özünü ıskalayan yeni bir kültür oluşuyor; artık Frisco'ya taşınanların çoğunu uyuşturucu kullanıp partilemek dışında çok fazla düşüncesi olmayanlar oluşturuyordu. Thompson, Vietnam Savaşı protestolarının ve sivil haklar mücadelesinin sürüklediği kaotik ortamda 1960'ların karşı-kültür hareketinin nasıl evrildiğini kaydetmeye devam ederken, Amerikan Rüyası'nın çöküşü olarak nitelendirdiği ana teması üzerine bir kitap yazmayı planlıyordu. *Cehennem Melekleri*'nin başarısının ardından Random House'un yeni kitabı için verdiği avansla, 1968 seçimini takip etmek üzere ülkeyi turlamaya koyuldu. Ama Chicago'daki Demokrat Parti Kongresi'nde polisin protestoculara kanlı müdahalesi olayları yerinde takip eden Thompson'ın bakış açısını ve planlarını değiştirdi. Yayınevinin beklediği kitap tamamlanmadı. Thompson'ın tabiriyle, her yerde delilik hüküm sürüyordu.

1970'de Colorado'da Aspen Şerifi olmak için seçime girmeye karar verdi. 1960'ların sonunda Aspen, Batı Yakası'nın karmaşasından çıkmak isteyen entelektüelleri çeken küçük bir yerleşim birimiydi ve Thompson, artık ne Washington'da olanların kendi hayatlarını ne de kendi hayatlarında olanların Washington'ı etkilediğini düşünüyordu. Bağlantı kopmuştu. Yapılması gereken, Amerika'yı parça parça geri almaktı. *Rolling Stone*'da seçim kampanyasının özünü oluşturan *Freak Power* üzerine yayımladığı makaleyi "Dr. Hunter S. Thompson (Şerif Adayı)" olarak imzaladı. Ancak Amerikan orta sınıfının statüko anlayışını yıkmak kolay değildi. Demokratlar ile Cumhuriyetçiler kendi aralarında yaptıkları bir anlaşmayla, Cumhuriyetçi adayın son anda seçimden çekilmesini ve Thompson-karşıtı oyların Demokrat adayda toplanmasını sağladılar. Buna rağmen oyların %44'ünü almayı başaran Thompson, seçimi kıl payıyla kaybetti.

Seçimden sonra gazeteciliğe tam zamanlı olarak geri döndü. 1970'de, kısa ömürlü bir dergi olan *Scanlan's Monthly*'de

“The Kentucky Derby Is Decadent and Depraved” [Kentucky Derby’si Dekadan ve Sapkındır] makalesini yayımladı. Sonraki yıllarda birlikte çalışmaya devam edecekleri İngiliz çizer Ralph Steadman’le ilk ortaklığı olmasının yanı sıra, Gonzo (diğer bir ifadeyle, gerilla) gazeteciliğinin ilk örneği olarak kabul edilen bu makalede birinci tekil şahsın manik özneliliğiyle anlatılanların, Thompson’a yazması için para ödenen at yarışıyla ilgisi yoktu. Thompson, tüm karakterleriyle, Kentucky Derby’sinin etrafında nefes alan dünyayı anlatıyordu. Yarışta neler olduğunu Thompson’dan daha fazla umursuyormuş gibi görünmeyen *Scanlan’s Monthly* editörleri bu notları olduğu gibi yayımladılar. Ancak yerel bir seçim kaybedip yeni bir gazetecilik türü yarattığı 1970 yılı onun için daha fazlasını saklıyordu. Hunter S. Thompson’ı herkesin tanıdığı bir gazeteci-yazara dönüştüren *Las Vegas’ta Korku ve Nefret* kitabı, *Sports Illustrated* dergisinin Las Vegas’ta koşulan Mint dört yüz motorsiklet yarışının haberi için yüklü bir harcama bütçesi ve avans önermesiyle doğdu.

Anlaşmalarına göre, *Sports Illustrated* yarışla ilgili iki yüz elli kelimelik, fotoğraflı, standart bir haber bekliyordu. Avukatı Oscar Zeta Acosta’yla Las Vegas’a giden Thompson ise ancak yarışın başlangıcını görebildi. Kiraladıkları Cadillac’ın bagajındaki bir bavul dolusu marihuana, meskalin, asit, kokain, tekila, rom ve eter hızla tükenirken, önce derginin tahsis ettiği fotoğrafçıyı kovdular, sonra yarıştan tümenden vazgeçtiler. Gene de Thompson Las Vegas’ta gördüklerini yazmaya devam ederek, dergi ofisine ilk paket olarak iki bin beş yüz kelimelik bir makale gönderdi. *Sports Illustrated* editörleri yarışla alakası olmayan bu yazıyı öfkeyle reddederken, *Rolling Stone*’un yayıncısı Jann Wenner ilgilendi. Çekler yazıldı, astronomik otel faturaları kapatıldı ve Thompson Las Vegas’ta yazmaya devam etti. Kentucky Derbisi’nde kullandığı formül Las Vegas’ta da geçerliydi. Hızdan çok dayanıklılık mücadelesine dönüşen çöl yarışı sürerken Las Vegas’ta hayatlarını süren bütün yaratıklar Thompson’ın kaydı altındaydı. Amerikan Rüyası’nın çöküşü başkent olarak Las

Vegas'ı seçmişti ve Thompson bu gizli başkentin basın akreditasyonuna sahip tek gazetecisiydi.

Sonuç, önce *Rolling Stone*'da iki parça hâlinde çıkan ve ardından Random House tarafından yayımlanan *Las Vegas'ta Korku ve Nefret* oldu. Çöl yarışını ve narkotik memurlarının toplandığı bir kongreyi takip etmek için avukatı Dr. Gonzo (Acosta) ile Las Vegas'a gelen Raoul Duke'un (Hunter), bir yandan kentin altını üstüne getirirken, bir yandan da Amerikan Rüyası'nın karanlık yüzünü gösterdiği bu delice öykünün geri planını ise 1960'ların karşı-kültür hareketinin çöküşü oluşturuyordu. Önceki on yılın masumiyeti ve iyimserliği yerini şiddete, kontrolsüz ve keyfe odaklı uyuşturucu kullanımına, devletin organize cadı avına ve Yeni Sol hareketin enkazı üzerine kurulan 1970'lerin soğuk politikalarına bırakıyordu. 1971'de John Lennon *Rolling Stone*'a verdiği röportajda rüyanın artık bittiğini söylerken, Hunter ise kendi kitabını, "1960'ların uyuşturucu kültürüne yazılmış aşağılık, rezil bir mezar yazıtı" olarak değerlendiriyordu.

Nixon ve McGovern'in yarıştığı 1972 ABD Başkanlık Seçimlerinde her iki adayın kampanyalarını yerinde takip eden Hunter'ın *Rolling Stone* için yazdığı makaleler, 1973'te *Fear and Loathing: On the Campaign Trail '72* [1972 Seçim Kampanyasında Korku ve Nefret] adıyla yayımlandı. Ardından, *Rolling Stone*'un teklifiyle savaşın bitmek üzereymiş gibi görüldüğü Vietnam'a gitti. Bir rock yıldızı gibi yaşamaya başladığı sonraki birkaç sene, *Playboy* ve *Rolling Stone*'da yayımlanan bazı makaleler, kendisini Bill Murray'nin canlandığı bir film uyarlaması olan *Where the Buffalo Roam*, birkaç tutuklanma, bir porno yönetmeninin açtığı taciz davası, uyuşturucu kullanımına yönelik suçlamalar ve Keith Richards gibi adamların uğradığı evinin saatlerce arandığı baskınlarla geçti. Bu baskınlarda Thompson'ın zulasında uyuşturucuların yanı sıra silahlar hatta birkaç dinamit bile bulundu. Gene de açılan bütün davalardan kurtulmayı becerdi. 1990'ların açılışında *Polo Is My Life* [Hayatım Polo] adında bir roman üzerinde çalıştığı haberi yayıldı ancak Thompson'ın

bir seks kitabı olarak tanımladığı bu roman Random House tarafından satın alınsa da bugüne dek yayımlanmadı. Düzensiz bir şekilde *Rolling Stone*'a yazı yollamayı sürdürürken, 1992'de *Fear and Loathing in Elko* [Elko'da Korku ve Nefret] yayımlandı. 1970'lerin sonundan itibaren yazdığı makaleler dört ciltlik *The Gonzo Papers*'ta [Gonzo Belgeleri] toplandı. Thompson'ın yeniden gündeme gelmesi, 1998'de vizyona giren ve hasılat açısından fiyasko olmasına rağmen kısa sürede kült statüsüne erişen *Las Vegas'ta Korku ve Nefret*'in filmiyle oldu. Kitabın yayımlanmasını izleyen yıllarda Martin Scorsese ve Oliver Stone gibi yönetmenler tarafından tezgâha alınan ancak terk edilen bu film projesi, Raoul Duke karakterini kendisi gibi Kentucky doğumlu ve yakın arkadaşı olan Johnny Depp'den başkasının oynayamayacağına ikna olan Thompson'ın da rızasıyla, en sonunda Terry Gilliam'ın yönetmenliğinde hayata geçti. Filmin canlandığı ilgiyle birlikte kitabın yeniden basılmasını ve kırk yıldır bekleyen *Rom Günlüğü*'nün yayımlanmasını, Thompson'ın son yıllarda yazdığı yazıları toplayan *Kingdom of Fear* [Korku Krallığı] izledi.

Gazetecilik kariyerinin son durağı olan ESPN için yazdığı blog yazılarında gerilla direnci sürüyordu. Bush'un 2000 yılındaki seçim zaferini, "Hitler'in 1933'te Reichstag'ı yakarak kendisini Almanya'nın yeni lideri ilan etmesinin ardından dünyanın gördüğü en vahşi iktidarı ele geçirme şekli," olarak değerlendiren Thompson, faşist ve Nazi gibi sıfatlarla andığı Bush-Cheney yönetimine öfkesini kusmayı sürdürdü. 11 Eylül saldırılarının ertesi günü ESPN'e yazdığı makale, tüm dünyayı değiştirecek olan yakın geleceği ne kadar doğru öngördüğünü ortaya koyuyordu. Bu gelecekte var olmak istemeyen 67 yaşındaki Hunter S. Thompson, 20 Şubat 2005'te yaşamına son verdi.

